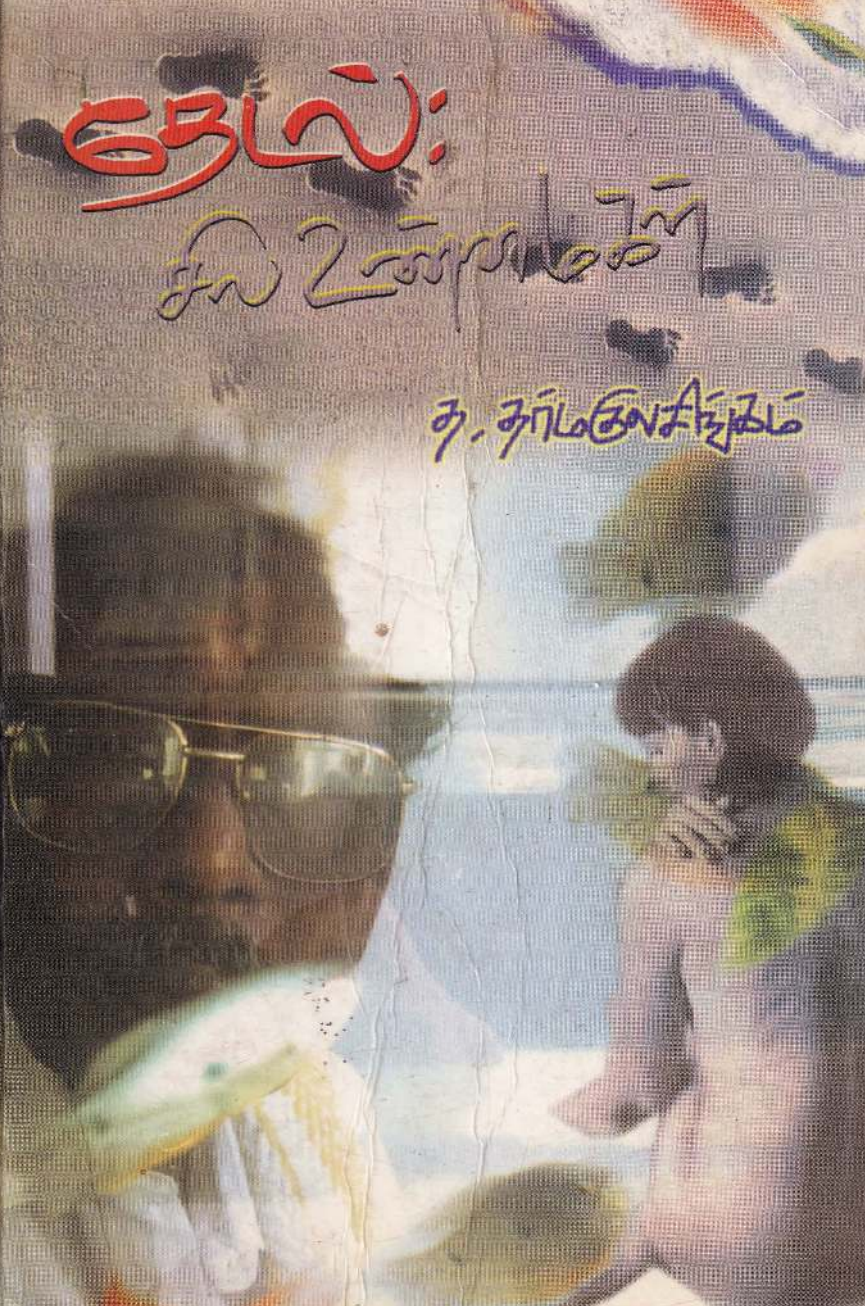

தேவன்:

சுவி ஸ்வாமிநாதர்

க. காமசுந்தரம்

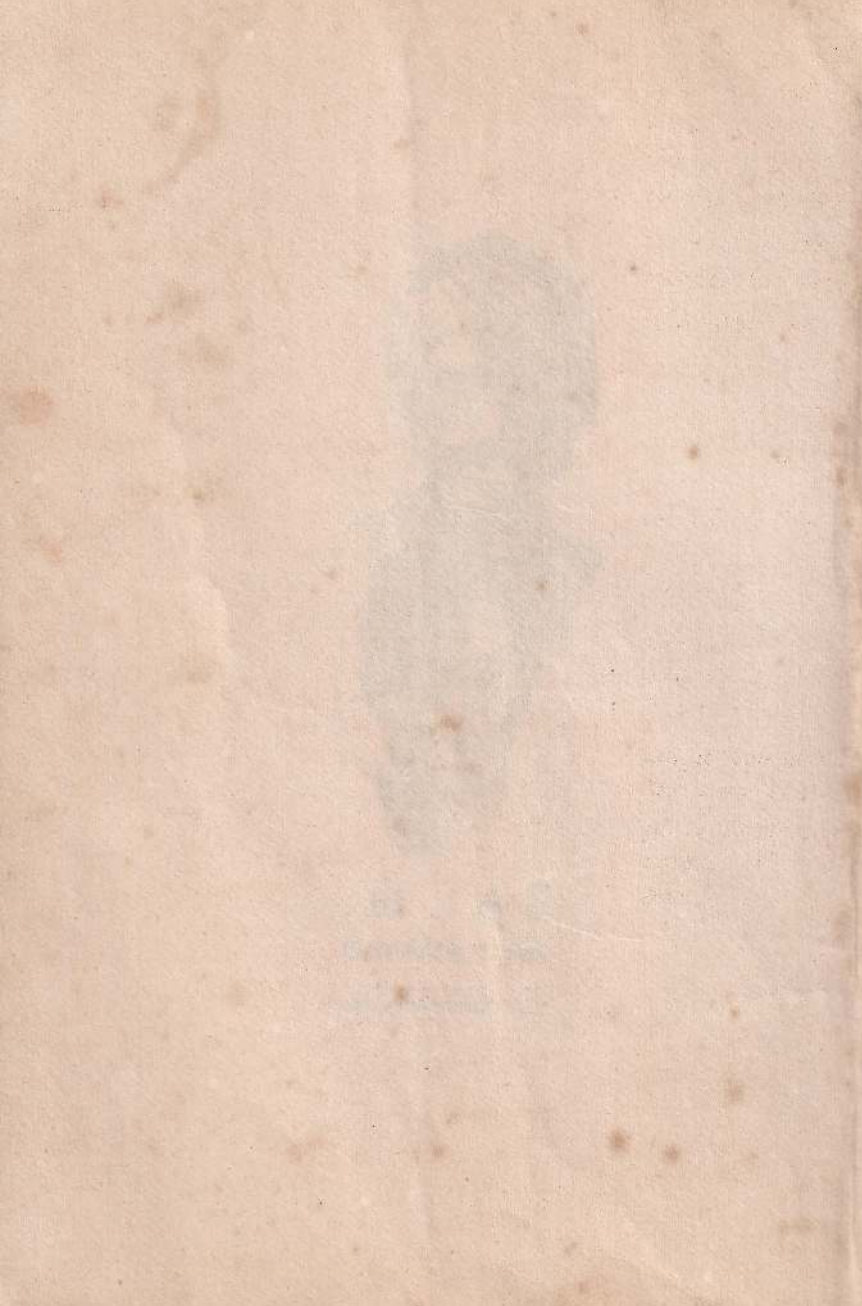

தே த ட ல் :

சில உண்மைகள்

சில பின்னணிகளும்

S. Raveendran
Vathiyay

6/8/2002

தேடல் :

சில உண்மைகள்

த. தர்மகுலசிங்கம்

மீத்ரா அர்ட்ஸ் & கிரேஷன்ஸ்

Mithra Arts & Creations

சென்னை ♦ சிட்னி ♦ மட்டக்களப்பு

Apart from any fair dealing for the purpose of Private Study, Research, Criticism or Review as Permitted under the Copyright Act, No part may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or any means, electronic, mechanical or photocopying, recording or otherwise without prior written permission from the publishers.

Mithra Publication books are published by
Dr Pon Anura

THEDAL SILA UNMAIKAL
THARMAKULASINGAM THARUMAN

All Illustrations
PADMAVAASON

Layout & Cover
M. Sridharan

First Edition
16th June 2001

Price in Sri Lanka : Rs. 250/-

DANSK TAMILSK PUBLIKATION
in Collaboration with

	Mithra Arts and Creations
1/23 MUNRO STREET EASTWOOD 2122 AUSTRALIA Ph. (02) 9868 2567 e-mail. www.anura@matra.com.au	30 VANNIAH STREET BATTICALOA (EP) SRJ LANKA
	375/8-10 ARCOT ROAD CHENNAI 600 024 INDIA Ph. (044) 372 3182 e-mail. www.mithra@md4.com.in Fax : 0091-44-4721336

மித்ரா : 53

விலை : 100.00

முதற் பதிப்பு : ஜூன், 2001

பக்கங்கள் : 302

என்னுரை

இந்நூல் திருப்தி தருகின்றது. உண்மைகளைத் தேடும் ஒரு சத்தியப் பயணமாக இதனை வாசிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். தமிழின் நேசிப்பினாலும், ஈழ மண்ணின் பக்தியினாலுமே இப்பணியில் ஈடுபட்டேன். புத்தாயிரத்திலே, தமிழ்ப் பணியில் ஈழத் தமிழரின் பங்கு விசாலமானது. இது உண்மையின் அடித்தளத்தில் இயற்றப்படுதல் வேண்டும். கோஷங்கள் எப்பொழுதுமே உணர்ச்சி மயமானவை. அவற்றுக்குப் பின்னாலுள்ள உண்மைகளைத் தெளிதலே அறிவு. ஆனாலும், ஓர் அரை நூற்றாண்டு காலமாக, பிரதான முற்போக்கு ஆசாரியராலும், அவர்களுக்குப் பஐனை செய்வோர்களினாலும், சத்தியம் சிலுவையில் அறையப் பட்டிருத்தல் மகா கொடுமை. இவை நம் கண் முன்னால் நடப்பதைப் பார்த்தும், நாமமது மனிதரெனக் கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்வீர்?

'பிரதான ஆசாரியரும் வேதபாரகரும் அவர்மேல் பிடிவாதமாகக் குற்றஞ்சாட்டிக் கொண்டே நின்றார்கள். பிலாத்து இயேசுவை விடுதலையாக்க மனதாய், மறுபடியும் அவர்களிடத்தில் பேசினான். அவர்களோ: அவனைச் சிலுவையில் அறையும், சிலுவையில் அறையும் என்று கூக்குரலிட்டார்கள். இயேசு அவர்கள் முகமாகத் திரும்பி: நீங்கள் எனக்காக அழாமல், உங்களுக்காகவும் பிள்ளைகளுக்காகவும் அழுங்கள். இதோ பாக்கியவதிகளென்றும், பிள்ளைப் பெறாத கர்ப்பங்களும் பால்கொடாத முலைகளும் பாக்கியமுள்ளவைகளென்று சொல்லப்படும் நாட்கள் வரும்... பச்சை மரத்துக்கு இவைகளைச் செய்தால், பட்டமரத்துக்கு என்ன செய்ய மாட்டார்கள் என்றார்... அப்பொழுது இயேசு: பிதாவே, இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே என்றார்....'

இந்நூலின் எழுத்துப் பணிகள் பெரும்பகுதியை முடித்து,

மறுநாள் டென்மார்க் புறப்பட ஆயத்தமானேன். அன்று பிரிவு பசாரமாக நடந்த இலக்கிய சல்லாபத்தில், சூழ்நிலைக்குப் பொருந்தாத போதிலும், லூக்காவின் சுவிஷேசம் 23ஆம் அதிகாரத்திலுள்ள சில வசனங்களை கணீரென்ற குரலில் எஸ்.பொ வாசித்தார். பின்னர் மௌனம். அதனை உடைத்து மெதுவாகச் சொன்னார்:

“தொழிற் புரட்சியின் விளைவாய், எண்ணிக்கையில் அதிகமானவராக மாற்றப்பட்ட சுரண்டப்படும் வர்க்கத்தினரின் விழுக்கிக்காக மார்க்ஸ் புதிய வேதம் தந்தான். இந்தப் புதிய நற்செய்தியை பரப்பும் புதிய பிரதான ஆசாரியராயும், வேதபாரகராயும் தம்மை நியமித்துக் கொண்ட இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கியகாரர் தரந்தாழ்ந்து, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சுவிசேஷத்தின் பக்கங்களிலே வாழ்தல் எவ்வளவு கொடுமை? சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேசு யார்? பிள்ளைகள் பெறாத கர்ப்பங்களும் பால்கொடாத முலைகளும் தற்காலத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் யாரைக் குறிக்கும்? பச்சைமரம் பட்டமரம் என்கிற உவமை எதைக் குறிக்கும்? இந்தக் கேள்விகளுக்கும் உன் நூலை வாசிக்கும் நிகழ்காலத் தமிழ் நேசர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும், உண்மையின் ஆராதனைகாரரும் விடைகண்டு பிடிப்பார்களேயானால், நீங்கள் நடத்தியுள்ள தேடல் நிறை பயன் தரும்.”

அவர் கூற்றை உங்கள் கவனத்திற்கு வைக்கின்றேன். உண்மைகள் குறித்த என் தேடலிலே, வேறு சில உண்மைகளும் எனக்குப் புலனாயின. உண்மைகள் மறைக்கப்பட்டன அல்ல. சில பொய்களை உண்மைகளாக்கும் வகையிலே, ஒரு Parallel — சமாந்தரமான — வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்புதிய வரலாறு குறித்த நேர்மையான விமர்சனம் ஒன்று இணைக்கப்படுதல் முழுமை சேர்க்கும் என்பது உணரப்பட்டது. யார் இதனை எழுதவல்லவர்? நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கைலாசபுதியின்

எழுத்துகளைக் துணிவாகவும் காட்டமாகவும் விமர்ச்சித்தவர் வெங்கட் சாமிநாதன். உதாரணம்: மார்க்ஸின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல். இன்றும் முன்னணி இலக்கிய விமர்சகராய் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் அவர் தற்பொழுது சென்னையில் வாழ்கிறார். நமது வேண்டுகோளினை ஏற்று, குறுகிய கால அவகாசத்தினுள், இந்நூலுக்கு ஒரு முன்னீடாக காலத்தின் காளான்களையும் மீறி... என்கிற கட்டுரையை எழுதித் தந்தார். இந்த முன்னுரை இந்நூலுக்கு நிறைவு சேர்க்கின்றது.

இந்த நூலின் ஆக்கப் பணியிலே உதவி செய்தவர்கள் அநேகர். நன்றி மறத்தல் மகா ஈனமான குணம் என்று நினைப்பது என் சுபாவம். நன்றி மறந்தது மட்டுமன்றி, உபகாரம் செய்தவனுக்கே கல்லெறிவதுதான் ஈழத்து இலக்கிய உலகின் பண்பாக நடைமுறைப்படுவதை, என் இந்தத் தேடலிலே அறிந்து துக்கித்தேன். அந்தக் குற்றத்தைக் களைந்து, வாய் மணக்கப் பாராட்டும் நாகரிகம் நிலைபெறுவதாக.

இந்த ஆவணத்தை நான் எழுத நினைவு கொண்டமைக்குத் துணையாய் ரி. சௌந்தர் கே. மகேஸ்வரன், எம்.சி. லோகநாதன் ஆகிய மூவரும் செயற்பட்டார்கள்.

எஸ்.பொவும் அவருடைய மனைவியும் என்னை உடன் பிறப்பாய் நேசித்து எனக்கு உதவியமையை என் பேறாய்க் கருதுகின்றேன். சலிப்போ, களைப்போ இன்றி நான் கேட்ட அனைத்துக் கேள்விகளுக்கும் எஸ்.பொ பதிலளித்தார். இந்த நூலின் ஓர் அத்தியாயத்திலே வி.கே.டி. பாலனுடைய சாட்சியத்தை இணைத்துள்ளேன். பல்வேறு பணிகளின் மத்தியிலேயும் இந்தச் சாட்சியத்தினை மகிழ்ச்சியுடன் தந்தார். கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே இரட்டையர் என்று சிறப்பிக்கப்படுபவர் இளம்பிறை எம்.ஏ.ரஹ்மானும் எஸ்.பொவும் என்பதை தமிழ் உலகம் நன்கறியும். இந்த நூலினை எழுதும் பணியிலே தேவையான அனைத்து

நூல்களை எனக்கு உடனுக்குடன் தந்து உதவியதுடன், நான் தேடும் தகவல் உள்ள பக்கங்களையும் குறித்துத் தந்தார். உடுக்கை இழந்தவன் கை போன்று உதவி, நூலின் எழுத்துப் பிரதியை ஒழுங்குபடுத்தித் தயாரிப்பதிலே நண்பர் ப.திருநாவுக்கரசு என் வலக்கரமாகவே செயற்பட்டார். அவர் உதவி மட்டும் கிட்டியிராவிட்டால், இந்த ஆவணம் இவ்வளவு துரிதகதியில் உருவாகியிருக்க மாட்டாது.

இந்த நூலின் அமைப்பும் புதுமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதிலே எஸ்.பொவின் நண்பரும், இசை ஏடு ஆசிரியருமான சங்கீதபூஷணம் ப.முத்துக்குமாரசாமி மிகவும் அக்கறை காட்டினார். அவருடைய மகனான பத்மவாசன் 'சில்பி' ஏற்படுத்திய ஓவிய பரம்பரையின் வாரிசாக வாழ்கின்றார். அவர் வரைந்து தந்த சித்திரங்கள் வளப்பூட்டுகின்றன. அட்டையையும், வடிவமைப்பையும் சிரத்தையுடன் எம். ஸ்ரீதரன் கவனித்தார்.

உற்சாகத்துடன் உழைத்தார்கள் மித்ர ஆர்ட்ஸ் அண்டு கிரியேஷன்ஸ் ஊழியர்கள். இதன் படைப்பிலே சகல ஊக்கமும் என் குடும்பம் தந்தது. குறிப்பாக E-mail தொலைநகல் சேவைகளை உடனுக்குடன் என் மூத்த மகன் அலன் கவனித்தார்.

இவர்கள் அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இந்நூலை முழுமையாக வாசிக்கும் பொழுது, என்னளவிலே அறத்தின் குரலாகப் பேசும் இந்த வாய்ப்புக் கிடைத்தமையைப் பேறாகக் கருதுகின்றேன். இதனைத் தொடர்ந்து, உண்மையை நிலைநாட்டும் இலக்கியச் சர்ச்சை ஒங்குதல் விரும்பத்தக்கது. எண்ணிக்கையின் இராக்கதத் தினாலே நாட்டப்படுவதல்ல உண்மை. ஏனெனில், உண்மைதான் வாழ்க்கையின் அதி அர்த்தம்.

காலத்தின் காளான்களையும் மீறி

வேங்கட் சாமிநாதன்

மிக அடிப்படையான, அத்துடன் எந்த இலக்கிய, கலாச்சார மாணவனுக்கும் கவலை தரும், ஓர் கேள்வியுடன் தர்மகுலசிங்கத்தின் தேடல் தொடங்குகிறது. இக்கேள்வி எழுப்பலும் அதைத் தொடர்ந்த தேடலும், ஒரு மக்கட் கூட்டத்தின் அஸிரத்தைக்கும், உதாசினத்துக்கும் “ஏன் இதையெல்லாம் போட்டுக்கிட்டு” என்று அறிவுரைகளுக்கும் இடையே, ஒரு, ஒரே ஒரு ஜீவனின் உள்ளத்தில் எழுமானால், அது அந்த மக்கட் கூட்டத்தின் சிந்தனையைக் கிளறும் அத்தியாயத்தின் தொடக்கமாகும். அது மிகப் பெரும் காரியங்களை பின்னால் சாதிக்கும் சாத்தியங்களையும் தோற்று விக்கலாம். மனித வரலாற்றின் பிரயாணமும் வளர்ச்சியும், மனிதக் கூட்டத்தின் ஏகோபித்த சிந்தனைக்கு எதிரான ஓர் சிந்தனை முளைவிடத் தொடங்குவதில்தான் பிறப்பெடுக்கின்றன.

ஓர் அரை நூற்றாண்டு காலமாக, தன் படைப்பாற்றலின் பலத்தில், இன்றைய ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் மூத்த படைப்பாளியாக, சிகர படைப்பாளியாக, தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொண்டுள்ள எஸ்பொன்னுத்துரை பற்றியோ அவரது படைப்புகள் பற்றியோ, அந்த அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் சட்டாம்பிள்ளைகளாகத்

தம்மை முடிசூட்டிக் கொள்வதில் வெற்றி கொண்டுள்ள கலாநிதி க.கைலாசபதியோ, அல்லது அவரது அடியொற்றி யான சிவத்தம்பியும் மற்றுமுள்ள முற்போக்கு அணியினருமோ ஏதும் பேசாதது கூட ஏன்? இவர்கள் எஸ்.பொவின் பெயரை பிரஸ்தாபிப்பதைக்கூட திட்டமிட்ட செயல்போல் தவிர்த்துள்ளனர். இதன் காரணமாக யாரும் அவர் பற்றி பேசியதில்லை. அவர் மாத்திரமல்ல. அறுபதுகளில் ஈழம் தந்த சிறந்த கவிஞரான தருமு சிவராமு (பிரமிள்), மரபுக் கவிஞர் மஹாகவி, சிந்தனையாளனும் படைப்பாளியுமான மு. தளையசிங்கம் போன்றோர் யாரைப் பற்றியும் முற்போக்கு கமிஸார்களும் அவர்களது அணியினரும் பிரஸ்தாபித்ததுகூட இல்லை. இவர்கள் தம் முற்போக்கு அரசியல் கொள்கைகளிலும் அதற்கு துணைபுரிய வரித்துக் கொண்ட முற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கைகளிலும் உண்மையிலேயே நம்பிக்கை கொண்டவர்களாக இருந்தால் எஸ்.பொ., சிவராமு, மு. தளையசிங்கம், மஹாகவி போன்றோரை எதிர்கொண்டு முற்போக்கினர் தம் கொள்கைகளின் பலத்தில் வீழ்த்தியிருக்க வேண்டும். முற்போக்கினர் எவருமே நேர்மையான இலக்கிய விவாதம் நடத்தியதே இல்லை. இவர்கள் அறிந்தது, தமக்கு எதிரானவர்கள் யாரும் இல்லையென பாவித்துக் கண்முடிக்கொள்வதே ஆகும். இவர்கள் பொருட்படுத்துதலுக்கு உரியவர்கள் அல்ல என்பது போல விவாதங்களைத் தவிர்த்தே வந்துள்ளனர். இவர்கள் அறிந்தது திரை மறைவு தந்திரோபாய நடைமுறைகள்தான்.

ஏனெனில், இக்கமிஸார்களது பலம் இவர்களது அறிவார்த்தம் அல்ல. தாம் பிரகடனப்படுத்தும் முற்போக்குக் கொள்கைகளின் பலமும் அல்ல. இவர்களது பலம் தம் நிறுவனமும் நாற்காலிகளும் தரும் அதிகாரத்தின் பலம். கட்சி/இயக்கம் / அணியின் பலம். தம் செல்வாக்கின், அது தரும் சலுகைகளின் பலம்.

உண்மையில், இவர்கள் தாம் சார்ந்துள்ளதாக சொல்லிக் கொள்ளும் மார்க்ஸிஸ சித்தாந்தமும் பார்வையும் பலமற்றவை அல்ல. ஓர் எல்லை வரை, திரும்பவும் சொல்கிறேன், ஓர் எல்லை வரை, அவை சமுதாயத்தின் பரிணாமம் பற்றியும் மாற்றங்கள் பற்றியுமான, நாம் இது காறும் பார்த்திராத கோணங்களில் ஆராய்ந்து சில உண்மைகளை நமக்குத் தந்தவை. ஆனால் இதன் எல்லைகளை அளவு கடந்து விஸ்தரித்ததும், அவையே முழு உண்மையெனவும், அதுவே இறுதியான பதில்களை எல்லாவற்றிற்கும், இனிவரும் எல்லாக் காலங்களுக்கும் அளித்துள்ளதாக தம் தலையில் திணித்துக் கொண்டதல்லாமல், நம் தொண்டைகளுக்கும் கிட்டித்துத் திணிக்க முயன்ற வன்முறை ஓர் கொடுமை. அவர்களது மடமை. இதை ஒரு கட்சியின் அதிகார வலுவிற்கான நடைமுறைக் கருவியாக்கியது. பொய்யானதும், மனித விரோதமானதுமான செயலாக்கியது. ஆனால் இந்த கமிஸார்களுக்கும் அவர்களது தலைமையின் கீழ் அணி திரண்ட முற்போக்கு சிப்பாய்க் கூட்டத்திற்கும் இது பற்றியெல்லாம் கவலை இல்லை. தலைமை அறிந்தது அதிகாரம். சிப்பாய்க் கூட்டம் அறிந்தது சலுகைகள். இல்லையெனில் டொமினிக் ஜீவாவும், டானியலும் கைலாசபதியின் யாழ்ப்பாண சைவவேளாள ஜாதிய மேலாண்மையை, உயர்சாதி நடைமுறையை, தாம் அவமானப் பட்டாலும் சகித்துக் கொண்டு கமிஸார்களின் துதிபாடிக் கொண்டிருந்தது நாம் புரிந்து கொள்ள முடியாத விஷயங்கள்.

ஒரு காட்சி : டானியல் தஞ்சையில் இருந்த வருடங்கள். அவருடைய பஞ்சுள் நாவலை பிரசுரித்ததும் தஞ்சை பிரகாஷ் தான். அந்நாட்களில் தஞ்சையிலிருந்த அ. மார்க்ஸ் (இவரும் அந்நாளைய முற்போக்கு. பின்னாட்களில் தலித் சித்தாந்தத் திற்கு கமிஸாராக தம்மை முடிசூட்டிக் கொண்டார். அதிக நாட்கள் ராஜ்ய பரிபாலனம் நடக்கவில்லை. தமிழ் தலித் படைப்பாளிகள் இவர் விதித்த சட்டங்களை இந்நாட்களில்

மதிப்பவர்களாயில்லை.) தஞ்சை பிரகாஷ், டானியல் - ஆகிய மூவரும் அடிக்கடி சந்தித்தப் பேசிக் கொள்வார்கள். அப்படி ஒரு நாள் அ.மார்க்ஸ் டானியலிடம் “கைலாசபதியின் யாழ்ப்பாண வேளாள ஜாதீய நடைமுறை பற்றி நிறைய கேள்விப்படுகிறோமே, (“வாருங்கள் நிலவினிலே பேசுவோம்”) அது உண்மையா” என்று கேட்டார். டானியல் அதற்கு பதில் சொல்லவில்லை. கேள்வியைத் தவிர்த்து வேறு ஏதோ பேச முனைந்தார். அ. மார்க்ஸ் விடுவதாயில்லை. திரும்பக் கேட்க, டானியல் திரும்ப மௌனம் சாதிக்க அல்லது திசை திருப்ப, ஆக, இப்படியான ஊசலாட்டம் கொஞ்ச நேரம் நடந்தது. அ. மார்க்ஸ் விடாக் கண்டன். டானியல் அதிக நேரம் கொடாக் கண்டனாக இருக்க முடியவில்லை. கடைசியில் சங்கடப் பட்டுக் கொண்டு. “ஆமாம் அது உண்மைதான். அதையே திரும்பத் திரும்பக் கேட்காதீர்கள். அது இப்பொழுது நமக்கு விஷயமல்லவே” என்று இந்த சங்கடத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். இச்சம்பவத்திற்கு தஞ்சை பிரகாஷ் சாட்சி.

ஆயினும் அ. மார்க்ஸ் இந்த உண்மையை வெளியே சொல்லவில்லை. தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் முற்போக்கு குருவின் புகழுக்கு மாசு கற்பிக்கும் எதையும் அனுமதிக்கலாமா? அவரும் தம் முற்போக்கு அணியின் கட்டுப்பாட்டை அறிந்து அதற்கேற்ப ஒழுகி, மௌனத்தில் தஞ்சம் புகுந்தார். ஆனால் அ. மார்க்ஸ் தமக்குப் பிடிக்காத, வேண்டாத நபர்களின் மீது கரிபூச தன்னிடம் ஆதாரம் ஏதும் இல்லாவிட்டாலும் ஜாதீய வெறிக் குற்றச் சாட்டை வீசத் தயங்குவதில்லை. இந்த மார்க்ஸிய / தலித்திய அறிவு ஜீவியின் மிகப் பிரஸித்தியும் பிரபல்யமும் பெற்ற ‘அறிவார்த்த’ செயல்பற்றிச் சொல்ல வேண்டும்.

திராவிட இயக்கங்களையும், முற்போக்கு அணிகளையும் பாஸிஸ சக்திகள், இவர்களது நடைமுறை பாஸிஸ நடைமுறை என்று நான் எழுதியதும், (இந்தியா டிசு 1993—1994 ஆண்டு இலக்கிய மலர்) இவர்கள் அ. மார்க்ஸின் தலைமையில்

வெகுண்டு எழுந்து கூட்டம் போட்டு கண்டனத்
 தீர்மானங்கள் போட்டனர். அக்கண்டனத் தீர்மானம்:
 'வெங்கட் சாமிநாதனின் எழுத்துகள் மலம் துடைக்கத் தான்
 லாயக்கு.' (நிறப்பிரிகை 7, ஜனவரி 1994) இந்த பட்டங்கள்
 பல பெற்ற அறிவுஜீவிகள், கல்விமான்கள், பேராசிரியர்கள்
 அத்தீர்மானத் தின்படி என் கட்டுரையை வெளியிட்ட
 பத்திரிகையையும் அதன் பக்கங்களையும் ஆளுக்குக்
 கொஞ்சமாக பிய்த்தெடுத்து மலம் துடைத்து
 பத்திரிகாலயத்துக்கு அனுப்பிவைத்தனர் தபாலில். பொதுவாக
 இவர்களது நடைமுறையும் சிந்தனையும் பாஸிஸ குணம்
 வாய்ந்தது என்ற என் குற்றச் சாட்டை இவர்கள்
 உடனுக்குடன் நிரூபிப்பதாகத்தானே இருந்தது இவர்கள்
 செயல்பாடு? தாமே தம்மை பாஸிஸ்டுகள்தான் என்று
 இவர்கள் உலகறிய தம்பட்டமிட்டுக் கொண்டனர். அதில்
 இவர்கள் பெருமையும் பட்டுக் கொண்டனர். கைலாசபதிக்குத்
 தெரிந்தது இருட்டடிப்பு. அதுவும் பாஸிஸ நடைமுறைதானே?
 பொய்யும் அவதூற்றுப் பிரசாரமும் பாஸிஸம் தானே?
 எஸ்.பொ., தர்மு சிவராமு, தளையசிங்கம், மஹாகவி போன்ற
 இலக்கிய சக்திகளை இருட்டடிப்பு செய்தது பாஸிஸம்தானே?
 ஜெர்மனியில் செய்தது போல், தீயிட்டுக் கொடுத்த முடியாது,
 அரசு தனக்குக் கிட்டும் வரை. ஆனால் கம்யூனிஸ நாடுகளின்
 நடைமுறையான, தன் எதிரியை Non - Person ஆக்கும்
 நடைமுறைக்கும் இந்த இருட்டடிப்புக்கும் என்ன
 வித்தியாசம்? இன்னம் ஒன்று. ரயில் தொழிலாளர்கள்
 கண்டனம் செய்வதென்றால் ரயிலை நிறுத்துவார்கள்.
 வியாபாரிகள் தம் கடைகளை அடைப்பார்கள். அரசு
 ஊழியர்கள் Pen - down என்பார்கள். பட்டதாரிகளும்
 அறிவுஜீவி எனத் தம்மை பிரகடனப்படுத்திக் கொள்
 பவர்களும் பேராசிரியர்களும் தம் கண்டனத்தை மலம்
 துடைக்கும் காரியமாக வெளிப்படுத்தினால், இத்தகைய
 கண்டன வெளிப்பாடு, எப்படி, எந்த நிர்ப்பந்தங்களில் ஒருவர்

சிந்தனையில் சட்டென உதிக்கும்? அ.மார்க்ஸ் இது தற்செயலாக அப்போது உடனே அவர்கள் சிந்தையில் உதித்தது என்கிறார். அதாவது அதிகம் யோசிக்கவில்லை. தாமாக சட்டென இருந்த மாதிரி மூளை வேலை செய்திருக்கிறது. உளவியல் நிபுணர்கள் இது பற்றி ஆராயட்டும்.

இன்று கைலாசபதி மறைந்து இரு தஸாப்தங்கள் ஆகிய பிறகு, இந்த இலக்கிய சட்டாம்பிள்ளைகளைப்பற்றி டொமினிக் ஜீவா, கடல்கடந்த நாட்டில் தைரியமாகப் பேசலாம். ஆனால் கைலாசபதி உயிரோடிருந்தபோது அதிகாரம் சட்டாம்பிள்ளைகள் கைகளில் இருந்தபோது, சலுகைகள் அந்தக் கைகளிலிருந்து தான் பிறக்கும் என்றிருந்த போது அவர், அ. மார்க்ஸை போல புத்திசாலித்தனமாக “கண்டும் காணாதவராகத்தான்” இருந்தார்.

கைலாசபதியின் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் புத்தகத்தின் அபத்தங்களையும் கைலாசபதியின் மௌடிகத்தையும் நான் நடை பத்திரிகையில் எழுதியபோது கைலாசபதி கவலைப் படவில்லை. நடை ஒரு சிறு பத்திரிகை. ஈழத்து வாசகர்களுக்கு எட்டுவது சாத்தியமில்லை என்று நினைத்தார் போலும். ஆனால் அது பூரணி என்னும் ஈழத்துச் சஞ்சிகையில் மறு பிரசுரம் ஆனபோது இரண்டு வேடிக்கைகள் நடந்தன. எனக்கு பதில் சொல்ல தான் முன்வராது, தன்னிடம் சலுகைகள் எதிர்பார்த்து ஏங்கிக்கிடந்த எம்.ஏ. நுஃமானை ஏவிவிட்டார். எஜமானன் ஏவி விட்ட காரியத்தை எஜமானனின் பூரண திருப்திக்கு நுஃமானும் முடித்துக் கொடுத்தார். இத்தகைய ராஜவிலாசம் காட்டிய பணியாளனுக்கு உரிய வெகுமதி தரப்பட்டதுதான்; யாழ்பாண பல்கலைக்கழகத்திலேயே பணி. கைலாசபதி எத்தகைய தரத்தில் தம் நாவல் இலக்கிய புத்தகத்தில் இலக்கிய விமர்சனம் செய்திருந்தாரோ அத்தகைய தரத்திலேயே எம்.ஏ.நுஃமானும் தம் கடமையை ஆற்றி யிருந்தார்; வெளியிட்டது டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகை; அவருக்கும் சலுகை பெற ஒரு சான்ஸ். கலாநிதி

கைலாசபதியின் தரத்திற்கு சில சாம்பில்கள் வேண்டுமா?

“லா.ச.ரா. தனது அரைவேக்காட்டு நனவோடை நடையில் கதைகள் எழுத முற்பட்டபோது.... பரிசோதனை என்ற பெயரில் பம்மாத்து பண்ணுகிறவர்களிடமிருந்து உரை நடை காப்பாற்றப்பட வேண்டும்.... வர்ஜீனியா வுல்ஃப் சமூகத் தொடர்பின்றி ஒரு இலக்கிய வட்டத்திற்குள் கிடந்து அடைகாத்து நாவல் பொரித்ததையும்.... பாஸிஸ ஜடா முனி முஸோலினியின் அபிமான எஸ்ரா பவுண்ட் சித்த சுவாதீன முற்று இறந்ததையும்...” (இதை கைலாசபதி எழுதும்போது, கட்டுரை எழுதிய போதும், பின்னர் அது புத்தகமாக பின்னர் தொகுக்கப்பட்டபோதும், எஸ்ரா பவுண்ட் உயிரோடுதான் இருந்தார். நான் இதற்கு பதில் எழுதும் போதும் உயிரோடு தான் இருந்தார். அவர் இறந்தது பின் பல வருடங்கள் கழித்து.)

இதே ரகத்தில், இத்தகைய நாகரிகமற்ற குரு பீடம் சந்தோஷப்படும் வகையில்தான் கைலாசபதியினால் ஏவப்பட்ட நுஃமானும் “சாமிநாதனின் பாட்டனும், முப்பாட்டனும்” — பற்றியெல்லாம் எழுதினார். சமுதாய மாற்றம் “தோசை திருப்புவதுபோல் உடனே நிகழ்ந்து விடுவதில்லை” என்று எனக்குச் சொன்னார். வேடிக்கை என்னவெனில், கைலாசபதி தோசை திருப்புவதுபோல் நிகழ்வதாகத்தான் கருத்து கொண்டிருந்தார். சாட்சியம் அவர் நாவல் இலக்கியம். இக்கேள்வியை எழுப்பியது நான்.

இப்போது, கைலாசபதியின் மறைவிற்குப் பிறகு பாதுகாப்பான கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகு சொல்கிறார். “கைலாசபதியிடம் குறைகள் இல்லை என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. குறைகள் காணும்போது நாங்கள் அவற்றை சுட்டிக்காட்டவே செய்தோம்.” அப்படியா? அப்போ, எம்.ஏ.நுஃமான் ஒரு வீர தீர பராக்கிரமம்தான். ஒரு விஷயம். கைலாசபதி உயிரோடிருந்தபோது நுஃமான் அவர் குறைகள் எதுவென ஏதும் சொன்னதாகச் செய்தியில்லை. அதன் பிறகும் அவர் சொன்னதாக இது காறும்

செய்தியில்லை. இப்போதும் மாதிரிக்கென ஏதும் குறைகள் அவர் சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. எத்தகைய தீரர் இந்த ஏவிவிட்டால் பாயும் வீரர். மயிர் சிலிர்க்கிறது.

டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகை சஞ்சிகையில் ஒரு கேள்வி: வெ.சாமிநாதன் என்பவர் கலாநிதி க. கைலாசபதியை தாக்குகிறாரே?" இதற்கு டொமினிக் ஜீவா பதில் தருகிறார்: "வெ. சாமிநாதன் என்பவர் அமெரிக்க உளவு நிறுவனம் CIA யுடன் தொடர்பு கொண்டவர். இந்திய உளவு ஸ்தாபனம் CIB யில் வேலை செய்பவர். அவரிடமிருந்து வேறு என்ன எதிர்பார்க்க முடியும்?"

ஆயிற்றா? என்ன கேள்வி? என்ன பதில்? பதிலில் காணும் அவதூறுக்கு என்ன ஆதாரம்? விஷயம் என்ன வென்றால் முற்போக்கு அணியினர் எல்லோருமே, தொழிற்சங்கத்தினரின் ஏகோபித்த செயல்முறை போல தம் எதிரிகளைத் தாக்கும் அரசியல் தந்திரபாடம் இது. உலகில் உள்ள எல்லா கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் மாஸ்கோவிலிருந்து பல மார்க்கங்களில் பெறும் பணம் எல்லோரும் அறிந்தது. உலகம் அறிந்த உண்மை இது. வளமுறை இது. கட்சியின் நடைமுறை. இந்த ஆயுதத்தை (தான் மாஸ்கோவிலிருந்து வரும் பணத்தில் ஜீவித்ததை மறைக்க, எதிரியை அமெரிக்க பணத்தில் வாழ்கிறவன் என்ற குற்றம் சாட்டு) எடுத்து வீச ஆதாரம் நிரூபணம் தேவை இல்லை. கட்சிக் கொள்கை இது. இது அரசியல் பணி. தம் மாஸ்கோ பண குற்ற உணர்வினால் தூண்டப்பட்ட எதிர்வினை. இலக்கிய உலகில் நடமாடுபவர்கள் அறிவார்த்த ஜீவன்கள் செய்யும் காரியமல்ல. முற்போக்குகளின் அடியும் முடியுமான சிந்தனை அரசியல் சார்ந்ததே. இப்படித்தான் எந்த சீரிய வாதமும் பாஸிஸ நடைமுறையில் இருட்டடிப்பு செய்யப்படுகிறது இவர்களால்.

ஈழத்தின் மூத்த, சிகர படைப்பாளியான எஸ்.பொ. என்னும் ஓர் இலக்கிய சக்தி, திட்டமிட்டு, இருட்டடிப்பு

செய்யப்படுகிறார். இன்னமும் கைலாசபதியின் சிஷ்ய கோடிகளால் இது செயல்படுத்தப்படுகிறது. கிட்டத்தட்ட இரண்டு தலை முறைகள் அழிந்துவிட்டன. இவர்கள் பேசாவிட்டால் என்ன என்று கேட்கலாம். ஆச்சரியம் தரும் வகையில் ஈழத்தில் முற்போக்கினரது, கைலாசபதி தலைமையினது யதேச்சாதிகாரம், ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மிகப் பரந்தும் அநேகமாக முழுமையானதுமாகவே நிகழ்ந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டில் முற்போக்கு அணியினரது சத்தம்தான் பெரிதானதும் கட்டமைக்கப்பட்டதுமானதே தவிர, இலக்கிய உலகில் அதன் பங்கு ஒன்றுமே இல்லை என்னுமளவுக்கு குறைவானது. பலமற்றது. தகுதியற்ற வர்களுக்கு இவர்கள் சத்தம் விளம்பரம் தருமே தவிர, தகுதியுள்ளவர்கள், இவர்கள் இருட்டடிப்பினால் மறைந்துவிட மாட்டார்கள். அவர்களது கவனிப்பு நிகழ்ந்தே தீரும்.

இப்போது இந்த இருட்டடிப்பு பற்றியும் அதன் காரணகர்த்தா கைலாசபதி பற்றியும் பேசினால், “எதெற்கெடுத்தாலும் கைலாசபதிதானா?” என்ற பிரலாபம் எழுகிறது. கைலாசபதி தூண்டிய இருட்டடிப்பு முழுமையாக இருந்த காலத்தில் இவர்கள் ஏதும் பேசியதாக தெரியவில்லை. அப்போதும் மௌனம். இப்போதும் மௌனமே, இவர்கள் வேண்டுவது. இத்தகைய பொய்மையும், அதிகார மமதையும், மௌனமும் நிறைந்த ஒரு மனிதர் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆரோக்கியமான, தன் இயல்பான, வளர்ச்சியை பாதித்து நாசமாக்கிய ஐம்பது வருட கால சரித்திரத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் என்ன செய்வது? ஏன் இந்த மனிதரது பொய்மையும், கலை உணர்வு வரட்சியும், அறிவார்த்த வரட்சியும் மூடி மறைக்கப்பட வேண்டும்? அது மூடி மறைக்கப்பட வேண்டுமென ஒரு சமூகம் நிர்ப்பந்திக்குமானால், அது மிக கேவலமும் சோகமும் நிறைந்த மன நிலை.

என்னளவில் கைலாசபதியிடம் எந்த ஒரு வரவேற்

கத்தக்க குணமும் இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. அவருடைய மார்க்ஸியம் மார்க்ஸியமே அல்ல. அது ஒரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் நடை முறையின் தந்திரோபாயங்களும், பிரச்சார யுக்திகளும் நிறைந்தது. அதற்கும் மார்க்ஸ்க்கும் ஏதும் உறவு கிடையாது. இந்த நடைமுறையை கைலாசபதி புரிந்து கொண்டது ஒரு வாய்ப்பாடாக, யாந்திரீக செயல்பாடாக. இதன் காரணத்தால்தான், உதாரணமாக அவரது தமிழ் நாவல் இலக்கியம் புத்தகத்தில் அபத்தமான வாதங்களும் விநோதமான ஆராய்வுகளும் சிரிப்பிற் கிடமான முடிவுகளும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. சாதாரண common sense கூட கைலாசபதிக்கு வாய்க்கவில்லை என்பதையே அவர் எழுத்துக்கள் எல்லாமே சாட்சியப்படுத்தும்.

உள்ளடக்கத்தை நாம் உதறிவிடமுடியாது. அதுவே சிறப்பாக வேண்டப்படுவது என்று ஒருவர் வாதிடுவாரானால் அதை நான் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால், 'உருவம் என்பது என்ன? உள்ளடக்கத்தை ஏற்றிச் செல்லும் அலங்கார சகடை' என்று கைலாசபதி சொல்லும்போது (எழுத்து, டிஸம்பர், 1961) இந்த மனிதர் இலக்கியம், கலைகள் பற்றி ஏதும் தெரியாத பாமரன் என்றே முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த பாமரத்தனத்தை நான் சுட்டிக்காட்டியபோது (எழுத்து பிப்ரவரி 1962) கைலாசபதி பதிலளிக்கவில்லை. பதிலளித்தது கா. சிவத்தம்பி. "உள்ளடக்கத்தை ஏற்றிச் செல்லும் அலங்கார சகடைதான் உருவம்" என்று சிவத்தம்பி வாதிடவில்லை. நிறைய மேற்கத்திய விமர்சகர்களின் மேற்கோள்களுடன், உள்ளடக்கமும் முக்கியம் என்று சொல்லி, உருவம் என்றும் உள்ளடக்கம் என்றும் இவற்றைப் பிரித்துப் பேசும் கட்டத்தையெல்லாம் ஈழத்தவர் என்றோ கடந்து வந்து விட்டனர் என்று முடித்திருந்தார் (எழுத்து, ஏப்ரல் 1962). அவரது கட்சியாடலின் தோற்றம் என்னவோ கைலாசபதியை ஆதரித்துப் பேசியதாகத் தான். உருவம் உள்ளடக்கம் என்று

பிரித்துப் பேசும் கட்டத்தை ஈழத்தவர் தாண்டிவந்திருக்கலாம். ஆனால் கைலாசபதி அந்தக் கட்டத்தில்தான் இன்னும் இருக்கிறார் என்பதைத்தான் அவரது வாதத் தொடக்கமே நிரூபித்தது.

இப்படித்தான் கைலாசபதியின் பிதற்றல்கள் அத்தனையும் அவர் சார்பில் பேசும் சிவத்தம்பியால் மூடி மறைக்கப்பட்டு வருகின்றன. கைலாசபதி பதிலளிக்க வாய் திறந்தாலோ இன்னும் அதிக பிதற்றல்கள்தான் மடை திறக்கும்.

டொமினிக் ஜீவாவிடமிருந்து “எங்களுக்கு உதவியது, எங்களை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது யார்? கைலாசபதி தானே?” என்று கேள்வி வருகிறது, அவரது உச்சஸ்தாயி குரலில். (உயிர்நிழல், ஜனவரி—பிப்ரவரி 2001) நியாயம் தானே? இது பேரங்களின் உலகம்.

செ. கணேசலிங்கன், ஈழத்திற்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் இடையே கைலாசபதியின் தொடர்புகளுக்கு, புத்தக வெளியீடு வியாபாரங்களுக்கு எவ்வளவு உதவியாக இருந்திருக்கிறார்? செவ்வாணம் நாவலுக்கு கைலாசபதி அளித்த ஐம்பது பக்க முன்னுரையை எவ்வளவு நன்றியறிதலோடு நினைவு கொள்கிறார் கணேசலிங்கன். அத்தகையதொரு முன்னுரை இளங்கிரனின் நீதியே நீ கேள் என்பதற்கும் கிடைத்ததே. இதே போன்று சுடங்கு என்னும் கணேசலிங்கன் நாவலுக்குத் தன் பங்குக்கு கா. சிவத்தம்பியும் ஒரு படாடோப சித்தாந்த விளக்கங்களுடனான, பக்கம் பக்கமாக ஏஞ்ஜெல்ஸின் மேற்கோள்களுடன். இதெல்லாம் சரி. இளங்கிரனின் நீதியே நீ கேள்-ஐ எப்படி முற்போக்கில் சேர்ப்பது? அதற்கும் முற்போக்கு கமிஸார் ஆசீர்வாத முன்னுரை அருளியுள்ளாரே. எத்தனை பல்பிகள், சர்க்கஸ் வித்தைகள். ஜனரஞ்சகத்தை எப்படி சித்தாந்த பிரகடனங்களோடு நியாயப்படுத்துவது?

இன்று 2001ல், அந்த 60களை திரும்பப் பார்க்கலாமா? இந்த முற்போக்கு மடத் தலைவர்கள் எழுதிய முன்னுரைகளையும் அவர்கள் சிபாரிசு செய்த புத்தகங்களையும் இன்று யாராவது ஒரு முறையாவது பார்த்தால் நல்லது. ஸ்டாலின் பரிசு வாங்கிய நாவல்கள் யாருக்காவது ஞாபகம் இருக்கிறதா? வெட்கக்கேடு என்று தான் சொல்லவேண்டும். இந்த எட்டாந் தரங்களையும் தம்மோடு அரவணைத்துக் கொள்ளும் இந்த ஆச்சாரியார்கள், எஸ்.பொ., மஹாகவி மு. தளையசிங்கம் போன்றோரை இல்லை என்றே பாவனை செய்து பொய் நாடகமாடியதற்கான காரணங்கள் என்ன? தம் அதிகார வரம்பிற்குள் இவர்கள் வர மறுத்தார்கள் என்பது தானே? இதே கதை தானே கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில் நடந்ததும், நடப்பதும். இருட்டடிப்பு, சிறைவாசம், சைபீரிய வாசம், இத்யாதி. இந்த முற்போக்கு மடத் தலைவர்கள் செய்யக் கூடியது இருட்டடிப்பு; உதாசீனம். பக்தகோடிகளும் அதையே செய்தார்கள். இன்னும் செய்கிறார்கள். ஆனால் இந்த சிவசேகரங்கள் புலம் பெயர்வது இங்கிலாந்துக்கு! ஏன் சைனாவிற்கு, வியத்நாமுக்கு, ரஷ்யாவுக்குப் போகவில்லை?

இது மாத்திரமல்ல. தன்னை மீறிய ஆளுமை பெற்றவர்களை எப்படி எல்லாம் கரிபூசமுடியுமோ, எத்தனை அபாண்ட பழிச் சாடல் சேற்றை வாரி இறைக்க முடியுமோ அவ்வளவும் செய்யத் தயங்காதவர்கள் இந்த குணசீலர்கள். தனது rival என கைலாசபதி நினைத்த க.நா.சுவைப் பற்றி இவர் தனித்து நூலாக, விமர்சனக் கட்டுரைத் தொடராக எழுதியவை திட்டமிட்ட பழிச் சாட்டல்கள்; பொய்கள்; அபாண்டங்கள்! தான் நேர்மை சிறிதும் அற்ற ஒரு கழிசடையான ஜீவன் என்பதைத்தான் கைலாசபதி பக்கத்திற்கு பக்கம், வரிக்கு வரி நிரூபிக்கிறார்.

க.நா.சு. மீது சேற்றை வாரிப் பூசுதற்கென்றே கைலாசபதி எழுதிய "நவீன இலக்கியத் திறனாய்வில் க.நா.சுவின் பாத்திரம்" என்ற

தொடர் கட்டுரையில் (மல்லிகை, 1974) கைலாசபதி எழுதுகிறார்.

“சில வருடங்களுக்கு முன் நான் தினகரன் பத்திரிகையாசிரியராக இருந்த பொழுது தமிழ் நாவல் இலக்கிய உலகில் மு.வ.விற்கு உரிய இடம் பற்றிய சர்ச்சை ஒன்று நடந்தேறியது. எமது எழுத்தாளர் பலர் காத்திரமான கருத்துக்கள் பலவற்றை முன் வைத்தனர். அக்கட்டுரைகள் சிலவற்றை படித்து வந்த க.நா.சு. எனக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் எமது எழுத்தாளர் செய்தது போன்ற ஒரு மதிப்பீட்டை தமிழ் நாட்டிலே செய்ய இயலாது என்றும் இலக்கியத்திற்குப் புறம்பான காரணிகள் அங்கு அத்தகைய மதிப்பீட்டிற்கு தடையாக இருக்கின்றன என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“தன்போன்றார், மு.வ. வை காய்தல், உவத்தல் இன்றி விமர்சனம் செய்தாலும் முடிவு அவருக்கு சாதகமாக இல்லா விடின் பார்ப்பனர்கள் காழ்ப்புணர்ச்சியினால் செய்த பாரபட்சமான தீர்ப்பு என்றே கூறப்படும் என்பது க. நா. சு. எனக்கு எழுதிய கடிதத்தின் உட்கிடை.”

சரி. இதுவரை சரி. க.நா.சு.வின் கவலைகளும் அதன் காரணங்களை கைலாசபதி விளக்கியதும் சரி. இத்தோடு நின்றால் கைலாசபதி ஆகமுடியாது. க.நா.சுவுக்கு கரிபூசியதாகவும் ஆகாதே. இதற்கும் மேற்சென்று முற்போக்கு கமிஸார் அறிவிக்கும் பாஷ்யம் விசித்திரமானது. அவரது ஆபாசமான, அவதூறு கிளப்பும், தன் எதிரியை களங்கப் படுத்தவேண்டும் என்னும் ஈனத்தனமான குணத்தை கைலாசபதி வெளிப்படுத்தியாக வேண்டும். அவர் தொடர்ந்து எழுதுகிறார்.

“இது க.நா.சு. பற்றிய முக்கிய அம்சம் ஒன்றை எமக்குத் தெளிவாக்குகிறது. என்னதான் இலக்கியக் கொள்கைகளை அள்ளி வீசினாலும், க.நா.சு.விடம் பார்ப்பனர், பார்ப்பனர் அல்லாதார் என்ற பாகுபாட்டுணர்ச்சி ஆழமாகப் பதிந்

திருக்கிறது. அதனை அம்மணமாகக் காட்டிக் கொள்ளாத வகையிலே திறனாய்வு முலாம் பூசி மெருகூட்டும் திறனும் அவருக்கு நிரம்ப உண்டு. அடிப்படையில் இது ஒரு வர்க்கப் பிரச்சினையேயாகும். எனினும் தமிழ் நாட்டு அரங்கின் பரிபாஷையில் கூறுவதானால் நிலை இழந்த பார்ப்பனர்களுக்கு நிலைபேறு தேடும் இலக்கியக் கைங்கர்யத்தை செய்து வந்திருப்பவர் க.நா.சு.”

இது ஒரு அதர்மமான போர். பொய்யும் கெட்ட எண்ணங்களும் நிறைந்த போர். எந்த மாதிரியான பழிக்கு தாம் இரையாவோம் என்று க.நா.சு. தாம் அஞ்சுவதாகச் சொன்னாரோ அந்தப் பழிக்கான கர்த்தாவாக க.நா.சுவையே குற்றம் சாட்டுவது கைலாசபதியின் ஈனத்தனமான வேலை இங்கு நடந்துள்ளது. இம்மாதிரி வாதம் செய்வது, பார்த்த மட்டிலேயே வெட்கக்கேடான காரியம் என்பது கைலாசபதிக்குத் தெரியவில்லையா அல்லது முற்போக்கு குருவாக தான் எவ்வளவு இழிந்த காரியங்கள் செய்தாலும் தன் அணி இருக்கும் வரை செல்லுபடியாகும் என்று நினைத்தாரா தெரியவில்லை. எப்படியாயினும் இது ஒரு பாமரன் கூட, அவன் பண்பாடுள்ளவனாயின், செய்ய மறுக்கும் இழிசெயல். இதன் பின், க.நா.சுவுக்கு கரிபூசி தன்னையே தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுமைக்குமான ஒரே விமர்சன குருபீடமாக முடி சூட்டிக் கொள்ளும் தீய நோக்கம் உந்துதலாக இருந்திருக்கிறது.

இதைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம். எந்தெந்த தவறான வழிமுறைகளை, நேர்மையற்ற காரியங்களைச் செய்வது கைலாசபதியின் குணமோ அக்குணக்கேடுகளுக்கு க.நா.சு.வை உரியவராக பழி சுமத்துவது கைலாசபதியின் அயோக்கியத்தனமான போர் முறையாக இருந்துவந்துள்ளது.

“முற்போக்கு சக்திகளும் எண்ணங்களும் தமிழ்

இலக்கியத்தில் வலுப்பெற க.நா.சு. இந்த அடிப்படைக் கருத்தையே உன்மத்தம் பிடித்தவர்போல உச்சஸ்தாயியில் சமீப காலமாகக் கூவிக் கொண்டு திரிகிறார்... அதாவது தரம் என்ற சொல்லை வைத்துக் கொண்டு இவர்கள் பிறரை பயமுறுத்துவ துண்டு. தமக்குப் பிடிக்காதவற்றை தரக்குறைவானவை என்று தள்ளி விடுவது இவர்களுக்கு சுலபமாகக் கைவந்த வழியாகும்... க.நா.சு.வைப் பொறுத்த மட்டில் சாதியபிமானமும் அவசரக் கணிப்புகளை கணிசமான அளவு பாதிப்பதுண்டு.” (இதை யார் சொல்வது? “நிலவினிலே கதைப்போம் வாருங்கள்” என்ற அழைக்கும் “புகழ்” பெற்ற தகைமையாளர்.)

சரி. இப்படி எல்லாம் க.நா.சுவின் மீது கரிபூசும் கைலாசபதி தன்னை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைத்து மாலை அணிவித்து சாப்பாடும் போட்ட நன்றி உணர்வாக கைலாசபதி பற்றி அசோகமித்திரன் எழுதுகிறார்.

“இவரது (கைலாசபதியினது) பல தனிக்கட்டுரை (உதாரணம். க.நா.சுவும் மைனாரீட்டி கலாச்சாரமும்) தொடர் கட்டுரைகளாலும் (நவீன தமிழ் இலக்கிய திறனாய்வில் க.நா.சுவின் பாத்திரம், க.நா.சுவும் அவர் சீடர்களும் இத்யாதி... மேற்கோள்கள் முன்னர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.) இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய விமரிசன உலகில் க.நா.சுவுக்கு ஒரு நிரந்தர இடம் உண்டு”. எத்தகைய நிரந்தர இடம்? நிரந்தரமாக கரிபூசப்பட்ட இடமா? க.நா.சுவுக்கு இழைக்கப்பட்டுள்ளது ஒரு அநீதி. தான் விருந்தினனாக இருந்ததன் நன்றி உணர்வாக அந்த அநீதிக்கு உடன்போவது மட்டுமல்லாமல் அதைப் பாராட்டவேறு செய்கிறார். மேலும் சொல்கிறார் அசோகமித்திரன், “இவருடைய (கைலாசபதியின்) விமரிசனப் பாங்கில் தனி நபர் வசைபாடுதலும் அக்கப்போர்களும் இயல்பாகவே தவிர்த்து விடமுடிகிறது.”

இதை கூலிக்குச் செய்த பொய் சாட்சியம் என்று

சொல்லாமல் வேறு என்ன என்று சொல்வது? கைலாசபதியின் எழுத்தில் வசைபாடுதலையும் அக்கப்போர்களையும் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது? ஆமாம் பொய் பிரச்சாரங்கள் இருக்கின்றன.

ஈழத்தில்தான் சிவசேகரம், எம்.ஏ. நுஃமான், டொமினிக் ஜீவாக்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு முற்போக்கு அணியின் கடப்பாடு. தமிழ் நாட்டில் அசோகமித்திரன்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு விருந்துண்டு, மாலை போட்டுக் கொண்ட கடப்பாடு.

ஆமாம் எனக்குப் புரியாத ஒரு கேள்வி. பதில் தெரியவில்லை. இப்படி அபத்த விளக்கங்களும் மௌடிகத் தனமான புரிதல்களும், திரித்த உரைகளும் தீய எண்ணங்களும் நடைமுறைகளும் சிந்தனைப் போக்கும் மொழி வெளிப்பாடும் கொண்ட ஒரு மனிதனை, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நடைமுறைத் தேவைகளையே தன் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடாகவும், சாதீய எண்ணப் போக்கும், கொண்ட ஒரு மனிதனை, ஜார்ஜ் தாம்ஸன் எப்படி சகித்துக் கொண்டார்? கைலாசபதியின் ஆளுமையையும் செயல் பாட்டையும் எங்கு தொட்டாலும் அங்கு ஒரு நேர்மையின்மையும், பொய்மையும், அதிகார வேட்கையும் அதர்ம போர்த் தந்திரங்களும் வெளிப்படும். ஒரு கடைநிலை மனிதனாகவே தோன்றும் போது இவர் எப்படி இவ்வளவு காலம் இலக்கிய உலகில் கோலோச்ச முடிந்திருக்கிறது? சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் தம் சுய சிந்தனையையும், சுயமரியாதையையும் அடகு வைத்து விட்டு இத்தலைமைக்கு அடிபணிய நேர்ந்தது என்ன காரணங்களினால்? உலக வரலாற்றில் ஒரு நாட்டின் தலைமையில் இம்மாதிரியான மனிதர்களைக் காண்கிறோம். அது அரசியல் தலைமை. அவை அப்படித்தான் இருக்கும். அவை நேர்மை வழி, தர்மங்களின் வழிச் சென்றதால் கிடைத்தவை அல்ல. அப்படித்தானோ

கைலாசபதியின் தலைமையும்? கைலாசபதியின் வெற்றியும், இலக்கியத்தை அரசியலாக்கியதனால் கிடைத்ததோ? அவரது முற்போக்கும் நடைமுறையும், கொள்கைப் பிரகடனங்களும் அரசியல் தந்திரோபாயங்களால் ஆனதால்தான் இவ்வெற்றியோ? இவற்றிற்கும் நேர்மை, உண்மை போன்றவற்றிற்குமே ஏதும் உறவு இருந்ததில்லை.

கைலாசபதி போன்ற முற்போக்கு கொள்கைக் கட்டுப்பாடும் போர்த் தந்திரோங்களும் நடைமுறைகளும் கொண்ட அவரது சிஷ்யர்களில் ஒருவரான சிவசேகரம் பற்றியும் இப்படித்தான் சொல்கிறார்கள். கைலாசபதியின் சிஷ்யராதலால் இவருக்கு நான் இவரது குரு கைலாசபதியை விமரிசித்த காரணத்தினாலேயே என் மீது ஸ்பெஷலான காட்டமும் விரோத பாவமும் உண்டு.

ஜார்ஜ் தாம்ஸனிடம் கைலாசபதி போன்ற மனிதர் எப்படிக்காலம் கடத்த முடிந்தது என்று கேட்டேனே. சிவசேகரம் நல்ல ஆசிரியர்; மிகத் தெளிவாக நன்றாக பாடம் நடத்துவார் என்று சொன்னார்கள். அப்படியாயின், இந்த மனுஷன் இப்படி உளறுவது எப்படி? கைலாசபதியின் உளறல்களை மீறி அவரை ஆராதிப்பது எப்படி? என்று கேட்டால், ஒரு புன்சிரிப்பே பதிலாகக் கிடைக்கிறது. ஒரு வேளை தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு வேஷம் ஜார்ஜ் தாம்ஸனுக்கு காட்ட, முற்றிலும் வேறான ஒரு முகம் என்று இருக்குமோ? சிவசேகரத்திற்கு பாடம் நடத்த ஒரு மூளை; தமிழில் விமர்சன வாதம் செய்ய, கைலாசபதி குரு பூஜை செய்ய, முற்றிலும் வேறான மூளை என்று இருக்குமோ?

தமிழண்ணல் இந்திய இலக்கியக் கலைக் களஞ்சியத்தில் சேர்க்காமலிருந்த சமகால இலக்கிய எழுத்தாளர்கள் பலர் என் முயற்சியால் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இது பற்றி சுயங்களா நேர்காணலில் நான் சொல்லியிருந்தேன்:

“இப்படியெல்லாம் (பகைமையுணர்ச்சியுடன்) இவர்கள் அனைவரும் நடந்து கொள்கிறார்களே. இவர்கள் அவ்வளவு பேர்களும் Encyclopaedia of Indian Literature-ல் குறிப்பிடப்பட்டு கட்டுரைகள் எழுதப்பட காரணம் நான்தான். நானே கட்டுரைகள் எழுதிச் சேர்த்த பெயர்களில் சிவராமு, ந.முத்துசாமி, கி. ராஜநாராயணன், வல்லிக்கண்ணன், சுஜாதா, நகுலன், சிவத்தம்பி, பிரபஞ்சன் இப்படி 80 க்கும் மேல் இருக்கும். நான் இல்லையெனில் இந்த 80 பேர்கள் பற்றியும் ஏதும் இராது. தமிழ் ஆலோசனைக் குழுவிற்கு அம்பை, தமிழவன், கலாப்ரியா, ஆத்மாநாம் எல்லாம் இலக்கிய உலகைச் சேர்ந்தவர்களாகத் தோன்றவில்லை.... (சுயமங்களா, அக்டோபர்... 1995)

இதற்கு கைலாசபதியின் சகல கல்யாண குணங்களையும் பிரதிபலிக்கும் அவரது பரமானந்த சிஷ்யரான, பாதுகாப்பாக இங்கிலாந்தில் வாழும் முற்போக்கான, சிவசேகரத்தின் எதிர்வினை இப்படியாக இருந்தது.

“கைலாசபதி மீதான வெங்கட்சாமிநாதனது கீழ்த்தரமான தாக்குதல், கைலாசபதி இன்னமும் தன் முக்கியத்துவத்தை இழக்கவில்லை என்று உணர்த்துகிறது. வெ.சா.வினதும். எஸ்.பொன்னுத்துரை வகையறாக்களினதும் “உண்மைகள்” ஒன்றுக்கொன்று சளைத்தவை அல்ல. இந்த லட்சணத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகம் அவரை வெறுத்து ஒதுக்குவது பற்றிய முன்கலும் சுய புராணமும் வேறே. அவரால் தூக்கிவிடப்பட்டு உலகறியச் செய்தவர்களின் பட்டியலிலிருந்து கம்பர், இளங்கோ, ஓளவை, சீத்தலைச் சாத்தனார், சுப்பிரமணிய பாரதி, பாரதிதாசன், சேக்கிழார், ஆறுமுக நாவலர், ஈ.வே.ராமசாமி, திரு.வி. கல்யாணசுந்தரம் ஆகியோரது பெயர்களையும் தந்திருக்கலாம். அவரது தயவு இல்லாது போயிருந்தால் தமிழ் என்று ஒரு மொழி இருப்பதையே உலகம் மறந்து போயிருக்கும்” (சுயமங்களா, டிசம்பர்... 1995)

ஓர் உண்மை நடப்பை, தான் காணவிரும்பாத உண்மை நடப்பை, ஒத்துக்கொள்வதில் சிவசேகரத்திற்கு நிரம்ப கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. நான் என் முயற்சியில் பழைய பண்டிதர் குழாமையின் அறியாமையால் விடப்பட்ட நவீன கர்த்தாக்கள் 100 பேரை கலைக்களஞ்சியத்தில் சேர்த்தேன் என்று நான் சொன்னதிற்கு சிவசேகரத்தின் கோளாறாகி விட்ட மூளையோ, குறுகிவிட்ட புத்தியோ, நோய்க்கூறான ஹிருதயமோ, அதை சேக்கிழார், ஓளவை என்று பட்டியலிடுமானால் கைலாசபதியிடம் காணும் அதே நேர்மையின்மை இந்த சிஷ்ய கோடியிடமும் காண்பது. குரு-சிஷ்யர்களின் அணியின் குணத்தையும் அவர்களது குறுகிய புத்தியையும் தான் காட்டுகிறது. இத்தகைய நடைமுறையைத்தான் அசோகமித்திரனிடமும், டொமினிக் ஜீவாவிடமும், எம்.ஏ.நூர்மாளிடமும் காண்கிறோம். காரணம். இது சலுகைகள் ராஜ்யம். அதிகார வேட்கையின் ராஜ்யம்.

செ. கணேசலிங்கன் சொல்கிறார்....

“கைலாசபதியின் ஆரம்ப கால எழுத்துக்களை தமிழ் நாட்டில் வெளியிட்டு அறிமுகம் செய்யும் பணியையும் நானே கவனித்தேன். பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், தமிழ் நாவல் இலக்கியம், அடியும் முடியும், ஒப்பியல் இலக்கியம் ஆகிய நான்கையும் நானே வெளியிட்டு பாரி நிலையம் மூலம் விற்பனைக்கு ஏற்பாடு செய்தேன். கைலாசபதியின் வளர்ச்சியும் விமர்சனமும் தமிழ் நாட்டின் முற்போக்கு அணியினருக்கு பயன்பட்டது போல, எங்களுக்கும் பயன்பட்டது. அவருடைய நெருங்கிய நண்பராக பல வருஷகாலம் பேசிப் பழகியும் என் படைப்புகளில் பாதிப்பு ஏற்படுத்தவே செய்தது. தமிழ் நாட்டு முற்போக்கு வட்டத்தில் நன்கு அறிமுகமான செவ்வானம் என்ற என் நாவலுக்கு 50 பக்கத்தில் நீண்ட முன்னுரை ஒன்றை எழுதியிருந்தார். செவ்வானம் நாவலை சமகால வரலாற்று நாவல் என அறிமுகப்படுத்தியதோடு புரட்சிகர நாவலென

முன்னுரையில் சிறப்பாக இலக்கணமும் வகுத்துக் காட்டினார்.” (நிகழ், ஆகஸ்டு 1994)

ஒருத்தருக்கு யாழ்ப்பாண விருந்தழைப்பு, மலர்மாலை, இன்னொருத்தருக்கு முன்னுரை “புரட்சிகர நாவல்” என முடிசூட்டல், புத்தக வெளியீடுகள், விநியோகங்கள், இன்னொருத்தருக்கு யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழக வளாகத்தில் வேலை வாய்ப்பு. இன்னொருத்தர், “அவர் தானே எங்களை உலகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் எஸ்.பொவா செய்தார்?” இப்படிப்போகிறது இந்த சலுகை விநியோகங்கள் அதிகார ஆட்சிமுறைகள்.

இன்று டொமினிக் ஜீவாவிடமிருந்து சற்று வேறுபட்ட குரல் எழுகிறது. அன்றே மல்லிகையில் “சாத்தான் ஒன்று தத்துவத்தினரைக்குள் தன் சுய ரூபத்தை மறைத்துக் கொள்ளப்பார்க்கிறது” (மல்லிகை 1974) சில அரிப்பிராயங்களும் சிநேக பூர்வமான சில கருத்துக்களும் (மல்லிகை 1974) ஆகிய கட்டுரைகள் பிரசுரமாயின. இவற்றில், “பொது வாழ்க்கை வேறு சொந்த வாழ்க்கை வேறு” என்று சொல்லும் “நச்சுக் கொடியின் விதைகளை” இனங்காட்டி சாடப்பட்டிருக்கின்றன. “சோஷலிச புரட்சிக் காரனுக்கு சொல்லும் செயலும், அகமும் புறமும் வேறு வேறு என்று வாதிப்பது அவன் நம்பும் லட்சியத்தைப் பரிகசிக்கிறது” என்கின்றன. அதிதீவிரவாத புரட்சிகரம் பேசும் கள்ளக் கடத்தல் வியாபார மேதைகளைப்பற்றி “அந்நிய செலாவணி மோசடித்தனங்கள்” பற்றிய உயர்குல சோஷலிஸ்டுகள் பற்றி மல்லிகையில் டொமினிக் ஜீவாவின் பெயரில் சாடப்பட்டவர்கள் யார் என்பதை நாம் யூகித்துக் கொள்ளலாம். நேராகப் பெயர் சொல்லிச் சாடும் தைரியம் இன்னும் வரவில்லை. அவருக்கு அப்போது இருந்தாலும் “உயர்குல சோஷலிஸ்டுகளின்” நிலவினில் கதைப்போம் (கைலாசபதியைத் தெரிந்தவர்கள், ஈழத்தவர் எல்லோருக்கும் “நிலவினிலே கதைப்போம்” என்றால் யார் பரிகளிக்கப்

படுகிறார்கள் என்பது தெரியும்) பொது வாழ்க்கை - சொந்த வாழ்க்கை முரண் என்று டொமினிக் ஜீவா சொல்லும்போது The Worm has at last turned என்று தான் சொல்லவேண்டும். இதெல்லாம் சிவசேகரத்திற்கு Red Tag. வாயில் நுரை கப்ப, உஸ், உஸ்... என்று மூக்கு கொல்லன் பட்டறையின் தோல் துருத்தியை நினைவுறுத்த... தலை சாய்த்து, கொம்பு நீட்டி, பாயவரும் சிவசேகரம் சித்திரம் கண்முன் நிற்கிறது.

அன்று கைலாசபதியை ஒரு ஹீரோவாக, மாமேதையாக கருதியவர்களும் மார்க்ஸிஸ்டுகளுமானவர்களின் இன்றைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்கிறேன்.

சுயமங்களா நேர்காணலில் ஒரு கேள்விக்கு கோவை ஞானி (மார்க்ஸிஸ்டுதான் இவரும்) பதிலளிக்கிறார்.

கேள்வி: திறனாய்வுப் போக்குகள் குறித்து வகைப் படுத்தும்போது சி.சு. செல்லப்பா, க.நா.சு., வெங்கட் சாமிநாதன், பிரமிள், சுந்தர ராமசாமி, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, கேசவன், மற்றும் தமிழவன் போன்ற அமைப்பியல் வாதிக்கள் - இவர்கள் போக்குகளிலிருந்து நீங்கள் எவ்வாறு மாறுபடுகிறீர்கள்?

ஞானி: இவர்களின் திறனாய்வு போக்குகளில் எனக்கு உடன்பாடும் உண்டு. மாறுபாடும் உண்டு. சி.சு. செல்லப்பா, க.நா.சு., வெங்கட் சாமிநாதன், பிரமிள், சு.ரா. ஆகியோரின் போக்கை பார்ப்பனிய சார்பென்று சொல்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் வெ.சா. போன்றவர்கள் "மார்க்ஸின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்" போன்ற கட்டுரைகளை எழுதியிருந்தாலும் கூட, ஒட்டு மொத்தமாக இவர்கள் அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, மார்க்ஸியத்திற்கு எதிரானவர்கள் அல்ல. இவர்களின் ஒட்டு மொத்தமான திறனாய்வுகளைப் பார்த்தால் சமூக நலத்திற்கோ, இலக்கிய நலத்திற்கோ இவர்கள் எதிரானவர்கள் அல்ல. இவர்களுக்குள்

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக பார்ப்பானிய இழைகள் தென்பட்டாலும் கூட, இவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆக்கத்தோடு தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்கள். தமிழ்த்திறனாய்வுப் பரப்புகளை பெருமளவு விரித்தவர்கள். நிறைய இழப்புகளைச் சந்தித்தவர்கள். நமது உணர்வுகளைச் சமூகத்திற்கு நெருக்கமாகக் கொண்டு வருவதில் இவர்களது பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது. இவர்கள் பிறப்பால் பார்ப்பனர்கள் என்ற காரணத்தால் இவர்களை விமர்சிப்பது இலக்கிய விமர்சனங்களுக்கேவலம்.

“கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, கேசவன் ஆகியோரிடமிருந்து மார்க்ஸிய திறனாய்வு முறைகளை நான் கற்றிருக்கிறேன் என்றாலும் தொடக்கத்திலிருந்தே இவர்களின் விமர்சனப் போக்கிலிருந்து நான் வித்தியாசப்பட்டிருந்தேன். இவர்களின் போக்குகளில் ஸ்டாலினியம் ஊடுருவியிருந்தது. கட்சி ஆட்களை மட்டுமே மதித்தார்கள். மாய கோவ்ஸ்கி, பாப்லோ நேருடா ஆகியோரின் புதுக்கவிதைகளை ஏற்றுக் கொண்ட இவர்கள் தமிழகச் சூழலில் புதுக்கவிதையைப் புறக்கணித்தார்கள்.

“மார்க்ஸியத்தில் மாவோயிஸம் முக்கியப்படுத்த வேண்டிய சமயங்களில் கைலாசபதி தடுமாறினார். மாஸ்கோ சார்பு இவர்களிடம் அதிகம். திராவிடப் பார்வைகளுக்கு எதிரான பார்வைகளே இன்று வரை இவர்களிடம் இருக்கிறது. தனித் தமிழ் கண்ணோட்டத்திலும் மாறுபட்டார்கள். திருவள்ளுவரை வணிகவர்க்கம் என்று எழுதி இலக்கியச் சார்பை வர்க்கச் சார்பாக பார்த்தார்கள். பக்தி இலக்கியங்களுக்கு எதிரான பார்வைகளை முன் வைத்துள்ளார்கள். அந்நியமாதலுக்கு நான் அதிகம் அழுத்தம் கொடுத்த போது அதை பூர்ஷ்வா கோட்பாடு என்று சொன்னார்கள். படைப்பியக்கத்தை பொறுத்தவரை Creative Process க்கு நான் அழுத்தம் தருகிறேன். Creativity என்பது எனக்கு பெரிய

பிரச்சினையாகத் தோன்றுகிறது. இதை உற்பத்தின்னு அமைப்பியலாளர் கருக்குவதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை.” (கபமங்களா இதழ் தொகுப்பு, பக்கம் 704—705).

அடுத்து தமிழவன். இவரும் அந்நாளைய முற்போக்கு.

கேள்வி: உங்கள் தீவிர இலக்கிய விமரிசனம் வெ. சா. வுடனான மோதலிலிருந்து துவங்குகிறது. உங்கள் விமரிசனங்கள் எல்லாமே இம்மாதிரி எதிர்மறை உந்துதல்களால் உருவானவை தானே ஏன்?

தமிழவன்: ..... என்னுடைய குருக்களனு (நா. வானமா மலை, ககைலாசபதி—வெ.சா.) நான் நெனச்சிட் டிருந்தவங்க மேலேயும் மார்க்ஸிஸம் மேலேயும் வெ.சா. வைச்ச விமரிசனத்துக்கு எதிர்வினையாத்தான் நான் அமைப்பியல் வாதங்கற புத்தகத்தை முன் வைக்கிறேன். உண்மையில் அது மேற்கத்திய விஷயமும் கிடையாது. அடிப்படையிலே அதுல ஒவ்வொரு வரிக்கும் பின்னாலே வெ.சாவோட மறுப்புத்தான் இருக்கும். அமைப்பியல் வெ.சா.வுக்கான அந்தக் கால பதில்.”

இன்னும் தமிழவன் : “வானமாமலை உயிரோடு இருந்த பொது அவர் புதுக்கவிதையை மறுத்தும், பிறகு அதை ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்ட போது, “வானம்பாடி” பாணி புதுக்கவிதைகளை மனமுவந்து பாராட்டி ஏற்றுக் கொண்டும் செயல்பட்டு வந்தார்.” (கபமங்களா, தொகுப்பு பக்கம்.694).

கைலாசபதி காலமெல்லாம் புதுக்கவிதையை எதிர்த்து, பின் தன் தர்பாரில் தன்னை சேவித்து வணங்கிய ‘தோணி கவிஞருக்கு முன்னுரை ஆசீர்வாதம் செய்ய வில்லையா?

அடுத்து சிவத்தம்பி : இவரது முற்போக்கு நற்சான்று பத்திரங்களை பற்றி பிரச்சினையே இல்ல. இருப்பினும். கைலாசபதியின் அடியொற்றிச் சென்றது பல தயக்கங்களுடன் தான் என்பது முன்னரே நமக்குத் தெரியும். அப்படியும் ஏன்

அவ்வாறு கைலாசபதி கிழித்த வட்டத்திற்குள் கைலாசபதி தாளத்திற்கு இவர் நடனமாடினார் என்பது புதிர். மனித மனத்தின் ஆழங்களை, அதன் செயல்பாட்டு இரகசியங்களை, புதிர்களை சுலபத்தில் விளக்கிவிட முடியுமா என்ன? “தாம்ரை பத்திரிகை புதுக்கவிதையை ஆதரித்தது, எலிட்டிஸுமா அல்லது அடிநிலை மக்களை ஆற்றப்படுத்தலா என்று எனக்குத் தெளிவு பிறக்கவில்லை இன்னும்” என்று அவர் அன்று சொன்னது போல் இன்று அவர் சொல்கிறார்:

“மேநாட்டின் 1960க்குப் பிந்திய இலக்கியக் கொள்கை வளர்ச்சியில் மார்க்ஸிய நிலைப்பட்ட வாதங்கள் முக்கியம் பெற்றிருந்தன என்பது உண்மையே... துரதிர்ஷ்ட வசமாக இந்த விடயம் தமிழில் நன்கு எடுத்துப் பேசப்படாத ஒரு விடயமாகவே போய்விட்டது... இதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. மார்க்ஸிய விமர்சன முறைமை கடைப்பிடிக்கப்பட்ட மட்டங்களிற் பெரும்பாலும் சோவியத் ரஷ்ய, சீன விமர்சன மரபுகள் பேசப்பட்டு எடுத்தாளப் பட்டு வந்தனவே தவிர, சமகாலத்து ஐரோப்பிய மார்க்ஸிய வளர்ச்சிகள் பற்றி அதிகம் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.... இந்த சோவியத் சார்பு, சீனச்சார்பில் ஓர் அரசியலும் இருந்ததால் அந்தந்த வட்டங்களை விட்டு வெளியே போவதென்பது அரசியற் பிரச்சினைகளை உருவாக்கக்கூடியவையாய் மிருந்தன.” (கணையாழி, ஆகஸ்டு 1999)

At last the Cat is out of the bag. அரசியல் பிரச்சினை என்ன? முற்போக்கு இலக்கிய செயல்பாடுகளே அரசியல் செயல்பாடுகள் தாமே? இதை சாவகாசமாக இப்போது எழுதுகிறார். சிவத்தம்பியின் சுபாவம் இது. எப்போதும் ஒரு கொள்கைப் பிடியின் வளைக்குள் தாமே போய் விழுந்து சிக்கலில் அகப்பட்டுக் கொண்டு பின்னர் 20 வருடங்கள் கழித்து இந்தப் பொந்து வளையைவிட்டு எப்படி கௌரவமாக வெளிவருவது என்று நெளிந்து நெளிந்து அவஸ்தைப்பட்டுக்

கொண்டு சமாதானங்கள் சொல்வார். எந்த பல்படிக்கும் ஒரு சித்தாந்த விளக்கம் அளிப்பதில் சிவத்தம்பி கெட்டிக்காரர். A Great Survivor. 'ஸர்வைவர்'களுக்கெல்லாம் இருக்கும் வளையும் முதுகு, எப்படியும் புரளும் நாக்கு, முன்னர் சொன்னதை சமயத்திற்கு மறந்து விடும் அஸாத்திய மறதி, எல்லாம் இவரிடம் உண்டு. இவரிடம் எனக்கு எப்போதுமே ஓர் அநுதாபம் உண்டு. கைலாசபதி இட்ட கோட்டின் வழி செல்லாது தலைநிமிர்ந்து தன் வழி சென்றிருப்பாராயின் நான் அவரை பெரிதும் மதித்திருப்பேன். இன்றைய நெளியல்கள், நொண்டி சமாதானங்கள் அவஸ்தைகள் ஏற்பட்டிராது. அதே சமயம் நான் தமிழவனையும் நினைத்துப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அவர் நெளிவதில்லை; நொண்டிச் சமாதான வலைகள் பின்னுவதில்லை.

நேரிடையாக தன் பழம் தவறுதல்களைச் சொல்கிறார். கா. சிவத்தம்பியின் மேற்கண்ட கட்டுரைக்கு தமிழவனின் எதிர் வினைகள் இதோ:

“இன்றுள்ள சூழலில் பண்பாட்டு முதன்மையை உலகின் பல புது மார்க்கிய அறிஞர்களைப் போலவே கா. சிவத்தம்பியும் ஏற்கிறார். இவருடைய பழைய கருத்துக்களை ஒப்புமைப்படுத்தி அவற்றின் முரண்களைப் பற்றிக் கூறாமலே இவரது மாறுபட்ட நிலைப்பாடு ஏற்புக்குரியது. ஏனெனில் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி அந்தந்த சமூகங்களின் பிரத்தியேகக் கூறுகளைக் கவனிக்கத் தூண்டுகிறது. தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி தமிழ் சமூகம் பற்றி தெளிவு படுத்தும். பண்பாடு பொதுவாக ஒரு மொழியை அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தை, அதன் மக்களின் சரித்திரத்தை அறியப் பயன்படும் வெளிப்பாடு.

“இங்கு பண்பாட்டுக்கும் உற்பத்தி உறவுகளுக்கும் உற்பத்தி முறைகளுக்குமான உறவு எத்தகையது? நாம் சப்பைக்கட்டு கட்டாமல் பதில் சொல்ல வேண்டும். சோவியத் யூனியனோ, ஐரோப்பிய நாடுகளில் கம்யூனிஸமோ

இல்லாத சூழலில் நாம் சிந்தனைத் துறையில் ஈடுபடுகிறோம் என்பதை நினைவில் வைத்துப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

“புதுக்கவிதையை தமிழில் ஏற்க வேண்டுமா வேண்டாமா என்ற கேள்வி வந்தபோது நாம் இப்படி தமிழ் முதன்மைப் பார்வை வழி சிந்தித்தோமா? அல்லது சோவியத் புத்தகப் பார்வை வழி (அதற்கு உற்பத்தி உறவுப் பார்வை என்று பெயர் நாமகரணம் சூட்டலாமா?) சிந்தித்தோமா? தலித் இலக்கியச் சர்ச்சைகள் வந்தபோது இந்திய சமூகப்பார்வை என்ற பண்பாட்டுப் பார்வை வழி சிந்தித்தோமா அல்லது ‘ஏழை பணக்காரன் தான் இருக்கிறான்’ என்பது போன்ற உற்பத்தி உறவுப் பார்வை வழி சிந்தித்தோமா? பண்பாட்டுப் பார்வை, திராவிட கழகங்களின் பார்வை என்பது போல் ஒதுக்கப்பட்டதே.

“அது கூட இன்று 20 வருடங்களாய் காத்திருந்து பார்க்கு விட்டு, கடைசியாய் ஒரு மனமாற்றம் — இந்த மனமாற்றம் கூட அன்று செய்த தவறுகளை ‘இந்த இந்தக் காரணங் களுக்காக செய்தோம் என்ற வெளிப்படையான சுய ஒப்புதல் இல்லாத விதமாய், அதனால் “எனவே இந்த புதிய விடயங்களை அமைப்பியல் முதலியன பற்றி எழுதியவர்கள் மீது குறைகாணாது, வந்த, வரவேண்டிய அந்தப் புதிய சிந்தனைகள்...” என்று எழுதப்படும் வாக்கியம் வரவேற்கப்பட வேண்டியதுதான். பிரச்சினை என்னவென்றால் உற்பத்தி உறவு என்ற பொருளாதார ஊன்று கோல் இல்லாமல் மார்க்ஸியம் நிற்காது என்ற நினைப்புத்தான் இன்னும் நம் உள் மனங்களை ஆள்கிறது. பண்பாட்டுக்குள் செயல்படும் பொருளாதாரம் நம்மை பயமுறுத்துகிறது. வாயில் சொல்ல தயக்கமாக விருக்கிறது...

“இக்கட்டத்தில் இலக்கியம் பற்றியும் தத்துவம், சிந்தனை பற்றியும் ஓவியம், கலை பற்றியும் கூர்மையான பார்வையுள்ளவர்கள், மார்க்ஸிய எதிர்முகாமுக்குத்தான் போய்ச் சேர்வார்கள். அந்த அளவு சோகை பிடித்துப்

போயிருக்கிறது மார்க்ஸிய முகாம். சாமிநாதன் “மார்க்ஸின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்” என்று இலக்கிய ஜாம்பவான் என்று இடதுசாரிகள் கருதிய கைலாசபதியின் நாவல் இலக்கியத்தை தூள் தூளாகக் கிழித்தெறிந்தார். நாங்கள் எல்லாம் பதறிப்போனோம். அக்கட்டத்தில் ஞானி, நாகராஜன் ஆகியோர் மாற்று மார்க்ஸியப் பார்வை மூலம் இந்த நெருக்கடியைச் சந்தித்தனர். ஞானி, நாகராஜன் எஸ்.வி. ராஜதுரை ஆகியோரின் மாற்றுத் தத்துவம் ‘கசுதபு’ வின் கடைசி இதழ்களில் இராஜதுரை மூலமாக மார்க்ஸிய எதிர்ப்பு அணியாக அதுவரை இருந்தவர்களைக் கவர்கிறது. அந்தக் கவர்ச்சி அவர்களின் எதிர் மார்க்ஸிய போக்கு, அவர்களின் தத்துவ அறியாமையாலும் உண்மையான இலக்கிய ஈடுபாட்டாலும் உருவானது என்ற மோகத்தை அவர்களுக்கு உருவாக்கியது.

“நுஃமான் இக்கட்டத்தில் அரங்கில் இல்லை. இவைகள் எல்லாம் நடந்த பிறகு கைலாசபதி மீதான சாமிநாதனின் தாக்குதலில் இருந்த நியாயத்தைப் புரிந்து, கொஞ்சம் அழகியலைச் சேர்த்தால் போதும் என்ற வாதத்தை முன் வைத்து மார்க்ஸிய அழகியல் என்ற சீர்திருத்த மார்க்ஸியத்தை நுஃமான் முன் மொழிகிறார். இது சாமிநாதனை எதிர்க்கப் போதிய ஆயுதம் அல்ல. மேலும் வரலாற்று ரீதியாய் மாற்று மார்க்ஸியப் பார்வைகளுக்கான அடிப்படை உருவானது ‘புதிய தலைமுறை’ என்ற மூன்றாவது மார்க்ஸிய அரசியல் அடிப்படையில்தான். எனவே நுஃமான் தான் இக்கட்டத்தில் இருந்தார் என்பது வரலாற்றை அறியாதவர்களின் அபிப்பிராயம்; உண்மை அதுவல்ல.

“இந்தப் பாராவில் நான் கூறும் உண்மைகளை எத்தனை பேர் வந்து எப்படிப்பட்ட தந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி மூடிமறைக்க நினைத்தாலும் அது அவர்களுக்கு வெற்றியைத் தராது. நுஃமான் தனது கலை, இலக்கிய அநுபவத்திலிருந்து கைலாசபதி சாமிநாதன் ஆகியோரின் சமூகவியல் பார்வை படைப்பு சார்ந்த பிரச்சினைகளுக்கு பதில் அல்ல என்று

அறிந்திருந்த அளவு சிவத்தம்பி அறிந்திருந்தாரா என்பது தெரியவில்லை” (கணையாழி செப்டம்பர் 1999).

தினகரன் ஆசிரியப் பதவி கிடைத்ததின் திரைக்குப் பின் சமாச்சாரங்கள் பற்றி எஸ்.பொ சொல்லியிருக்கிறார் இத் 'தேலில்'. அக்காலங்களில் கைலாசபதி ஒரு கம்யூனிஸ்ட் இல்லை. எஸ்.பொவின் எழுத்து பற்றி உயர்வாக கைலாசபதி எண்ணிய காலம் அது. அவர் கம்யூனிஸ்ட் ஆனதும், கமிஸார் ஆக உயர்ந்ததும் அல்லது உயர்த்திக் கொண்டதும், அணி சேர்த்ததும், தனக்குத் தலை வணங்காத எஸ்.பொவை Non-Person ஆக ஆக்கப்படவேண்டிய மனிதர் என்று தீர்மானித்து, அவரையும் அவர் போன்ற வணங்கா முடிகளையும் இருட்டடிப்பு செய்ததும் பின்னர் நிகழ்ந்தவை.

என்னைக் கேட்டால் அவர் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே, அதிகார வேட்கை கொண்டவர் தாம். அதற்கான கருவிகள் தாம், தினகரன் ஆசிரியப் பதவியும் பின்னர் போர்த்திக் கொண்ட கம்யூனிஸ்ட் போர்வையும், முற்போக்கு அணியும், தன்னை கமிஸார் ஆக்கிக் கொண்டதும், தன் எதிரிகள் என தான் கணித்தவர்களுக்கு கரிபூசி, அவதூறு கிளப்பி, தன்னை முக்கியப்படுத்திக் கொண்டதும், -இவையெல்லாம் மார்க்ஸியம் அவருக்கு ஒரு தேர்வு அல்ல, தேர்வு கம்யூனிஸ்ட் நடைமுறை. அதுதான் தன் அதிகார வேட்கைக்குப் பயன்படும். அதுதான் தனக்கான கருவி, தன் முக்கியத்துவத்தை முன்னிலைப் படுத்தும், உறுதிப்படுத்தும். ஏனெனில் கைலாசபதி போதிக்கும் மார்க்ஸிஸம் எனப்பட்டது தனி பிராண்ட். அது நாவல் இலக்கியம், முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகள்-நூல்கள், க.நா.சு. பற்றியது தமிழ் திறனாய்வு பற்றியது எல்லாவற்றிலும் கலப்படமற்ற உளறல்கள்தான் வெளி வந்துள்ளன. (பார்க்க என் “மார்க்ஸின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்”. அத்துடன் கைலாசபதி ஏவி, அந்த ஏவல் பணியை மேற்கொண்ட எம்.ஏ. நுஃமானின் எதிர்வினை உளறல் களையும் பார்க்கலாம்.)

தமிழவன் சொல்வதையும் கவனிக்கலாம். கைலாசபதி ஆதரவாளராக இருந்த தமிழவன் அவரை படிப்படியாக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் உதறி எறிகிறார். மிக முக்கியமாக “உதறி எறிகிறார்”. சிவத்தம்பி போல் நெளியவில்லை. சப்பைக் கட்டு கட்ட வில்லை. நுஸ்மான், சிவசேகரம், டொமினிக் ஜீவா போல, அசோகமித்திரன் போல, நன்றி காட்டும் வாலாட்டுதல்களில் இறங்கவில்லை.

தமிழவன் சொல்கிறார் (அமைப்பியல் வாதமும் தமிழ் இலக்கியமும், பக்கம். 30)

“கைலாசபதி மார்க்ஸியம் பற்றி என்ன நினைக்கிறார் என்று காண அதிகம் சான்றுகள் இல்லை. காரணம் அவர் மார்க்ஸியம் பற்றி ஏதும் விரிவாக எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் மார்க்ஸிய விவரணைகளை (மேற்கோள் களை) வேண்டிய அளவிற்குக் கொடுக்கிறார். இயக்கவியல் பற்றிய கைலாசபதியின் பார்வை ஏங்கெல்ஸின் “இயற்கையின் இயக்கவியல்” என்னும் நூலைச் சார்ந்ததாகவே இருக்கின்றது. அன்று உலகெங்கும் பரவியுள்ள கம்யூனிஸ சித்தாந்தம் இந்தப் பார்வையை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டது என்பது கவனத்திற்குரியது. கைலாசபதியைப் போல் முக்கிய ஆய்வாளரான நா. வானமாமலையும், இயற்கையின் இயக்கவியலை ஏற்றுக் கொண்டுள்ள மார்க்ஸிய ஆய்வாளர் என்று நினைத்துக் கொள்ளலாம்.” இந்த மேற்கோள் எண்பதுகளின் நிலையைச் சொல்லும். உதறி எறிதலின் இடைப்பட்ட நிலை.

நான் அறிந்தவரையில் ஈழத்திலிருந்து வரும் இளம் தலைமுறை, கைலாசபதியை உதறி எறிந்து விட்டது. இன்னமும் தன் பழைய தவறுகளை ஒப்புக் கொள்ளத் தயங்கி சப்பைக்கட்டு கட்டிவரும் சிவத்தம்பியை, அவர்கள் மதிப்பது இல்லை. அவர்கள் பார்வையில் அவர் ஒரு பரிதாபத்திற்குரிய ஜீவன் (Pathetic figure).

உயிர்த்த துடிப்புள்ள எதையும் யாரும் அழித்து விட முடியாது. கைலாசபதியின் யதேச்சாதிகாரமானாலும் சரி,

கட்டளையிடப்பட்ட ஒரு முகப்பட்ட செயல்பாடுகளையே அறிந்த முற்போக்கு அணியானாலும் சரி, கொஞ்ச காலம் இருட்டடிப்பு செய்யலாம். இவர்கள் செய்தார்கள். சகதியை வாரித் தூற்றலாம். இவர்கள் தூற்றினார்கள். தொடர்ந்து செய்து கொண்டும் இருக்கிறார்கள். காலம் இவர்களை நிந்திக்கும். அவமானப்படுத்தும். காலம் நிந்தாட்சண்யமானது.

எம்.ஏ.நுஃமான்கள், சிவசேகரன்கள், டொமினிக் ஜீவாக்களும் இருக்கிறார்களே என்று கேட்கலாம்.

கம்போடியாவே, ஒரு கெட்ட சொப்பனமாக போல் பாட்டை மறந்து விட்டபோது, முட்செடிகளுக்கும் பாறை களுக்கும் இடையே போல்பாட்டை புதைத்த இடத்தில் மலர்தூவி மரியாதை செலுத்துகிறான் ஒரு கிராமவாசி. ஸோம் ந்யூம். (ஹிந்து, ஜூன் 25, 2001 பக்கம்.17) இப்படி சில ஜீவன்கள் இருப்பார்கள். ஸோம் நியூம் அறியாதவன் எளியவன். ஆனால் சிவசேகரன்களும் நுஃமான்களும் முற்போக்கில் இன்னும் ஆதாயம் இருப்பது கண்டு, குருவின் மறைவிற்குப் பிறகும் மடத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவதில் ஆதாயம் காணும் சிஷ்யர்களாக இருப்பார்கள். மடம் வாழ வேண்டுமானால் குரு பூஜை நடக்க வேண்டுமே.

ஆனால் ஒன்று, ஸ்டாலினை நாம் தெரிந்து கொள்ள அவனிடமிருந்து விடுதலை பெற 40 - 70 வருடங்களாகி விட்டன. இடையில் எத்தனை லட்சம் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர்? எத்தனை கலைஞர்கள் குரல்வளைகள் நெறிக்கப்பட்டன? எத்தனை தரங் கெட்டவை விருதுகள் பெற்றன? அவற்றை நாம் திரும்பப் பெற முடியுமா? நடந்து விட்ட சரித்திரத்தை அழிக்க முடியுமா? பட்ட சோகங்களை, மகிழ்ச்சிகளாக மாற்றிவிட முடியுமா? வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட காளான்கள் வளர்ந்து பயிர்களை நாசம் செய்தது நாசம் செய்தது தானே?

கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் தம் சலுகைகளினாலும் முன்னுரை ஆசிகளாலும் வளர்த்தெடுத்தவை இன்று எங்கே..?

குருக்களே வரலாற்று சமாதியில் புதைந்து விட்ட பிறகு சிஷ்யப்பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கேட்பானேன்?

எஸ்.பொவை இன்று என்ன செய்வீர்கள்? கைலாசபதியைப் பற்றி இன்று பேசுவானேன் என்று வெகு கலபமாக சொல்லி விடலாம். 50 வருட கால வரலாற்றையும் அதன் நாசவேலைகளையும் அறிந்தவர்கள் அப்படிச் செய்து விடமுடியாது. அழிக்கப்பட்டவை என்ன, என்று தெரிய வேண்டும். திரிக்கப்பட்டவை என்ன என்று தெரிந்து அவை திருத்தப்பட வேண்டும். இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டவை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப் படவேண்டும். இது நடக்கும் காலத்தே காளான்களும் அழியும். பேசாதே என்பவர்கள் காளான்களின் நீடித்த வாழ்விற்கு வழிவகுக்கிறார்கள்.

“கடந்ததை மறந்துவிடுவோம். பேசவேண்டாம்” என்ற கௌரவ கோஷங்களிடையே ஒரு தர்மகுலசிங்கத்தின் தார்மீக ஆவேசம் வெடித்துக் கிளம்புகிறது. இலக்கிய கலை வாசனை அறவே அற்ற ஒரு வெற்று அதிகார பீடம், கட்சியும், தன் பிறந்த இட செல்வாக்கும், சாதிப்பற்றும், ஒற்றைக் கோஷமிடத் தயார் செய்யப்பட்டிருக்கும், இலக்கிய சீருடைய அணிந்த கட்சிச் சேவகர் கூட்டமும், ஈழத்தின் ஒரு தலையாய மூத்த, சிருஷ்டி சக்தியை இருட்டடிப்பு செய்ய முடிந்திருக்கிறது. ஈழத்தில் இது சாத்தியமாகியுள்ளது. காரணம் முற்போக்கு அணியின் ஈழம் அளாவிய பரப்பு அதன் ஒருமித்த செயல்பாடு.

மஹாகவியும் தளையசிங்கமும் இந்த இருட்டடிப்பை வெகு நாட்கள் அநுபவிக்கவில்லை. இடையில் இறந்து விட்டதால், தப்பித்தார்கள். இன்னும் அவர்கள் எழுத்துக்கள் முற்போக்கினரால் பேசப்படுவதில்லை. பிரேமிள் எனப்படும் தருமு சிவராமு தமிழகம் சென்று விட்டதால் தப்பினார். ஆனால் எஞ்சிய எஸ்.பொ.தான் இவர்கள் உதாசினத்தையும், இருட்டடிப்பையும் மீறி எதிர்த்துப் போராடியே வாழ நேர்ந்துள்ளது. இதன் பொருள், அணியின் மொத்த எதிர்ப்பும் ஒரு தனி மனிதர்

மேல், பட்ட காயங்களின் ரணத்தை, தழும்புகள் மறக்கவிடுவதில்லை. ஒற்றை மனிதர்—அவரை எதிர்த்த ஒரு ஸ்தாபன பலம்.

மறக்கலாம்தான். பேசாமலிருக்கலாம்தான். கைலாச பதியின் சலுகைகளில் வாழ்ந்த சிஷ்ய கோடிகள், கைலாசபதியை எதிரொலிக்கும்போது, கடந்த காலத்தை, தம் பொய்களால் திரித்துப் பேசும்போது... தர்மகுல சிங்கத்தின் தார்மீக கோபம் எழுந்து தன் விசாரணையை தொடங்குகிறது. எஸ்.பொ.வின் ஐரோப்பிய பயணம் முழுதும் நிழலாகத் தொடர்ந்த விசாரணை தமிழகத்திற்கும் நீள்கிறது. இந்த தார்மீக ஆவேசத்தின் எரிதழலை அணைப்பது எப்படி? 'தேடலை' அவர்கள் எதிர் கொள்ளட்டும், உண்மையை எதிர்கொள்ளும் சத்திய-தார்மீக வலுவிருந்தால்.

*

இதிலே சில பகுதிகள் விடுபட்டுள்ளமைக்காக வெங்கட் சாமிநாதனிடம் மன்னிப்புக்கொருகின்றேன். அவருடைய இந்தக் கட்டுரை முழுமையாக எதிர்காலத்தில் பிரசித்த மாதல் வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறேன்.

த. தர்மகுலசிங்கம்

ஈழத் தமிழ் இலக்கிய
உலகில் ஓர் அரை நூற்
றாண்டு காலத்திற்கும் மேலாக
வியப்புடன் பார்க்கப்படும்
எழுத்தாளர் எஸ்.பொ. அவ
ருடைய தொடர்பு, இலக்
கியவாதி என்ற முறையில்
என்னுள் ஏற்படுத்தியுள்ள
இரசாயன மாற்றம் நிறையவே.
அவரைப் பற்றி நான் என்
சிறுவயது முதலே கேள்விப்
பட்டன அதிகம். ஆனால்
எழுத்திலே, வரலாற்றுப் பதிவு
களிலே, அவரைப் பற்றிய

செய்திகள் மங்கலாகவும், இருள் சூழ்ந்ததாகவும், சில வேளைகளிலே அவருடைய சாட்சியங்களுக்கு எதிரான வையாகவும் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளன. அவரைப் பற்றி இன்று புகழ்மொழிகளும் தூற்றுமொழிகளும் சம அளவில் பரம்பி வருகின்றன. நாளை சந்ததியினர் இந்த எஸ்.பொ வின் தமிழ் ஊழியத்தை உரியவாறு அறிந்து கொள்வதற்கான நம்பகமான ஆவணங்கள் உண்டா? கலாநிதி கைலாசபதி அவர்களுடைய எழுத்துகளிலே எங்கேனும் இவர் குறிப்பிடப்படாதது ஏன்? திட்டமிட்ட புத்திஜீவித இருட்டடிப்பால், காலத்திற்குக் காலம் இவரைப் பற்றி வந்துள்ள விமர்சனங்கள் பலவற்றைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டுள்ளேன். அவருடைய பதில்கள் ஏனைய சில பதிவுகளுக்கு முரண்பட்டுள்ளன. எதிர்கால வரலாற்று மாணாக்கரின் தேடல்களுக்கு உதவக்கூடிய மிகக் குறைந்தளவு உண்மைக் குறிப்புகளையாவது திரட்டித் தருதல் சாத்தியமானதா? இந்தக் கேள்விகள் கடந்த ஒரு தசாப்தமாகவே என் மனசினை அலைக்கழித்தது. உண்மைத் தகவல்களைத் தரக் கூடிய நூல்களையும் தேடினேன். இருப்பினும் அவரிடமிருந்து பல சந்தேகங்களுக்கு விளக்கங் கேட்டு அவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஓர் ஆவணத்தைத் தமிழர்களுக்குத் தருதல் வேண்டுமென்ற எண்ணம் என்னுள், நாளாக நாளாக விஸ்வரூபம் எடுக்கலாயிற்று. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் அவுஸ்ரேலியாவிலும் அவரைப் பல சந்தர்ப்பங்களிலே சந்தித்து இலக்கிய உறவாடி மகிழ்ந்திருக்கின்றேன்.

அவருடைய நினைவாற்றல் என்னை எப்பொழுதுமே வியப்பில் ஆழ்த்தி இருக்கின்றது. சமூகத்தின்மீது அவர் செலுத்தும் பார்வை கூர்மையானது. இலக்கியம் பற்றிய அவருடைய தேடல், சுய பிரபலத்திற்கு அப்பாலானது. இவற்றை நான் அறிவேன். நனவிடை தோய்தல் என்ற அவருடைய நூலிலே அவர் மீளவும் நமக்குத் தந்துள்ள யாழ்ப்பாணம் என் கூற்றுகளை எண்பிக்கும். எனவே, அவருடைய ஐரோப்பிய பயணத்திலே, வசதி செய்யும் துணையாய், என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட பொழுது, எப்படியாவது இந்த ஆவணத்தை எழுதிவிட வேண்டும் என்கிற தாகத்தின் வசப்பட்டேன். நூலுக்கு தேடல் : சில உண்மைகள் என்னும் மகுடத்தையும் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். இதற்கான சகல குறிப்புகளையும் எடுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்கிற ஆயத்தங்களுடனும் உறுதியுடனும் நான் வாழும் டென்மார்க் நாட்டின் வயின் நகரத்திலிருந்து நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டேன். என் பயணம் எஸ்.பொவின் பயணத்திற்கு வசதி செய்தல் மட்டுமல்ல, ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மறக்கப் பட்டும், மறுக்கப்பட்டும், அதாப்பியம் செய்யப்பட்டும், அழிவழக்காடப்பட்டும் வந்துள்ள உண்மைகளின் தேடலுமாம்.

எண்பதுகளுக்கு முன்னரேயே பல இலக்கிய வாதிகள் மூலமும், அரசியல் பிரமுகர்கள் மூலமும் எஸ்.பொ என்கிற என் சமூகத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளனைப் பற்றி நிறையவே அறிந்திருந்தேன். அவர் காலத்திலேயே அவர் ஒரு இதிகாசமாக மாற்றப் பட்டுள்ளதை நான் அறிவேன். சிறுபான்மைத் தமிழர் ந. தர்மகுலசிங்கம்

களுடைய இலக்கிய படைப்புப் பெருமைகளுக்கு அவர் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார், என்கிற வாத்தல்யம் அரசியல் முரண்பாடுகளுக்கு அப்பாலாகவும் பலரிடம் ப்ரவியிருந்ததையும் அறிந்தேன். ஆபிரிக்க நாட்டிலே பணியாற்றிக் கொண்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். எனவே அவரை நேரில் அறிமுகம் செய்துகொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு இல்லாமல் போய்விடலாம் என்று கூட நினைத்திருந்தேன்.

இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் பெற்றுத் தந்ததற்கு வழிகோலிய யாப்பு, மாட்சிமையுள்ள பிரித்தானிய அரசினால் 47 இல் வழங்கப்பட்ட சோல்பரி யாப்பு ஆகும். சோல்பரி விசாரணைக் குழு யாழ்ப்பாணத்திற்கும் விஜயம் செய்தது. அப்பொழுது தமிழினத்தின் தன்னிகரில்லாத தலைவனாய் ஜீ.ஜி. பொன்னம்பலம் நிமிர்ந்திருந்தார். பழைய ஸ்ரேட் கவுன்சிலில் அவரே வடமராட்சிப் பகுதியின் - பருத்தித்துறையின் - பிரதிநிதியாக முழக்கம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஐம்பதுக்கு ஐம்பது என்ற கோஷத்தின் பின்னால் தமிழ் இனத்தை -மேட்டுக்குடியைச் சேர்ந்த தமிழினத்தை - ஒன்று திரட்டுவதில் வெற்றியும் பெற்றிருந்தார். இந்நிலையில் யாழ்ப்பாணத்து ஒடுக்கப் பட்ட, மிதிக்கப்பட்ட, உரிமைகளற்ற அடிமைகளாய் வாழ்ந்த சிறுபான்மைத் தமிழருடைய அவலங்களைச் சோல்பரி ஆணைக் குழுவினரிடம் முறையிடுவதற்குச் சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் மகாசபை முயன்றது.

சிறுபான்மைத் தமிழர்களுடைய அவலநிலையை விளக்குவதற்குப் பல யதார்த்தமான காட்சிகளை

வடமராட்சியிலே காட்டலாம் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருந்தது. அது சம்பவிக்காமல் இருப்பதற்கு மேட்டுக்குடித் தானைத் தளகர்த்தனான ஜீ.ஜி.பொன்னம்பலமும் அவருடைய சண்டியர்களான அடியார்களும், சிறுபான்மைத் தமிழர்களுக்கு எதிராக அடக்குமுறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனர். தீண்டாமைக்கு எதிரான வெகுஜன இயக்கத்தை ஆரம்பத்தில் முன்மொழிந்தவர்கள் வடமராட்சி வாழ் சிறுபான்மைத் தமிழர்களே. சோசலிசம் நோக்கிய பாதையிலே விடுதலையை வென்றெடுக்கலாம் என்று முதலில் சிந்தித்தவர்களும் அவர்களே. சோல்பரி ஆணைக் குழுவின் சிபாரிசுகளின்படி நடைபெற்ற முதல் தேர்தலிலே சோசலிச கொள்கைக்குக் கணிசமான ஆதரவு நல்கியவர்களும் வடமராட்சி மக்களே. சமசமாஜ கட்சிப் பிரமுகரான தர்மகுலசிங்கம் இதனைச் சாதித்தார். அந்த முன்னோடியின் நினைவாகத்தான் நான் இன்று தர்மகுலசிங்கமாக வாழ்கிறேன். அந்த தர்மகுலசிங்கம் இட்ட அஸ்திவாரத்தை கட்டியெழுப்புவதில், வடமராட்சி வாழ் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் ஊக்கம் கரட்டினர். இதன் காரணமாகத்தான் 1956 ஆம் ஆண்டில், பொன். கந்தையாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வேட்பாளராய் வெற்றி ஈட்டினார். வடபுலத்தில் இருந்து ஒலித்த, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரே மார்க்சிய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அவரே. இந்தப் பெருமைகளை எல்லாம், நான் பிறந்த மண்ணின் பிதிரார்ஜிதமாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டவை என்பதை நினைவு கூர மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கின்றது.

இருப்பினும் வடமராட்சியின் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தின் தலைமகனாய்ப் பிறந்த எனக்கு, என் குடும்பத்தை நிமிர்த்த வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இளவயதிலேயே ஏற்பட்டது. இதனால் தமிழ் மூதுரைக்கு ஏற்ப, 'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடுதல்' என் விதியாய் அமைந்தது. அந்நிய கப்பல் கம்பெனிகளில் சேர்ந்து மாலுமியாக உலகை வலம் வந்தேன். அந்த அனுபவங்கள் ஏராளம். ஆனால் இந்த வாழ்க்கை, எனக்கு சலிப்பினைத் தந்தது. 83 ஆம் ஆண்டு இனசங்காரத்திற்குப் பின்னர் இலங்கையில் பாதுகாப்பாக வாழுதல் சாலும் என்கிற நம்பிக்கையையும் இழந்தேன். மாபெரும் சர்வதேசிய புலப்பெயர்விலே சிரத்தை உன்றிய ஆயிரக் கணக்கான தமிழ் இளைஞர்களுள் ஒருவனாய் அலைந்தேன். இந்த அலைச்சலிலே ஒரு விடியலைத் தேடி, என் மனைவியின் தாய்மாமனான பாலசிங்கம் அவர்களுடைய கொழும்பு இல்லத்திலே தங்கி இருந்தேன். இந்த பாலசிங்கம் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர். கொழும்பில் நேர்த்தியான இலக்கிய சேவை செய்த 'தகவம்' அமைப்பிலே ஈடுபாட்டுடன் உழைத்தவர். அரசு ஊழியராக இருந்த அவர், பின்னர் உதவி அரசாங்க அதிபராகவும் உத்தியோகத்தில் உயர்ந்தவர். இன்று பாரிசில் பிரஞ்சுக் கவிஞனாய் நமக்குப் புகழ் தேடித் தந்து கொண்டிருக்கும் கலாமோகனுடைய சித்தப்பா இவராவர். கலாமோகனுடைய கொழும்பு வாழ்க்கையின் போது, எஸ்.பொ இவருடைய வீட்டிற்கு வருவதும் சில தினங்கள் தங்கிச் செல்வதும் வழக்கம் எனக் கேள்விப் பட்டிருந்தேன். ஆனால், அதே வீட்டில் நான் எஸ்.பொவை சந்திப்பேன் என்பது நான் கனவுகூடக் காணாத ஒன்று.

1984 ஜனவரி என்பது நிச்சயம். ஒரு மதிய நேரம். எனக்கு எஸ்.பொவை பாலசிங்கம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவர் நைஜீரியாவிலிருந்து தம்முடைய மகளுடைய திருமணத்தை நடத்தி வைப்பதற்காக வந்திருந்தார். முதல் சந்திப்பிலேயே மிக ஆறுதலாக நகைச்சுவை ததும்ப, எவ்வித பந்தாவும் இன்றி மனந்திறந்து பேசினார். முதல் சந்திப்பிலேயே என் சொந்தப் பிரச்சினைகளைச் சொல்லலாமா என்கிற தயக்கம் எனக்கு இருப்பினும், வேறு வழியும் இருக்கவில்லை.

கனடாவுக்குச் செல்வதற்கான விஸா பெறுவதற்காக, ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் கனேடிய நிறுவனம் ஒன்றில் சேருவதற்கு விண்ணப்பம் செய்திருந்தேன். என் விண்ணப்பத்தை, அந்நிய செலாவணியில் வங்கிக் கணக்கு வைத்துள்ள ஒருவர் சிபாரிசு செய்தல் வேண்டும் என்பது அவசிய முன் தகைமை என்று அவர்கள் சொல்லி இருந்தார்கள். அத்தகைய ஒருவரை நான் கொழும்பு முழுவதும் சலித்துத் தேடி சலிப்புற்றிருந்த நேரத்தில்தான் எஸ்.பொ எனக்கு அறிமுகமானார். கேட்பதற்கு எனக்குத் தயக்கம், ஆனாலும் பாலசிங்கத்தார் கேட்டுப் பார்த்தால், அவர் குறை நினைக்க மாட்டார் என தைரியம் தந்து என்னைத் தூண்டினார். என் கோரிக்கையைக் கேட்டதும் அவர் நேசம் பாராட்டிச் சிரித்தார். “தருமன், இதற்கா இவ்வளவு தயக்கம்? எனக்கு விரோதியாக இருந்தாலுங்கூட என் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன், எந்த வழியிலேனும் பயனடைவதற்கு நான் என்றும் உதவுவேன். நான் அவசரமாக மட்டக்களப்பு செல்கின்றேன். மூன்று நாள் கழித்து, நான் வருவேன். வந்ததும் முதல் வேலையாகக்

கனேடிய தூதரகத்துக்கு உன்னுடன் வந்து, தேவையான ஆவணங்கள் அனைத்தையும் சமர்ப்பித்து உன் விண்ணப்பத்தை சிபாரிசு செய்வேன்” என்று கூறி அன்றிரவு மட்டக்களப்புக்குப் பயணமாகிவிட்டார்.

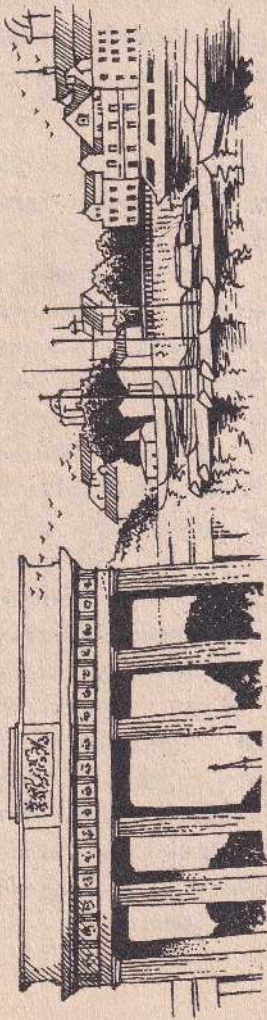
வாக்குத் தந்தது போலவே மூன்றாம் நாள் கொழும்பு வந்தார். என்னை அழைத்துச் சென்றார். உரிய பத்திரங்களை சமர்ப்பித்து, என் விண்ணப்பத்தை சிபார்சு செய்தார். அத்துடன் இந்த விண்ணப்பத்தினால் ஏற்படக்கூடிய அரசின் இழப்புக்கள் அனைத்திற்கும் தான் பொறுப்பாளர் எனவும் கடிதம் கொடுத்தார். கனேடிய தூதரகத்திலிருந்து வெளியே வந்து, நான் வெற்றி பெற வேண்டும் என வாழ்த்தி, தன் ஏனைய பணிகளைக் கவனிக்கச் சென்றார். முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத ஒருவன் நான். தன் இழப்புகளைப் பற்றி எவ்வித அக்கறையும் பாராட்டாமல் ஒருவன் முன்னேறுவதற்கு உதவுதல் வேண்டும் என்கிற துடிப்புடன் வாழும் ஒரு மனிதரையே - எஸ். பொ என்கிற பிம்பமே - முதலில் அவரைப் பற்றி என் மனசிலே குடி கொண்டது. அதன் பின்னர் அவுஸ்ரேலியாவிலும், இந்தியாவிலும் பல சந்தர்ப்பங்களிலே சந்தித்து மகிழ்ந்தேன். என்னுடைய முன்னேற்றத்தில் அவர் அக்கறை கொண்டவராகவே ஒவ்வொரு சந்திப்பிலும் தோற்றமளித்தார். பின்னர் என்னுடைய விசாரணைகளின் பொழுது, எனக்கு மட்டுமல்ல யாருக்கும் எந்த உதவி கேட்டாலும் முடிந்தளவு உதவி செய்வதைத் தன் பண்பாகக் கொண்டு வாழ்கின்றார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். இத்தகைய ஒருவருக்கு எதிராகத் தமிழ் இலக்கிய உலகில்

ஏன் பிரதிகூலமான அபிப்பிராயங்கள் பதிவு செய்யப் படுகின்றன என்பது என்னுள் எழுந்த கேள்வி. எனவே, அவர் சம்பந்தமான சில உண்மைகளைப் பதிவு செய்திடல் வேண்டும் என்கிற எண்ணம் முற்றியது.

இந்த நினைவுகள் என் நெஞ்செல்லாம் நிரம்பிவழிய எஸ்.பொவின் ஐரோப்பிய பயணத்திற்கென்றே நான் வாங்கிய காருடன் பயணத்தை மேற்கொண்டேன். திட்டப்படி நான் பாரிசில், கலாமோகனுடைய வீட்டிலேயே சந்தித்திருக்க வேண்டும். கலாமோகன் ஆபிரிக்காவின் மாலி நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை மணந்திருக்கின்றார். அவள் பிள்ளைத்தாச்சியாகவும் இருக்கிறாள். அந்தக் குடும்பத்தையும் பார்த்து வர விரும்பி இருந்தேன். ஆனால், பாரிசில் இருந்து பிரிமென் நகரத்துக்கு நாடகக் குழுவில் என் நண்பர்களான குணபாலன், சின்னக்குட்டி தயாநிதி, மற்றும் நனைவிடை தோய்தலின் முக்கிய பாத்திரமான ஓட்டை நாகேசரின் பேரனான ஞானகுலேந்திரன் ஆகியோர் வருவதாக அறிந்திருந்தேன். சுற்றி வளைத்து அவர்களுள் சிலரேனும் எஸ்.பொவுக்கு உறவினர். அத்துடன் அவர்மீது மிகுந்த மரியாதை கொண்டவர்கள். இந்த ஐரோப்பிய பயணத்தின்போது எஸ்.பொவுடன் முப்பதினாயிரம் கிலோமீட்டர் பயணப்பட்டுள்ளேன். இந்தப் பாரிய பயணத்திற்கு என்னைத் தயார் செய்யும் முகமாகவே பாரிஸ்-பிரிமென் பயணத்தை அவர்களிடம் விட்டு விட்டேன். அவர்களுடன் பயணப்பட்டது இனிய அநுபவம் என்று எஸ்.பொ பின்னர் சொன்னார்.

பிரிமென் நகரத்திலே ஆண்டுதோறும் தமிழ்க் கலை விழா சிறப்பாக நடைபெறுவது வழக்கம். அந்த விழாவில் எஸ்.பொ உரிய முறையிலே கௌரவிக்கப்பட்டார். எஸ்.பொ மேடை நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதியும் உள்ளார்; தயாரித்தும் உள்ளார். அவருடைய வலை நாடகம் இலங்கை வானொலி புகழ் சானா தொடக்கம் பலராலும், பல சந்தர்ப்பங்களிலும், பல ஊர்களிலும் மேடையேற்றப்பட்டது. யாழ்ப்ப

பாணத்திலே அதனை அதிக தடவைகள்மேடையேற்றியவர் ஏ. ரகுநாதன். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சினிமா வரலாற்றில் ரகுநாதனுடைய பங்களிப்பு பெருமையுடன் பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். நாச்சிமார் கோயிலடி ராஜனின் ஊக்கத்தினால் இயங்கும் தமிழ்க் கலைமன்றம் பிரிமெனில் நடத்திய கலைவிழாவிலே ரகுநாதன் நடித்த நாடகம் ஒன்றும் மேடை ஏற்றப்பட்டது. மதிய உணவின் போது ராஜனின் வீட்டிலே அவர்கள் இருவரும் நனவிடை தோய்ந்த பொழுது அருகில் இருந்த எனக்கு சிலிர்ப்பாக இருந்தது.

மேடையில் எஸ்.பொ மிகச் சுருக்கமாக, ஆனாலும் கணீரென்ற குரலிலே பேசினார். தமிழ்நாட்டு வணிக பிரசுரகர்த்தாக்களால், குறிப்பாக ரவி தமிழ்வாணனினால் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் நூல்களாகப் பிரசுரிக்கப் படுவதிலே உள்ள சாதக பாதகங்களை ஆணித்தரமாக விளக்கினார். தமிழ்வாணன் இலக்கிய வியாபாரியாக ஆதாயம் அடைகின்றார். ஆனால், புலம் பெயர்ந்தோர் செப்பமிடப்படாத தமது படைப்புகளை அவசரமாகப் பிரசுரிப்பதின் மூலம், புலம் பெயர்ந்தோர் படைப்புத் திறன் பற்றிய மோசமான அபிப்பிராயத்தைப் பரப்பத் துணை நிற்கின்றார் என்பதை நாங்கள் உணரவேண்டும் என்றார். “புலம் பெயர்ந்தோருக்குக் கலை - இலக்கிய முயற்சிகள் மூச்சாகவும், சுவாசமாகவும் இருக்கின்றன. அவர்கள் வாழும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலே தமிழ்மொழி மூலமே தமது இனத்துவ அடையாளங்களைப் பிரசித்தப் படுத்துகிறார்கள் என்பதற்கு இந்தக் கலைவிழாவே சான்று.

வணிக நோக்கங்களுக்காகப் படைப்பு வீறுகளையும் ஓர்மங்களையும் ஈழத் தமிழர்கள் சமரசம் செய்து கொண்டதில்லை. எங்கள் படைப்பு முயற்சிகளிலே தமிழ்நாட்டு வணிகர் குழாம் புகுவதையும் மேலாதிக்கம் செலுத்துவதை பற்றியும் எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். இந்திய ராணுவத் தலையீட்டினால், ஈழத் தமிழர் அடைந்த துயரங்களையும் சோகங்களையும் இதற்கிடையில் நீங்கள் மறந்திருக்கமாட்டீர்கள். அதிலும் பார்க்க, இராணுவத் தலையீட்டிலும் பார்க்கக் கொடியது, வணிக ஆதாயங்களுடன் நம் மத்தியில் புகுந்துவிடும் இந்திய வணிக கூட்டமாகும்.” இந்தப் பகுதியைத்தான் அவர் ஓங்காரமாகச் சொன்னதாக இன்று நினைவுபடுத்திக் கொள்ள முடிகிறது.

இந்தக் குறிப்பினை நான் பதிவு செய்வதற்கு முக்கிய காரணம் உண்டு. எஸ்.பொ ஐரோப்பிய இலக்கியப் பயணத்தை மேற்கொண்ட அதே காலத்தில் ரவி தமிழ்வாணன் ஈழத் தமிழர்கள் பிரசுரத்திற்கு ஒரு வள்ளலாய் தன்னைக் காட்டிக் கொண்டு ஐரோப்பிய இலக்கிய வியாபாரப் பயணத்தை மேற்கொண்டு இருந்தார். இதனையே எஸ்.பொ கண்டித்தார். ஜேர்மன் நாட்டில், ஆரம்பப் படைப்பாளிகளுடைய நூல்களை அவர் அரை அவியலாக, பிரசுரித்துக் கொண்டிருந்தது, உண்மையிலேயே எஸ்.பொவை வாட்டியது. தொடர்ந்த பயணங்களிலே இந்த ஆபத்தின் சூட்சுமங்கள் அனைத்தையும் அவர் விளக்கினார். புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களின் இளைய படைப்பாளிகள் ஆர்வம் மிகுந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

ஆர்வம் இருக்கும் அவர்களுக்கு முறையான இலக்கியக் கலந்துரையாடல்களும் ஆரோக்கியமான ஆலோசனைகளும் கிடைப்பதில்லை. இந்த வசதியை இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு நாம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களுடைய ஆர்வம் சீரிய முறையில் வளரும். இந்தப் பயிற்சிச் சந்தர்ப்பங்கள் அவர்களுக்கு மறுதலிக்கப்படும்போது அவர்களுடைய படைப்புகள் அரை வேக்காடுகளாக அமைதல் தவிர்க்க முடியாதது. இந்த இலக்கியச் சர்ச்சைகளும் பயிற்சி முகாம்களும் திட்டமிட்ட முறையிலேயே புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் ஆரம்ப நிலையிலாவது நடத்தப்படுதல் வேண்டும். ஆர்வத்தில் எழுதப்படும் ஆரம்ப எழுத்துகளை-இவை பயிற்சிகளே தவிர படைப்புகள் அல்ல - சுத்தப்படுத்தாத படைப்புகளை தமிழ்நாட்டின் இலக்கியச் சந்தையிலே அறிமுகப் படுத்துவதன் மூலம் புலம் பெயர்ந்த அனைத்துப் படைப்பு ஓர்மங்களையும் சிதைத்துக் காட்டவே உதவும். இந்த சிதைத்தலுக்கும் ஏளனத்திற்கும் நாங்களே துணை போவதை நாளைய இலக்கியவாதிகள் மன்னிக்கவே மாட்டார்கள். இது தான் எஸ்.பொவின் விளக்கம்.

ஜேர்மனியில் ஓர் இரவு இராஜகருணா வீட்டிலே தங்க நேர்ந்தது. அவர் ரவி தமிழ்வாணனுக்குப் புத்தகங்கள் பிரசுரிப்பதிலே ஒரு முகவராகச் செயற்பட்டார்.

இதுபற்றி அவர் வீட்டிலும் நிறையவே பேசினார். எஸ்.பொ தெரிவித்த அச்சங்களுக்கு ரவி தமிழ்வாணனிடம் விளக்கம் கேட்பது நியாயமானது என

இராஜகருணா அப்பிராயப்பட்டார். அவ்வாறான ஒரு சம்வாதத்தினை நடத்தத் தாம் தயாராக இருப்பதாக எஸ்.பொ இசைவு தெரிவித்தார்.

தமது ஐரோப்பியப் பயணத்தின் போது நாளைந்து நாட்கள் என் வீட்டில் ஓய்வு பெறுவது எனத் திட்டமிட்டிருந்தார். என் மனைவியைத் தன் மகளாகவும் என் பிள்ளைகளைத் தன் பேரக் குழந்தைகளாகவும் நேசித்தல் அவர் சுபாவம். டென்மார்க்கில் அவர் ஓய்விலிருந்த பொழுது ரவி தமிழ்வாணன், ஒல்லாந்திலும் ஜேர்மனியிலும் நிற்பதாகவும் அவர் எஸ்.பொவுடன் தொடர்பு கொள்வார் எனவும் இரண்டு தடவைகள் இராஜகருணா முன்னறிவித்தல்கள் தந்தார். ரவி தமிழ்வாணனுடன் பேசுவதற்கு எஸ்.பொ காத்திருந்தார். ஆனால் அந்தத் தொடர்பும் கருத்துப் பரிமாற்றமும் நடைபெறவேயில்லை. இது எஸ்.பொவினுடைய இலக்கியப் பாதையிலே மீண்டும் மீண்டும் நடந்திருக்கின்றன. எப்பொழுதுமே கருத்து முரண்பாடுகளை எதிர்கொண்டு தமது நிலைப் பாட்டினைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு எஸ்.பொ ஆயத்தமாகவே இருக்கின்றார். ஆனால், அவருடன் நேர் நின்று வாதிடத் துணிவற்றோர் புறம் சொல்லி அவருடைய ஊழியத்திற்குக் களங்கம் கற்பித்து வருகிறார்கள். இதனாலும் அவர் பற்றிய உண்மையின் தேடலிலே என்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன்.

எஸ். பொ ஒரு சிறந்த பேச்சாளன் என்ற உண்மை பதிவு செய்யப்பட்டதில்லை. நான் சிறுவனாக இருந்த பொழுது வடமராட்சியில் வாழ்ந்த பெரியவர்கள் எஸ்.பொ

வின் பேச்சு வல்லமையை மெச்சக் கேட்டிருக்கின்றேன். 51 அல்லது 52 ஆம் ஆண்டோ நினைவில்லை. நவரட்னசாமி பாக்கு நீரிணையைக் கடக்கும் சாதனையை நிகழ்த்தினார். அவருடைய சாதனையைப் புகழ்ந்து, யாழ்ப்பாணமே பருத்தித்துறை நகரிலே ஒரு பெரிய விழாவினை எடுத்திருந்தது. பல பெரியோர்களும், பல அறிஞர்களும் கலந்து கொண்ட அந்த விழாவிலே எஸ். பொ சிறப்புப் பேச்சாளராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பாராட்டு விழாவிலே சிறப்புப் பேச்சாளராக எஸ்.பொ அழைக்கப்பட்டதற்கு ஒரு பிரதான காரணம் இருந்தது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சர். சீனிவாச ஐயங்கார் பேச்சுப் போட்டிப் பரிசினை வென்ற முதல் இலங்கையர் இவர். ஆழியை வென்ற நவரத்தினசாமியை பேச்சுக் கடலை வென்ற எஸ்.பொ பாராட்டுதல் நியாயம் என்று அக்கால யாழ்ப்பாணம் சரியாகவே தீர்மானித்தது போலும். இது எஸ்.பொ என்கிற இளைஞனுக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம் மட்டுமல்ல; சிறுபான்மைத் தமிழருக்குக் கிடைத்த ஓர் அங்கீகாரமெனவும் பல ஆண்டுகள் கழித்தும் என் இனத்தவர் பேசக் கேட்டமை எனக்கு இன்றும் பசமையாக நினைவில் இருக்கிறது.

தமிழ்ப் பெருந்தலைவர் ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் குடி உரிமையைப் பறிப்பதற்கு, பெரிய சேனநாயக்காவுக்குத் துணை போனார். இதனை எதிர்த்துப் புதிய கட்சியை 1949இல்

எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் நிறுவினார். 1952 இல் தமிழரசுக் கட்சி முதன் முதலில் தேர்தலில் போட்டியிட்டது. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்துக்கு ஆதரவாகப் பெரும் பிரச்சாரத்தைச் செய்தவர் செனட்டர் எஸ். நடேசன். இவர்தான் சத்தியேந்திராவின் தந்தை. பிரபல வழக்கறிஞர். செனட் சபையிலே அதிக காலம் உறுப்பினராக இருந்த தமிழர்.

யாழ் - பிரதேச கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தேர்தலில் ஜீஜீக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டினை எடுத்தது. மறை முகமாக தமிழரசுக் கட்சியை ஆதரித்தனர். ஆனால், இருபதே வயதான இளைஞரான எஸ்.பொ செனட்டர் நடேசனுடன் இணைந்து ஜீ. ஜீக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தை முன்னெடுத்தார். காங்கேசன்துறையில் செல்வநாயகத்துடன் போட்டியிட்டவர் தமிழறிஞர் சு.நடேசபிள்ளை. இந்த நடேசபிள்ளையிடம், பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் தமிழ் கற்றவர் எஸ்.பொ. பின்னர் சு. நடேசபிள்ளையுடன் தமிழ் சம்பந்தப்பட்ட பணிகளிலே இனிமையாக ஒத்துழைத்தவர். ஆனால், அரசியல் ரீதியாகத் தன் ஆசிரியருக்கு எதிராகவே பேசினார். தெரிந்தவன், உறவினன், நண்பன், வேண்டப்பட்டவன் என்கிற சமரசங்களுக்குப் பணியாமல், சரியென வரித்ததை நாட்டுவதற்குக் குரல் கொடுத்தலும் உழைத்தலும் அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை எஸ்.பொவின் பாணியும் பணியுமாக அமைந்துள்ளது. அவர் பிறவிப் போராளி.

இதன் பின்னர், சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரியில் பட்டதாரி மாணாக்கனாக எஸ்.பொ பயின்ற காலத்தில்,

செந்தமிழர் இயக்கத் தலைவர் வி. பொன்னம்பலம், தமிழறிஞர் சிவராமலிங்கம், யாழ் மேயராக இருந்த நாகராஜன் ஆகியோர் உடன்சாலை மாணக்கராவர். இருப்பினும், சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் தமிழ் விவாதக் குழுத் தலைவராக எஸ்.பொ பணியாற்றி ஈழத் தமிழர்களுக்குப் புகழ் தேடித் தந்தார். அந்தக் காலத்தில் இன்று தமிழ்நாடு சட்டமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவரான அன்பழகன் பச்சையப்பன் கல்லூரியிலே விரிவுரை யாளராக இருந்தார். அக்காலத்திலேதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், புதிய பேச்சுப் பாணியினை அறிமுகப்படுத்தியது. இந்த அடுக்கு மொழி அலங்கார மேடைத் தமிழ் குறாவளியாக தமிழ் நாட்டு பேச்சு மேடையை கபளீகரம் செய்திருந்தது. சிறுவயதிலிருந்தே மார்க்சியவாதியாகத் தம்மை இனம் காட்டிக் கொண்ட எஸ்.பொ அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்திலே தி.முக வுக்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்தார். அவர்களுடன் ஏற்பட்ட மோதுதல்களினாலும் அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக விடுதியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். எதிர்நீச்சலடித்தல் இன்று மட்டுமல்ல, அன்றுகூட அவருடைய வாழ்க்கையின் அம்சமாகவே இருந்தது. இதனாலும், அவர் எழுத்திலும் பேச்சிலும் தமக்கெனத் தனிப் பாணி அமைத்தும் போராடியும் வாழ்கின்றார் என்பதை நான் உணர்கிறேன்.

வீட்டிலிருந்த பொழுது, ரவி தமிழ்வாணனுடைய தொலைபேசித் தொடர்புக்காகக் காத்திருந்து ஏமாந்தோம். பின்னர் எஸ்.பொவுடன் தொடர்பு கொள்ளாமலே

தமிழ்நாடு மீண்டு விட்டார் என்ற செய்தி கிடைத்தது. அன்றிரவு ஓய்வாக என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அன்று காலைதான் எல்லை தாண்டி ஜேர்மன் நாட்டின் எல்லை நகரான பிலென்ஸ்பேர்க் சென்று சில வித்தியாசமான குடிபானங்கள் வாங்கி வந்திருந்தோம்.

இந்தக் கட்டத்தில் இன்னொன்றையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். என்றும் எஸ்.பொ திறந்த புத்தகமாக வாழ்ந்துவந்துள்ளார். அவர் ஒளித்து மறைத்துக் குடித்ததில்லை. அவரைக் குடிகாரன் என இலக்கிய எதிரிகள் வசைபாடுவதற்கு இது காரணமாயிற்று. இது பற்றி அவர் கவலைப்பட்டதும் இல்லை. 1978 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், 1986 ஆம் ஆண்டில் மகன் மித்ர மாவீரனானது வரை, அவர் மது அருந்துவதை முழுமையாக நிறுத்தி யிருந்தார். இப்பொழுது மாதக் கணக்கில் குடிக்காமலும் இருப்பார். முஸ்பாத்திக்காகவும், சமூக உறவுகளிலும் இப்பொழுது குடிக்கின்றார். 'போதையல்ல, இறுக்கமற்ற உறவு' என இதனை விளக்கப்படுத்துகின்றார்.

அன்று, புதிதான ஜேர்மன் மது ஒன்றின் சுவையினூடே பல விஷயங்களை நினைவு கூர்ந்தார். "அண்ணை இவர் தமிழ்வாணன் ஏன் இப்படி ஒளிச்சு ஓடினார்?" என்று கேட்டேன். அப்பொழுது அவர் சொன்னது நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது.

"தம்பி தர்மன், தமிழ்வாணன் பாவம், புலம் பெயர்ந்த இளம் படைப்பாளிகளுடைய அறியாமையை அவசரமாகக் காசாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். நாம்

ஏமாளிகள்; அவர் புத்திசாலி. வியாபாரத்துக்கு வாறவன் நேர்மை பற்றியோ, கொள்கை பற்றியோ அதிகம் அலட்டிக் கொள்ள மாட்டான். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கலாநிதி கைலாசபதியினுடைய நிகழ்ச்சி ஒன்றினைச் சொல்லுதல் பொருந்தும். 49 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே என்னுடைய சிறுகதைகள் இந்திய - இலங்கை பத்திரிகைகள் பலவற்றில் பிரசுரமான போதும் என்னுடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான வீ 1966 ஆம் ஆண்டிலே வெளிவந்தது. என் எழுத்துப் பற்றியும், இலக்கிய ஊழியம் பற்றியும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் காட்டமான விமர்சனம் செய்து கொண்டிருந்தனர். "வீ" வெளியீட்டு விழா கொழும்பு விவேகானந்த சபை மண்டபத்திலே நடைபெற்றது. அதற்கு பேராசிரியர் சதாசிவம் தலைமை தாங்கினார். அக்கால அமைச்சராக இருந்த திருச்செல்வம் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டார். கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் என் சிறுகதைத் தொகுதியை விமர்சனம் செய்ய வேண்டும் என்று நான் விரும்பினேன். என் நூலினை விமர்சனம் செய்யும் படி கைலாசபதியையும், சிவத்தம்பியையும் நேரிற் சென்று அழைத்திருந்தேன். இலக்கியக் கருத்து முரண்பாடுகளைச் சொந்த விரோதமாக நான் என்றுமே பாராட்டியதில்லை. எனவே, அவர்கள் எந்தக் கருத்தை வேண்டுமென்றாலும் தயவுதாட்சண்யம் இன்றிப் பேசலாம் என்றும் கேட்டுக் கொண்டேன். அப்பொழுது கைலாசபதி, கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இருந்தார். கூட்டத்திற்குச் சிவத்தம்பி வந்திருந்தார். கைலாசபதி வரவில்லை. பின்னர் எத்தனையோ கூட்டங்களுக்கு கைலாசபதியும், நானும் ஒன்றாகவே

அழைக்கப் பட்டிருந்தோம். 'எஸ்.பொ வருவதாக இருந்தால் நான் வரமாட்டேன்' என்று பல அமைப்பாளர்களிடமும் கூறி இருக்கின்றார். கைலாசபதி ஏன் என்னுடன் ஒரே கூட்டத்தில் கருத்துகளை வெளியிடத் தயக்கம் காட்டினார் என்கிற கேள்விக்கு இன்றளவும் எனக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. தளையசிங்கம் குறிப்பிட்டது போல கைலாசபதி, ஒரு நிஜம் அல்ல. அது ஒரு பயங்கர நிழல். துணிவாகக் கருத்துகளை எதிர்கொள்ளும் துணிச்சல் அவரிடம் இருந்ததில்லை. அவர் இலக்கியத் துறையிலே ஒரு மடாதிபதியாக வாழ்ந்தார். அவருடைய கருத்துகளை சீடகோடிகள் மூலம் நோட்டம் பார்த்தே வாழ்ந்தார். ஒரு கட்டத்திலே அவிவேகபூரண குருவும் சீடர்களும் போல். கைலாசபதியும் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கியக் கலாநிதிகளும் செயல்பட்டிருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. பென்னம் பெரிய மார்க்சிய விமர்சன மேதை என்று தன்னை வளர்த்துக் கொண்ட ஒரு மகா புத்திஜீவி என்னுடன் நிழல் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தது மகா சோகமாகும். நான் தயாராக இருந்தேன். அவர் எப்போதும் நழுவிக்கொண்டே இருந்தார். இதனால் ஈழத்து இலக்கிய உலகத்திலே உண்மைகள் பல சாகடிக்கப்பட்டதுதான் மிச்சம்" என்று சொன்னார். கைலாசபதி சம்பந்தமான உரையாடல் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் நிகழ்ந்தன. அவற்றைப் பின்னர் பொருத்தமான இடத்தில் எழுதுவேன்.

இலக்கிய உலகில் மட்டுமல்லாமல் அரசியல் மேடைகளிலேகூட எஸ்.பொ தீவிர பிரசாரகராய்த்

திகழ்ந்தார். "தீவிர கொம்யூனிஸ்ட் ஆன அவர் அப்பொழுது மட்டக்களப்பிற் பிரசித்தி பெற்ற பேச்சாளரும் எம்பியுமான செ. இராஜதுரை அவர்களதும், தமிழரசுக் கட்சியினதும் ஒண்ணாம் நம்பர் விரோதி... அந்த நாவலர் மேடை ஏறினால், தமிழரசுக் கட்சியினரைக் 'கிழி கிழி' என்று கிழிப்பார்" என்று "இலக்கிய நினைவுகள்" என்ற தமது நூலிலே (பக்கம் 95) வ.அ. இராசரத்தினம் குறிப்பிட்டுள்ளார். எதிர்க் கருத்துகளைத் தர்க்கரீதியாக அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பிரித்து, அதன் ஓட்டைகளை நிறுவுவதற்கு எஸ். பொவைப் போன்ற ஓர் இலக்கியப் பேச்சாளன் இதுவரை தோன்றவில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம். அவருடைய இத்தகைய பேச்சுகளைக் கேட்டவர்கள், அவற்றைப் பதிவு செய்து வைத்தல் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன். அந்தத் தலைமுறையை சேர்ந்தவர்கள் அருகிவரும் இந்நாளில் இலக்கிய உண்மைகளை ஆவணப் படுத்துதல் அவசியம் என்பதினால் இதனைக் குறிக்கின்றேன்.

3

வட அமெரிக்கப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு இங்கிலாந்து வந்த எஸ்.பொ, அங்கு இலக்கிய நண்பர்கள் பலரைச் சந்தித்து உறவாடினார். பத்மநாப அய்யர், மு.நித்தியரனந்தன், நேமிநாதன், டாக்டர் உக்கிர பெருவமுதிப் பிள்ளை, மகாலிங்கசிவம், வரதகுமார், ஸ்ரீகந்தராஜா, திலகவதி, யமுனாராஜேந்திரன், பழம்பெரும் எழுத்தாளர் சோ. சிவபாதசந்தரம் ஆகிய பலரையும் சந்தித்து உரையாடியதான தகவல்களை

நான் பெற்றிருந்தேன். ஒரு வானொலி நிகழ்ச்சியில் ஐரோப்பிய இலக்கியப் படைப்பாளிகளுடன் கலந்துரையாடியதையும் கேட்டேன்.

மாலியுடன் சென்று சோ. சிவபாதசுந்தரத்தைச் சந்தித்ததை நிச்சயம் பதிவு செய்ய வேண்டும். மூத்த எழுத்தாளரான சோ.சியைக் கண்ட கடைசி எழுத்தாளர் எஸ்.பொ. பல விஷயங்களை இருவரும் மனம் விட்டுப் பேசினார்களாம். சோ.சி. ஈழகேசரியிலே துவங்கிய 'இளைஞர் பகுதி'தான் யாழ்ப்பாணத்தின் தற்கால இலக்கியத்திற்கு நாற்றங்கால் அமைத்தது. அதன் தொடர்ச்சி தான் 'மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்'. இவர் நடத்திய முன்னோட்டப் பணிகள் அனைத்துமே இன்று இருட்டடிப்புக்கு உள்ளாகியுள்ளது. இவை மீளாய்வு செய்யப்படல் வேண்டும் என வலியுறுகின்றார் எஸ்.பொ.

லண்டனில் ஹரோவிலுள்ள பிள்ளையின் வீட்டில் எஸ்.பொ தங்கியிருந்தார். பிள்ளையின் முழுப்பெயர் டாக்டர் உக்கிரபெருவமுதிப்பிள்ளை. அவர் தமிழ் அறிஞர் நசி. கந்தையா பிள்ளையின் பேத்தியை விவாகம் செய்துள்ளார். மனைவி கொழும்பில் மருத்துவத்துறை அதிகாரி. அகஸ்தியருடைய நூல் ஒன்றுக்குப் பிள்ளை முகவுரை எழுதியுள்ளார். இதன் காரணமாக எஸ்.பொ அகஸ்தியரின் வாரிசு வீட்டிலே விருந்தொன்றில் கௌரவிக்கப்பட்டு மகள் நவஜோதி மட்டுமன்றி, மருமகன் யோகரத்தினமும் நேசம் பாராட்டினார்கள் என்றும் லண்டனிலிருந்து அறிவித்தார். அத்துடன் என் நண்பனும், என்.கே.ரகுநாதனின் அண்ணன் மகனுமான

சிறிஸ்கந்தராஜாவும் வந்து அளவளாவியதில் மகிழ்ந்தார். இளவயதில் எஸ்.பொவின் ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்த மாணிக்கம் (சிவகுரு) அவர்களைச் சந்தித்து அளவளாவியதில் மிகவும் மகிழ்ந்ததாகவும் சொன்னார்.

பிள்ளையின் மைத்துனர் பாரிசிலிருந்து லண்டனில் குடியேறி வாழ்கின்றார். அவர் மூலமே லண்டலிருந்து கார் மூலம் பாரிஸ் வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அவருக்கு பிரஞ்சு மொழியும் நன்கு தெரியும். எவ்வித சிரமமும் இன்றி நேரடியாகக் கலாமோகனின் வீட்டுக்கே எஸ்.பொ தம்பதியரை கொண்டுவந்து அவர் இறக்கிவிட்டதாகத் தகவல் சொன்னார். பாரிசில் கலாமோகன் வீட்டில் தங்கினார்.

கலாமோகன் புலம்பெயர்ந்த இலக்கிய வட்டத்திலே எஸ்.பொவின் 'பெறாமகன்' என்று குறிப்பிடப் படுவதுண்டு. எஸ்.பொவின் ஆளுமையின் கீழ் ஆரம்ப எழுத்துப் பயணத்தைத் துவங்கியவர் கலாமோகன். போராளியான எஸ்.பொவின் மகன் அர்ஜுனாவும் கலாமோகனும் ஆழ்ந்த நட்பினைப் பாராட்டியவர்கள். பாரிசில் கலாமோகனுடன் எஸ்.பொ தங்கி இருந்த காலத்தில் தினந்தோறும் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு பாரிஸ் நிகழ்வுகளை அறிந்து கொண்டேன். உயிர் நழில், அம்மா, எக்ஸில் ஆகிய சஞ்சிகையாளர்கள் அவரைச் சந்தித்துப் பேசியதாகவும் அறிந்தேன். 1986 ஆம் ஆண்டு பாரிஸ் நகருக்கு விஜயம் செய்த எஸ்.பொ மூன்றுவார காலம் பாரிஸ் நகரின் அனைத்து வாழ்க்கைக் கோலங்களையும் பார்த்த வர்த்தமானத்தைப் பல

தடவைகள் கலாமோகன் சொல்லி இருந்தான். இந்தப் பயணத்தின் போது பாரிசில் நான் அவரைச் சந்திக்காதது இன்றளவும் எனக்கு மனக்குறைதான்.

ஐரோப்பிய நாடுகளின் குளிர்காலத்தைத் தவிர்க்கும் வகையிலேயே எஸ்.பொ இப்பயணத்தைத் திட்டமிட்டிருந்தார். சென்ற ஆண்டின் செப்டம்பர் நடுப் பகுதியிலே தான் அவரை, பிரிமெனில் சந்தித்தேன். பிரிமெனிலிருந்து நாங்கள் முதல் கட்டமாக சுவிற்ஸ்லாந்திலுள்ள பெர்ன் நகருக்குச் சென்றோம். இந்தப் பயணம் மிக இனிமையானதாக இருந்தது. ஜேர்மன், சுவிற்ஸ்லாந்து மலைப் பகுதிகளின் ஊடாக இந்தப் பயணம் நிகழ்ந்தது. பெர்ன் நகரை நாங்கள் சென்றடைந்த பொழுது மாலையாகி விட்டது. கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தவர்கள் சரியான முகவரியைத் தந்திருந்த போதிலும், அதனைக் கண்டறிதல் காரோட்டியாகவும் செயல்பட்ட எனக்குச் சிரமமாக இருந்தது. எனக்குத் தெரிந்த டேனிஷ் மொழியோ அன்றேல் ஆங்கில மொழியோ சுவிஸ் நாட்டின் தெருக்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்குப் பயன்படவில்லை. நான் வாழும் வயின் பிரதேசத்திலிருந்து எல்லை தாண்டி ஜேர்மனிக்குள் சென்று வார இறுதியில் வீட்டுக்குத் தேவையான பொருள்கள் வாங்குதல் வழக்கம். இதனால், ஓரளவு அரைகுறையான ஜேர்மன் மொழி பேசத் தெரியும். இதுதான் கை தந்தது.

கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த தமிழ் அபிமானிகள் இரண்டு மணிநேரம் எஸ்.பொவின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர். நேரத் தவறாமை என்பதை எஸ்.பொ

கண்டிப்புடன் கைக்கொள்ளும் ஒரு வாழ்க்கை நெறி என்பதை நான் அறிவேன். நேரந் தவறாமை என்கிற பண்பை சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் படித்த காலத்தில் குறிப்பாக ஐரிஷ் அதிபர் வண பிதா லோங்கிடம் கற்றுக் கொண்டதாக நன்றியறிதலுடன் குறிப்பிடுவார்.

பெர்ன் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தவர்கள் நாடகப் பயிற்சி நெறியிலும் அக்கறையுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். அங்கு கூடி இருந்தவர்கள் மத்தியிலே தாசீஸியஸ் நாடக வகுப்புகள் எடுப்பதாகவும், கூட்ட ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டது. எனவே பெர்னில் நடந்த கூட்டத்தில், தமிழ் நாடகக் கலைகள் சம்பந்தமாக முனைப்பாக விவாதிக்கப்பட்டது. நாடகக் கலை பற்றி தாசீஸியஸுக்கு முரண்பட்ட கோட்பாடுகளை முன்மொழிந்து அழகாக ஒரு மணிநேரம் பேசினார். தொடர்ந்து மிகப் பயனுள்ள கலந்துரையாடல் நிகழ்ந்தது. முரண்பாடுடைய கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்ட போதிலும், மிக நேசபாவத்துடன், தமது கருத்துக்களை எஸ்.பொ கூறினார். எதிர்க் கருத்துக்களை விளங்கிக் கொள்வதிலே எஸ்.பொ அசாதாரண நிதானம் கடைப் பிடிப்பது என்னை மலைக்கச் செய்தது. எஸ்.பொ அங்கு நாடக மேடையே தன் ஊழியமாகக் கொண்ட ஒருவரைப் போன்று பல நுணுக்கமான விடையங்களை விவாதித்தார்.

நேரம் இரவு ஒன்பதைத் தாண்டிய போதிலும் பெர்ன் நகரின் கலை-இலக்கிய ஆர்வலர்கள் ஈடுபாட்டுடன் கூட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வர விரும்பாமல் உரையாடலைத் தொடர்ந்தனர். இரண்டு நாள் பயணக்

களைப்பு, சோர்வு என்பன எனக்குக் கூட்டத்தைச் சீக்கிரம் முடிக்க வேண்டும் என்று அவஸ்தைப்பட வைத்தது. கல்லாறு சதீஷ் என்ற இளைஞர் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய நூல்கள் இரண்டினை ரவி தமிழ்வாணன் பிரசுரித்தும் இருந்தார். அவருடைய கதைத் தொகுதி ஒன்றிற்கு வில்லி தெய்வசிகாமணி பரிசு கிடைத்ததை தமிழ்வாணன் ஐரோப்பாவில் பெரிதாகப் பிரச்சாரம் செய்திருந்தார். சதீஷுடன் தனிப்பட்ட முறையில் உரையாடுவதற்கு அந்த அகால வேளையிலும் நேரம் ஒதுக்கிக் கொடுத்தார். புதிய ஆற்றல்களை அங்கீகரிப்பதிலும், மதிப்பதிலும் எஸ்.பொ கொண்டுள்ள அதீத அக்கறையினை அவர்களுடைய சந்திப்பு மீண்டும் எண்பித்தது.

அன்றிரவு திருமதி ஜயந்தி ஜீவா வீட்டில் தங்கினோம். அவர் சுவீஸ் நாட்டில் தமிழ் கற்பித்தலில் முனைப்பாக ஈடுபட்டுள்ளார். அடுத்த நாள் காலையில் அவரும் கணவரும் எங்களுக்கு யாழ்ப்பாண உணவுகளைச் சுடச்சுடச் தயாரித்துத் தந்து அசத்திவிட்டார்கள். “புட்டு பட்டணம் வரை” என்று சொல்லிக் கொண்டே நாங்கள் உணவைச் சுவைத்தோம்.

டென்மார்க் நோக்கிய நீண்ட பயணம் துவங்கிற்று. மீண்டும் ஜேர்மன் வழியாகவே டென்மார்கிற்கு வரவேண்டும். எஸ். பொவுக்கு கார் ஓட்டத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தாலும் அந்த மலைப் பாங்கான ஐரோப்பிய வீதிகளில் ஓடியிருக்கவும் இயலாது. எனவே எஸ்.பொவுடன் நாடக அனுபவங்களைப் பற்றிப் பேச

முற்பட்டேன். அவருடைய ஆரம்ப கால நாடக வாழ்க்கையிலும், வெற்றியிலும் திருமதி. எஸ்.பொ மிகவும் நெருக்கமாக உழைத்திருக்கிறார். எனவே இந்த உரையாடலிலே அக்காவும் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் பங்கேற்றார். அவருடைய உரையாடல்களிலிருந்து திரட்டிய தகவல்களை இங்கு கோவைப்படுத்திப் பதிவு செய்கின்றேன்.

சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில், கீழ்ப் பிரிவு மாணவனாக இருந்த காலத்தில் ஆங்கில மொழியில் முன்னணி மாணவனாய் எஸ்.பொ திகழ்ந்தார். இதனால் ஆங்கில மொழி நாடகங்களில் சின்ன வயசிலேயே நடித்திருக்கின்றார். பின்னர் மேல் வகுப்புக்குச் சென்ற பொழுது, இலக்கியம், அரசியல், நாத்திகம் என்கிற அக்கறைகளினால் நாடகத்தில் அக்கறை செலுத்தவில்லை. பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலத்தில் அவருடைய நண்பன் 'கெட்டவன்' நடேசனுடைய வற்புறுத்தலினால் முழு நீளத் தமிழ் நாடகம் ஒன்றில் நடித்தார். இந்த நாடகம் யாழ்ப்பாணம் பலாலி வீதியில் அமைந்துள்ள சன்மார்க்க வாலிப சங்க மண்டபத்தில் நடந்தது. வாசகசாலை நிதிக்காக இந்த நாடகத்தின் மூலம் நிதி திரட்டப்பட்டது. இந்த நாடகத்தில் நடித்த அனுபவம் பற்றி குறிப்பிடும் போது "நான் நடிக்கனாக சோபிக்க இயலாது என்பதை உணர வைத்த நாடக அனுபவம்" என்று குறிப்பிடுகிறார். நாடக அக்கறைகள் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் படித்த காலத்திலே தான் தன்னுள் குடியேறியதாம். 1953 ஆம்

ஆண்டு உலக சமாதான மாநாடு சென்னையில் நடந்தது. இந்த மாநாட்டினை ஒழுங்கு படுத்துவதில் பிளிட்ஸ் ஆசிரியர் கரஞ்சியா பெரும் பங்கெடுத்திருந்தார். அக்காலத்தில் சினிமா உலகிலே பிரபலம் பெற்றிருந்த ஜி. வரலட்சுமி, சாரங்கபாணி, சிவதானு ஆகியோர் அமைப்புக் குழுவில் அங்கத்துவம் வகித்தனர். அதையொட்டி ஒரு நாடகக் கதம்பவிழா ஏற்பாடாயிற்று. பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் சார்பாகவும் ஓரங்க நாடகம் ஒன்று நடத்தப்படுதல் வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். அக்காலத்தில் தினத்தந்தி நிருபராக இருந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி, கிறிஸ்தவக் கல்லூரி நண்பர்களான கருப்பையா, சுருளியாண்டி மற்றும் முகவை ராஜமாணிக்கம் ஆகியோரின் வற்புறுத்தல் காரணமாக “சாவு” என்ற நாடகத்தை எழுதி நெறிப்படுத்தி நடித்தார். இந்த நாடகம் சென்னை ஒற்றவாடை தியேட்டரில் மேடையேற்றப்பட்டது. அதற்கான மேடை அமைப்பினை டி. கே. சண்முகம் சகோதரர்களின் நாடக சபா செய்தது. இந்த நிகழ்ச்சியில் டி.கே.எஸ். சகோதரர்களின் ஔவையார் நாடகக் காட்சிகளும் இடம் பெற்றன. கலை நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கியவர் அக்காலத்தில் புரட்சி நடிகர் என்று புகழப்பட்ட எம். ஜி. இராமச்சந்திரன். அவர் இந்த நாடகத்தினை வெகுவாகப் பாராட்டியது இளைஞனான எஸ்.பொவை மகிழ்வித்தது. “ஒரு டன் ஐஸ் கட்டியைத் தலையில் வைத்தது போல் மகிழ்ந்தாராம்” என்று திருமதி எஸ்.பொ கூறிச் சிரித்துக் கொண்டார்.

ஒரு சவாலின் காரணமாகவே மட்டக்களப்பில்

நாடகத் துறைக்குள் எஸ்.பொ மீள் பிரவேசம் செய்தார். 56ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலிலே வெற்றி பெற்ற இராஜதுரை தமிழ்நாட்டின் திராவிட கழகத் தலைவர்களுடைய அனைத்துப் பாணிகளையும் கையாண்டு அரசியல் வளர்த்தார். எம்.பி. யான அவர் தானே கதை - வசனம் எழுதி நெறியாள்கை செய்து, தானே பிரதான பாத்திரத்தில் நடித்து "சங்கிலியன்" நாடகத்தை அரங்கேற்றினார். அந்நாடகத்தில் பெண் பாத்திரங்களில் பெண்களே நடித்தது மட்டக்களப்புக்கு ஒரு புதுமை. நாடகம் ஆடம்பரமான விளம்பரங்களுக்குப் பின்னர் மேடை ஏற்றப்பட்டது. நாடக அரங்கேற்றத்திற்குப் பிறகு நடைபெற்ற அரசியல் கூட்டங்களிலே சங்கிலியன் நாடகத்தின் பிழைகளை ஆதாரங்களுடன் எஸ்.பொ பேசினார். சங்கிலியன் வாழ்ந்தது 17 ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் கந்தாயம். ஆனால் அவன் வீர வசனம் பேசும் பொழுது, 'நான் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் பரம்பரை' என்று வசனம் பேசுகிறான். (வீரபாண்டியன் வாழ்ந்தது 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும்) 16-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த போத்துக்கேயப் படைவீரர்கள், 1944இல் தான் முதன் முறையாக இலங்கையில் உற்பத்தியான திரிரோஸ் சிகரெட்டை புகைத்த வண்ணம் திரிந்தார்கள். இவ்வாறு காட்சிக்குக் காட்சி சங்கிலியன் நாடகத்தில் இராஜதுரை செய்த அத்தனை குன்றுபடிகளையும் அம்பலப்படுத்தினார். ஒரு நாடகம் எவ்வாறு எழுதப்படக் கூடாது என்பதற்கும், எவ்வாறு மேடை ஏற்றப்படலாகாது என்பதற்கும் அந்நாடகமே உதாரணம் என்று விமர்சன ரீதியில் எண்பித்தார். யாழ்ப்பாண ராஜ்யத்தின் சுதந்திரத்திற்காகப்

போராடிய ஒரு தமிழனின் சரித்திரம், இவ்வாறு கொச்சைப் படுத்தப்பட்டதை தமிழினம் மன்னிக்க மாட்டாது என்று மேடை தோறும் எஸ்.பொ பேசினார். இந்த விமர்சனங்களினால் இராஜதுரையினுடைய புதிய பிரசார உத்திமுறைகள் செயல் இழந்தன. இதனால் இராஜதுரை மிகவும் வருந்தினார். அன்றிலிருந்து இராஜதுரை நாடகத்திற்காக அரிதாரம் பூசுவதைத் துறந்தார். “ஒரு சரித்திர நாடகம் தயாரித்தல் சாதாரணப் பணியல்ல என்பதை நான் உணர்கிறேன். என் நாடகத்தை விமர்சிக்கும் பொன்னுத்துரைக்கொரு சவால் விடுகிறேன். அவரால் தமிழர் உணர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு சரித்திர நாடகத்தை எழுதித் தயாரித்து மேடையேற்ற முடியுமா? இந்தச் சவாலை அவர் ஏற்றுக் கொள்வாரா?” என்று வீர வசனங்கள் பேசி தன் தோல்விகளை மறைக்க முனைந்தார். அப்பொழுது எஸ்.பொ தீவிரமான கம்ப்யூனிஸ்ட்வாதியாக மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்தார். சவாலை ஏற்றார். அவர் எழுதி மேடையேற்றப்பட்ட நாடகம் தான் ‘முதல் முழக்கம்’. தமிழர்களுக்கு எதிராகச் சிங்களவர் தொடுத்த முதலாவது இன அழிப்பு யுத்தத்தைக் கதைக் கருவாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். எல்லாளன் - துட்டகைமுனு போரே ‘முதல் முழக்கம்’. சரித்திர ஆசிரியராகத் திகழ்ந்த எஸ்.பொ மகாவம்சத்தின் மூலம், அதுபற்றி வெளிவந்த உரைகள் ஆகிய சகலவற்றையும் ஆராய்ந்து அந்தப் பிரதியை ஆக்கினார். மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரி மாணவர்களே அந்நாடகத்தில் நடித்தார்கள். இந்த நாடகத்தைப் பயிற்றுவதற்கு மூன்று மாதங்கள் இரவு பகலாக உழைத்தார். இந்நாடகம் மட்டக்களப்பில் இரண்டு

தடவையும், கல்முனையில் ஒரு தடவையுமாக மூன்று முறை மேடையேற்றப்பட்டது. முதற் காட்சியில் இராஜ துரையின் அடியாட்கள் அந்நாடகத்தைக் குழப்பு வதற்காகவே வந்துமிருந்தார்கள். ஆனால் நாடகத்தின் நேர்த்தியைக் கண்ட அவர்கள் அதில் ஒன்றி வாளா விருந்தனர். மூன்று தடவை மேடையேற்றப் பட்டபொழுது நிகர லாபமாக, கிடைத்த பனிரெண்டாயிரம் ரூபாய் (இன்றைய மதிப்பில் பல லட்சங்கள்) மத்திய கல்லூரியின் கட்டிட நிதியாகக் கொடுக்கப்பட்டது. 22 பாத்திரங்கள் நாடகத்தில் பங்கேற்றன. அந்த 22 நடிகர்களுக்குமான அனைத்து சரித்திர நேர்மை பேணும் ஆடைகளை திருமதி எஸ்.பொ வடிவமைத்தார். "அதனை என்னால் மறக்க முடியாது. காசி ஆனந்தன், நண்டு நவரத்தினம், செழியன் பேரின்பநாயகம், புண்ணியமூர்த்தி, கணபதிப்பிள்ளை, காலித், இஸ்மாயில், சின்ன லெப்பே, ஆதம் லெப்பே போன்றோர்கள் நாடக ஒத்திகை முடிந்ததும் என் வீட்டிற்கும் வருவார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் விடுதி மாணவர்களாய் இருந்தமையினால் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டார்கள். அந்த நேரத்தில்தான் அவர்களுக்கான உடைகளை அளவெடுத்து வடிவமைப்பேன். அந்த உடைகளை வடிவமைப்பதற்கு நான் இரண்டு மாத காலம் தைக்க வேண்டி இருந்தது. இன்னொன்று, அப்பொழுது நான் பிள்ளைத்தாச்சியாகவும் இருந்தேன். அந்தத் தயாரிப்பின் போது மூன்று மாசு காலம் இவருடைய சம்பளத்தில் ஒரு ரூபாயாவது நான் கண்ணால் கண்டதில்லை. இப்பொழுது நினைத்தாலும் இவர் அந்த சவாலில் நாட்டிய வெற்றி அனைத்துக் கஷ்டங்களையும்

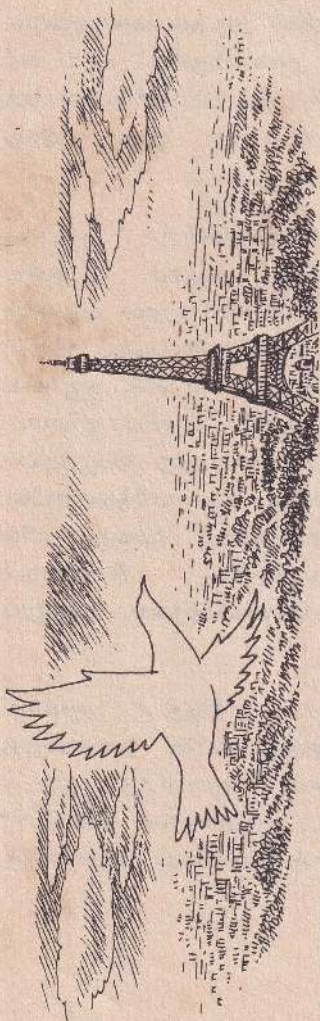

மறக்கச் செய்தது. அந்த நாடகத்தில் நடித்த அனைவரும் பிற்காலத்திலே இலக்கியத் துறையிலும், நாடகத் துறையிலும், கல்வித் துறையிலும் பெரும் பங்களிப்பவராகத் திகழ்ந்தார்கள்” என திருமதி எஸ்.பொ இது குறித்து நனவிடை தோய்ந்தார்.

அதைப் பற்றி எஸ்.பொ இன்னொரு குறிப்புச் சொன்னார். “இலங்கைக் கலைக் கழகம் நடத்திய முதலாவது நாடகப் பிரதிப் போட்டியிலே முதல் முழக்கம் பிரதிக்கு இரண்டாவது பரிசு வழங்கப்பட்டது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் பிரதி மதிப்பீட்டுக் குழுவின் நடுவர்களுள் ஒருவராகச் சிவத்தம்பி பணியாற்றினார். அப்பொழுது நாடகக் குழுவின் தலைவராகத் திகழ்ந்தவர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன். அவருடைய பரிந்துரையின் பேரிலேதான் எனக்கன்றி, சொக்கனுக்கு முதல் பரிசு வழங்கப்பட்டதாகவும் அக்காலத்தில் சிவத்தம்பி கூறியுள்ளார்” என்று அந்த நினைவுகளுக்கு முற்றுப் புள்ளிவைத்தார்.

எஸ்.பொ பல புதிதுகளைச் சாதித்தார். ஆனால் அவையனைத்தும் கலாநிதி சிவத்தம்பியின் தலைமைத் துவத்தின் கீழ் எழுதப்பட்டுள்ள அனைத்து நாடக வரலாறுகளிலும் மறைக்கப்பட்டே வந்துள்ளன. எஸ்.பொ. நாடகத்துக்குச் செய்துள்ள பங்களிப்பினைப் பின்னரும் சொல்ல இருக்கின்றேன்.

4

சுவிஸ் நாட்டின் எல்லை நகரான பாசேலை அடைந்தோம். இளைப்பாறுவதற்காக அங்கு ஒரு மணி நேரம் தங்க நேர்ந்தது. திருமதி எஸ்.பொ சென்னையில் வாழும் தன் மருமகளுக்கு சுவிஸ் நாட்டிலேயே ஒரு கடிகாரம் வாங்க விரும்பினார். கடிகாரக்கடைகள் இரண்டு மூன்றில் சுவிஸ் கடிகாரங்களைப் பார்வையிட்டோம். அந்தக் கடைகளிலே பணக்கார உல்லாசப் பயணிகளுக்கான உயர்ரக கடிகாரங்கள் மட்டுமே விற்பனைக்கு

இருந்தன. அனைத்துக் கடி காரங்களுமே இந்திய ரூபாயில் பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு மேற்பட்டனவாகவே இருந்தன. எனவே வாங்கவில்லை. சிற்றுண்டி அருந்திய பின்னர் சிரமப் பரிகாரம் செய்ய நினைத்தோம். ரயில்வே நிலையத்திற்குள் கழிப்பறைகள் இருப்பதை நான் அறிவேன். எனவே அங்கு அழைத்துச் சென்றேன். அதைப் பயன்படுத்துவதற்குக் கட்டணம் வசூலிக்கிறார்கள். ஆண்களுக்கு 1/2 பிராங்கும்; அக்காவுக்கு 1 பிராங்கும் கட்டணமாகச் செலுத்த நேர்ந்தது. சுவிஸ் எல்லை தாண்டி ஜேர்மன் ஊடாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது பயண உற்சாகத்திற்காக பெண்ணியம் பற்றிய பிரச்சினையை எஸ்.பொ தமக்கேயுரிய நகைச் சுவையுடன் பேசினார்.

அப்பொழுது அவர் பேசியவற்றைக் கூடுமான அளவில் அவருடைய மொழியிலேயே பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன். "தம்பி தர்மன், இங்கு ஆணிலும் பார்க்க டபுள் மடங்கு பெண்களிடம் வசூலிக்கிறார்கள். பாரிசிலே எஃபில் கோபுரத்தைப் பார்க்கச் சென்ற பொழுது இன்னொரு அனுபவம். கழிப்பறையைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஆண்களுக்குக் கட்டணமில்லை. ஆனால் பெண்களுக்கு கட்டணம் வசூலித்தார்கள். ஆக இந்தக் கக்கூஸ் விஷயத்தில்கூட இந்த வளர்ந்து முன்னேறிய பிரான்சிலும், சுவிசிலும் சம உரிமை இல்லை. இந்த நாடுகளில் வாழ்கிற பெண்ணியவாதிகள் நித்திரை கொள்ளுறாங்களா? வெளிநாட்டு உல்லாசப் பயணங்களுக்கு வகை செய்யும் பெண்ணியம் வளர்க்க உதவும் நிதியங்களிலே இருந்து பணம் பெறக்கூடிய சென்னை

யிலுள்ள அல்லது மட்டக்களப்பிலுள்ள பெண்ணியத் தலைவர்கள் குதித்தெழுந்து சந்தமாடி இருக்க மாட்டார்களா? போயும் போயும் கக்கூசில் கூட சமத்துவம் கொடுக்க மாட்டாங்களா? இந்த மேற்கு நாட்டுப் பெண்ணுக்கு, எங்கட நாட்டுப் பெண்ணிய வாதிடத்தான் வழிகாட்ட வேண்டி இருக்கும்! தம்பி சென்னையிலும் சரி, இலங்கையிலும் சரி, புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களிலும் சரி, பெண்ணியம் பேசும் பலர் துரதிஷ்டவசமாக மன நோயாளர்களாக இருப்பதும் எனக்குக் கவலை தருகிறது.

“1994இல் மட்டக்களப்புக்குச் சென்றிருந்த பொழுது மெளனகுருவின் வீட்டிற்குப் போக நேர்ந்தது. என்னுடைய செவ்வியொன்றினை வானொலியில் ஒலிபரப்புவதற்காக அவர் பதிவு செய்ய விரும்பினார். நிகழ்ச்சி பதிவாகியது. மெளனகுருவின் மனைவி, என் நல்ல நண்பன் பி.வி. கணபதிப்பிள்ளையின் மகளாவார். அவரை அழைத்து, விடைபெற்றேன். நான் வணக்கம் சொன்னேன். கை கூப்புதல் தானே வணக்கம்? நான் வணக்கம் சொன்ன பொழுதும் அந்தப் பிள்ளை கைகளைப் பின்னுக்குக் கட்டிக் கொண்டு நின்றார். பெண்ணியத்தின்மீது அவர் வைத்திருந்த அழுங்குப்பிடியான ஆர்வம் என்னை மெய் சிலிர்க்க வைத்தது. அவுஸ்ரேலியாவிலே பெண்ணிய வாதிடிகள் பலருடன் எனக்குத் தொடர்பு உண்டு. அவர்களைச் சந்திக்கும் பொழுது கை குலுக்கினால் கைதர மறுத்து பெண்ணியத்தை நாட்டிய சம்பவத்தை நானறியேன். ஆனால் பெண்ணியம் வளர்க்கும் இந்த புத்தி

ஜீவிதத் திருமகள் கனடாவில் தமது கட்டித்த பெண்ணிய நிலைபாட்டிற்கு மேலும் பெருமை சேர்த்ததாக அறிந்தேன். வளர்ந்த கூந்தலுக்குப் பிரியாவிடை கொடுத்து பெண்ணியத்தை நாட்டுவதில் இன்னொரு படி முன்னேறியதற்கும் எனக்கு ஆட்சேபனையில்லை. ஆனால், தமிழ்த்துறை ஆசானான இவர், 'எனக்குத் தமிழ்பேச அவ்வளவு வராது' எனச் சொல்லி ஆங்கிலத்தில் புலம்பியதாகவும் அறிந்தேன். தம்பி தருமன், பெண்ணியம் என்பது பெண்களுக்கான சகல சம உரிமைகளையும் வென்றெடுத்து மனிதகுலத்திலே ஆண்களுக்குப் பெண்கள் சரிநிகர் சமானமாக வாழும் உரிமையை நாட்டுதல் என்று நான் பேய்த்தனமாக நினைத்திருந்தேன். ஆணாதிக்கம் என்பது மனித குலத்தின் ஒரு பகுதியினரின் சுயாதீனத்தினை மறுதலிக்கும் அநியாயம் என்பது என்கருத்து. ஆணாதிக்கத்தை வலியுறுத்தும் ஆண்கள், பலவீனமானவர்கள் என்றே நான் நினைக்கின்றேன். இது சிலருடைய இயலாமையின் வெளிப்பாடாகக்கூட இருக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் தமிழை மறப்பதும், கூந்தலைத் துறப்பதும், மிடாக் குடியர்களாக மாறுவதும், குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிந்து மனம் போனபோக்கில் இன்பம் துய்த்தலுந்தான் பெண்ணியமென நினைக்கிறார்களா? இந்த பெண்ணியத்தின் இறுதி எதிர்பார்ப்பு என்ன? இலண்டனிலே ஒரு பெண் எழுத்தாளர் வாழ்கிறார். நிறையவே எழுதுகிறார். அவர் மூலமும் தமிழ் இலக்கியம் கிசு கிசு என வளர்தல் எனக்குச் சந்தோஷந்தான். ஆனால் "நான் என் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழே கற்பிக்கமாட்டேன்" என வீர

வசனம் பேசி, பெண்ணியத்தை பாதுகாப்பதாக நினைத்துக் கொள்ளுதல் மகா பாமரத்தனமானது. உண்மைதான். அவர்களின் சுதந்திரப் போக்கை கேட்க நான் யார்?

“வன்னிக் காட்டிலே போராடும் வீர வேங்கைகள் பெண்களுக்குப் பெருமை சேர்த்துத் தரவில்லை என்றும், இந்தப் பெண்ணியவாதிகள் புத்தி ஜீவிதமாக பேசுகிறார்கள். மூளைச் சலவையினால், அவர்கள் தமது சுயநினைவு இழந்தவர்கள் என்று பேசுதல் எவ்வளவு துர்ப்பாக்கியம்? பாரம்பரியமான யாழ்ப்பாணத் தமிழ் விழுமியங்கள் அனைத்தையும் சுட்டுப் பொசுக்கி, புதிய தோர் சுதந்திர இறைமையுள்ள மண்ணை வென்றெடுப்பதற்குச் சமர்க்களத்தில் வீராங்கனைகளாகப் போராடும் அவர்கள் பிரக்ஞை பூர்வமாக பெண்களின் சமத்துவ உரிமைகளை உணராதவர்கள் என்று வெளிநாட்டு பவுண்டேஷன் பணங்களிலே புத்திஜீவிதத் திமிர் பிடித்து அலையும் பெண்ணியவாதிகளை சுவிஸ் நாட்டிற்கும் பிரான்சிற்கும் பொதுவிடக் கழிப்பறைகளில் சமத்துவக் கட்டணம் என்ற போர் நடந்துவதற்கு அனுப்பிவைத்தால் என்ன? இப்படிப் பேசுவதினால் பெண்ணிய நிலையை வலியுறுத்தி இயக்கம் நடத்தும் அத்தனை பெண்களையும் கேவலமாகக் கருதுகிறேன் என்று நினைத்து விடாதே. அடிமைப்பட்டு, வரதட்சணைக்காக எரியுண்டு மாளும் கொடுமைகள் நிறைந்த இந்திய நாட்டிலே பெண்களுக்கான உரிமையை அழுத்திப் பேசி, பெண்ணினத்தின் மத்தியிலே விழிப்பினை தோற்றுவித்தல் மகத்தான மனிதகுல சேவை.

“மாட்டை யடித்து வசக்கி தொழுவினில்
 மாட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டு வந்தே,
 வீட்டினில் எம்மிடம் காட்ட வந்தார் அதை
 வெட்டி விட்டோம் என்று கும்மியடி

“பாரதி பேசிய பெண் விடுதலை ஆரோக்கியமான பெண்ணின் விடுதலையை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான முன்னோட்டமான படைப்பு. அவ்வாறே பாரதியைத் தரிசிக்கிறேன். இலங்கை நாட்டின் பெண் எழுத்தாளர் களான பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, சாந்தினி, குறமகள், யோகா பாலச்சந்திரன், அன்னலட்சுமி இராஜதுரை, பத்மா சோமகாந்தன் ஆகிய பலருடன் எனக்கு இலக்கியத் தொடர்பு உண்டு. அவர்கள் இலக்கியத்தில் ஊன்றியுள்ள அக்கறைகளைக் கௌரவிக்கவும் செய்கின்றேன். தமிழ்நாட்டிலும் அம்பை, விசாலம், அமரந்தா, திலகவதி, சிவசங்கரி, வாசந்தி, சிவகாமி, அனுராதா ரமணன் ஆகியோருடன் இலக்கிய சம்பந்தமான கருத்துப் பரிவர்த்தனைகளையும் செய்து உள்ளேன். அவர்களுடைய இலக்கியப் பங்களிப்பினைப் பற்றி இப்போது விமர்சனம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. இருந்தாலும், பெண்களின் படைப்புப் பங்களிப்பை நமது கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்த படைப்பாளிகளுள் இராஜம் கிருஷ்ணன் மீது நான் மிகுந்த மரியாதை பாராட்டுகின்றேன். பழைய தலைமுறையின் குடும்ப விழுமியங்களை நிராகரிக்காது, அதே சமயம் மானிடத்தின் உயர்வுக்கு மங்கையரின் எழுச்சியும், உரிமை பெறலும் அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தும் ஒரு இந்தியப் பெண் உரிமைப் போராளிக்கு

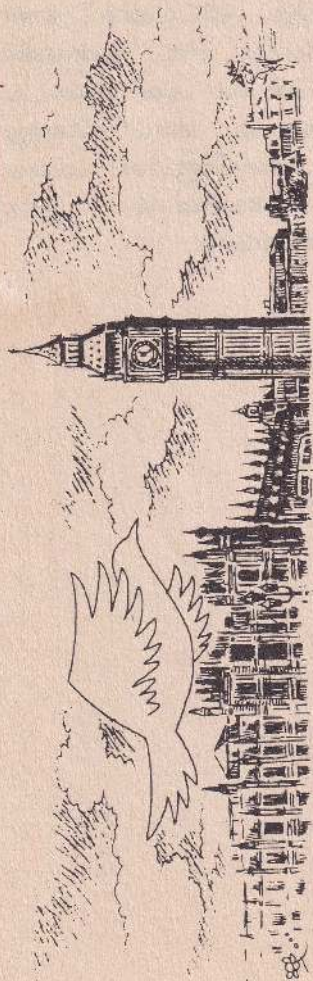
இருக்கும் நிதானத்தை அவரிடமே நான் தரிசிக்கிறேன். கோஷங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிதானமான பக்தி” என்று கூறிய அவர், “தம்பி அடுத்த ஸ்டாப்பில் நிறுத்திப் பசியாறுவோம்” என்றார். என் பதிவு இவ்வளவு சுருக்கமாக இருக்கிறதே தவிர, அவர் இடையிலே புகுத்திய கிண்டல் மண்டிய குறிப்புகள் பலவற்றை என்னால் இப்பொழுது நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை.

உண்மையான பதிவுக்காக ஒவ்வொரு பெண் எழுத்தாளரைப் பற்றியும் குறிப்பிடும் பொழுது திருமதி எஸ்.பொ அருகில் இருப்பதைப் பற்றி அக்கறைகூடப் படாது, கமென்றிகளும் செய்தார். சில இப்பொழுது நினைக்கும் பொழுது, கம்ளிமென்ட்ரியாக அமைந்தன அல்ல. எஸ்.பொவுடன் உரையாடியபோது நான் அவதானித்த ஒரு குணாம்சத்தைக் குறிப்பிடவேண்டும். தனக்குத் தெரிந்த உண்மைகளை, அந்த உண்மைகளைப் பிரசாரப்படுத்துவதன் மூலம் தமக்குப் பாதிப்பு ஏற்பட்டாலும் கவலைப்படாது, சொல்லி விடுவார். அவருடைய அபிப்பிராயங்கள் Casual comment ஆக இருப்பது கிடையாது. சாதக, பாதக நியாயங்களை எடைபோட்டு, ஒரு முடிவுக்கு வந்திருத்தல் அவர் சுபாவம். தன் பரந்த அறிவினை நிலைநாட்டுவதற்காக, தமக்குத் தெரியாத விஷயங்களை மழுப்புவது அவருக்கு அந்நியமானது. தெரியாத விஷயங்களை எனக்குத் தெரியாது என்று எவ்விதக் கூச்சமும் இன்றி நேரடியாகச் சொல்லி விடுவார். மேடைப் பேச்சுக்களில் மட்டுமின்றி தனிப்பட்ட உரையாடல்களிலும், நகைச்சுவை கலந்த ஒரு பாணியையே கையாளுகிறார்.

பெண்ணியவாதிகள் சிலர் பற்றி காட்டமான விமர்சனத்தை எஸ்.பொ வைத்து விட்டதாக நான் நினைத்தேன். பெண்ணியம் பேசும் சில முன்னணி ஊழியர்களுடைய பெயர்களைச் சொல்லி அவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கை அவலங்களையும் மனம் நொந்து சொன்னார். நான் தேடும் உண்மைகளுடன் அவை தொடர்புடையன அல்ல என்பதினால் இந்த ஆவணத்திலே குறிப்பதைத் தவிர்க்கின்றேன்.

5

என்னுடைய டென்மார்க் வீட்டிலேயே எஸ்.பொ அதிக நாட்கள் ஓய்வெடுத்துத் தங்கினார். அவருடைய பயணத்திலே இது முதலிலே திட்டமிடப்படவில்லை. கனேடிய பயணத்தின் போது அவர் தன்னுடைய தம்பியாரான சரத்சந்திரனுடன் மிசாகுவாவில் தங்கி யிருந்தார். அப்பொழுது அவர் பிராங் போர்ட்டிலிருந்து சென்னை செல்லும் தேதியை ஒரு வாரம்பின் தள்ளிப் போடும் படி கேட்டிருந்தேன். அவர்

டொரொன் டோவிலுள்ள பயண முகவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு என் விருப்பத்திற்கிணங்க பயண தேதிகளை மாற்றித் தரும்படி கேட்டிருந்தார். ஆனால் அது சாத்தியமில்லை என்று அவர்கள் கைவிரித்து விட்டார்கள். இந்நிலையில் அவருடைய பயணச்சீட்டின் பிரதிகளை தொலைநகல் மூலம் அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டிருந்தேன். அவ்வாறே அவர் செய்திருந்தார். நான் என்னுடைய செல்வாக்கினைப் பயன்படுத்தி பயண தேதியை ஒத்தி வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். என் முயற்சிக்கு வெற்றி கிட்டியது. பயணம் ஒத்தி வைக்கப்பட்ட செய்தியையும், அதனால் ஸ்கந்தநேவிய நாடுகளின் நிகழ்ச்சி நிரலில் செய்யப் பட்டுள்ள மாற்றங்கள் குறித்தும், லண்டனில் தங்கியிருந்த பொழுளது அவருக்கு விரிவாக அறியத் தந்தேன். அந்த விவரங்களைக் கொண்டு லண்டனிலேயே தன் பயணம் ஒத்தி வைக்கப்பட்டதற்கான புதிய தேதிகளை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டார். இந்த என் முயற்சியின் காரணமாகவே அவர் வயினில் என்னுடன் குடும்ப அங்கத்தினராகப் பல நாட்கள் தங்கி இருந்த ஒரு சந்தோஷத்தை நான் அனுபவித்தேன்.

அன்று என் மனைவி வேலைக்குச் சென்று விட்டாள். பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் சென்று விட்டார்கள். ஓய்வாக அமர்ந்திருந்த அந்த முற்பகல் வேளையிலே கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் எஸ்பொவுக்கும் இருந்த உறவுகள் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்பினேன். இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் பலரும் அவர் கம்யூனிஸ்ட் விரோதி என நம்பிப் பிரசாரம் செய்திருந்ததையும் நான்

அறிந்திருந்தேன். அதே சமயம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தொடர்புகளினால் மாணவப் பருவத்திலேயே அவர் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிலிருந்து டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டார் என்கிற குறிப்பு கனடாவில் வெளியிடப்பட்ட எம்.சி. நினைவு மலரில் என்கே. ரகுநாதன் எழுதிய கட்டுரை மூலம் வாசித்தறிந்து கொண்டேன். எஸ்.பொ பற்றிய சாதக - பாதகமான விமர்சனக் குறிப்புகளிலும் இது பற்றித் தெளிவான குறிப்புகள் இல்லை. மு. தளையசிங்கத்தின் “ஏழாண்டு இலக்கிய வரலாற்றில்” அவர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலிருந்து சாமர்த்தியமாக உதைக்கப்பட்டார் என்ற குறிப்புத்தான் உள்ளது. ஜீவா எழுதிய தன் வரலாற்றுப் பதிவுகளாக அமைந்துள்ள “எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்” என்ற நூலிலே எஸ்.பொ பற்றிய சில வரலாற்றுக் குறிப்புகளை இணைத்துள்ளார். ஆனாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொடங்கப்பட்ட காலத்தில் இருந்தே தான் அதனுடன் தொடர்பு உடையவராக வாழ்ந்ததாக எழுதியுள்ளார். மறந்தேனும், அந்தக் கட்சியுடன் எஸ்.பொவும் தொடர்புடையவராக வாழ்ந்தார் என்ற குறிப்பில்லை. இந்த உண்மைகளை எஸ்.பொவின் நேரடி சாட்சியத்தின் மூலம் பதிவு செய்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் நீண்ட காலமாகவே என் மனசில் இருந்தது. ஆனால், நான் எஸ்.பொவுடன் அரசியல் பேசிய அத்தனை சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர் ஒரு மார்க்சிய வாதி என்ற நிலைப்பாட்டிலிருந்து விலகியோ, நழுவினோ கொண்டதில்லை என்பதையும் அறிவேன். வேளை தோதாகியது. எனவே இது சம்பந்தமான சில கேள்வி

களைக் கேட்டு, அவருடைய பதில்களைப் பதிவு செய்வதற்காக அந்த இனிய முற்பகல் பொழுதினைச் செலவு செய்தேன்.

தர்மகுலசிங்கம் : டொமினிக் ஜீவா கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கிளை யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்ட பொழுது தன்னுடைய இலக்கிய குருநாதர் த. ராஜகோபாலுடன் சென்றிருந்தாக எழுதி உள்ளார். உண்மையா? உங்களுக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் இடையிலிருந்த ஆரம்ப காலத் தொடர்புகளை அறிய விரும்புகின்றேன்.

எஸ்.பொ : நான் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் மாணவராக இருந்த காலம். எஸ்.எஸ்.சி. வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு விபத்தின் நிகழ்வாகவே யாழ் கிளைத் துவக்கத்துடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முழுநேர ஊழியராகவும் அதன் ஆங்கில வார பத்திரிகையான "Forward" பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்தவருமான மு.கார்த்திகேசன் யாழ் பிரதேசச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறினார். அவர் யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் ஆங்கில ஆசிரியராகவும் நியமனம் பெற்றே யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார். அவர் செயலிலே உடனடியாக ஈடுபட்டார். என் அக்காவின் கணவராகிய எம். சி. சுப்பிரமணியம், அப்பொழுதே கம்யூனிஸ்டாக இருந்தார். அவருடைய தொடர்புகளைப் பயன்படுத்தி ஸ்ரான்லி வீதியில், யாழ் புகையிரத நிலையத்தின் குட்ஷெட்டுகளுக்குப் பின்னால் இருந்த, சிறாப்பர் கடையொன்று வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்டது.

அந்தக் கட்டடம் நீண்ட காலமாக ஆட்டுக் கொட்டிலாகவே பயன்படுத்தப்பட்டது. எனவே, அதனைக் கழிவிச் சுத்தஞ் செய்து காரியாலயத்திற்கு ஏற்ற இடமாக மாற்றும் உழவாரப்பணி என் மூத்த அண்ணன் தம்பையாவிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது. இப்பணியிலே அவர் என் சின்னண்ணாவையும் என்னையும் சேர்த்துக் கொண்டார். அந்தக் கடையைக் குடம், குடமாகத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கழிவிச் சுத்தம் செய்தோம். ஆட்டு மொச்சையை நீக்குவதற்காக, நிறைய சாம்பிராணியையும் புகைக்க வைத்தோம். அங்குதான் முதலாவது கூட்டம் நடந்தது. அதில் எம்.சி. சுப்பிரமணியம், புத்தகக் கடை ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம், எவரெஸ்ட் ரீரூம் மகாலிங்கம், நல்லூர் இராமசாமி அய்யர் ஆகியோர். பிரசன்னமாக இருந்தார்கள் என்பது நிச்சயம். திருநெல்வேலி துரைசிங்கம், நீர்வேலி கந்தையா ஆகியோரும் அதன் ஆதரவாளர்கள் என்பதையும் அறிந்திருந்தேன். கார்த்திகேசன் அதற்கு அண்மையில் உள்ள விக்டோரியா ரோட்டில் குடியேறினார். அந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்தவரும் எம்.சி. சுப்பிரமணியமே. நான் படிப்பில் கெட்டிக்காரன். என் கல்லூரிக் காலத்தில் நான் பெற்றிருக்கக் கூடிய பரிசுகளை சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியின் உத்தியோக ஏடான 'Bottle Sunshine' என்ற சஞ்சிகையின் இதழ்களைப் பார்த்து அறிந்து கொள்ளலாம். 1946 ஆம் ஆண்டுதான் NPTA என்கிற வட இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம் முதன் முதலாக JSC க்கான பொதுப் பரீட்சையை நடத்தியது. அந்தப் பரீட்சையிலே நான் மெச்சும்படியாகத் தேறியிருந்தேன். இந்நிலையில் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியின் Rector வண

பிதா லாங், JSC பரீட்சையில் திறமையாகச் சித்திபெற்ற ஓர் இருபத்தைந்து மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரே ஆண்டில் SSC பரீட்சை எழுதும் வகுப்பு ஒன்றை நிறுவினார். அந்த வகுப்புக்கு நானும் ஒருவனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். இரண்டு வருடங்களுக்கான பாடங்களை ஒரே ஆண்டில் கற்றுத் தேற வேண்டிய நெருக்கடிக்கு உள்ளாக்கப்பட்டோம். சில பாடங்களிலே கார்த்திகேசனிடம் நான் டியூஷன் பெறுவது நன்மை பயக்குமென என் அத்தான் நம்பினார். இதனால், நாள்தோறும் நான் கார்த்திகேசனைச் சந்திக்கவும் டியூஷன் பெறவும் ஏற்பாடு செய்தார். சீக்கிரமே நான் அவருடைய ஆளுமைக்கு உட்பட்டேன். அவரைச் சந்திப்பதற்கு முன்னரே நான் நாஸ்திகத்தில் பற்று உடையவனாக வாழ்ந்தவன். எனவே சுலபத்தில் கம்யூனிஸக் கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டேன். அந்தக் காலத்திலேயே நான் வீரகேசரி பாலர் பிரிவில் நிறையவே கவிதை, கதை, கட்டுரை ஆகியன எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். என் எழுத்து முயற்சிகளை கார்த்திகேசன் பாராட்டியதுடன் ஊக்குவிக்கவும் செய்தார். அவர் தொடர்பினால் "Forward" மற்றும் 'தேசாபிமானி' பத்திரிகைகளையும் என் சக மாணவர்கள் மத்தியிலே விற்கத் துவங்கினேன். இதனை, சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி நிர்வாகம் தடுக்க முயன்றது. அவர்களுடைய அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராகத் திமிறினேன் நான். ஈற்றில் SSC பரீட்சை எழுதிய கையுடன், நான் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் இருந்து விலக்கப்பட்டேன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கொள்கைகளை பரப்புவதிலே முதன் முதலாக

தண்டனை பெற்ற மாணவன் நானே. என்னிலும் பார்க்க அதிகம் கவலை அடைந்தவர்கள், அத்தானும், கார்த்திகேசனும் தான். இதனை பாராளுமன்றத்தில் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்று கார்த்திகேசன் விரும்பினார். அப்பொழுது இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராகவும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த பீட்டர் கௌமென் இந்தப் பிரச்சினையை, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் எழுப்பினார். இது நாடாளுமன்ற 'கன்சார்ட்'டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் 1948 பிப்ரவரி மாதம் வெளியான Observer பத்திரிகையிலும் இச்செய்தி வெளிவந்தது. டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்ட ஒரு மாணாக்கனுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் H.S.C. வகுப்பு நடத்தும் உயர்நிலை பாடசாலையில் அனுமதி பெறுவது என்பது மகா கஷ்டம். இந்நிலையில் என் மேற்படிப்பே கேள்விக் குறியானது. என் கம்யூனிஸ்ட் போஷகர்கள் இருவரும் எடுத்துக்கொண்ட விடா முயற்சியினால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரபல தோழர்களான பொன். கந்தையா, ஏ. வைத்தியலிங்கம் ஆகியோருடன் சமகாலத்தில் இங்கிலாந்தில் படித்தவரும், கம்யூனிஸ்ட் அனுதாபியுமான சிவபாதசந்தரம் தாம் உதவி அதிபராக கடமையாற்றிய பரமேஸ்வரா கல்லூரியில் என்னைச் சேர்க்க முன்வந்தார்.

இன்று யாழ் பல்கலைக் கழகமாக இருப்பது தான் அன்றைய பரமேஸ்வராக் கல்லூரி. இது இராமநாதன் துரையினால் கட்டப்பட்டது. மேட்டுக்குடி மக்கள் சைவச்சூழலிலே ஆங்கிலம் கற்க வேண்டும் என்பதற்காக

நிறுவப்பட்டது. இதில் அனுமதிக்கப்பட்ட முதலாவது சிறுபான்மைத் தமிழன் நான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தக் கல்லூரி வளவுக்குள் ஒரு சிவன் கோயில் உண்டு. வெள்ளிதோறும் காலை பூஜைகளிலே மாணவர்கள் கலந்து கொள்ளுதல் கட்டாயக் கடமையாகும். இதனால் வடபுலத்தில் ஆலயப்பிரவேசம் செய்த முதலாவது சிறுபான்மைத் தமிழன் என்கிற பெருமையும் எனக்கு வாய்ப்பதாயிற்று. இது இவ்வாறு இருக்க, கட்சிப் பிரசாரப் பணிகளிலே நான் தீவிரமான ஈடுபடுவதை சிவபாத சுந்தரமும், கார்த்திகேசனும் ஊக்குவித்தார்கள். பரமேஸ்வராவில் நான் படித்த காலத்திலே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாணவ முன்னணியாக வட இலங்கை இளைஞர் சம்மேளனம் உருவாக்கப்பட்டது. இதன் இணைச் செயலாளர்களாக நானும் பிற்காலத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த் துறையில் பணியாற்றிவரும், கைலாசபதிக்குச் சேவையில் மூத்தவருமான கலாநிதி தனஞ்சயராஜசிங்கமும் இணைச் செயலாளர்களாக தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டு பணியாற்றினோம். பிற்காலத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தொழிற்சங்க வாதியாகத் திகழ்ந்த குலவீரசிங்கமும், இச்சம்மேளனத்தின் முக்கிய உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார். கொழும்பிலே நடந்த இச்சம்மேளனத்தின் பொதுக்கூட்டத்தில் குலவீரசிங்கமும் நானுமே பிரதிநிதிகளாகக் கலந்து கொண்டோம். பின்னாளில் இலங்கை நாடாளுமன்ற சபாநாயகராகவும், அமைச்சராகவும் பதவிகள் வகித்த ஸ்ரான்லி திலகரத்னா இச் சம்மேளனத்தின் உறுப்பினராகக் கொழும்பு மகாநாட்டிலே கலந்து கொண்டார். 1948-ஆம் ஆண்டு நடந்த

இந்த நிகழ்வுகளின் போது இந்துக் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த கைலாசபதியோ அன்றேல், இளைஞர்களாக திகழ்ந்த டானியலோ, டொமினிக்கோ கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் திசையிலேகூடத் தலைவைத்துப் படுக்கவில்லை என்பது தான் உண்மை.

தர்மகுலசிங்கம் : அப்பொழுது டொமினிக் ஜீவாவின் இலக்கியக் குருநாதராகத் திகழ்ந்த த. இராஜகோபாலன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்து செயல்படவில்லையா?

எஸ்.பொ : சேணியர் தெரு வாசியாக இருந்த நான் பரமேஸ்வராக் கல்லூரிக்கு ரயில் பாதை வழியாகவே தினமும் நடந்து செல்வேன். அப்பொழுதுதான் இராஜகோபாலனுடைய தொடர்பு ஏற்பட்டது. கந்தர்மடம் கைகாட்டிக்கு முன்னால் அவர் வீடு. இராஜகோபாலன் கலை - இலக்கியங்களிலே மிகுந்த ஈடுபாடுள்ள கலைஞர். நன்றாக ஓவியம் வரைவார். அக்காலத்திலேயே பல கட்டுரைகளை எழுதினார். கல்கியின் வட்டமேஜை என்கிற வாசகர் கடிதப் பகுதியில் பிரசுரமான சிறந்த கடிதங்களுக்கு பரிசுகளும் வழங்கப்பட்டன. இராஜகோபாலனின் கல்கிக் கடிதம் பரிசும் பெற்றது. அவர் மூலமாகவே சொக்கன், இ. நாகராஜன், தில்லைச்சிவன் ஆகிய எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர் மூலந்தான் டானியலும், டொமினிக்கும் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தில் ஈடுபாடுடையவர். ஆனாலும், நான் அறிமுகமான காலத்தில் அவர் சமாஜக் கட்சியின் ஆதரவாளராகவே இருந்தார். காலியிலே இடதுசாரியான

தஹநாயக்காவின் வெற்றி குறித்து அவர் எழுதிய கட்டுரை பாராட்டுப் பெற்றது. இராஜகோபாலன் மூலமே புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., தாகூர், சரத் சந்திரர், காண்டேகர் ஆகியோருடைய இலக்கிய உலகத்திற்குள் நுழைந்தேன். என்னுடைய முதலாவது நூலான 'ஜீ' 1961-இல் பிரசுரமானது. அந்த நூலை நான் மு.கார்த்திகேசனுக்கும் இராஜகோபாலனுக்கும் சமர்ப்பணம் செய்தேன். என் இலக்கிய வாழ்க்கையில் அதிக பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திய வர்கள் இவர்கள் இருவரும் என்பதைப் பதிவு செய்யவே இவ்வாறு செய்தேன். ஆனால் டொமினிக் ஜீவா தான் வெளியிட்ட முதல் மூன்று சிறுகதைத் தொகுதி எவற்றிலும் தன் குருநாதரென்று துதிபாடும் இராஜகோபாலனை பிரஸ்தாபிக்கவே இல்லை. நான் டொமினிக்டுடன் பழக ஆரம்பித்த காலத்திலே அவர் ஜீவிர கம்யூனிஸ்ட் எதிர்ப்பாளராகவே வாழ்ந்தார். அக்காலத்தில் எஸ். எஸ். மாரிசாமியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'காண்டிபம்' பத்திரிக்கையின் பரமார்த்த பக்தனாக அவர் வாழ்ந்தார். அதிலே கம்யூனிஸ்ட் ப. ஜீவானந்தம் பற்றி அநேக அவதூறுக் கட்டுரைகள் பிரசுரமாயின. அந்தக் கட்டுரைகளை உள்வாங்கி ஜீவாவுக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்வதையே டொமினிக் தமது பிரதான பணியாக வரித்திருந்தார். இதனால் டொமினிக்கை கிண்டல் செய்வதற்காக இராஜ கோபாலனும் நானும் டொமினிக்கு வைத்த பட்டப் பெயர்தான் "ஜீவா". இந்த உண்மைகளை மறைத்து தோழர் ஜீவாவின் இலங்கை வரவின் நினைவாக ஜீவா என்கிற பெயரைச் சேர்த்துக் கொண்டதாகக் கதை அளக்கிறார். அவர் கம்யூனிஸ்ட் ஆகிய பின்னர் ஜீவா

மேல் ஓர் அபிமானம் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பது வேறு கதை.

தூங்குலசிங்கம் : டொமினிக் ஜீவா சம்பந்தமாக பல உண்மைகளை உங்களிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் அதை இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் வைத்துக் கொள்வோம். உங்களுடைய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஊழியம் பற்றிய தகவல்களை இப்பொழுது பெற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்...

எஸ்.பொ : 1950 - ஆம் ஆண்டில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வாரப் பத்திரிகைகளை விற்பதற்கும், தென்னாட்டிலிருந்து ஜனசக்தி மூலமாக வெளியிடப்பட்ட தமிழ்ப் பிரசுரங்களையும் மற்றும் சோவித்நாடு, சீனா ஆகியவற்றிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட ஆங்கிலப் பிரசுரங்களையும், உலக கம்யூனிஸ தலைவர்களுடைய புகைப்படங்களையும் விற்பதற்கு ஒரு புத்தக சாலை நிறுவப்பட வேண்டும் என்று மு. கார்த்திகேசன் பெரிதும் விரும்பினார். அவருடைய விடா முயற்சியின் பயனாக நிறுவப்பட்டதுதான் பாரதி புத்தகசாலை. அந்தக் காலத்தில் அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தில் அனுமதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வேலையற்றவனாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். என்னையே இந்த புத்தக சாலையில் மனேஜராக யாழ் பிரதேச கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நியமித்தது.

இந்த புத்தகசாலைதான் அக்காலத்தில் இளம் எழுத்தாளர்களுடைய சந்திப்பு நிலையமாக அமைந்தது.

ஓய்வு நேரங்களிலே புத்தகசாலையின் நூல்கள் பலவற்றையும் வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு இருந்தது. அந்த நூல்களிலே சிறந்தவற்றை (தமிழ்மொழி நூல்கள்) டொமினிக்குக்கும், டானியலுக்கும் சிபார்சு செய்வேன். அவர்கள் இருவரும் தீவிரமாக எழுதத் தொடங்கியதும் இந்த ஆண்டிலேதான். பின்னர் நான் அண்ணாமலைக்குச் சென்றேன். கம்யூனிஸ ஆதரவு, தி.மு.க. எதிர்ப்பு நிலைப்பாட்டின் காரணமாகத்தான் விடுதியிலிருந்து விலக்கப்பட்டேன். 1952—ல் சென்னை கிறித்தவ கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். இங்கு படித்த ஆரம்பகாலத்தில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. தடை செய்யப்பட்ட அந்த இயக்கத்துடன் வி.பொன்னம்பலமும் நானும் தொடர்பு கொண்டு உழைத்தவர்கள். பின்னர் தடைநீங்கி, தேர்தலில் கம்யூனிஸ்டுகள் அமோக வெற்றியை நாட்டினர். கிறிஸ்தவக் கல்லூரி வாழ்க்கையிலேதான் நான், மோகன் குமாரமங்கலம், ஈ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட் ஆகிய பெரும் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களைச் சந்திக்கும் பேறுகிட்டியது. பட்டப்படிப்பு முடிந்ததும், மிகச் சொற்ப காலமே யாழ்ப்பாணத்திலே பணியாற்றினேன்.

தர்மகுலசிங்கம் : கதைக்குள் யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கே கடமையாற்றினீர்கள் ?

எஸ்.பொ : ஊர்காவற்துறை செயின்ட் அந்தோனியார் கல்லூரி. அப்பொழுது வண பிதா ஜீவரட்ணம் அதிபராக இருந்தார். மிகச் சிக்கிரமே நான் சிறுபான்மைத் தமிழ் சமூகத்தை சேர்ந்தவன் என்பதை ஆசிரியர்கள் அறிந்து எனக்குத் தொல்லை தரத் தொடங்கினார்கள். எனக்குத்

தரப்பட்ட நெருக்கடிகளுள் ஒன்றினை டொமினிக் நேரிலே கண்டவர். ஜாதிரீதியாக நான் நிராகரிக்கப்பட்ட அவலம் அப்பொழுதுதான் என் மூளையில் முதன் முதலாக உறைத்தது. நான் தொடர்ந்தும் அங்கு பணியாற்று வதினால், ஜாதிக் கலவரத்துக்குக் காரணமாகி விடுவேனோ என்கிற அச்சமும் எனக்கிருந்தது. இதனால் நான் அந்த ஆசிரியர் வேலையை இராஜினாமா செய்தேன். சில வாரங்களிலேயே கம்பளை ஸாஹிரா கல்லூரியில் எனக்கு பணி நியமனம் கிடைத்தது.

தாம்சுலசிங்கம் : அப்பொழுது பதியுத்தீன் மாஹ்மூத், பிற்கால கல்வி அமைச்சர், அதிபராக இருந்தார் என்பது சரிதானே?

எஸ்.பொ : ஆம். கம்பளை வாழ்க்கை என்னை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அப்பாலான இலங்கை அரசியல் சூழலிலே முதிர்ச்சி பெறச் செய்தது. டெடிகமையில் டட்லி சேனநாயக்காவுடன் போட்டியிட்ட ஹெட்டர் விஜயதுங்கா, இன்னொரு தோற்ற வேட்பாளரான மெதிவக்க, ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயக்காவின் முறை மச்சினனாக H.Q.M. ஜெயவர்த்தனா, பின்னர் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் சூப்பர் மந்திரியாகத் திகழ்ந்த டி.பி. இலங்கரத்னா ஆகியோருடன் இணைந்து மார்க்சிய கருத்துக்களை பிரச்சாரம் செய்யலானேன். தீவிர ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசியல் பேசிய பதியுத்தீன் மாமூத்துடன் கருத்து முரண்பாடுகளும் ஏற்படலாயிற்று. ஒரு தலைக் காதல் விவகாரங்களில் மாட்டுப் பட்டுச் சிக்கல்களும் எதிர்நோக்கினேன். தனிச் சிங்களக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவான போக்குகளும் உருவாயின. இந்நிலையில்,

சந்தர்ப்பம் கிடைத்த காரணத்தினால், மட்டக்களப்பில் அமைந்துள்ள மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தேன். அப்பொழுது மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முழுநேர ஊழியனாக பணியாற்றியவர் கே. வி. கிருஷ்ணங்குட்டி என்கிற மலையாளி. என் அத்தானும் (எம்.சி.) இவரும் நெருங்கிய தோழர்கள். மட்டக்களப்பு பிரதேசம் எனக்கு புதிது, எனக்குச் சகல உதவிகளும் செய்து கொடுக்கும்படியும் கிருஷ்ணங்குட்டிக்கு ஒரு கடிதமும் தந்திருந்தார். என் வாழ்நாளில் மனித நேயம் மிக்க, மனுகுல தர்மத்தை பேணும் இரண்டு உண்மையான கம்யூனிஸ்டுகளை கண்டிருக்கிறேன். அதனை என் பரம பாக்கியமாகவும் கருதுகின்றேன். ஒருவர் மு. கார்த்திகேசன், மற்றவர் கிருஷ்ணக்குட்டி.

கிருஷ்ணக்குட்டியின் தொடர்பால் நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின், தீவிர பிரசாரகனாகவும், ஊழியனாகவும் மாறத் துவங்கினேன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினனாகி, உறுப்பினர் அட்டையையும் கிருஷ்ணக்குட்டி பெற்றுத் தந்தார். அக்காலத்தில் ஞாயிறுதோறும் எஸ். வி. ஓ. கதிர்காமத்தம்பி, மாணிக்க ராஜா, கிருஷ்ணக்குட்டி, 'தாடி'க் கந்தையா, நான் ஆகிய ஐவரும் செஞ்சட்டை அணிந்து வீதிகளிலும் கடைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் சென்று தேசாபிமானி விற்பதைக் கடமையாக்கிக் கொண்டோம். ஞாயிறு தோறும் இந்தப் பணியினை மட்டக்களப்பு மக்கள் பார்த்தார்கள். இதன் மூலம் மக்களுடனான தொடர்புகள் அதிகரிக்க

லாயின். கதிர்காமத்தம்பி, மாணிக்கராஜா மற்றும் குழந்தைவேல் ஆகிய மூவரும் பிற்காலத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அனுதாபிகளாகவே மாநகர சபையின் உறுப்பினர்களாகவும் ஆகினர். மட்டக்களப்பு மக்கள் என்னை 'கம்யூனிஸ்ட் பொன்னுத்துரை' என்றும், 'பி.ஏ. பொன்னுத்துரை' என்றும் இனங் கண்டு அழைத்து மரியாதை செய்தனர். ஒரு நீண்ட வரலாற்றைச் சுருக்கிச் சொல்லுகின்றேன்.

நான் மட்டக்களப்புக்கு வருவதற்கு முன்னரே மஞ்சன்தொடுவாயிலிருந்த தச்சத் தொழிற்சாலையில் தொழிற்சங்கம் ஒன்றினை அமைப்பதிலும், வேலை நிறுத்தம் ஒன்றினை நடத்துவதிலும் கிருஷ்ணக்குட்டி வெற்றி சாதித்திருந்தார். நான் இந்த தொழிற்சங்கத்தை மேலும் கட்டி வளர்ப்பதில் கிருஷ்ணக்குட்டிக்கு துணை நின்றேன். மட்டக்களப்பில் இந்திய முதலாளிகளுக்குச் சொந்தமான கியூம் பைப் தொழிற்சாலை ஒன்று உண்டு. அதன் தொழிலாளர்களுள் அநேகர் என் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். இத்தொழிற்சாலையின் தலைமைத் தொழிற்சாலை கொழும்பில் இருந்தது. கொழும்புத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சம்பள வீதமும் சலுகைகளும் மட்டக்களப்புத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப் படவில்லை என்பதை நாங்கள் அறிந்தோம். இந்த முரண்பாடுகளைப் பற்றிப் பேசி அவர்கள் மத்தியில் ஒரு தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்குவதிலும் என் பங்களிப்பு முதன்மையானது. வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடத் தொழிலாளர்கள் இசைவு

தந்தமையினால், அவர்களுடைய வேலை நிறுத்தத்தை கிருஷ்ணங்குட்டியும் நானும் முன்னின்று நடத்தினோம். மட்டக்களப்பு மண்ணிலே நடந்த இரண்டாவது வேலை நிறுத்தம் இதுவாகும். ஒரு வார காலம் நடந்த இப்போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தி, கொழும்பு தொழிற்சாலையின் தொழிலாளர்கள் அனுபவித்த அனைத்து உரிமைகளையும், சலுகைகளையும் வென்றெடுத்தோம். இன்றும் அந்தத் தொழிலாளர்கள் என்னைத் தங்கள் தலைவராக மதித்து வருகிறார்கள்.

1956 - ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது, கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்காவும், அவரைத் தொடர்ந்து செயலாளர் பீட்டர் கெனமனும் மட்டக்களப்பு மாவட்ட விஜயத்தை மேற்கொண்டார்கள். பல இடங்களிலும் கூட்டம் போட்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வேட்பாளர்கள் நிறுத்தப்படுவது பற்றி ஆராயப்பட்டது. இந்தக் கூட்டங்கள் அனைத்திலும் நானே அவர்களுடைய மொழி பெயர்ப்பாளனாக செயற்பட்டேன். கம்யூனிஸ்ட் அனுதாபியாகத் தாம் போட்டியிட விரும்புவதாக செ. இராஜதுரை விருப்பம் தெரிவித்தார். அவர் வீட்டில் விக்கிரமசிங்காவுக்கு நடந்த விருந்துபசாரத்தில் இதனை அவர் அறிவித்தார். தான் மட்டக்களப்புத் தொகுதிக்கு வேட்பாளர் என்று இராஜதுரை அறிவித்த முதல் கூட்டத்திற்கு கதிர்காமத்தம்பி தலைமை தாங்கினார். அவருடைய வேட்பினை அறிவிக்கும் பொறுப்பினை கிருஷ்ணக்குட்டி என்னிடம் ஒப்படைத்திருந்தார். அதன்

பின்னர் இராஜதுரை தந்திரமாக நடத்திய அரசியல் காய் நகர்த்துதலினால் சமஷ்டிக் கட்சி வேட்பாளராக போட்டியிட்டார். இந்தத் தொப்பி பிரட்டல்கள் காரணமாக அரசியல் அரங்கில் நீண்டகாலமாக நான் இராஜதுரையின் எதிர்ப்பாளனாகவே வாழ்ந்தேன். தமிழரசுக் கட்சிக்கு எதிராக கம்யூனிஸ்டுகள் வேலை செய்தல் வேண்டு மென்று வற்புறுத்தினேன். என்னுடைய நிலைபாட்டினைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கட்சி கட்டுப் பாட்டையும் மீறி சமஷ்டிக் கட்சித் தலைவரான எஸ். எம். இராஜமாணிக்கத்திற்கு எதிராகப் பட்டிருப்புத் தொகுதியில் சுயேட்சை வேட்பாளர் எஸ்.யு. எதிர்மன்னசிங்கத்திற்கு ஆதரவாகக் கூட்டங்கள் பேசினேன். நான் சுமார் நூறு கூட்டங்கள் வரை பட்டிருப்புத் தொகுதியின் மூலை முடுக் கெல்லாம் பேசியிருக்கக்கூடும். அத் தேர்தலில் எஸ். யு. எதிர்மன்னசிங்கம் நூற்றுச் சொச்ச வாக்குகள் வித்தியாசத்தில்தான் வெற்றியீட்டினார். அதனை என் சொந்த வெற்றியாகவே அரசியல் அவதானிகள் கணித்தனர். கட்சி விரோதமான என் நிலைபாடு குறித்து விசாரணை செய்தவற்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மத்திய குழு உறுப்பினரான (பின்னர் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைவராக விளங்கியவர்) என்.சண்முகதாசன் வந்திருந்தார். தொழிற்சங்கவாதியாகப் புகழ்பூத்த கே.சி.நித்தியானந்தனின் வீட்டில் தங்கி அவர் விசாரணையை நடத்தினார். என் நிலைபாடு சரியானது என்பதை ஏற்றுக் கொண்ட சண்முகதாசன் மீண்டும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினராகப் பணிபுரிய அனுமதித்தார்.

சுருக்கங்கருதி மூன்று விஷயங்களை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முதன் முதலில் தமிழர் - சிங்களருடைய இனக் கலவரம் மட்டக்களப்பு மாவட்டத் திலுள்ள கல்லோயா பள்ளத்தாக்கில் தான் நடந்தது. 1956 - இல் நிறைவேற்றப்பட்ட தனிச்சிங்கள மசோதாவின் உடனடி விளைவாகவே இது நிகழ்ந்தது. கல்லோயா அபிவிருத்தி சபைக்குச் சொந்தமான கனரக வாகனங்களைத் தம்வசப்படுத்தி அங்கு குடியேற்ற வாசிகளாக வாழ்ந்த சிங்களக் காடையர்கள் தமிழ்க் கிராமங்களை அழிக்கத் தொடங்கினர். நூற்றுக் கணக்கானோர் பலியிடப்பட்டதாகச் செய்திகள் வந்தவண்ணம் இருந்தன. அவர்களுடைய முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பதற்குத் தமிழர் திரளதல் வேண்டும் என்ற ஆவேசமும் வெடித்தது. இராஜதுரை போன்ற அரசியல் தலைவர்கள் ஊரில் இருக்கவும் இல்லை. இவ்வாறு நழுவுதலே அவருடைய அரசியல். இந்நிலையில் மட்டக்களப்பு வெடிமருந்து விற்பனையாளரான சொலுக்கார் கம்பனியிடமிருந்து பெற்ற வெடி மருந்துகளுடன் நானும் குழந்தைவேலும் தன்னந்தனியான படகுமூலம் நாவற்குடாவுக்கு எடுத்துச் சென்றோம். அங்கு கிருஷ்ணக்குட்டி நாட்டு வெடிகுண்டுகள் தயாரிக்கக்கூடிய தோழர்களுடன் காத்திருந்தார். இரவோடு இரவாக நாட்டுக் குண்டுகள் தயாரித்தோம். கிருஷ்ணக்குட்டியும் அரியரத்னம் போன்ற சட்டத்தரணிகளும், நாட்டுத் துவக்குகளும் சேகரித்து நாவற்குடாவுக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். நாவற்குடா விலிருந்து புறப்பட்டு கல்லாறு சென்று முன்னேறிவரும் சிங்களக் காடையர்களை எதிர் கொள்ளுதல் என்று

திட்டமும் வகுக்கப்பட்டது. இந்த ஏற்பாடுகள் இரவு முழுவதும் பரபரப்பாக நடந்த கொண்டிருந்த போது முன்னேறிய சிங்களக் காடையர்களை துறைநீலாவணை விவசாயிகள் விரட்டி அடித்து விட்டார்கள் என்ற செய்தி வந்தது. துறைநீலாவணை விவசாயிகள் மரங்களின் மீதேறிப் பதுங்கி இருந்து எதிர்பாராத வண்ணம் சிங்களக் காடையர்களை எதிர்த்துத் தாக்கியதினால் கனரக வாகனங்களையும் களத்திலேயே விட்டுவிட்டுப் பின்வாங்கி ஓடினர். எங்களுடைய முயற்சிகள் பயன்படாது விட்டாலும், மட்டக்களப்புத் தமிழ் மக்களை இன சங்காரத்திலிருந்து விடுவிக்க எடுத்த முதல் முயற்சியில் நான் முழுவதுமாக ஈடுபட்டிருந்தேன் என்பது திருப்தியாக இருக்கிறது.

அடுத்தது, பருத்தித்துறை நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொன். கந்தையாவுக்கு மட்டக்களப்பிலே அளித்த பொது வரவேற்பினை குறிப்பிட வேண்டும். அப்பொழுது நான் விவாகம் செய்தவனாகப் பயனியர் வீதியில் வாழ்ந்து வந்தேன். என் வீட்டிற்கு முன்னால் பெரிய ஆலமரம் ஒன்றிருந்தது. அந்த ஆலமரத்தின் முன்னால் நீண்டதாக ஒரு மைதானம். ஆலமரத்தின் கீழ் விசேட மேடை அமைக்கப்பட்டது. கந்தையாவும், ஏனைய தோழர்களும் என்னுடைய வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தார்கள். அந்தப் பிரமாண்டமான வரவேற்புக்கான செலவுகள் அனைத்தையும் மட்டக்களப்பு கிளையின் சார்பாக நான் ஒருவனே ஏற்றிருந்தேன். நாடாளுமன்றத்திலே பட்ஜெட் விவாதங்களிலே அரிய

பங்களிப்பு செய்த தோழர் கந்தையாவுக்கு அந்த வரவேற்பு மிகச் சிறப்பான முறையிலே அமைத்தது இன்றளவும் மனத் திருப்தியை தருகிறது.

பண்டாரநாயக்கா அரசு எடுத்த நடவடிக்கை யினால் மே தின விழாக்கள் இலங்கையில் கோலாகலமாக கொண்டாடப்படுவதாயிற்று. திடீரென்று தமிழரசுக் கட்சியினரும் சோசலிஷ் பிரீதியராகக் காட்டிக் கொண்டு மே தினம் கொண்டாடுவதில் அக்கறை செலுத்தினர். அதிகார வர்க்கமும் அவர்களுடன் சேர்ந்திருந்ததினால் மட்டக்களப்பு முற்றவெளி மைதானம் தமிழரசுக் கட்சியினரின் மே தின விழாவுக்கு ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. தொழிலாளர் மத்தியிலே மார்க்சியவாதிகளுக்கு அதிக செல்வாக்கு இருக்கிறது என்பதை நிரூபிப்பதற்காகப் போட்டி மே தினத்தை மட்டக்களப்பில் கொண்டாட முடிவு செய்தோம். பிரபல தொழிற்சங்கவாதி நித்தியானந்தனும் எங்களுடன் இணைந்ததினால் எழுது வினைஞர்களும் மே தினக் கொண்டாட்டத்தில் நம்முடன் அணிதிரண்டனர். முனைத்தெருவில், வாவிக்கரையில், குப்பை கொட்டும் இடமாக, புறம்போக்கு நிலம் ஒன்று இருந்தது. அதிலே கூட்டம் நடத்துவதற்கு மாநகரசபையினரின் அனுமதியைப் பெற்றோம். இதனைப் பொதுக்கூட்டத்திற்கான மைதானம் ஆக்குவது பற்றி கிருஷ்ணகுட்டியும் நானுமே தீர்மானித்திருந்தோம். தச்சு தொழிலாளர்களும் கியூம்பைப் தொழிலாளர்களும் இணைந்து கொள்ளவே கடுகதியில் அதனை மைதான மாக்கினோம். பாட்டாளிகளுடைய தன்னார்வ உழைப்

பினால் அது மைதானமாக்கப் பட்டபடியால், அதற்கு பாட்டாளியும் என்று பெயர் வைக்கலாம் என்று நான் ஆலோசனை கூறினேன். அது ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. கியூம்பைப் தொழிற் சாலையிலிருந்து புறப்பட்ட ஊர்வலம் பாட்டாளிபுரத்தில் முதலாவது பொதுக்கூட்டத்தை நடத்தியது. காலப்போக்கில் மட்டக்களப்பில் பொதுக் கூட்டங்களுக்கான பிரதான மைதானமாக இந்தப் பாட்டாளிபுரம் நான் சூட்டிய பெயரில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்த வரலாறு எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்?

தனியார் பஸ் கம்பெனிகளை பண்டாரநாயக்க அரசுடைமை ஆக்கினார். மட்டக்களப்பில் பஸ் தொழிலாளர் மத்தியிலே தொழிற்சங்கம் ஒன்றினை நிறுவ கம்யூனிஸ்ட் கட்சி விரும்பியது. அந்த தொழிற் சங்கம் அமைப்பதிலே நான் காட்டிய அர்பணிப்புக் காரணமாகவே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமைத் துவத்தை ஏற்றிருந்த இலங்கை மோட்டார் தொழிற் சங்கத்தின் மட்டக்களப்பு கிளை நிறுவப்பட்டது. அதன் முதலாவது செயலாளராக நான் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டேன். மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் சங்கத்தை உருவாக்கி அதனை செயலாக்கத்துடன் பணியாற்றச் செய்வதிலும் என்னுடைய பணி கணிசமானது. நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை என் புகழுக்காகவோ, என் உத்தியோக உயர்வுக்காகவோ என்றுமே பயன்படுத்தியதில்லை. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலிருந்து, என்னைப் போன்று அர்ப்பணிப்புடன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் களப்பணியில் ஈடுபட்ட

இன்னொரு எழுத்தாளனுடைய பெயரைச் சொல்ல முடியுமா? தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டத்திலே கே. டானியலின் பங்களிப்பும் பதிவுக்குரியதே.

தர்மகுலசிங்கம் : இவ்வளவு நீண்ட காலம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முன்னணி ஊழியனாகவும், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் அதன் தலைவர்களில் ஒருவராகவும் செயற்பட்ட நீங்கள் ஏன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து ஒதுங்கினீர்கள் அல்லது விலகினீர்கள்? நீங்கள் விலக்கப்பட்டதாகக்கூட ஒரு கூற்று உண்டு. இந்த சந்தர்ப்பத்திலே இதனைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எஸ்.ஓ : இன்னும் சிலவற்றைச் சொல்லி, உங்கள் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கலாம். இலங்கையில் சமாதான மகாநாடு ஒன்று நடத்துவதற்கு ஒரு செயலகம் கொழும்பு தாப்ரபேன் ஓட்டலில் இயங்கி வந்தது. அதன் நிர்வாகியாக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பீட்டர் கெனமனின் மனைவி மோட் கெனமன் செயற்பட்டார். பிரேம்ஜி, அவர் மனைவி கமலி, என். கே. ரகுநாதன் ஆகியோர் பணியாற்றினர். 1957-ஆம் ஆண்டு இது நிகழ்ந்தது. இங்கே தான் பிரேம்ஜிக்கும் கமலிக்கும் காதல் மலர்ந்து கல்யாணத்தில் முடிந்தது. என். கே. ரகுநாதன் காரணமாக நானும் சில தினங்கள் இந்தக் குழுவில் பணியாற்றினேன். தேசாபிமானியில் நான் சிறுகதைகளும், கட்டுரைகளும் எழுதி வந்துள்ளேன். மட்டக்களப்புத் தகவல்களை அனுப்பும் நிருபராகவும் செயற்பட்டுள்ளேன். நான் தேசாபிமானியில் ஒரு பத்தி எழுத வேண்டுமென்று ரகுநாதன் கேட்டுக் கொண்டார்.

“போகிற போக்கில்” என்பது பத்தியின் தலைப்பாக தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தத் தலைப்பினைச் சித்திரமாக ரகுநாதனே வடிவமைத்தார். ரகுநாதனின் ஆலோசனையின் பேரிலேயே ‘பொக்கன் கணபதி’ என்ற புனைபெயர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இந்தப் பத்தி, மிக சிலாகித்துப் பேசப்பட்டது. ஆனாலும், தேசாபிமானியினுடைய ஆசிரியர் குழுவில் சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதைக் குட்டி மூலம் அறிந்தேன். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் பிரபல்யம் பெற முனைந்த எழுத்தாளர் சிலரின் குறுகிய மனப்பான்மை என்னை நோகடித்தது. அதே காலத்தில், தனிச் சிங்கள மசோதாவை எதிர்ப்பது என்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நிலைப்பாட்டினை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காகப் புஞ்சி பொறளையிலே கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. அந்த மகாநாட்டிலே மட்டக்களப்புக் கிளையின் பிரதிநிதிகளாக தோழர் கிருஷ்ணக்குட்டியும் நானுமே கலந்து கொண்டோம். யாழ்ப்பாணத் தூதுக் குழுவிலே இராமசாமி ஐயரும் வந்திருந்தார். இருமொழிக் கொள்கையை வற்புறுத்து வதினால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சிங்கள மக்கள் மத்தியிலிருந்து, தனிமைப் படுத்தப்படுவதாகவும் இந்த நிலையை மாற்றுவதற்காக ஒரு மொழிக் (சிங்கள) கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், தமிழும் பயன்படுத்தப்படுதல் வேண்டும் என்றும் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தனர். உண்மையில் இருமொழிக் கொள்கையைத் தாங்கள் கைவிடவில்லை என்றும், இது பொதுமக்களிடமிருந்து தனிமைப் படுத்தப்படுவதைத் தவிர்க்க எடுக்கப்படும் தந்திரோபாய நடவடிக்கை என்றும்

சிங்களத் தோழர்கள் விளக்கினார்கள். சிங்கள மக்களை ஏமாற்றும் முகமாக எடுக்கப்படும் இந்த தந்திரோபாய நடவடிக்கை தமிழ்மக்களை ஏமாற்றும் தந்திரோபாயமாக மாறாது என்பதற்கு என்ன உத்திரவாதம் என்று நான் கேட்டேன்.

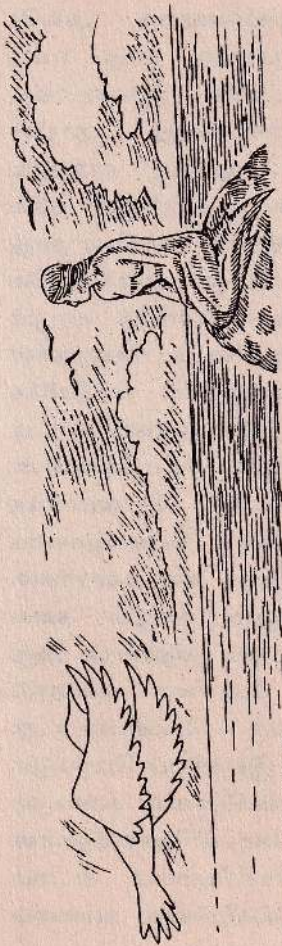
யு.என்.பிக்கு எதிரான ஒரு கூட்டணியை அமைப்பதற்கும், பாராளுமன்ற நாற்காலிகளிலே அக்கறை செலுத்துவதற்கும், இது நடவடிக்கையாகும் என்பதை நான் உணர்ந்தேன். இதனாலும் என் மனம் வலித்தது. மார்க்சியவாதிகள் சந்தர்ப்பவாதிகளாகவும் மாறுவார்கள் என்பது என் கொள்கைப் பிடிமானத்திற்குத் தோது படவில்லை. இருப்பினும், மொழிக் கொள்கை மட்டும் காரணமாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகுவதற்கு அக்கட்சியின்மீது எனக்கிருந்த ஆழ்ந்த ஈடுபாடு இடந்தரவில்லை. எனவே சகித்துக் கொண்டேன். நான் 56-இல் ஆதரித்த எஸ்.யு. எதிர்மன்னசிங்கம் தொழில் அமைச்சின் உதவி மந்திரியாக இருந்தார். என்னை அவர் சி.சி.எஸ். சேவையிலோ அன்றோல், லேபர் ஆபிசராகவோ பதவி ஏற்கும்படி பல சந்தர்ப்பங்களிலும் வற்புறுத்தினார். எனக்கு ஏதாவது உத்தியோக உயர்வு பெற்றுத் தரவேண்டும் என அவர் துடித்தார். ஆனால், அரசாங்க ஊழியனாகி கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகும் நிலையை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. என் கட்சி ஈடுபாடு, சொந்த உத்தியோக உயர்வுக்கு அப்பாலானதாகவே எனக்குப் பட்டது. 1960 - ஆம் ஆண்டு தேர்தலிலே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உத்தியோக நிலைபாடு காரணமாக

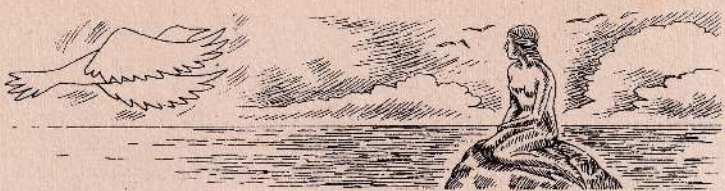
சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி வேட்பாளர்களை ஆதரித்து கிழக்கு மாகாணத்தில் கூட்டங்கள் பேசினேன். திரிகோண மலையில் ஈ. ஆர். எஸ். ஆர். குமாரசாமியை ஆதரித்தும் பேசினேன். அக்கூட்டம் முடிந்து உயிருடன் மட்டக் களப்புக்கு திருப்பிவந்தது ஒரு தனிக்கதை. 1960 - ஆம் ஆண்டில் தேர்தல் விஞ்ஞாபனப்படி உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளை, அரசாங்க பாடசாலைகளாக மாற்றினர். இதனால் நான் அரசாங்க ஊழியனானேன். இப்பொழுது வலுவந்தமாக அரசு ஊழியனாக்கப்பட்ட நிலையில் நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் அங்கத்துவ உறவைத் துண்டித்தேன். கிருஷ்ணக் குட்டி பல நியாயங்களை சொன்ன போதிலும், நான் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. ஆனாலும், கிருஷ்ணக்குட்டி மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஊழியனாய் தொண்டாற்றிய வரையிலும் நான் மட்டக் களப்புப் பிரதேசத்தின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பணிகளிலே ஓர் ஆதரவாளனாகவே இருந்தேன்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களும், அவர்களுடைய இலக்கியத் தலைவர்களாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட கைலாசபதி சிவத்தம்பி ஆகியோரும், அவர்களுடைய அடிப்பொழிகளும் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பலவற்றினால், எவ்வாறு எஸ்.பொ வினுடைய இலக்கிய ஊழியம் திசை திரும்பிற்று என்பதை அவர் பிரிதொரு சந்தர்ப்பத்திலே எனக்கு விளக்கினார்.

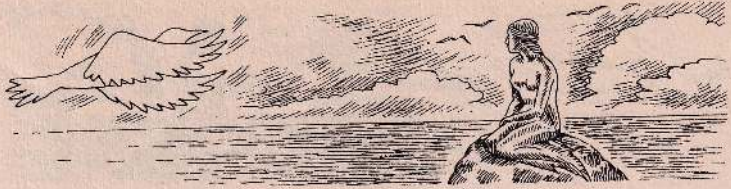

டென்மார்க்கில் தமிழ்
கலை இலக்கிய சேவையை
முன்னெடுப்பதிலே எஸ்.பொ பல
சந்தர்ப்பங்களிலும் எனக்கு ஆக்க
பூர்வமான நல்லாலோசனை
களை வழங்கி உள் ளார்.
டென்மார்க் நாட்டின் உயர்
தேசிய வீரராக கௌரவம்
பெற்றிருப்பவர் அனசன் ஆவார்.
அவருடைய கதைகளை தமிழ்ப்
படுத்தும் பணியிலே எஸ்.பொ
வின் தூண்டுதலினாலும் என்னை

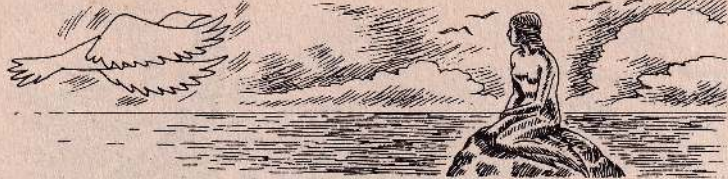
ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன். பதினேழு அனசனின் கதைகளைக் கொண்ட தாய் என்னும் தொகுதி, 1996—இல் சென்னையில் அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு அவரே உறுதுணையாக இருந்தார். இப்பொழுது பாட்டி என்ற தலைப்பில் அனசனின் கதைகளடங்கிய இரண்டாவது தொகுதி வெளிவர ஏற்பாடாகியுள்ளது. தாயின் தமிழாக்கத்துக்கு ஸ்ரீலங்கா அரசு வழங்கும் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு எனக்குக் கிடைப்பதாயிற்று. புதிய ஆர்வங்களை இனங்கண்டு ஊக்குவித்தலை எஸ்.பொ தமது இலக்கிய ஊழியத்தின் பிரிக்கப்படாத ஓர் அம்சமாகவே இன்றளவும் பயின்று வருகிறார். டென்மார்க்கில் வாழும் என் நண்பரும் தலைச்சிறந்த ஓவியருமான டி. செளந்தரின் திறமைகளை தமிழ் இலக்கிய கலைஞர்கள் மத்தியிலே அறிமுகப் படுத்துவதில் எஸ்.பொ தீவிர ஆர்வம் காட்டி உள்ளார். அவரும், எம்.சி.லோகநாதன், கே.மகேஸ்வரன், பாரதிபாலன் ஆகியோரும் எஸ்.பொவின் டென்மார்க்க இலக்கிய விஜயத்தை ஓர் இலக்கியப் பெருவிழாவாக நடத்துதல் வேண்டுமென்று ஆர்வம் காட்டினார்கள். டென்மார்க்கின் சகல பாகங்களிலும் வாழும் கலை இலக்கியவாதிகளையும் ஒன்று திரட்டும் விழாவாக அது ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அது பேராளர் மகாநாடு என்றே திட்டமிடப்பட்டு, ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. டென்மார்க்கில் நடந்த முதல் கலை இலக்கியப் பெருவிழா இதுதான் என்றால் மிகையாகாது. எஸ்.பொவின் நண்பரும் டென்மார்க்கின் தலைநகரான கோபன்ஹேகனிலுள்ள பல்கலைகழகத்தில் இணைப் பேராசிரியராகக் கடமை யாற்றுவருமான ந. ஸ்ரீகந்தராஜா இவ்விழாவில் தலைமை

தாங்கினார். அனைத்து பாகங்களிலிருந்து பேராளர்கள் கலந்து சிறப்பித்தனர். காலையில் தொடங்கி இரவு வரை நடந்தது. ஒருநாள் முழுவதும் டென்மார்க்கில் நடத்தப் பட்ட தமிழ் விழாவும் இதுவேயாகும்.

இந்த விழாவின் ஓர் அமர்வு கலை - இலக்கியம் சம்பந்தமான கருத்துப் பரிவர்த்தனைக்காக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. பல மாறுபட்ட கருத்துடைய இலக்கிய ஆர்வலர்கள், பல்வகைத்தான கேள்விகளையும் தொடுத்தார்கள். அனைத்து கேள்விகளுக்கும் சில வேளையிலே நகைச்சுவையாகவும், சில சந்தர்ப்பங்களிலே கிண்டல் மண்டியதாகவும், பல சந்தர்ப்பங்களிலே ஆழ்ந்த அறிவுரை வழங்கக் கூடியதாகவும் எஸ்.பொ. பதிலளித்தார். எஸ்.பொ.வின் நண்பர் கலாநிதி காசிநாதனின் தம்பி கமலநாதன் இங்கு வாழ்கின்றார். அவர் பல கேள்விகளை எஸ்.பொ.வை நோக்கித் தொடுத்திருந்தார். எஸ்.பொ. அளித்த பதிலிலே “நான் என்னுடைய பேச்சை வாபஸ் வாங்குகின்றேன்” எனப் பகிரங்கமாக அறிவித்தார். எஸ்.பொ.வின் தர்க்க ஆற்றலைக் கண்டு பலரும் மலைத்தனர். எதிராளியைத் தமது தர்க்கத் திறனால் திணரடிக்கக் கூடியவர் எஸ்.பொ என்பதை இலங்கையில் பலரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனாலும், டென்மார்க் பேச்சில் புத்தாயிரத்தில் ஈழத்தவரின் தமிழ் இலக்கியங்களைப் புதிய உச்சங்களுக்குக் கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும் என்கிற அக்கறையே அவருடைய பதில்களிலே பிரதானம் பெற்றிருந்தது.

ஆரம்பத்தில் கனடாவிலும், பாரிசிலும் 'புகலிட இலக்கியம்' என்கிற சொற்றொடரினாலேதான் ஈழந்தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியங்களை அழைத்தார்கள். அச்சொற்றொடர் பொருத்தமானது அல்ல என்பதை சென்ற நூற்றாண்டின் தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்திலேயே எஸ்.பொ விளக்கினார். 'புகலிட இலக்கியம்' என்பது டென்மார்க்கின் அனசனின் இலக்கியம் போன்று உள்ளூர் இலக்கியத்தையே குறிக்கும் என்பது அவருடைய விளக்கம். புலம் பெயர்ந்தவர்களாகப் பிரிதொரு நாட்டின் குடிமக்களாக வாழும் தமிழர்கள் படைப்பது புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என வழங்கப்படுதல் அர்த்தம் பொதிந்ததாக இருக்கும் என்று அவர் சுட்டிக்காட்டினார். இன்று சர்வதேசிய அரங்கில் "புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்" என்ற சொல்லாடலே பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஈழத்து தமிழ்மொழி வரலாற்றிலே எத்தனையோ தமிழ்மொழி சொற்களை (கதைஞர், சுவைஞர் போன்றன) எஸ்.பொ. வழங்கியுள்ளார். எஸ்.பொ நாட்டார் வழக்கிலுள்ள பல சொற்களை இலக்கியப் பயிற்சிக்கும் உயர்த்தியுள்ளார். இது சம்பந்தமாக பல்கலைக்கழகங்கள் எதிர்காலத்தில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளுதல் பயன் உள்ளதாக இருக்கும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொன்றையும் குறித்தல் பொருந்தும். அவுஸ்திரேலியத் தமிழன், கனேடியத் தமிழன் என்ற சொல்லாடல்கள் தெளிவற்றவை என்பதையும் அவரே முதலில் சுட்டிக் காட்டினார். இந்தியத்தமிழர், ஈழத்தமிழர் போன்று, இவ்வாறு வழங்குதல் பொருத்தமற்றது என்பதை விளக்கிய அவர்,

தமிழ் ஆஸ்திரேலியன், தமிழ் கனேடியன் என்று இனத்துவ அடையாளத்தை முன்வைத்து நாட்டின் குடியரிமையை நிதர்சனமாகச் சொல்லுதல்தான் முறை என்று விளக்கினார்.

தரங்கம்பாடியில் டேனிஷ் அரசு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் நிறுவிய வர்த்தக கோட்டையிலிருந்து தொடங்கிய தொடர்புகளை தமது பேச்சிலே குறிப்பிட்டார். டேனிஷ் உறவால் புழக்கத்துக்கு வந்துள்ள தேனிரும்பு போன்று தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவற்றையும் எடுத்துக் காட்டினார். புலம்பெயர்ந்த இலக்கியவாதிகள் புகலிடத்தின் சுதேசி இலக்கியச் செழுமைகளைத் தமிழ்ச் சுவைப்புக்குக் கொண்டு வருவதுடன் நின்று விடக்கூடாது என்றார். கைக்கிளை என்பது தமிழில் சொல்லப்படும் உறவு முறையில் ஒன்று. கை - என்பது சிறுமை; கிளை - என்பது உறவு என்று விளக்கிய அவர், ஒருதலைக் காமத்தை கைக்கிளை என்பார்கள்; உறவுகள் இரு வழிப்பாதை கொண்டதாக, பரஸ்பரப் புரிந்துணர்விலும் நேசத்திலும் வேர் கொண்டவையாக இருத்தல் வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். புலம்பெயர்ந்த மக்களாக வாழும் ஈழத்தமிழர் புதிய தாயகங்களாகக் கொண்டுள்ள நாடுகளிலே விழிப்புணர்வுடனும் பிரக்ஞை பூர்வமாகவும் புதிய கலை இலக்கிய படைப்புகளிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்கிற செய்தியை ஏனையோர் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். புலம்பெயர்ந்தோருடைய தமிழ்ப் படைப்பு வல்லபங்களை ஆங்கில மொழியிலும், பிரஞ்சு

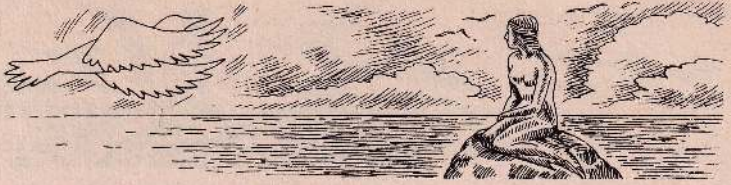

மொழியிலும், டேனிஷ் மொழியிலும் நூல்களாக வெளிடுதல் வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் நாம் வாழும் நாட்டிலே நமக்கொரு கௌரவங் கிடைக்கும் என்பதை வலியுறுத்தினார். அவருடைய அறிவுரையின் பயனாக Dansk Tamilsk Publikation நிறுவப்பட்டுள்ளது. இதன் சார்பில் பாரிசில் வாழும் கலாமோகனுடைய "Ig I Morgen" என்ற டேனிஷ் நூலை வெளியிட்டுள்ளோம். இந்த வயசிலும் புதிதுகள் சாதிக்கும் இளைஞர்களுக்கு அவர் கொடுத்து வரும் திசையும் திறனும், ஊக்கமும் உற்சாகமும் பிரமிப்புத் தருவன. வேறு எந்தத் தமிழ் அறிஞருடைய டென்மார் வருகையையும் பார்க்க எஸ்.பொவின் வருகை ஆழத்தடம் பதித்துள்ளது என்பதை நன்றி அறிதலுடன் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

பேராளர் மாநாட்டின் போது, முற்பகல் தேநீர், மதியச்சாப்பாடு, மாலை நேரச் சிற்றுண்டி விருந்து ஆகியன நடந்தன. கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம் பெற்றன. இவை அனைத்தையும் ஒழுங்கு செய்த தமிழ் டேனிஷ் மக்களுக்கு நான் கடமைப்பட்டவன்.

பேராளர் மாநாட்டிலே ஈழத் தமிழ்ப் பெண்ணை மணம் செய்து வாழும் வெள்ளைத்தோல் டேனிஷ்காரர் ஒருவர் நல்ல தமிழிலே பேசினார். தான் தன் பிள்ளை களுடன் வீட்டில் தமிழ் மொழியிலேயே உரையாடுவதாகக் குறிப்பிட்டார். வீட்டில் தமிழ்மொழியே உறவு மொழி யாகப் பயன்படுத்தப் படுவதாகவும் பெருமிதப்பட்டார். அதற்கான காரணத்தை மிகத் தெளிவாக விளக்கினார். தன் மனைவின் ஒரு சகோதரி ஜெர்மனியில்

வாழ்வதாகவும், இன்னொரு சகோதரி இத்தாலியில் வாழ்வதாகவும் குறிப்பிட்டார். தனது பிள்ளைகள் டேனிஷ் மொழியை கல்வி மொழியாக பயில்வது போலவே அவர்களுடைய பிள்ளைகள் முறையே ஜெர்மன், இத்தாலி மொழிகளைக் கல்வி மொழியாக பயிலுகிறார்கள். இந்த மூன்று குடும்பத்தை சேர்ந்த பிள்ளைகளும் ஒன்று கூடும்போது எந்த மொழியில் உறவாடி தமது பாசத்தையும் உறவுகளையும் தக்க வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று கேட்டார். தமிழ்மொழியை விட்டால் பொதுவான மொழி அவர்களுக்கு இல்லை. எனவே, புலம் பெயர்ந்துள்ள தமிழ்க் குடும்பத்தினர் தமது உறவுகளை சேமமுறப் பேணுவதற்குத் தமிழ்மொழி கட்டாயமாக வீட்டு மொழியாகப் பயிலப்படுதல் வேண்டும்; சேவிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்றார். நான் டேனிஷ்காரனாக இருந்த போதிலும் என் மனைவி தமிழ் பெண்ணாக இருப்பதினால், என் பிள்ளைகளுடைய தாய்மொழி தமிழ் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதிலும், அங்கீகரிப்பதிலும் பெருமைப்படுவதாக அவர் கூறியபொழுது, மண்டபமே கரகோஷத்தில் மகிழ்ந்தது. மதிய உணவின் போது தமிழ்மொழியை நேசிக்கும் அந்த டேனிஷ்காரருடன் எஸ்.பொ நிறையவே பேசினார்.

கேள்வி நேரத்திலே எஸ்.பொ. ஆணித்தரமாகப் பதிலளித்தார். அவர் அளித்த பதில்கள் பலவற்றிற்கும், நான் பிறகு மேலதிக விபரங்களும் திரட்டிக் கொண்டேன். அவற்றை பின்னால் பொருத்தமான இடங்களில் தருவதற்காகவும், கூறியது கூறலை தவிர்ப்பதற்காகவும்,

இந்தச் சந்தர்ப்பதில் தவிர்க்கின்றேன். இருப்பினும் டேனிஷ் நண்பரைச் சிலாகித்துப் பேசிய குறிப்பை மட்டுமே இங்கு பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

“இத்தாலிய நாட்டவரான வீரமாமுனிவரில் இருந்து, தமிழன் தன்னை மீட்டெடுப்பதற்கு எத்தனையோ வெள்ளைக்காரர்களுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அச்சுக்குத் தேவையான எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை முதலில் புகுத்தியவர்கள் அவர்கள். வசன நடையை தமிழுக்கு உபகரித்தவர்களுள் வீரமாமுனிவரும், போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி நடந்த கோவாவிலே பிறந்த கொன்சால்வெல்கம் முக்கியமானவர்கள். ஒப்பியல் இலக்கணத்தை தந்தவர் கால்டுவெல்; இந்த வகையில் போப், வின்ஸ்லோ, ஆறுமுக நாவலரை உருவாக்கிய பெர்சிவல் என இந்தப் பட்டியில் சற்றே நீளமானது. இந்தப் பட்டியல் தொடருகின்றது என்பதற்கு உயிர்வாழும் சாட்சியாக டேனிஷ் நண்பர் இங்கே இருக்கின்றார். தமிழ்த் தாய்மார்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே, தமிழை வீட்டு மொழியாக வளர்த்தெடுப்பதில், அதிக ஊக்கம் காட்டுகிறார்கள் இல்லை. இது சோகம். “என் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் பேசவராதா” என்று பெருமை பேசும் தமிழ் தாய்க்குலமும் பல நாடுகளிலே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை நான் நேரடியாகவே பார்த்துள்ளேன். இனத்துவ அடையாளத்தைப் பேணுவதற்காகத் தமிழை நமது வாழ்க்கையாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று பேசி வந்துள்ளேன். அதற்கும் மேலாக நமது அடுத்த தலைமுறையினர் பாசத்தையும் உறவு

களையும் மேம்படுத்திக் கொள்வதற்குத் தமிழின், உயிர்ப்பும் வாழ்வும், எவ்வளவு அவசியமானது என்பதை டேனிஷ் நண்பர் மிகத் தெளிவாக எண்பித்தார். அவர் இங்கு சொன்ன செய்தியை நான் செல்லுமிடமெல்லாம் சொல்வேன். அவருடைய தமிழ் உணர்வுக்கு புலம் பெயர்ந்த அனைத்து தமிழர்கள் சார்பாகவும் நன்றி சொல்லுகின்றேன்” என்று கூறி மண்டபத்தை மீண்டும் கரகோஷத்தில் ஆழ்த்தினார் எஸ்.பொ.

வயின் நகரத்துக்கு அப்பால் பல இடங்களுக்கும் எஸ்.பொவை அழைத்துச் சென்றேன். டி. சௌந்தர், எம்.சி. லோகநாதன், கே. மகேஸ்வரன் ஆகியோருடைய வீடுகளிலே நடைபெற்ற விருந்துகள், பெரும்பாலும் இலக்கியக் கூட்டங்களாகவே அமைந்தன. ‘தமிழ் பணியில் ஈடுபடுவதற்கு தவணையிடாதீர்கள்’ என்பதையே எஸ்.பொ தாரக மந்திரமாக உச்சரித்தார்.

அனசனுடைய இலக்கிய மேதமையை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டவர் எஸ்.பொ. படைப்பிலக்கியத் துறையில், அவர் புதிது சாதித்தார். அவருடைய படைப்புகள், குழந்தைகளை மட்டுமல்ல படைப்பிலக்கிய வாதுகளையும் சிலிரக்கச் செய்தன. எனவே ஓடன்ஸில் அமைந்துள்ள அந்த இலக்கிய மேதையின் அருங்காட்சியகத்தை பார்ப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார். எனவே, ஒரு நாள் காலையில் புறப்பட்டு அனசன் வாழ்ந்த ஓடன்ஸில் நகருக்குச் சென்றோம். அவர் வாழ்ந்த இடத்தை அவரது காலத்தின் நகராகவே பேணுகிறார்கள். அந்த அருங்காட்சியகத்தின் இயக்குநர்களில் ஒருவராக

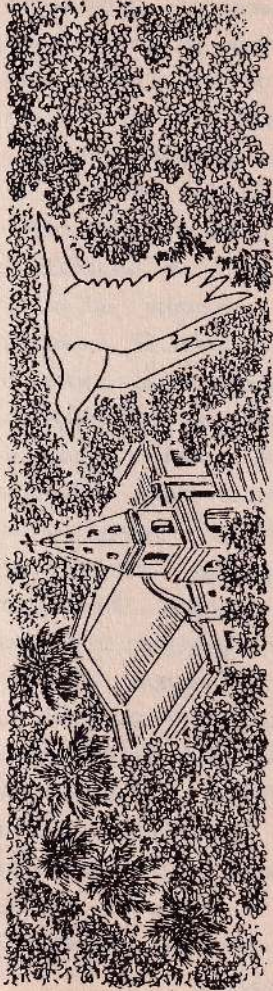

பணியாற்றும் அனிற்டா அவர்களைச் சந்தித்து, நான் மொழிபெயர்த்த தாய் கதைத் தொகுதியை மித்ர வெளியீடு சார்பாக அவரிடம் கையளித்தார். இது எஸ்.பொவின் வருகையின் போது நிகழ்ந்தமை எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

அவருடன் பேசும் பொழுது, நான் மொழிபெயர்த்த அனசனின் இரண்டாவது தொகுதி அடுத்த ஆண்டில் வெளிவரும் என்ற தகவலையும் கூறினார். இன்று அந்தச் செய்தி மெய்யாவது போன்று அனசன் கதைகளின் இரண்டாவது தொகுதியான பட்டி மித்ர வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது.

யாருடனும் பேசாமல் அரைமணி நேரத்திற்கு மேல் அனசனின் நூல்கள் அடுக்கப்பட்ட அறையிலே எஸ்.பொ தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். இவ்வாறு மெளனித்துப் போதல் எஸ்.பொவின் இன்னொரு முகம் என்பதை இந்தப் பயணத்தின் போது பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அறிந்து கொண்டேன்.

நோர்வேயில் எஸ்.பொ
வுக்கு உறவினர்கள் இருக்கி
றார்கள். இலக்கிய அன்பர்கள்
இருக்கிறார்கள். அபிமானிகளும்
இருக்கிறார்கள். ஸ்கந்தநேவிய
நாடுகளில் அகதிகளாக வாழ்க்
கையை மேற்கொண்ட ஈழத்
தமிழர்களுடைய ஏக்கங்களையு
ம், துயரங்களையும் பிரச்
சனைகளையும் மையமாகக்
கொண்டு, இரண்டு அற்புத
நாவல்களை இ. தியாகலிங்கம்
எழுதி வெளியிட்டு உள்ளார்.
அந்த இரண்டு நாவல்களுமே

எஸ்.பொவினுடைய ஆலோசனைகளையும் ஆசிர்வாததையும் பெற்று எழுதப் பெற்றவை என இ. தியாகலிங்கம் பெருமையுடன் கூறிக்கொண்டார். 'நாளை' புலம்பெயர்ந்தோருடைய நாவல் இலக்கியப் பங்களிப்பில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒன்றாகும். அதனை நொக்ஸ் மொழியில் மொழிபெயர்ப்பதற்கும், இ. தியாகலிங்கம் ஆர்வங்காட்டி வருகின்றார். நாளையின் வெளியீட்டு விழா ஒஸ்லோவில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு இருந்தது. எஸ்.பொ வெளியீட்டு விழாவுக்கான நூல்களின் மேலதிக படிக்களை தம்முடன் கொண்டு வந்திருந்தார். அவருடைய கடைசி மகனான இந்திரவின் மனைவி சைலஜா. அவளுடைய அக்காள் சத்தியா அங்கு தன் கணவனுடன் வாழ்கிறாள். எஸ்.பொவின் நேரடித் தங்கையின் மகன் ஆதவனும் ஒஸ்லோவில் வாழ்கிறான். அவருடைய தம்பி, கனேடிய இலக்கிய பயணத்தை ஒழுங்கு செய்த சரத்சந்திரனின், மகளான சாருவை மணம் முடித்து வாழ்கிறான். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கோவிலூர் செல்வராஜாவும் அங்கு இருக்கின்றார். அவருடைய விடியாத இரவுகள் என்ற சிறுகதை தொகுதியையும் அவரே மித்ராவின வெளியீடாக வெளியிட்டிருந்தார். என்னுடைய இரத்த உறவினர்கள் பலரும் ஒஸ்லோவில் வெற்றிகரமாக "பிட்ஸா" விற்கும் ரெஸ்டோரெண்டுகள் நடத்தி செல்வ நிலையில் வசிக்கிறார்கள். புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தை முன்னெடுப்பில் தீவிர அக்கறைகாட்டும் இளவாலை விஜேந்திரன் அங்கு வாழ்கிறார். எனவே நோர்வே நாட்டு பயணத்தினை எஸ்.பொ தம்பதியரும் நானும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தோம்.

ஓஸ்லோவுக்கான நேரடி கப்பல் சேவை பெதறிசியகாவுள் துறைமுகத்திலிருந்து நடத்தப்படுகிறது. நான் வாழும் வயினிலிருந்து இது சுமார் 375 கிலோமீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது. முன்கூட்டியே எங்களுக்கான பயணச்சீட்டினைப் பதிவு செய்திருந்தேன். கடல் மார்க்கமாக ஒன்பது மணி நேரம் பயணப்பட வேண்டும். காலை உணவைக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டு விட்டோம். இரவு விருந்தொன்றுக்கு சென்று திரும்பியதினால் நேரத்துடன் படுக்கவும் இல்லை. எனவே பயணம் சற்றே சோர்வுடன்தான் துவங்கியது.

கப்பலில் சற்றே ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று “கபின்” ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டோம். நாலு பேர் தங்கக்கூடிய வசதியான கபின். இரண்டுமணி நேரம் தூங்கி எழுந்தோம். திருமதி எஸ்.பொ தான் இன்னும் சில மணிநேரங்கள் படுத்து கிடக்க விரும்புவதாக தெரிவித்தார். நாங்கள் இருவரும் கப்பலின் கபினுக்குள் குளித்தோம். கபினை விட்டு ரெஸ்டாரண்டுக்கு வந்தோம். கப்பல் வடகடல் பிரதேசத்திலே ஓடியது. சற்றே கிழக்கில் அது பால்றிக் கடலுடன் கலக்கின்றது குளிர்காற்று வீசியது. சற்றே பியர் குடிக்கலாம் என்று எஸ்.பொ விரும்பினார். நீண்ட பயணத்திற்கு அது தோதானதென்று நானும் சம்மதித்தேன்.

அமைதியாகப் பியர் அருந்திக் கொண்டிருந்த பொழுது, லண்டனிலிருந்து எனக்கு வந்த செய்திகள் எனக்குச் சடுதியாக நினைவுக்கு வந்தன. நீண்ட காலமாகியும், எஸ்.பொ. இன்னமும் கைலாசபதி,

சிவத்தம்பி ஆகியோர்மீது காட்டமான விமர்சனங்கள் வைப்பது அவருடைய முதிர்ச்சிக்கும், அவர் தற்போது மேற்கொண்டுள்ள உலகளாவிய ஊழியத்திற்கும் பொருந்துவதாக இல்லை என இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பலரும் அபிப்பிராயப்படுவதை நான் அறிவேன். இதே கருத்தினை லண்டனில் நடந்த கூட்டத்தில் சிநேக பூர்வமாக மு. நித்யானந்தன் முன் வைத்தாராம். அப்பொழுது எஸ்.பொ சில காரணங்களைச் சொல்லி ஈற்றில், 'அவர்கள் பற்றிய என்னுடைய நிலைபாட்டினை திருத்தமாட்டேன்; இது விஷயத்தில் நான் திருந்தவும் மாட்டேன்' என்று சொன்னதாக அறிந்தேன். இதைப்பற்றி நினைபடுத்திக் கொண்டு, முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கும் எஸ்.பொவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளையும் கலாநிதிகளுக்கும் அவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட கருத்து மோதல்களையும் அறிய விரும்பினேன்.

எஸ்.பொ முதன் முதலாக சைலாசபதியை லேக் ஹவுஸ் பத்திரிக்கையாலயத்தில் சந்தித்தார். தினகரனுக்கு ஓர் உதவி ஆசிரியர் தேவை என்கிற விளம்பரத்தைப் பார்த்து அதற்கு எஸ்.பொவும் விண்ணப்பித்து இருந்தார். அந்த விண்ணப்பதாரிகளில் கைலாசபதியே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். கைலாசபதி, சிவில் நிர்வாகத்தில் உயர்பதவி வகித்த மாணிக்க இடைக்காடரின் மருமகன். பின்னர் அவருடைய மகளைத்தான் கைலாசபதி விவாகம் செய்திருந்தார். தேர்தல் ஆணையாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்த அருள்பிரகாசம், லேக் ஹவுஸ் நிறுவனத்திலே உயர்பதவி வகித்து வந்தார். அவர் கைலாசபதியின்

ஆசானாக விளங்கிய ச. நித்தியானந்தனுக்கு நெருக்கமானவர். இந்த மூவருடைய செல்வாக்கின் காரணமாகவே கைலாசபதி தினகரன் வேலையைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார் என எஸ்.பொ பின்னர் அறிந்து கொண்டார். விரைவிலேயே நாதனுக்குப் பதிலாக கைலாசபதியே தினகரன் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றார் என்கிற செய்தியை கணேசலிங்கன் மூலமே எஸ்.பொ அறிந்து கொண்டார். அத்துடன் தினகரன் பத்திரிக்கைக்கு எழுதும்படியும் கணேசலிங்கன் தூண்டினார். கைலாசபதி காலத்திலே எஸ்.பொவின் கட்டுரைகளும், கதைகளும் தினகரனில் அதிகமாக விரும்பிப் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

அக்காலத்தை எஸ்.பொ பின்வருமாறு நினைவு கூர்ந்தார்.

“நான் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்த சமயம் வழக்கம் போல டொமினிக்கை அவருடைய சலூனில் சந்தித்தேன். கைலாசபதி யாழ்ப்பாணத்தில் நிற்பதாகவும் என்னை சந்திக்க விரும்புவதாகவும் டொமினிக் தெரிவித்தார். அன்று நான்கு மணிக்கு பிரியியர் கபேயில் அவரை சந்திக்க முடியும் எனவும் தகவல் தந்தார். டொமினிக்கின் ஏற்பாட்டின்படி அந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. அந்தக் காலத்தில் இலக்கியவாதிகள் சந்திப்பதற்கான “காப்பி ஹவுஸாக” அது விளங்கிற்று. அது ஏ.ஜே. கனகரட்னாவின் மாமாவுக்குச் சொந்தம். அங்கு தான் ஆரம்ப கட்டங்களில் ஏ.ஜே.வுடனும், அழகு சுப்பிரமணியத்துடனும் இலக்கிய சல்லாபங்களில் ஈடுபட்டுள்ளேன். கைலாசபதி என்னைப் புதிய பார்வையில் சிறுகதைகள் எழுதி தினகரன்

பிரசுரத்துக்கு அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அத்துடன் நீண்ட நேரம் இருவரும் பாரதியினுடைய கவிதைகளில் மெய்மறந்தோம். வழக்கத்துக்கு மாறாக டொமினிக் பார்வையாளராக அமர்ந்திருந்தார். அந்த சந்திப்பினை தொடர்ந்து தினகரன் ஆசிரியர் பதவியிலிருந்து கைலாசபதி விலகும் வரையிலும் இருவருக்கும் இடையிலும் நேசமான உறவு நிலைத்தது. 'கோழை' என்ற தலைப்பில் ஐங்குறுங் கதைகளை பிரசுரித்தார். அதில் நானும் எழுத வேண்டுமென்று கணேசலிங்கன் மூலம் கேட்டிருந்தார். அதில் பிரசுரமான என் கதை 'வீ' கதை தொகுதியில் 'கணை' என்கிற பெயரில் இடம் பெற்றுள்ளது. 'நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர்கள்' என்கிற தொடரிலே, என்னையும் பங்கு பற்றும்படி கேட்டிருந்தார். அல்பெட்டோ மொறாவியா பற்றி எழுதலாம் என்கிற அபிப்பிராயம் எழுந்தது. ஏ.ஜே. கனகரட்னாவின் உதவியுடனும் பி. இராமநாதன் அள்ளித் தந்த மொறாவியாவின் அனைத்து நூல்களின் உதவியுடனும் நான் அக்கட்டுரையை எழுதினேன். அந்தக் காலத்தில் நான் சில்லையூரை எங்குமே சந்தித்ததில்லை என்பது பதிவுக்குரியது. நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர்களுள் டி.எச். லோறன்சும் ஒருவர். டி.எச். லோறன்ஸ் பற்றி என் நண்பன் ஆ. சண்முக நாதனைக் கொண்டு ஒரு கட்டுரை எழுதுவித்து கைலாசபதியின் பார்வைக்கு ஒரு குறிப்புடன் அனுப்பி வைத்தேன். என் குறிப்புக்கு மதிப்பு தந்தார்; அந்தத் தொடரிலே சண்முகநாதனின் கட்டுரையும் இடம் பெற்றது. கைலாசபதி தினகரன் பத்திரிக்கையின் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் தினகரன் கோலாகலமாக

நமிழ்விழாக்களை நடத்தியது. ஒரு தமிழ்விழா மலரிலே ஒரு சிறுகதை அன்றேல் ஒரு ஓரங்க நாடகம் எழுதித்தர வேண்டுமென்று கேட்டிருந்தார். பக்கங்கள் நீண்ட போதிலும் திணை விதைக்காதவர்கள் என்ற என்னுடைய ஓரங்க நாடகத்தை முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்திருந்தார். அந்த நாடகத்தின் பொருள் பற்றிக் கைலாசபதி மிகவும் சிலாகித்ததாகவும் சொன்னார்கள். செ.கணேசலிங்கன், சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் இராசதுரை, கா.சிவத்தம்பி ஆகியோருக்கு அவர் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார் என்பதை நானறிவேன். அதைப்பற்றி நான் என்றுமே பொறாமைப்பட்டதும் இல்லை. ஆனால் தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலே டொமினிக்கையோ அன்றேல் டானியலையோ பெரிதாக மதித்தார் என்றோ, அவர்கள் எழுத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார் என்றோ சொல்லமுடியாது. இருப்பினும் இளங்கீரனுடைய நாவல் ஜனரஞ்சகமாக அமைந்ததினால் தினகரன் விற்பனைப் பெருக்கத்துக்கு உதவும் அது என்பதை முதலில் வி.கே.பி. நாதன் அறிந்து ஊக்குவித்தார். நாதனின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி கைலாசபதியும் இளங்கீரனின் தொடர்கதைகளை உவந்து பிரசுரித்தார். கைலாசபதி காலத்தில் மிக அழகிய முறையிலே நான்கு வாரங்கள் தொடர்ந்து ஒளி-நிழல் என்கிற தலைப்புகளில் நான் எழுதிய 'துருவக் கதைகள்' வெளியிடப்பட்டன.

“திடீரென்று கைலாசபதி பத்திரிக்கையாளனாக வாழ்வதிலும் பார்க்க அக்கடமிக் வாழ்க்கையை

மேற்கொள்ள விரும்பினார். இதனால், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராக பணியேற்க முன்வந்தார். கைலாசபதி இடத்துக்கு ஓர் ஆசிரியரை தேடும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. எழுத்துத் துறையில் ஆர்வங்காட்டிய பட்டதாரிகள் பலரும் விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். நூற்றுக்கு அதிகமானோர் விண்ணப்பதாரிகள் என்று ஒரு ஞாபகம். தில்லைநாதன், ரத்தினம், மு. தளையசிங்கம் ஆகியோரும் விண்ணப்பித்து இருந்தார்கள். எழுத்துப் பரீட்சை நடத்தப்பட்டது. எழுத்துப் பரீட்சையின் பயனாக ஆறு விண்ணப்பதாரிகள் நேர்முக பரீட்சைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். கைலாசபதியும், லேக் ஹவுஸ் பத்திரிக்கையின் நிர்வாக இயக்குநரான எஸ்மெண்ட் விக்ரமசிங்காவும் இந்த நேர்முக பரீட்சையை நடத்தினர். எழுத்துப் பரீட்சையிலே நான் முதலாவதாக தேறி இருக்கலாம் என யூகிக்கிறேன். அறுவருள் நானே முதன்முதலில் அறைக்குள் அழைக்கப்பட்டேன். என் எழுத்துக்கள் வெளிவந்த இதழ்கள் சிலவற்றை எடுத்துச் சென்றிருந்தேன். அக்காலத்தில் என்னுடைய கதைகள் கிரமமாகக் கலைமகளில் பிரசுரமாகிக் கொண்டிருந்தன. கலைமகளில் எழுதுகிறேனா என்று விக்ரமசிங்க ஆச்சரியத்துடன் கேட்க, கைலாசபதி அதனை உறுதி செய்தார். அப்பொழுது “ He is a prolific and versatile writer. He is easily the best prose writer. This fact is recognized in India too” என்று கைலாசபதி பெருமையாகக் கூறினார். என்னுடைய எழுத்து அக்கறைகள் பற்றி எஸ்மெண்ட் சில மாமூலான கேள்விகள் கேட்டார். பின்னர் இன்னொரு மணிநேரம் காத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? என்று

கேட்டார். ஏனைய விண்ணப்பதாரர்களை நேர்காணல் செய்த பின்னர், என்னுடன் பேச விரும்புவதாகவும் தெரிவித்தார்.

“ஒரு மணிநேரம் கழித்து என்னை மீண்டும் நேர்முகப் பரீட்சை நடந்த அறைக்கு அழைத்தார்கள். என் தற்போதைய தொழில், வருவாய், முதலிய விவரங்களை கேட்டறிந்தார். “நாங்கள் கைலாசபதிக்குப் பதிலான ஓர் ஆசிரியரை தேடுகிறோம். வந்த விண்ணப்பங்களுள் உங்களை பிடித்திருக்கிறது. ஓர் ஆறுமாத காலம் இந் நிறுவனத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பயிற்சிப் பணியினை மேற்கொள்ளுவீர்கள். உங்கள் பணிகள் திருப்தி தருமானால், தினகரன் ஆசிரியராக நியமிக்கப்படுவீர்கள். பயிற்சிக் காலத்தில் நீங்கள் இப்பொழுது எடுக்கும் சம்பளத்திற்குச் சமமான ஊதியம் வழங்கப்படும். ஆறு மாதங்களுக்குப் பின்னர், உங்கள் பணி திருப்தி தருமேயானால், தினகரன் ஆசிரியருக்கான சம்பளம் தரப்படும் என்றார். நான் அன்றே மட்டக்களப்புக்குத் திரும்ப திட்டமிட்டிருப்பதாகக் கூறினேன். மறுநாள் காலையில் வரமுடியுமானால், மாமூலான வைத்திய பரிசோதனைக்குப் பின்னர், நியமனக் கடிதம் உடன் வழங்கப்படும் என்றும், எனவே என் மட்டக்களப்பு பயணத்தை ஒரு நாள் ஒத்தி வைக்க முடியுமா என்றும் கேட்டார். பத்திரிக்கையாளனாக உயர வேண்டும் என்பது என் அக்கால லட்சியமாக இருந்தபடியால் மறுநாள் செல்வதற்கு தீர்மானித்தேன்.

“நான் தினகரன் பத்திரிக்கையின் ஆசிரிய நியமனம் பெற இருக்கும் செய்தி, தினகரனிலும் கொழும்பில் வாழ் எழுத்தாளர் மத்தியிலும் சீக்கிரமே பரவிற்று. இதைக் கேள்விப்பட்ட சில்லையூர் செல்வராசன், நான் தங்கி இருந்த ரஹ்மானின் அச்சகத்துக்கு வந்து நேரிலே பாராட்டினார். வழமைபோல் இதனைக் கொண்டாடினோம். மறுநாள், எனக்குச் சளியும் இருமலும். என்னைப் பரிசோதித்த ஏரிக்கரை வைத்தியர் நெஞ்சை எக்ஸ்ரே எடுப்பது நல்லதென்று அபிப்பிராயப்பட்டார். அவருடைய மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்டுடன் எஸ்மெண்ட் விக்ரம சிங்காவைச் சந்தித்தேன். “ஈயம் உள்ள சூழலிலே நீங்கள் பணியாற்ற இருப்பதினால், எக்ஸ்ரே எடுப்பது நல்லது. நீங்கள் மட்டக்களப்புக்குச் சென்று அரச வைத்தியசாலையில் எக்ஸ்ரே ரிப்போர்ட் எடுத்து அனுப்புங்கள். அது கிடைத்ததும், நியமனக் கடிதம் அனுப்புவோம். எங்கள் நியமனக் கடிதம் கிடைத்தவுடன் தற்போதைய வேலையை இராஜினாமா செய்ய ஆயத்தமாக இருங்கள். எங்களுடன் பணியாற்றும் அந்தக் காலத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்” என்று கூறினார்.

“நான் மட்டக்களப்பு சென்றதும், முதற் பணியாக எக்ஸ்ரே எடுத்தேன். கன்னாதிட்டியில் பிறந்த டாக்டர் துரைராஜாதான் நெஞ்சகப் பிரிவுக்கு அதிகாரியாக இருந்தார். அவர் எக்ஸ்ரே எடுத்து எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை என்ற மருத்துவ அறிக்கையை என்னிடம் தந்தார். அதனை அன்றே பதிவுத் தபாலில் விக்ரமசிங்காவிடம் அனுப்பி வைத்தேன். ஆனால், மறுநாள் தபாலிலேயே

எனக்குத் தந்த நியமன வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற முடியாத சூழ்நிலையில் அதனை ரத்து செய்வதாக விசுரமசிங்கா கையொப்பமிட்டு கடிதம் எழுதி இருந்தார்.

“என் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ ஏமாற்றங்களை சந்தித்திருக்கிறேன். இது நடந்தது 1961 - ஆம் ஆண்டு. இந்த ஏமாற்றம் என்னுடைய பலநாள் கனவுகளை சுக்கு நூறாக்கியது. ஏரிக்கரை நிர்வாகிகளின் மனமாற்றத்திற்கான காரணத்தை அறிவதில் ஈடுபட்டேன். நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தவன் என்றும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உத்தியோகபூர்வமான தேசாபிமானியில் நிறைய எழுதுபவன் என்றும், அவ்வாறு பிரசுரமான என் ஆக்கங்களின் நகல்கள் அனுப்பப்பட்டன என்றும் அறிந்தேன். இந்த வரலாற்றின் ஒரு பகுதியேனும் பின்னர் தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த சிவகுருநாதனுக்கும், வீரகேசரி ஆசிரியராக இருந்த சிவப்பிரகாசத்திற்கும், பேராதனை தமிழ்ப் பேராசிரியரான தில்லைநாதனுக்கும், மு. தளையசிங்கத்துக்கும், சில்லையூர் செல்வராசனுக்கும் தெரியும். தினகரன் ஆசிரியராவதைத் தடுத்த ‘நலம் விரும்பிகள்’ நிச்சயமாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் தொடர்புடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்கிற என் யுகம், சரியானதே. இல்லாவிட்டால், தேசாபிமானிப் பிரதிகளை ஒரே நாளில் நகல் எடுக்கும் சாத்தியம் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆனால் அவர்கள் யார்? முற்போக்கு எழுத்தாளர்களா அன்றேல் கட்சித் தொடர்புடைய ஏனையவர்களா? என் தேடலுக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. நான் கடைசியாக 1994 - ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது சில்லையூர் செல்வராஜன்

நோய்வாய்ப் பட்டிருந்தார். ஆயினும், மனைவியையும் என்னையும் அழைத்து மிகச் சுவையான இரவு விருந்து அளித்தார். எழுத்தாளர்கள் மட்டுமின்றி, முக்கியமான ஒரு கம்யூனிஸ்ட் பிரமுகரும், என் தினகரன் நியமனத்தை ரத்து செய்வதிலே பெரும்பங்கு கொண்டு உழைத்திருந்தார் என்பதை அன்று தான் உணர முடிந்தது. என் உடன்சாலை மாணாக்கரும், என்றுமே சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் தோழமை பாராட்டி பழகியவரும், வடமாநிலத்தின் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் தலைவருமான வி.பொன்னம்பலம் தான் அவர் என்று அறிந்த பொழுது மனித குலத்தின்மீதே ஒரு அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டது. சேக்ஸ்பியரின் ஜூலியஸ் சீசரின் வசனம், 'நீயுமா புரூட்டஸ்' என்கிற வசனம் இரண்டு மூன்று தினங்கள் என் உள்ளத்திலே தொடர்ந்து எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“இவற்றிலிருந்து சில உண்மைகளை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். தினகரன் ஆசிரியராக இருந்தது வரையில் கைலாசபதிக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் எத்தகைய உறவோ, தொடர்போ இருந்ததில்லை; தான் தினகரன் பத்திரிக்கையில் உருவாக்கிய இலக்கிய பாரம்பரியத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு நானே சிறந்த இலக்கியப் படைப்பாளி என்று கைலாசபதி நிச்சயமாகவே நம்பியிருந்தார். என் எழுத்தாற்றல்களை அவர் சத்தியமாகவே மதித்தார். எந்தச் சக்திகள் வி. பொன்னம்பலம் என்னை முதுகில் குத்துவதற்குக் கத்தியை எடுக்கத் தூண்டியதோ, அதே சக்திகள் கைலாசபதியின் எஸ்.பொ எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு அழைத்துச் செல்வதிலே வெற்றி பெற்றன என்பதுதான் உண்மை.

“அரச ஊழியனான பிற்பாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்துவத்திலிருந்து விலகிய போதிலும், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய அனுதாபியாகவும், நன்கொடையாளனாகவும் செயற்பட்டு வந்தேன். அத்துடன், தினகரன் சம்பவத்திற்குப் பின்னால் இருந்தவர்களை நிச்சயமாக அடையாளம் காணப்படாத நிலையில், முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடன், செளஜன்யமான தொடர்பைப் பேணியே வந்தேன். இந் நிலையிலேதான் 1962 ஆம் ஆண்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் மாநாட்டிற்கான ஆயத்தப் பணிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற ஆயத்த ஆலோசனைக் கூட்டம், யாழ் மத்திய கல்லூரி மண்டபத்தில் நடந்தது. டொமினிக்கின் அழைப்பின் பேரில், கனக செந்தில் நாதனுடன் நானும் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டேன். கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாலான எழுத்தாளர் இயக்கம் பரந்துபட்டதாக அமைதல் வேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயத்தை நான் எழுதியும் பேசியும் வந்தேன். அவ்வாறான ஒரு தீர்மானம் ஏகமனதாக யாழ்ப்பாணத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அது மட்டுமன்றி, மாநாட்டையொட்டி வெளிவந்த மலரிலேயும் என் கட்டுரையொன்று பிரசுரமாயிற்று. ஆனால், ஸாஹிரா மகாநாட்டிலே நான் பெரிதும் மதிக்கும் தமிழறிஞரான மகாவித்துவான் FXC நடராஜாவும், கனக செந்திநாதனும், கிழக்கு இலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளர் வ.அ. இராசரத்தினமும், நானும் அவமதிக்கப்பட்டோம். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமென்பது, எழுத்தாளர்களுடைய அமைப்பு அல்ல;

கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய தொழிற்சங்கம் என்பது நிரூபணமாயிற்று. அது மட்டுமன்றி, தேசிய இலக்கியம் என்கிற கோஷத்தின் பின்னால் சிங்கள இனவாதத்தை நியாயப்படுத்தும் அவலமும் புகுந்து கொண்டது. எழுத்தாளர்கள், ஜனநாயக ரீதியிலே கருத்து முரண்பாடுகளைப் பேசித் தீர்க்கக் கூடிய பண்பாளர்கள் என்றே அது வரையில் நான் நம்பியிருந்தேன். ஆனால், கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தமது எழுத்தாற்றல் களிலே நம்பிக்கை வைக்காது, கருத்து சுதந்திரத்தை மௌனிக்கச் செய்யும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதைக் கண்டும் வருந்தினேன். இக்கூட்டத்தின் பின்னர்தான், முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் தமக்குக் கேடயமாக அறிவுஜீவிதத் தலைமைத்துவத்துக்கு கைலாசபதியையும் சிவத்தம்பியையும் உயர்த்தும் எண்ணமும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். திறமைகளை இருட்டடிப்புச் செய்தல், பல்லக்குத் தூக்கிகளை ஆற்றலுக்கு அப்பாலாக முதன்மைப்படுத்துதல் ஆகிய அறிவு நாகரீகத்திற்குப் பிறழ்வான வழிகளில் கைலாசபதியும், சிவத்தம்பியும் தங்களைப் பின்னர் பிணைத்துக் கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு மொழி இலக்கியத்திற்கும் அந்த மொழிக்கே உரிய மரபும், செழுமையும், தனிக்கூறும் இருக்கிறதென்று நம்புபவன் நான். இந்த நம்பிக்கைக்கும் மார்க்சிய விசுவாசத்திற்கும் முரண்பாடு கிடையாது. ஆனால், கைலாசபதி சிவத்தம்பி ஆகியோர் இந்த தமிழ்க்குறினை நிராகரித்து, எழுத்துலகத் தொழிற்சங்கம் ஒன்றின் பிரமுகர்களாக செயற்படத் துவங்கியமை மிக

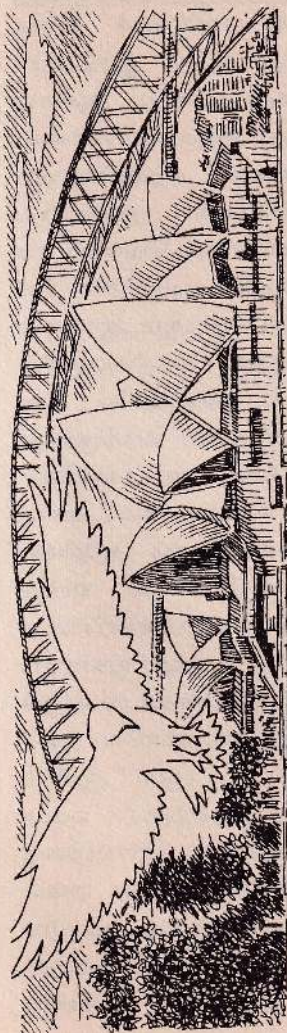
அவலமாகும். எனக்கு, என் அறத்திற்கு, என் ஊழியத்திற்கு, பொருந்துவதாக இல்லை. இந்தக் கூட்டுக்கு எதிராக மனிதநேயமுள்ள தமிழ் படைப்பாளிகளைத் திரட்டுதல் வேண்டும் என நிச்சயித்தேன். அதுவரையில் முற்போக்கு அணியிலே சேர்ந்து கொண்ட எழுத்தாளர்கள் பலர் மட்டும் அன்றி, ஈழத்தமிழ் முன்னேற்றத்திலே, அன்றி வளர்ச்சியிலே, ஏழு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக ஈழ மண்ணிலே வனைந்தெடுக்கப்பட்ட தமிழ் இலக்கியக் கூறுகளை இணைத்து முன்னேறுதல் வேண்டும் என ஆவல்கொண்ட தமிழறிஞர்களும் என்னுடன் இணைந்து கொண்டார்கள். இந்த இயக்கத்துக்கு வசதியான ஒரு லேபிலாக 'நற்போக்கு' என்று பெயர் சூட்டினேன். இந்த நற்போக்கு முகாமின், எழுச்சிமிக்க மகாநாடு 'தமிழ் விழா' என்னும் பெயரில் மூன்று நாட்கள் மட்டக்களப்பு மாநகரத்தில் நடந்தேறியது. இலங்கை முழுவதிலிருந்து முன்னூறுக்கு மேற்பட்ட கலை, இலக்கியவாதிகள் ஒன்று கூடினர். அனைவருக்கும் இலவச தங்கும் வசதியும், உணவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய பேரெழுச்சி மிக்க எழுத்தாளர் மாநாடு, அதுவரையில் ஈழத்தில் நடந்ததில்லை; இன்றளவும் நடக்கவுமில்லை. அத்தமிழ் விழாவின் அமைப்பு நிர்வாகியாக நான் செயற்பட்டேன். மகாநாட்டிற்கு முன்னரான நான்கு மாதங்களில் ஒவ்வொரு வார இறுதிகளிலும் ஓடும் காரிலேயோ, பஸ்ஸிலேயோ, ரயிலிலேயோ செலவு செய்தேன்... இந்த தமிழ் விழாவிலே தான் மலையகத்தின் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் சரிநிகர்

சமமானமான கௌரவம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த விழாவிலே ஏற்பட்ட மலையக எழுத்தாளர்களின் தொடர்புகளினாலும் அவர்களுடைய படைப்புகளின் அங்கீகாரத்திற்காகவும் உரத்துக் குரல் கொடுத்தேன்.”

இந்த வரலாறை சொன்ன பின்னர் பியரை சுவைத்த வண்ணம் வட கடலின் அழகையும், குன்றுகளை உயர்த்திக் கொண்டிருக்கும் புதுமையான நோர்வே கடலோரத்தின் ரம்மியத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

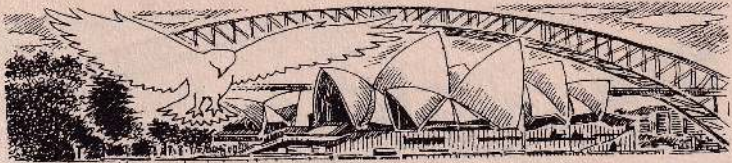
8

எஸ்.பொ தன்னுடைய அரைநூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய வாழ்க்கையில் எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் தங்களை இனங்கண்டு தங்கள் ஆற்றலை உரிய முறையிலே படைப்பிலக்கியத்தில் பதம் பெறுவதற்கு உதவி இருக்கின்றார் என்பது உண்மை. அவரிடம் நிறைவாக பயன்பெற்றவர்களே அவருக்கு எதிராக பேனா தூக்கி வாழ்ந்தார்கள்; இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் யாருமே எஸ்.பொ

என்ற படைப்பாளி எதிர்நோக்கிய எதிர்ப்புக் களை சந்தித்ததில்லை. என் நீண்ட தேடலிலே இதற்கான விடையை காணலாம் என நம்பியது உண்டு. ஆனால் உண்மையான காரணங்கள் எனக்கு சிக்குப்படவில்லை. எதிர்காலத்திலாவது அந்த உண்மை நிறுவப்படுதல் வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றேன். மு.தளைய சிங்கத்தின் ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி கிரியா வெளியீடாக 84 ல் வெளிவந்தது. 'ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி: சில அவசரக் குறிப்புகள்' என்ற தலைப்பில் 1964 ஆம் ஆண்டில் செய்தி வாரப் பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பே அது. அது எழுதப்பட்ட காலத்திலே எஸ். பொவின் தீ என்ற ஒரே ஒரு நூல் மட்டுமே வந்திருந்தது. அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதிகளோ, நாடகங்களோ, இன்னபிற நூல்களோ, வாசகர்கள் கையில் கிடைக்காத காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல். தளையசிங்கம் நடுநிலை மையாக விஷயங்களை விமர்சிக்க வேண்டும் என்று விரும்பி இருந்தார் என்பதை நான் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆனால், அரைகுறையாகப் பெறப்பட்ட, அதுவும் மூன்றாம் மனிதர்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களை வைத்துக் கொண்டே அவர் அதனை எழுதியிருந்தார். எனவே அவர் அந்த நூலிலே எஸ்.பொ பற்றிய 65 ஆம் ஆண்டு வரையிலான உண்மைகளைத்தானும் முழுமையாக எழுத முடியவில்லை. நற்போக்கு இலக்கியக் கோஷத்தை முன்வைத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிடமிருந்து அவர் பிரிந்தபொழுது, "பொன்னுத்துரையிடம் திறமை மட்டும் இருக்கவில்லை, பார்வை ஆழம் மட்டும் இருக்கவில்லை, பலமும் இருந்தது.... முற்போக்கு கூட்டுக்குக்கூட தெரியாத

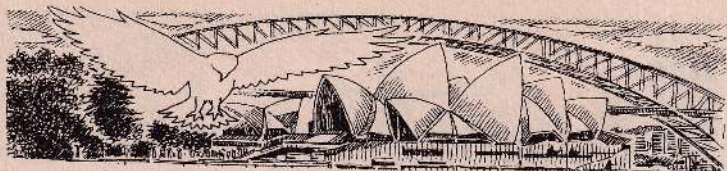

மாசேதுங்கிய சாணக்கியத்தனமும் பொன்னுத்துரையிடம் இருந்தது.... இருக்கிறது... பொன்னுத்துரை என்பவர் எழுத்தாளர் என்பது யாருக்கும் தெரியாமல் அமுக்கப்பட வேண்டும். இது கட்டாயம் கைலாசபதியினுடைய ஆசையாக இருக்கமுடியாது. மாறாக, இரவல் வாங்கிய மற்றைய எழுத்தாளர்களுடையது” என்ற இடத்தில் வைத்து பொன்னுத்துரையை ஜாதியை முன் வைத்து அவர் சிறுபான்மைத் தமிழனாக இருந்த காரணத்தினால், இலக்கியத்தை ஒரு சாதனமாகக் கைப்பற்றி தன்னுடைய சமூகத் தாழ்வினை உயர்த்த முனைந்தார் என்று தளையசிங்கம் தீர்ப்பளிக்கின்றார்.

“புதிய பொன்னுத்துரையிடம், நற்போக்குப் பொன்னுத்துரையிடம், பழைய ஸ்டாலின், ஹிட்லர் தன்மை மட்டுமல்ல, புதிய மாசேதுங் — ட்ரொட்ஸ்கி கீற்றுகளும் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஸ்டாலின் + ஹிட்லர் + மாசேதுங் + ட்ரொட்ஸ்கி = அதிகாரத்தின் அதி உச்சம் + பல திசையும் கை நீட்டும் அதன் அதி, விரிவு அல்லது இலக்கிய உலகில் நற்போக்குப் பொன்னுத்துரை! ‘முற்போக்கு’க் கூட்டினருக்கு இப்போ நித்திரையில் கூட நிம்மதியிருக்காது.”

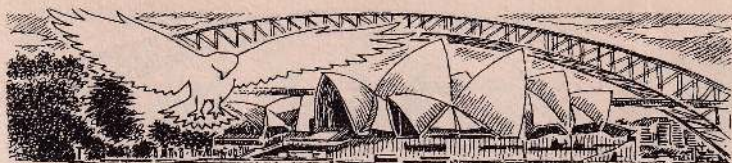
எஸ்.பொ அநேக சந்தர்ப்பங்களில் எழுதியும் இருக்கிறார். சொல்லியும் இருக்கிறார். ‘வாழும் பிரதேசத்தின் பெயராலும், ஜாதியத்தின் பெயராலும் என்றுமே இலக்கியத் திருத்தவிசில் நான் ஓர் இடம் யாசிக்க மாட்டேன்.’ மு. த. சொல்வது போல எஸ்.பொ சமூகத்தில் ஒரு Proletarian ஆக இருப்பினும் இலக்கியத்தில், சிருஷ்டித் த. நர்மகுலசிங்கம் ————— 133

திறனிலும் படைப்பு ஆற்றலிலும் ஓர் aristocrat ஆகவே வாழ்ந்தார். இன்றும் வாழ்கிறார். அந்த அளவில் சரி. ஆனால், ஸாஹிராவில் நடைபெற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் மாநாட்டிற்குப் பின்னர், கட்சிப் பணிகளில் இருந்து முற்றாக ஒதுங்கியவராக, இலக்கிய ஊழியத்தை மட்டும் தமது பொது வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்டார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வ.அ.இ. தமது இலக்கிய நினைவுகளில் செய்துள்ள பதிவையும் நினைவுக் கொண்டு வருதல் பொருந்தும். “கூட்டம் தொடங்கிய போது எஸ்.பொ ‘எழுத்தாளர்கள் கொம்யூனிஸ்ட் ஆக இருக்கலாம். ஆனால் கொம்யூனிஸ்ட் எல்லாருமே எழுத்தாளர் அல்ல’ என்று சொன்னபோது கொம்யூனிஸ்ட் தொண்டர்கள், கதிரைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு எஸ்.பொவை அடித்து நொருக்க முனைந்தனர். திரு. ஆ. குருசாமி அவரைக் காப்பாற்றி வெளியே கொண்டு வந்தார். அவரோடு நானும் கனக செந்தியும், வித்துவான் FXC நடராஜா அவர்களும் மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினோம்.” (பக்கம் 96)

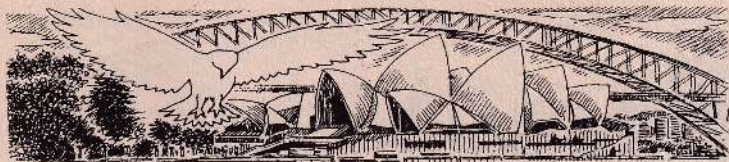
இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் முற்போக்கு இலக்கியகாரர்களுடைய இலக்கிய கோட்பாடுகள் அனைத்தையும் மறு விசாரணைக்கு உட்படுத்தினார். கட்சி நலனுக்கு, அதுவும் எழுத்தாளர்களாக பிரபலமடைய விரும்பிய தமிழ் கம்யூனிஸ்டுகளுடைய நலனுக்கு, அப்பாற்பட முற்போக்கு இலக்கிய கோஷம் எதனையும் சாதிக்கவில்லை என்பதை அவர் உணர்ந்தார். மார்க்சிய சித்தாந்தத்தின்மீது இன்றும் எஸ்.பொ பற்றுடையவராகவே

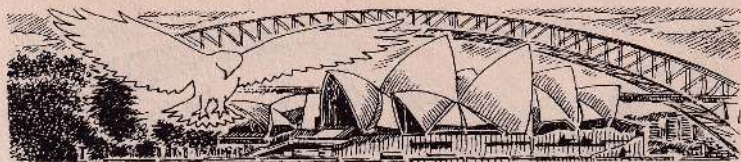
வாழ்கிறார். ஆனால், ஆற்றல் அற்ற இலக்கியப் படைப்பாளிகளுடைய இராக்கதத்தினால் ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகள் தேக்கமடைதல் ஆகாது என்பதில் அழுங்குப் பிடியனாக வாழ்ந்தார் - வாழ்கிறார்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே என்னுடன் பேசியபொழுது, கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் மார்க்சியம் என்கிற சித்தாந்தத்தையும் ஆழமாக கற்கவுமில்லை. அதிலே பெரிதாக ஈடுபாடு இருந்ததுமில்லை. மார்க்சிச சார்புதான் புத்திஜீவித முகமூடியை அளிக்கும் எனவும் எதிர் பார்த்தனர். மரபு பேணிய பழைய தமிழறிஞர்களுக்கு மாறாகவும் எதிராகவும் வளர்வதற்கு, மார்க்சிச சார்பு உதவும் எனச் சரியாகவே கணித்தனர். சோஷலிஸம் பேசிய சிங்கள அரசுகளிலே அவர்கள் 'கிசு கிசு' வளர்ச்சி பெற்றமை அவர்களுடைய சாணக்கியத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்பதும் மறுப்பதற்கில்லை. அந்த சித்தாந்தத்தை இலக்கியம் மூலம் முன்னெடுத்துச் செல்ல முனையவுமில்லை. இந்த அக்கறை அவர்களுடைய பதவியுயர்வு நலனுக்கு அப்பாலானது. கைலாசபதி இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் தமிழ் இலக்கிய விழா மலரில் 73 இல் எழுதிய பொழுது வ. அ. இராசரத்தினம் "மறுமலர்ச்சி" சஞ்சிகையின் மூலம் உருவானவர் என்று எழுதினார். உண்மையில் வ.அ. இராசரத்தினத்திற்கும் மறுமலர்ச்சிக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. அவர் முழுக்க முழுக்க ஈழகேசரி பண்ணையின் விளைச்சல். இடைக்காடரின் நாவலிலக்கியப் பங்களிப்புப் பற்றி வாரிசு உரிமை பாராட்டி, கைலாசபதி சிலாகித்தார். அவர் எழுதியது வரலாற்று உண்மைக்குப்

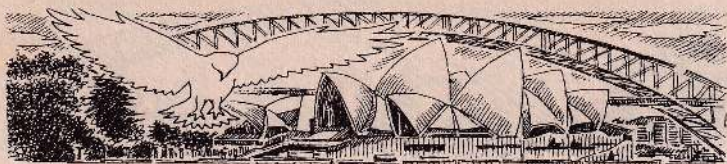
புறம்பானது. அவருடைய கட்டுரைகளிலே தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் சிதம்பர ரகுநாதனின் பஞ்சும் பசியும், இளங்கிரனின் நீதியே நீ கேள், செ. கணேசலிங்கனின் செவ்வானம் ஆகியன சிறப்பான நாவல்களெனக் குறிப்பிடுகிறார். அவர் தவிர்ந்த ஏனைய விமர்சகர்கள் யாரேனும் இவை நாவல் படைப்பிலக்கியத்தில் ஆழ்த்தடம் பதித்தன என்று சொல்லியிருக்கிறார்களா? அன்றேல் இன்றைய முற்போக்குக்காரர்கள் கைலாசபதியின் இந்த கருத்துக்களை மீள வலியுறுத்துவார்களா? கைலாசபதியோ சிவத்தம்பியோ இன்று வரை ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளின் ஒரு நடுவுநிலைமையான வரலாற்றினை எழுத நினைத்தவர்கள் அல்லர். அவர்களுக்கு தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்தில் தங்களை உயர்த்திக் கொள்ள உதவும் சாதனம் என்கிற அளவில் மட்டுமே அக்கறை இருந்தது. இரண்டு தொடர்புகளைத் தங்கள் வளர்ச்சி கருதி சாமர்த்தியமாக பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஒன்று, இலங்கை பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்துறை ஓரளவுக்குப் புறக்கணித்து வந்த தற்கால இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் என நடித்தமை. அடுத்தது, தென் இந்தியாவிலிருந்த மார்க்சிய சார்புடைய எழுத்தாளர்களுடன் தொடர்புகளை வளர்த்துக் கொண்டு தங்களுடைய பங்களிப்புக்கும் மேலான ஓர் அங்கீகாரத்தை பெற்றமை. இந்த வெற்றிகளினால் அவர்கள் திட்டமிட்ட வகையிலே ஈழத்தின் இலக்கிய முற்போக்கு சிந்தனைகளின் தலைவர்கள் என்கிற கியாதியைச் சம்பாதித்துத் தக்கவைத்துக் கொண்டார்கள். இவர்கள் தளையசிங்கம் குறிப்பிடுவது போல சந்தர்ப்ப விபத்துக்களினால்

உருவாக்கப்பட்ட நிழல்கள். அசத்துக்கள். 1956 - ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர், மார்க்சிய சிந்தனையாளர் சிங்கள கலை - இலக்கியத் துறையிலே மறுமலர்ச்சிக் கொண்டு வருவதில் பெற்ற வெற்றிகளை அவதானித்தார்கள். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலே தமிழ் துறையில் பாண்டித்தியம் பெற்ற கம்யூனிஸ்டுகள் இருக்கவும் இல்லை. இவர்களால் தலைமைப் படைப்பாளிகளாகப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலே முதனிலைப்படுத்தப்பட்ட டானியல், டொமினிக், செ. கணேசலிங்கன், இளங்கீரன், கவிஞர்கள் பசுபதி, புரட்சிக்கமால் போன்றவர்கள் ஆழ்ந்த படிப்பாளிகள் அல்லர். அவர்களுடைய படைப்புகளை சிறந்தன என பிரகடனப்படுத்தி, தமக்கு விசுவாசமான ஒரு கோஷதாரிக் கும்பலையோ அல்லது பல்லக்குத் தூக்கிகளையோ உருவாக்கிக் கொண்டார்கள். இத்தகைய ஏற்பாடு பரஸ்பரம் உதவியாகவும் இருந்தது. இந்த ஏற்பாட்டின் காரணமாகத்தான் கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் தங்களைத் தமிழ் அறிஞர்களாக உயர்த்திக் கொண்டார்கள். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும், தனிச் சிங்களத்திற்கு வாழிபாடத் தொடங்கிய பின்னர், தமிழைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை இந்த இரண்டு கலாநிதிகள் வசமே ஒப்படைத்து விட்டது. இவற்றைப் பற்றிப் பின்னர் எஸ்.பொ சாட்சியமாக தருவன விளக்கத்திற்கு உதவும்.

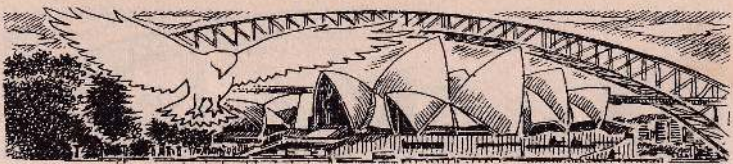
தினகரன் ஆசிரியராக வருவதைத் தடுத்ததுடன் மட்டும் கம்யூனிஸ்டுகளதும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் களினதும் எஸ்.பொவுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் நின்றுவிடவில்லை. அது தொடர்ந்தது. எஸ்.பொவுக்கு

எதிரான வன்முறையை அவர்கள் தீவிரப் படுத்தினார்கள். 1964 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழ் சாகித்திய விழாவை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் கூழ்முட்டை அபிஷேக விழாவாக மாற்றினர். அது தற்செயலாகவும் சடுத்தியாகவும் ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தின் விளைச்சல் அல்ல. இளங்கீரன் எழுதிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வரலாற்றில் இந்தக் கூட்டம் மிகச் சாமர்த்தியமாக உண்மைக்குப் புறம்பாக எழுதப்பட்டதாக எஸ்.பொ வரிக்கு வரி வாசித்து எனக்கு விளக்கப் படுத்தினார். இளங்கீரனுடைய நீதியே நீ கேள் என்ற நாவலுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கொடுக்கப் படவில்லை என்பதுதான் முட்டையெறிதலுக்கான பின்னணி.

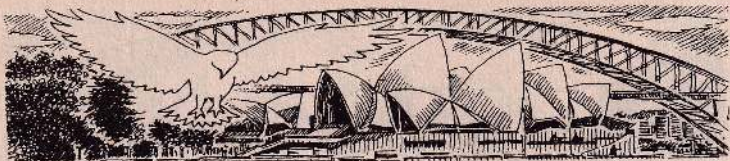
அன்றைய கூட்டத்தில் சம்பந்தன் மீதும் யாழ்ப்பாணம் தேவன் மீதும் குறிப்பாக முட்டைகள் உடைந்தன. இவர்கள் இருவரும் முட்டையே சாப்பிடாத சைவர்கள் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. மரக்கறி தின்னுகிற வேளாளர்களுக்குக் கூழ் முட்டை அபிஷேகம் செய்ய வேண்டும்; இவர்களைப் பின்னின்று இயக்கும் பொன்னுத்துரையை நையபுடைக்க உதைக்க வேண்டும் என்பது தான் திட்டம். இந்த வன்முறைத் திட்டம் உருவாக்கப்பட்ட போது, கே.வி. நடராஜன் அவர்களுடன் இருந்தார். சாதி அபிமானத்தின் காரணமாகவும், தன்னுடைய எழுத்துகளுக்கு ஊக்கம் அளிப்பவராக வாழ்வதினாலும், எஸ்.பொ பகிரங்கக் கூட்டத்திலே வன்முறையாளர்களினால், அங்கஹீனனாவதை நடராஜா

விரும்பவில்லை. இதன் காரணமாக இத்திட்டத்தை எஸ்.பொவுக்கு முன்கூட்டியே அறிவித்தார். முட்டையெறிந்து குழப்பியவர்கள் 'எங்கே பொன்னுத்துரை?' என்று கோஷமிட்ட போதும் அவர்களால் அவரை மண்டபத்தில் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எச்சரிக்கை அடைந்த எஸ்.பொ பாதுகாப்பான இடத்தில் இருந்து அனைத்துக் காட்சிகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அன்று பின்னேரம் பெனடிற் பாலனுடைய ஒரு கோஷ்டி எஸ். பொவைத் தேடி அலைந்தது. கராத்தே வீரனான கவிஞர் அண்ணல், பாதுகாப்பளித்தார். அதுமட்டுமின்றி ஜாதி அபிமானங் காரணமாகப் பொன்னுத்துரையை அடிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்த ஏனைய சண்டியர்கள் விலகியும் கொண்டார்கள். (நுனவிடை தோய்தலில் கெட்டவன் நடேசன் வரலாறு அக்கறையுடன் பதிவு செய்யப்பட்டதற்கு அன்று தப்பியதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாமோ என்று நான் நினைக்கின்றேன்.) முற்போக்கு எழுத்தாளர் எதிர்பார்ப்பிற்கு மாறாக, கற்றோர் மத்தியிலும் எழுத்தாளர் மத்தியிலும் அவர்களது இழிசெயல், கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது.

ஈழத்து முற்போக்கு இயக்கமும் இலக்கியமும் என்ற நூலிலே, (பக் 114) 'இதனையடுத்து கூச்சலும் குழப்பமும் உண்டாயிற்று. எங்கிருந்தோ சில கூழ் முட்டைகள் மேடையை நோக்கி வந்தது. கூழ் முட்டைகளை வைத்திருந்தவர்களிடமிருந்து, அவற்றை பேராசிரியர் சிவத் தம்பியும், பிரேமஜியும் மற்றும் இ.மு.எ.ச. தலைமைக் குழு உறுப்பினர்களும் பறித்து அப்புறப்படுத்தினர். இதன்பின்,

தலைமைக்குழு தீர்மானத்திற்கமைய இ.மு.எ.ச உறுப்பினர் களும் அனுதாபிகளும் பெருந்திரளாக கூட்டத்திலிருந்து வெளிநடப்புச் செய்தனர்.”

இளங்கிரனால் எழுதப்பட்டு பிரேம்ஜி, சோம காந்தன், பத்மா சோமகாந்தன், மாணிக்கவாசகர், மு. கனக ராஜன், சபா. ஜெயராஜா, அந்தனி ஜீவா, ராஜமூகாந்தன் ஆகிய தலைமைக் குழு உறுப்பினர்களின் வாராந்த ஒன்று கூடல்களில் செப்பமிடப்பட்ட உத்தியோக பூர்வமான முற்போக்கு எழுத்தாளர் சாசனத்திலிருந்து தான் மேற்படி பகுதி மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது. இந்தப் பகுதியை வாசிக்கும் ஒரு சமான்ய மனிதனுக்கு ஏற்படும் விளக்கம் என்ன? தலைமைக்குழு உறுப்பினர்களுடைய, தலைமைக் குழு தீர்மானத்தின் படிதான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க எழுத்தாளர்களும், அபிமானிகளும் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். கூட்டத்தை குழப்ப வேண்டுமென்று முன்கூட்டியே திட்டமிட்டிருந்தார்கள். குழப்பத்திலே கூழ் முட்டைகளை ஆயுதங்களாக பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் மண்டபத்திற்கு அவற்றை எடுத்து வந்தார்கள். யார் யார் மீது கூழ் முட்டைகள் வீசப்பட வேண்டும் என்பதையும் தீர்மானித்திருந்தார்கள். யார் யார் கூழ் முட்டைகளை வைத்திருந்தார்கள் என்பது சிவத்தம்பிக்கும், பிரேம்ஜிக்கும் நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. இவ்விருவருடைய ஆணையை ஏற்று கீழ்படிவாக நடக்கக் கூடியவர்களே கூழ் முட்டைதாரியாக வந்திருந்தார்கள். கூட்டத்தைக் குழப்ப வேண்டும்; முட்டை எறிய வேண்டும்; பின்னர்

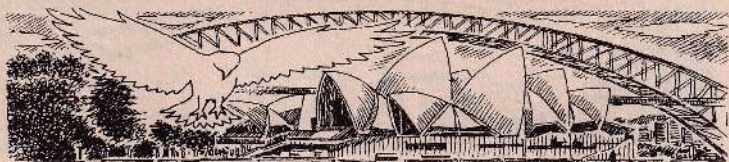

வெளிநடப்பு செய்ய வேண்டும் என்று தலைமைக்குழு தீர்மானித்திருந்தது என்பதை மேற்படி வாசகம் ஐயந்திரிபற விளக்குகின்றது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்குப் பின்னரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமையின்கீழ் எஸ்.பொ அநியாயமாக வேட்டைப் பொருள் ஆக்கப்பட்டார்.

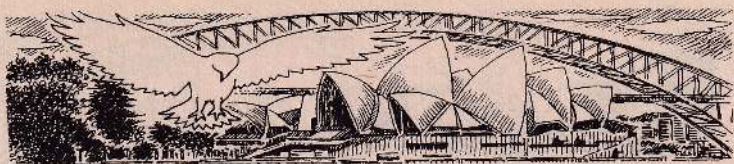
‘இலக்கியத்தில், உங்களுடைய சாதனை என்ன?’ என்று ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே எஸ்.பொவை கேட்டேன். என் தாய் என்னும் முதல் நூலுக்கு ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற பின்னர் என்று நினைக்கின்றேன். சிரித்தபடி, ‘ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டல பரிசு பெறாத ஒரே ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனாக நான் இருப்பது சாதனை இல்லையா?’ என்று கேட்டார். அந்த சந்தர்ப்பத்திலே தான், 1967 ஆம் ஆண்டு தனது வீ சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அளிக்கப்படவிருந்த சாகித்திய மண்டலப் பரிசு தனக்குத் கிடைக்காதவாறு பிற்கதவின் மூலம், சிவத்தம்பி - கைலாசபதி கூட்டில் இயங்கிய முற்போக்கு இலக்கிய சர்வாதிகாரம், எவ்வாறு மிகக் கீழ்த்தரமாக செயல்பட்டது என்பதை விளக்கினார். புனை கதைத் துறைப் பகுதிக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்த நடுவர்கள் இருவரும் வீ யே சிறந்ததென பரிந்துரை செய்திருந்தார்கள். சாதாரணமாக இந்த பரிந்துரைகள் செயற்குழுவில் அங்கீகரிக்கப்படுதல் சம்பிரதாயமாகும். ஆனால், கல்வி அமைச்சர் இரியகொல்லவின் நட்பால், சாகித்திய மண்டலச் செயற்குழு உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றிருந்த சோ. நடராஜா மூலம் அந்தப் பரிசு வழங்கப்படாமல்

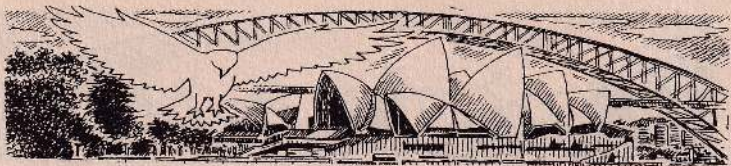
இருப்பதற்கான வழிவகைகளைச் செய்தார்கள். “வீ” தொகுதியில் இடம்பெற்ற “வீடு” என்னும் சிறுகதை பௌத்த சமயத்திற்கு எதிராகவும் தூஷணையாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது, எனவே அதற்கு பரிசளித்தல் ஆகாது என செயற்குழுவில் சோ. நடராஜா வாதாடினார். இவ்வாறு வாதாடச் செய்தவர்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர். இன்றும் “வீடு” சிறுகதையை வாசித்துப் பாருங்கள். அது பௌத்த ஜாதகக் கதைகளில் ஒன்றைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. பௌத்த தத்துவங்களை வீடு போன்று தமிழில் விளக்கிய வேறு கதைகளை காண்பது அரிது. அப்படி இருந்தும் முழுபூசணிக்காயை சோற்றில் மறைப்பதுபோல அறிவுப் படுகொலையை, படைப்பு ஆற்றலின் படுகொலையை, உலக இலக்கிய வரலாற்றில், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் சாதித்தது போல, யாரும் சாதித்ததில்லை.

எஸ்.பொவை இலக்கிய ரீதியில் முடமாக்குவது தான், முற்போக்கு இலக்கியப் பணி என்றுகூட செயற்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் உள. தினகரனுடைய பிரசுரகங்களுக்கு அப்பால், வீரகேசரி எஸ்.பொ எழுத்துக்களை பிரசுரிப்பதில் தீவிர அக்கறை காட்டியது. ஜே.என்.என். அவர் நாவல், சுமார் ஓராண்டு காலம் வீரகேசரியில் தொடராக வந்தது. பின்னர், யோகம் என்னும் பத்து அத்தியாயங்களில் முடியும் ஒரு நாவல் தொடராக வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் காலத்தில் தமிழரசுக் கட்சியினர், டட்லி சேனநாயக்க அரசாங்கத்திற்கு

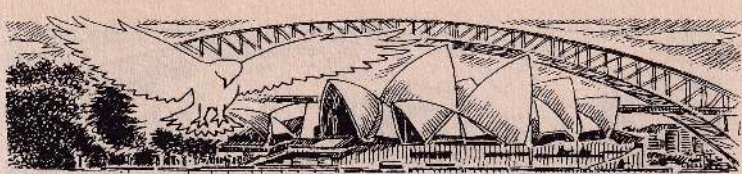
ஆதரவளித்து அவர்களது பிரதிநிதியாக திருச்செல்வம் அமைச்சரவையில் இருந்தார். தந்தை செல்வா உதவி அரசாங்க அதிபராக இருந்து, தமது இன உணர்வு காரணமாகப் பதவி துறந்த இராஜதுரையே அமைச்சராக வேண்டும் என விரும்பினார். அதுபற்றிய உட்கட்சி தகவல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு யோகம் எழுதப்பட்டது. சமகால அரசியலுக்கும், கண்டியில் நாயக்கத் தமிழ் அரசர்கள் ஆண்ட காலத்தில் நடைபெற்ற அரசியலுக்கும் இடையிலுள்ள ஒற்றுமைகளையும் அந்த நாவலிலே விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்டார். இந்த நாவலின் இரண்டாம் அத்தியாயம் வீரகேசரியில் பிரசுரமான உடனேயே, யோகம் நாவலின் ஒரு பகுதியை முதற்பக்கத்திலே தலைப்புச் செய்தியாக அந்த Scan செய்து பிரசுரித்திருந்தது. "இந்த நாவல் பௌத்த சிங்களவர்களுக்கு எதிரானது. ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா முதலாளியாக இருக்கும் வீரகேசரியிலே இது பிரசுரமாகின்றது. நாவலாசிரியரும் ஜே.ஆரும் திட்டமிட்டு பௌத்த சிங்களவரை இழிவு படுத்துகிறார்கள்" என்று பௌத்த சிங்கள இனவாதத்தினைத் தூண்டும் செய்தியையும் வெளியிட்டது. இரண்டு மூன்று நாள்கள் தொடர்ந்து இதனை 'அத்த' பெரிது படுத்தியது. கல்வி அமைச்சர் இரியகொல்ல 'இந்த நாவலை எழுதியவனை நடுச்சந்தியில் நிறுத்திக் கல்லெறிந்து கொல்லவேண்டும்' என்று வெளியிட்ட அபிப்பிராயத்தையும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்தது. அத்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்

தினசரி. சிங்கள இனவாதம் கக்கியே அது வாசககூட்டத்தைப் பெருக்கியும் இருந்தது. 'அத்த'வுக்கு எஸ்.பொவுடன் எவ்வித தனிப்பட்ட குரோதமும் இருக்க நியாயமில்லை. எனவே, இந்த செய்திகளின் பின்னணியில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் செயல்பட்டார்கள் என்பதற்குச் சான்று தேவையில்லை. நாவல் பிரசுரம் தடை செய்யப்பட்டது. அதன் பிரதி இன்றளவும் எஸ்.பொவுக்குக் கிடைக்க வில்லை. எஸ்.பொவுக்குப் பிரசுர களங்கள் கிடைத்தல் ஆகாது என்பதிலும், அவருடைய எழுத்து ஆற்றல்கள் மக்கள் மன்றத்திலே பிரசித்தமாதல் கூடாது என்பதிலும் ஒரு கட்சியும் ஒரு எழுத்தாளர் சங்கமும் ஏன் முனைப்புடன் செயல்பட வேண்டும்? இது முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடைய நயபுஞ்சகதனத்தையும், சிருஷ்டியில் எஸ்.பொவை வெல்லக்கூடிய ஆற்றல் தமக்கில்லை என்ற தாழ்வு மனப்பான்மையையும் எண்பிப்பதாகவே அமையும்.

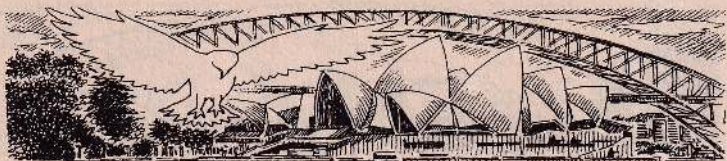
எழுத்தாளனுடைய ஆன்மாவை கொலை செய்யும் இந்த முயற்சிகள் நடைபெறுவதற்கு சில ஆண்டுகள் முன்னரே, மு. தளையசிங்கம், தமது ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில் தரும் தகவல்களின் சுருக்கம் வருமாறு அமைகின்றது: 56 க்கும் 63 க்கும் இடைப்பட்ட ஏழாண்டு ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே படைப்பு ரீதியில் எஸ்.பொவின் பங்களிப்பே உச்சம் பெற்றிருந்தது. அவருடைய பல்வேறுபட்ட பலவீனங்களின் மத்தியிலும், முற்போக்கு அணியினருக்கு எதிரான ஓர் அணியை உருவாக்குவதில் எஸ்.பொ வெற்றி சாதித்தார். அக்கால

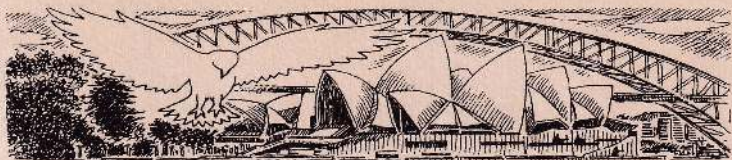
சிங்கள இலக்கியவாதிகள் மத்தியிலே உருவாகி இருந்த பேராதனை, கொழும்பு வட்டங்களைப் போன்று தமிழிலும் பேராதனை கொழும்பு வட்டங்களை உருவாக்குவதில், எஸ்.பொவின் இலக்கிய ஊழியம் வெற்றி சாதித்தது. இந்த ஏழாண்டு காலத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய வட்டத்தினரும் கூட பின்பற்றக்கூடிய படைப்பிலக்கியத்துக்கு ஏற்ற வசன நடையை எஸ்.பொவே வகுத்து அமைத்தார். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி தலைமைத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்ட இலக்கிய படைப்பாளிகள், எஸ்.பொவின் நடையை ஆதர்சமாகக் கொண்டு எழுதினார்கள் என்பதை சான்றாதாரங்களுடன் நிறுவுகின்றார். இந்த ஏழாண்டு இலக்கிய வரலாறு எஸ்.பொவின் இலக்கிய வரலாறு எனப் பல இடங்களிலே வலியுறுத்துகின்றார். ஈற்றிலே வருமாறு முதலையசிங்கம் எழுதுகிறார்.

“நம் ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியை விளங்கிக் கொள்வதற்கு எப்படி முற்போக்கு கூட்டினரைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டி இருந்ததோ, அப்படி பொன்னுத்துரை என்ற ஒரு தனிப்பட்ட பேர் வழியையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், பொன்னுத்துரையை விளங்கிக் கொள்ளும் போது ஏழாண்டு இலக்கிய விவகாரங் களை மட்டுமல்ல 'முற்போக்கு'க் கூட்டினரையும் விளங்கிக் கொள்ளலாம். அதனால் தான் பொன்னுத்துரையை இந்தளவுக்கு நான் ஆராய முயன்றேன். ஆனால் பொன்னுத்துரையைப் பற்றிய பார்வையை முடிக்கும்

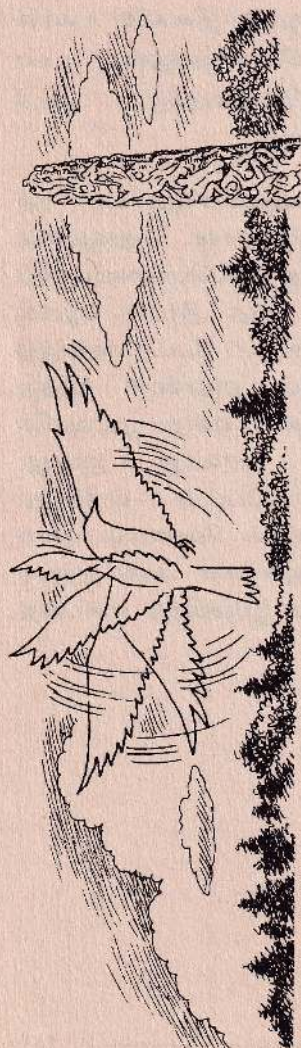
போது அவருக்குச் சாதகமாகவே முடிவெடுக்க வேண்டும். அப்படி முடிவெடுக்க வேண்டும் என்ற 'மரியாதை'க்காக அல்ல, நான் அப்படிக்கூறுவது. அப்படி முடிக்காமல் இருக்க முடியாது. பொன்னுத்துரையின் குறைகளை அந்தளவுக்கு ஆராய்ந்ததும் அதனால்தான். பொன்னுத்துரை புதிய பரம்பரைக்குரிய ஏழாண்டு எல்லைக்குரிய ஒரு Major எழுத்தாளர், Major எழுத்தாளர் என்று குறிப்பிடக் கூடிய வகையில் புதிய இலக்கியத் துறைகளில் நம் நாட்டில் இதுவரையாராவது தோன்றியிருந்தால்! பொன்னுத்துரையின் குறைகளைக் காட்டுவது, அவருடைய நிறைவுகளை அழுத்துவதற்காகத்தான்... பொன்னுத்துரை பல வழிகளில் தன் திறமைகளைச் செலுத்தக் கூடிய ஓர் பேர்வழி. நாடகம், உருவக்கதை, நாடல், கட்டுரை, சிறுகதை போன்ற எல்லாத் துறைகளிலுமே தன் கைவரிசையைக் காட்டக்கூடியவர். சாதாரண வாழ்க்கை விசயங்களையும் அவற்றிலுள்ள உண்மைகளையும் பற்றிய அவருடைய அவதானம் மிகப் பிரமாதமானது. அப்படிப்பட்ட கதைகளை அவர் எழுதும்போதுதான் உண்மையாக அவர் தன் உச்சங்களைக் காட்டுகிறார். சாதாரண மக்களின் பேச்சுவழக்கைக் கையாள்வதிலும் அவருக்கு நிகர் அவராகவே இருக்கிறார். பங்கும் போன்ற கதைகள் பிரதேசப் பேச்சுவழக்கைக் கையாள்வதிலும் சமகால சமூக ஓட்டங்களைக் கலையோடு படம் பிடித்து

நிரந்தரமாக்கி விடுவதிலும் நம் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நிகரற்றவையாக நிற்கின்றன. பொன்னுத்துரை உலக இலக்கியத் தரத்தைத் தொடுவதற்கு ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் எழுத்தாளான்.”

இதைக்கூட அறியாது, சிவத்தம்பியினுடைய தற் போதைய அடிப்பொடிகளுள் ஒருவரான மதுகுதனன் பாரிசில் அம்மாவுக்கு பேட்டியளித்து எஸ்.பொவைப் பற்றி ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில் மு.த. தீர்ப்பு வழங்கி விட்டார் என்று கூறுகிறார். அவருடையப் பேட்டியிலிருந்து மிகச் சாமான்யன்கூட மதுகுதனன் ஏழாண்டு ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை படிக்கவில்லை என்ற முடிவுக்கே வருவான். ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு ஐம்பது ஆண்டுகாலமாகவே அழிவழக்காடப்பட்டு வருகிறது. அதன் உண்மைகளைப் பதிவு செய்தல் வேண்டும் என்ற தீவிரம் என்னுள் வளரலாயிற்று. ஒஸ்லோ அடைவதற்கு இன்னும் ஒரு இரண்டு மணிநேரமே இருக்கிறது என்பதை நான் நிதானித்தேன்.

9

ஒஸ்லோவில் மாலைப் பொழுதில் இறங்கினோம். எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றின் எல்லைகளையும் தாண்டி இருக்கிறோம். பிரச்சினை எதுவும் இருந்ததில்லை. ஆனால், ஒஸ்லோவில் மட்டும் குடியகல்வு அதிகாரிகள் கேள்வி கேட்டு சிரமங்கள் தந்தார்கள். நசநசவென்று மழை வேறு பெய்து கொண்டிருந்தது. இறங்குதுறையில் வந்து எங்களைச் சந்திப்பதாக இ. தியாகலிங்கமும், ஸ்ரீதரனும் தொலை பேசியில்

தகவல் தந்திருந்தார்கள். நான் ஒஸ்லோவுக்குப் பல சந்தர்ப்பங் களில் சென்றிருந்த போதிலும், அந்த இரவு நேரத்தில், அதுவும் மழை பெய்து கொண்டிருந்த நேரத்தில், முகவரியைக் கொண்டு சேர்விடம் அடைதல் முடியா திருந்தது. ஒஸ்லோவில் இரண்டு இறங்கு துறைகள் உள. எந்த இறங்கு துறையில் அவர்கள் வந்திருப்பார்கள் என்பதும் புரியவில்லை. வெளியே வந்தபொழுது நமது நண்பர்களைக் காணவில்லை. இறங்குதுறை அயலிலே ஒன்றரை மணிநேரத்திற்கு மேல் காத்திருக்க நேர்ந்தது. இந்த காத்திருப்பு ஆக்கினை நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. தற்செயலாகச் சந்தித்த புலம் பெயர்ந்த தமிழர் ஒருவரின் உதவியினால், தியாகலிங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது. இறங்கு துறைக்குச் சமீபத்திலேதான் அவருடைய வீடு இருந்தது. அவர் எங்களுக்காக காத்திருந்து ஏமாற்றத்துடன் அப்பொழுதுதான் வீடு திரும்பியதாக தெரிவித்தார். நாங்கள் நிற்கும் இடத்தின் குறிப்புகளை அறிந்து கொண்டு, எங்களை வந்து சந்தித்தார். தியாகலிங்கத்தின் வீட்டிலே, நாளை படிகளை ஒப்புவித்த பின்னர், மறுதினம் வருவதாகக் கூறி, ஸ்ரீதரனுடன் தங்குவதற்கு எஸ்.பொ ஏற்பாடுகள் செய்தார். அன்றிரவு ஸ்ரீதரன் வீட்டிலே தங்கினோம்.

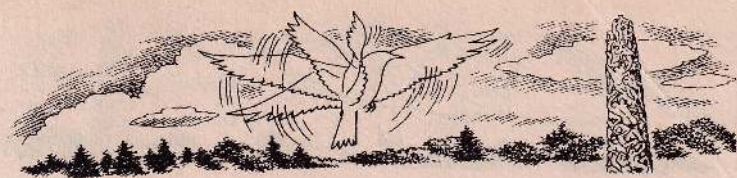
மறுநாள் தியாகலிங்கம் வீட்டிலே, மதிய உணவுக்கு ஏற்பாடாகி இருந்தது. அவர் குடும்ப நண்பராக எஸ். பொ தம்பதிகளுடன் நேசம் பாராட்டி பழகினார். அடுத்தநாள் பத்துமணி சுமாருக்கு, நாங்கள் தியாகலிங்கத்தின் வீட்டை அடைந்தோம். அவருடைய நாளை என்னும் நாவல்

நொக்ஸ் மொழியில் மாற்றப்படுவதற்காகவும், முதலில் ஆங்கிலத்தில் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த மொழிமாற்றத்தை எஸ்.பொவின் வேண்டுகலுக்கு ஏற்ப அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் சமூக ஊழியரான திருமதி இராசநாயகம் ஆங்கிலப்படுத்தி இருந்தார். அந்த கையெழுத்துப் பிரதியைக் கையளித்த எஸ்.பொ தியாக லிங்கம் மேற்கொண்டு செய்து வருகின்ற இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி, மிக அக்கறையுடன் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். புதிய ஆற்றல்களை ஊக்கப் படுத்துவதிலும், பிரசித்தப்படுத்துவதிலும் இன்றளவும் எஸ்.பொ நல்லாசானாக செயல்படுகின்றார். டென்மார்க்கில் மகேஸ்வரனுடன் நடந்த உரையாடல்களிலே அவர் எழுதி 'முடித்திருந்த நாவல் பற்றி விசாரித்து ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகள் அளித்ததற்கும் நான் சாட்சி. இந்த அக்கறை இன்று நேற்றல்ல; பல்லாண்டுகளாகவே, பல தசாப்தங்களாகவே நிலைத்து வந்துள்ளது. ஆரம்பகால எழுத்து முயற்சிகள் பற்றி அவர் சொன்ன ஒரு வரலாற்றை என் நினைவாற்றல்களுக்கு ஏற்ப இங்கு பதிவு செய்கின்றேன்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என பிற்காலத்திலே பிரசித்தமானவர்களுள் இந்திய பத்திரிகைகளில் முதன் முதலில் சிறுகதையை பிரசுரித்த பெருமை என்.கே. ரகுநாதனுக்கே உரியது. 48-ஆம் ஆண்டிலேயே அவருடைய சிறுகதை ஒன்று முருகு சுப்பிரமணியம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த பொன்னி யில் பிரசுரமாகி இருந்தது. "காதல்" போன்ற புதிய இலக்கிய

சஞ்சிகைகளையும் ரகுநாதனே தங்களுடைய வாசிப்புக்கு அறிமுகப்படுத்தியதாக எஸ்.பொ நினைவு கூர்ந்தார். சிறுகதைத் துறையில் ஓர் ஆழமான பார்வையை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு, ப. ஜீவானந்தம், மு. கார்த்திகேசன், த. இராஜகோபாலன் ஆகியோருடன் ரகுநாதனுக்கும் பங்களிப்பு உண்டு என்று சொன்னார்.

எழுத்தாளர்கள் சிறு குழுக்களாக இயங்கி, தங்களுடைய படைப்புக்களை வாசித்து, விவாதத்துக்கு உட்படுத்தி, செப்பங்கள் காண்பது இன்றளவும் எஸ்.பொ வின் கொள்கையாக இருந்து வந்துள்ளது. இப்பொழுதும், சென்னையில் இருக்கும் பொழுது, மூத்த எழுத்தாளர் களுடன் எவ்வாறு இலக்கியத் தொடர்புகளை வைத்துப் பயன் பெறுகிறாரோ, அதே போன்று புதிய எழுத்தாளர்கள் வட்டத்திலே இலக்கியச் சல்லாபஞ் செய்வதிலும் மகிழ்கின்றார். அண்மையில் ஒரு மாலைப்பொழுது எஸ்.பொ வை சந்தித்த பொழுது அவர், ப. திருநாவுக்கரசு, ஓவியர் புகழேந்தி, இப்பொழுது சினிமா பாடலாசிரியராகப் பேசப்படும் யுகபாரதி, முரளி ஆகியோருடன் இலக்கிய சல்லாபத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். இந்த குழுக்களின் அங்கத்தவர்களும் படைப்பு நோக்கங் களும் அவருடைய நீண்ட இலக்கியப் பயணத்திலே வேறு பட்டிருத்தல் தவிர்க்க இயலாததாகும்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுள் ரகுநாதனுக்கு அடுத்ததாக, இந்திய பத்திரிகைகளில் தமது சிறுகதைகளை பிரசுரித்த பெருமை எஸ்.பொவுக்கு உரியது. 1949-ஆம் ஆண்டிலேயே சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் காதல்,

ஆனந்தபோதினி, பிரசண்டவிகடன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் எஸ்.பொவின் சிறுகதைகள் பிரசுரமாயின. எனவே ஐம்பதாம் ஆண்டில் பாரதி புத்தக சாலையின் முகாமையாளராக எஸ்.பொ பணியாற்றிய காலத்தில், அந்தப் புத்தக சாலையை எழுத்தாளர் சந்திப்பு நிலையமாக மாற்றிய பெருமையும் அவருக்கு உண்டு. இக்காலத்தில் இராஜகோபாலுடைய உறவுகள் தனிப்பட்ட காரணங்கள் சிலவற்றினால் முறிந்திருந்தது. ஆனால், டொமினிக், டானியல், இ.நாகராஜன், அவர் தம்பி புஷ்பராஜன் ஆகியோர் அப்புத்தகசாலையிலே சந்தித்து படைப்பிலக்கியம் பற்றிப் பேசுவதற்கும் தாங்கள் படைப்புக்களின் பலம், பலவீனம் பற்றிய கருத்து பரிவர்த்தனை செய்வதற்குமான மையமாக மாற்றினார். பாரதி புத்தகசாலை மூடப்பட்ட பிறகும், எஸ்.பொ. இந்திய பல்கலைக்கழகத்தின் மாணவனாக இருந்த காலத்தில், இந்தக் குழுவின் செயற்பாடு தொடர்ந்ததாக அவர் நினைவு கூருகின்றார். இந்தக் குழுவின் இயக்கத்தினாலே தான் ஆரம்பத்தில் டானியலும் டொமினிக்கும் எழுத்தாளராக பிரசித்தப்படுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. நீண்ட இரவுப் பொழுதுகள் இவர்களது கதைகளை வாசித்து ஏற்ற திருத்தங்கள் செய்வதற்கு பல்கலைக்கழக விடுமுறை நாட்களைத் தாம் செலவு செய்ததாகவும் எஸ்.பொ நினைவு கூருகின்றார். இதில் வேடிக்கையான சம்பவம் ஒன்று இந்த உண்மையின் தேடலுக்கு உதவும் என்று நம்புகின்றேன்.

டானியல் எழுதிய கதையொன்றை செப்பமிட்டு,

தவறுதலாக அதை டொமினிக்கின் கதையாக நினைத்து அவரிடம் கொடுத்துவிட்டார். டொமினிக் அதன் கருவோ, உருவ அமைப்போ தம்முடையது அல்ல என்பதை அறிந்திருந்தும் தமது கதையாக அதனை வீரகேசரியில் பிரசுரித்திருந்தார். பிரசுரத்தைத் தொடர்ந்து “என் கதையை நீ திருடிவிட்டாய்” என்று டானியல், டொமினிக்கிடம் போட்ட குழாயடி சண்டை மகாபிரசித்தமானது என்று கதையைச் சொல்லி எஸ்.பொ சிரித்தார். ஆனால் டொமினிக், அதைத் தமது படைப்பென்று 1996-இல் தமது எழுபதாவது வயதை கொண்டாடும் முகமாக வெளியிட்ட டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகளிலே சேர்த்திருக்கின்றார். அந்த கதையின் பெயர் “சக்கரம் சுழன்றது”. பின்னர் இதனைச் செல்வராஜன் காவியமாக்கியும் பிரசுரித்தார். இந்தச் செல்வராஜன் செய்த உதவிகளையும் டொமினிக் தமது வரலாற்றில் மறந்துவிட்டார்.”

டானியலுக்கும், டொமினிக்குக்கும் இடையில் இருந்த குண இயல்புகளிலே உள்ள வேறுபாட்டினையும் எஸ்.பொ அச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டார். ஆரம்ப கட்டங்களிலே எஸ்.பொவின் முழு அன்பையும் அனுசரணையையும் டானியல் சம்பாதித்திருந்தார். “1952 ஆம் ஆண்டு என்று ஞாபகம். ஈழத்தில் முதலாவது சிறுகதைப் போட்டியை ‘சுதந்திரன்’ பத்திரிக்கை நடத்தியது. அதில் டானியலும் கலந்து கொள்ளத் தீர்மானித்தார். அவர் தொழிலாளி முதலாளி பிரச்சினையை மையமாக வைத்து, ஒரு கதையை எழுதியிருந்தார். அதனை செப்பனிட்டுக் கொடுத்தேன்.

ஆனாலும் 'சுதந்திரன்' போட்டியில் நடுவராக உள்ளவர்கள் இத்தகைய கதையை அதிகம் விரும்ப மாட்டார்கள் என விளக்கி காதலைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு 'அமரகாவியம்' என்ற ஒரு புதுக் கதையை எழுதியும் கொடுத்தேன். டானியல் இரண்டு கதைகளையும் போட்டிக்கு அனுப்பி வைத்தார். டானியலின் கதை நன்றாக இருப்பதாக வ.அ. இராசரத்தினம் கடிதம் எழுதி இருந்தாராம். தன் கருவுடன் கூடிய கதைக்குத்தான் பரிசு என்று டானியல் நினைத்திருந்தார். ஆனால் பரிசு கிடைத்தது 'அமர காவியத்'துக்கு. அதற்கு முதற்பரிசு கிடைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் புதுமைப்பிரியையின் கதைக்கு பரிசு கிடைத்தமை ஒரு கிளைக் கதையாகும். அது புதுமைலோலனுடன் தொடர்புடையது.

"என்னுடைய கதையொன்று தினகரனில் பிரசுரமாகி இருந்தது. அக்காலத்தில் என் காதலியாக இருந்த ஒருத்தியின் குடும்பக் கதையை எழுதியதாக அது விமர்சிக்கப்பட்டது. இதனால் பல பிரச்சினைகள் எழுந்தன. நான் விவாகம் செய்து கொள்ளும் வரையில், என் பெயரில் கதைகள் பிரசுரிப்பதில்லை என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தேன். 1955 - ஆம் ஆண்டு வரை நான் என் சொந்தப் பெயரில் கதைகள் எழுதாமலே இருக்க வேண்டும் என்ற காரணம். இன்றளவும், எழுத்தே என் சுவாசமாக உள்ளது. எழுதாமல் இருக்க முடியவில்லை. இக்கதைகள், தாராளமாக டானியலுக்கும் - டொமினிக்குக்கும் தானம் வழங்கப்பட்டன. இதுதான் வாஸ்தவம். ஆனால் இவர்களுக்கு எழுதிக் கொடுத்தேன் என்று சொல்வது மகா

மட்டமான படிப்புப் பண்புக்குப் பொருந்தாத செயலாகும். ஆனாலும், 1964-ஆம் ஆண்டு நடந்த 'முட்டையெறி' என்னை மிகவும் பாதித்தது. என் ஆதரவில் சிறுகதையாசிரியர்களாக நிமிர்ந்து, இலக்கியவாதிகளாகத் திமிர்த்தவர்கள், எனக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தமை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்த ஆத்திரத்திலேதான் நான் அஞ்ஞானதவாசம் செய்த காலத்தில் டொமினிக், டானியல் ஆகியோருக்குக் கதைகள் எழுதிக் கொடுத்தேன் என்று பகிரங்கப்படுத்தினேன். முனிவின் வசப்பட்டு பண்பை இழந்தேன். இதைப்பற்றி பின்னர், 'ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில்' மு.த.-அழுத்தமாகவே எழுதினார். அப்பொழுதெல்லாம், ஒன்றுமே பேசாத டொமினிக், இப்பொழுது, நான் மேட்டிமைக்காகப் பொய் சொல்லுகிறேன் என்று எழுதுதல் சரியல்ல.

“இது குறித்து டானியலிடம் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே வ.அ.இ. திருமலையில் வைத்து பேசியதாக என்னிடம் சொன்னார். அப்பொழுது டானியல் 'எங்களுக்குள் அந்தக் காலத்தில் படித்தவன் எஸ்.பொ தான். அவன் எங்களுடைய கதைகளைத் திருத்தித் தந்திருக்கிறான். தன் சுய சிருஷ்டிகளைத் தந்திருக்கவும் கூடும்' என்று சொன்னாராம். ஆனாலும் டானியல் கதைகளுள் 'அமரகாவியம்' இடம் பெறவில்லை. அதுதான், டானியலுக்கும், டொமினிக்கிற்கும் உள்ள குண வித்தியாசம்.”

மட்டக்களப்பிலே எஸ்.பொ. 1955-இல் மணம் செய்தார். திருமதி எஸ்.பொ. இருமரபும் துய்யவந்த வேளாள மனுஷி. இத்திருமணத்தின் பின்னர், மட்டக்களப்பையே எஸ்.பொ தம்முடைய வதிவிடமாக்கிக் கொண்டார். புகுந்த மண்ணுக்குக் கலை இலக்கியத்துறையில் நிறைவாகப் பங்களிப்புச் செய்தல் வேண்டும் என்பதில் தீவிர ஆர்வம் காட்டினார். மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் பலருடனும் தொடர்பு கொண்டார். எழுத்தாளர் சந்திப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்தி, மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றை நிறுவும்படியும் ஆலோசனை கூறினார். இந்தக் கூட்டம் கோட்டை முனையில் உள்ள சிவானந்த வாசிக சாலையில் நடந்ததாக எஸ்.பொ. நினைவு கூர்ந்தார். அப்பொழுது எஸ்.பொ கம்யூனிஸ்ட். பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் தமிழரசுக் கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளர்கள். எனவே, எஸ்.பொவுக்குத் தெரியாமலே மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. அதன் தலைவராக டி. பாக்கியநாயகமும் செயலராக எப்.ஜி. ஜெயசிங்கமும் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். எது எவ்வாறு இருப்பினும், மட்டக்களப்பு பிராந்தியத்தில் முதல் எழுத்தாளர் சங்கம் தோன்றுவதற்கு எஸ்.பொவே தூண்டு கோலாக விளங்கினார். மட்டக்களப்புச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் முன்னோடி பித்தன் என்ற புனைப்பெயரில் எழுதிய கே.எம்.ஷா. பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலே சிறந்த பத்திரிக்கையாளராக வாழ்ந்த கோபாலரட்னத்தின் சகோதரன் அருள்பிரகாசம், சித்தன் என்ற புனைப் பெயரில் கவிதைகள் எழுதியவர். பித்தன் - சித்தன்

வித்துவான் இ. கமலநாதன் ஆகியோருடன் இணைந்து 'பரணி' என்ற பெயரில் ஒரு மாசிகையை நடத்த எஸ்.பொ பெரிதும் முயன்றார். ஆனால் அது நிறைவேறவில்லை.

பாடசாலை மாணவர்களிடம் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்துவதற்காக 'மழலை' என்ற பத்திரிக்கையை வெளியிடுவதில், வெற்றி சாதித்தார். இப்பத்திரிக்கையின் ஆசிரியராக இருந்தவர், தங்கள் என்ற தங்கத்துரை. 'மழலை' பத்திரிக்கைக்கு கண்ணதாசனும் வாழ்த்துப் பாடல் எழுதிக் கொடுத்தார் என்பது வரலாற்றுப் பதிவு. காசி ஆனந்தனும், சுபந்திரனும் 'மழலை'யுடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார்கள்.

ஸாஹிரா மகாநாட்டின் வெளிநடப்புக்குப் பின்னர், எஸ்.பொ தமது நற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதிலே மிகவும் உதவியவர் இளம்பிறை எம்.ஏ. ரஹ்மான். எஸ்.பொ கொழும்பில் களம் அமைத்துக் கொள்வதற்கு அவருடைய ஆட்டுப்பட்டித் தெருவிலமைந்த ரெயின்போ அச்சகமே பிரதான துணையாய் நின்றது. ரஹ்மானுக்கும் எஸ்.பொவுக்கும் நட்பினை ஏற்படுத்தி வைத்தவர் இளங்கீரன். "மரகதம்" சஞ்சிகையை அச்சிடுவதில் ரஹ்மான் இளங்கீரனுக்கு பெரிதும் உதவினார். தற்காலத்தில் பதிவு செய்யப்படுவது போல 'மரகதம்' ரெயின்போவில் அச்சிடப்படவில்லை. அதன் அட்டைகளை மட்டுமே அச்சிட்டு உதவினார். மணவைத்தம்பி நடத்திய 'சித்ரா' அச்சகத்தை குத்தகைக்கு எடுத்து 'மரகதம்' அச்சிடப்பட்டது. இதுதான் உண்மை.

மீண்டும் குழுக்களாக இயங்குவதில் எஸ்.பொ காட்டிய அக்கறைக்கு வருவோம். ரஹ்மானும் கூட்டுப் பரிசோதனைகளிலே அக்கறை காட்டினார். இதற்கு முன்னரே எஸ்.பொ, இ.நாகராஜன், கனக - செந்திநாதன், க.வே., குறமகள் ஆகியோருடன் இணைந்து 'மத்தாப்பு' என்ற குறுநாவலை வீரகேசரியில் எழுதி இருந்தார். அதே போன்று, கூட்டு முயற்சிகளை செய்வதற்கு 'தினகரன்' ஆசிரியர் முன்வந்துள்ளதாக, ரஹ்மான், எஸ்.பொவை இத்தகைய முயற்சியில் உதவும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

இதே கட்டத்தில் பிறிதொரு நிகழ்ச்சியும் நடந்தது. நீலாவணன் தலைமையில், கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்று உருவாகியது. கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட எஸ்.பொவின் எழுத்தாற்றல்களை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்பதிலே அவர் தீவிரம் காட்டினார். எஸ்.பொ இலங்கைக் கலைக்கழகத்தில் 'முதல் முழக்கம்' என்ற பிரதிக்கு பரிசு பெற்றமை மட்டக்களப்பு மண்ணுக்குச் சம்பாதிக்கப்பட்ட கௌரவம் என நம்பினார். எனவே கல்முனை எழுத்தாளர் சங்க முதல் பணியாக எஸ்.பொ வுக்குத் தங்கப் பதக்கம் சூட்டி, கௌரவித்தல் வேண்டும் என்று விழா ஏற்பாடு செய்தார்கள். இந்த விழாவின் மூலம் கிழக்கிலங்கையிலே எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலே ஒரு புதிய புரிந்துணர்வு உருவாகத் துவங்கிற்று. வ.அ. இராசரத்தினம், அண்ணல் முதலானோரும், கல்முனைக்கு வரத் துவங்கினர். ஏறத்தாழ இக்காலக்கட்டத்திலே ஏ.ஜே. கனகரட்னா தம்பிலுவில் மகாவித்யாலயத்தில் ஆசிரியராக இருந்தார். கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூலம்,

மருதூர் கொத்தன், எம்.ஏ. நுஃமான், சத்தியநாதன், சடாச்சரன், மருதூர் கனி, யு.எல்.ஏ. மஜித், எஸ்.ஏ. ஹசன் மௌலானா ஆகியோருடைய உறவுகள் ஏற்பட்டன. “அந்த காலத்தில் ரஹ்மான் மட்டக்களப்புக்கு வரும் பொழுதெல்லாம் (மாதம் ஒரு முறையாவது வருவது அவர் வழக்கம்) நீலாவணன் வீட்டிலே ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பு நடைபெற்றே தீரும் ..... மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் பல்வேறு எழுத்தாளர் வட்டங்களிலே தண்டிற்ங்கியிருந்த எழுத்தாளர் சகலருடனும் ரஹ்மான் சுமுகமாக உறவு வைத்துக் கொள்ளத் தவறியதில்லை. அவர் வகுத்தமைத்த முதலாவது பரிசோதனைக் களம் ‘கோட்டைமுனை பாலத்திலே’ என்பதாகும். இதில் ஒன்பது எழுத்தாளர்கள் பங்கு பற்றினார்கள்” என்று நீலாவணன் எஸ்.பொ. நினைவுகளிலே குறிப்பிடுகின்றார். மருதூர் கொத்தனும் சத்தியநாதனும், கல்முனை எழுத்தாளர்களாக இணைந்தார்கள். செழியன் பேரின்பநாயகமும் ஆர். பாலகிருஷ்ணனும் இதன் மூலம் எழுத்துப் பிரவேசம் செய்தார்கள். இவர்களைத் தவிர மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த டி. பாக்கியநாயகம், நவம் ஆகியோரும் பங்கு பற்றினர். இதை இப்பொழுது பார்க்கும் பொழுது புதிய ஆற்றல்களை ஒன்றிணைத்து இலக்கிய முன்னேற்றம் காண வேண்டும் என்கிற சத்தியமே மேலோங்கி இருப்பதைக் காணலாம்.

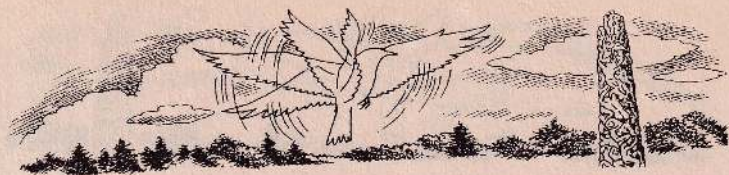
“அடுத்து, மரபு என்ற பரிசோதனைக் களத்தை வகுத்தமைத்தார். இந்தப் பரிசோதனைக் களத்திலே ஓர் உருவகக் கதை, ஒரு சிறுகதை, ஓர் ஓரங்க நாடகம், ஒரு

குறுங்காவியம், ஒரு குறுநாவல் ஆகியன இடம்பெற்றன. இலக்கியத்திலே மரபுநிலை பேணப்படுதல் பற்றிய சிரத்தையை நான் அக்காலத்திலேயே பிரசித்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். இதனாலும் எனக்கும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினருக்கும் இடையிலே தோன்றிய முரண்பாடு முனைப்புப் பெற்றிருந்தது. எனவே, இது குறித்த ஆக்க இலக்கிய விசாரணை ஒன்று தக்கதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. மரபு நிலை பேணுதல் என்ற ஒரே பொருளை, பல கோணங்களிலும், பல இலக்கிய உருவங்களிலும் தரிசிக்கும் ஓர் உபாயத்தை இந்தப் பரிசோதனை பயின்றது. உருவக் கதையை ரஹ்மானும், சிறுகதையை மருதூர் கொத்தனும், ஓரங்க நாடகத்தை ஆர். பாலகிருஷ்ணனும், குறுங்காவியத்தை நீலாவணனும், குறுநாவலை நானும் எழுதினோம். இந்த எழுத்துத் திட்டத்திற்கான கூட்டம் கவிஞர் நீலாவணனுடைய வீட்டில், எம்.ஏ. ரஹ்மானின் தலைமையில் நடைபெற்றது." (நீலாவணன் எஸ்.பொ நினைவுகள் பக்கம் 97—98.)

இதனைத் தொடர்ந்து பத்துத் தக்கார்கள் கலந்து கொண்ட 'இருவர் நோக்கு' என்கிற விமர்சன கூட்டுக் களமும் தினகரனில் வெளிவந்தது. "இவையனைத்தும் எத்தகைய இலக்கிய நேசிப்புகளின் வெளிப்பாடுகள்!" என்று ஓர் சந்தர்ப்பத்திலே சிலிர்த்தார். இவை தவிர யாழ்ப்பாண தொடர்புகளைத் துண்டித்து விடாமல், 'மணி மகுபம்' என்ற தலைப்பிலே ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலேயும் ஒவ்வொரு சுவை தூக்கலாகத் தொனிக்கும் வண்ணம், ஒன்பான் சுவையும் கொண்ட குறுநாவல் ஒன்றினை இ.

நாகராஜனுடனும் கனக - செந்திநாதனுடனும் இணைந்து, வீரகேசரியில் எழுதினார்.

எப்பொழுதுமே எஸ்.பொ தம்மை மட்டுமே முன்னிலைப் படுத்தாது, சமகால இலக்கிய ஆர்வங்களையும், போக்குகளையும் பதிவு செய்வதில் ஆர்வம் காட்டினார். ஆஸ்திரேலியாவில் வாழத் துவங்கிய காலத்தில் புதிய கலை, இலக்கிய ஆர்வங்களுக்கு ஊக்கம் கொடுப்பதற்காகச் சிட்னி தமிழ் அரங்கக் கலைகள் சக இலக்கிய பவர் என்கிற அமைப்பினை உருவாக்கி நாடகக்கலையின் முன்னேற்றத்திற்கு உழைத்தார். பவர் சார்பிலே பல நாடகங்கள் வெற்றிகரமாக மேடையேற்றப்பட்டன. இவை தவிர மெல்பெனிலிருந்து அரவிந்தன் பல மாதங்கள் தொடர்ந்து நடத்திய 'மரபு' என்ற சஞ்சிகையின் வளர்ச்சிக்கு பெரும்பங்காற்றினார். புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் இலக்கியக் குரலாய் யாழ் எஸ். பாஸ்கரை ஆசிரியராகக் கொண்டு சென்னையிலிருந்து, அக்னிகுஞ்சு' என்ற மாசிகையை வெளியிடுவதில் பிரதம இலக்கிய ஆலோசகராய் எஸ்.பொ வழி நடத்தினார். 'புலம்பெயர்ந்தோரின் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஓர் அங்கீகாரம் கிடைக்க வேண்டும்' என்பதற்காக தமிழ்நாட்டு முன்னணி எழுத்தாளரான இந்திரா பார்த்தசாரதியுடன் இணைந்து பணியும் பணையும் என்கிற சிறுகதை தொகுதியை வெளியிட்டார். அது புலம் பெயர்ந்தோர் மத்தியிலே பெரியதோர் இலக்கிய எழுச்சியை தோற்றுவித்தது என்பது மறுப்பதற்கில்லை. இதனை முன்னோடியாகக் கொண்டு,

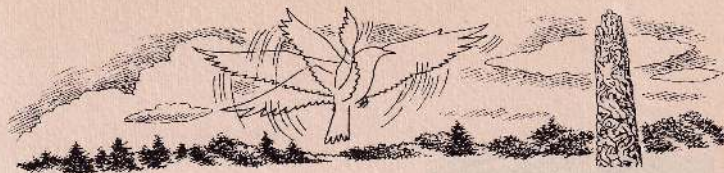

மலேசிய சிறுகதைகளைக் கொண்ட வேரும் வாழ்வும் தொடர்ந்து வெளிவந்துள்ளது.

தியாகலிங்கத்தின் வீட்டிலே இவ்வாறான நீண்ட நனைவிடை தோய்தலுக்கு என்னை உட்படுத்திக் கொண்டதற்கு ஓர் காரணம் உள்ளது. தாம் தமிழ் கனேடிய எழுத்தாளர்களுடன் பேசியதாகவும், அவர்கள் கனேடிய கதைஞர்களின் கதைக் கோவை ஒன்றினை வீடும் வெளியும் என்ற பெயரில் வெளியிட ஆயத்தங்கள் செய்வதாகவும் தெரிவித்த அவர், ஐரோப்பாவில் வாழும் தமிழ்க் கதைஞர்களுடைய தொகுதியை ஒன்றினைத் தொகுக்கும் பணியிலே ஈடுபட்டு உதவும்படி என்னையும் தியாகலிங்கத்தையும் விநயமுடன் கேட்டுக் கொண்டார்.

நோர்வேயில் நடைபெற்ற இலக்கிய விழா, மிகச் சிறப்பாக நடந்தது. கலை இலக்கியவாதிகள், ஆர்வமுடன் கலந்து கொண்டார்கள். இது சனிக்கிழமை நடந்தது. அடுத்த நாள், டென்மார்க்கை சென்றடைய வேண்டும். ஒஸ்லோவிவிருந்து, டென்மார்க்கிற்கு ஞாயிற்றுக்கிழமையில் கப்பல் சேவை கிடையாது. ஒல்லாந்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் சுரேந்திரன் எங்களுக்காக ஞாயிற்றுக்கிழமையே வீட்டில் வந்து காத்திருப்பதாக அறிவித்திருந்தார். எனவே கூட்டம் முடிந்ததும், சுவீடன் சென்று, அங்கிருந்து டென்மார்க் செல்வதற்கான கப்பல் பயணத்தை ஒழுங்கு செய்வதற்காக நான் என்னுடைய உறவினனான ஸ்ரீகுமாருடன் ஓடித் திரிய வேண்டி இருந்தது. கவிஞர்

இளவாலை விஜேந்திரன், கோவிலூர் செல்வராஜன், பேராசிரியர் சண்முகரத்தினம், யோகேஸ்வரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்ட ஒரு சுவையான இலக்கியச் சந்திப்பினை இங்கு முறையாக பதிவு செய்ய முடியாதிருக்கிறேன்.

ஆதவனும் அந்த இளங்குடும்பமும், சிறிதரனும் மனைவியும், குடும்ப பாசம் சொரிந்து அவரை வழி அனுப்பி வைத்தது மன நெகிழ்ச்சியை தரக்கூடியதாக இருந்தது. பல சந்தர்ப்பங்களிலும், இலக்கியத்திற்காக குடும்ப பாசங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு துறவி வாழ்க்கையை எஸ்.பொ வாழ்வதாக நான் நினைத்ததுண்டு. ஆனாலும், கல்லுக்குள் ஈரம் போன்று அவர் தன் உறவினரை நேசிக்கும் பாங்கு எஸ்.பொ பற்றி யாரும் பார்க்காத பிறிதொரு முகமாகும்.

10

என் மைத்துனன் ஸ்ரீ
ரஞ்சன் வீட்டிலேதான் அன்
றிரவு தங்கினோம். அவர்
ஸ்ரீகுமாரின் சகோதரன். இன்
னொரு சகோதரன் ஸ்ரீகரன்.
மூவரும் இணைந்து Pizza Hut
என்னும் உணவு விடுதிகளை
வெற்றிகரமாக நடத்துகிறார்கள்.
நோர்வே பயணம், எஸ்.பொ
வுக்குத் திருப்தியைத் தந்தது.
அங்குள்ள என் உறவினர்களை
முதல் தடவையாக சந்தித்த
தினால் திருமதி எஸ்.பொவும்
அவர்களுடன் நீண்ட நேரம்

உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு 'பிட்ஸா' விருப்பம். இன்றளவும் எஸ்.பொ சாப்பாட்டு விஷயங்களில் அசல் யாழ்ப்பாணத் தவனாகவே வாழ்கிறார். எனவே அவருக்காக இடியப்பம், மாசிச் சம்பல், இறால் சொதி ஆகியவற்றைத் தயாரித்தார்கள். இரவு வேளையில் அவர் சோறு சாப்பிடுவதில்லை. கடலுணவுகள், சிறப்பாக நண்டு கணவாய் ஆகியவற்றை அவர் விரும்பிச் சாப்பிடுகிறார். கோழி இறைச்சியை 'உருமாற்றப்பட்ட மக்காச்சோளம்' என்று குறிப்பிடுவார். அதிகாலை நான்கு மணிக்கே பயணத்திற்கு ஆயத்தமானோம். நூற்றைம்பது கிலோ மீட்டர் வரையில் காலை ஓட்டியதும் எனக்குக் களைப்பாக இருந்தது. ஒரு பெட்ரோல் பங்கில், காலை உணவுக்கு "குரொசெண்ட்" வாங்கினோம். வசதியான ஒரு தங்குமிடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, காலை நிறுத்தி ஒன்றரை மணி நேரம் காருக்குள்ளேயே தூங்கினேன். அதன் பின்னர் அசதி நீங்கி தெம்பாகக் காரோட்ட முடிந்தது. எஸ்.பொ தூக்கப் பிரியரல்லர்.

எஸ்.பொ ஒரு கட்டத்திலே இலங்கை பாடவிதான அபிவிருத்திச் சபையில் பணியாற்றினார் என்றும், அக்காலத்தில் பாடநூல்களைத் திட்டமிடுவதிலே அவர் அயராது உழைத்தார் என்றும் கொழும்பில் பாலசிங்கத்தாரின் வீட்டிற்கு அயல் வீட்டில் வாழ்ந்த மாத்தளை கார்த்திகேசு நிறையவே சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். பெரும்பாலும், இலக்கியம் பற்றிப் பேசியதினால் ஒரு மாறுதலுக்காகப் பணிமுறையில், அவர் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டை அறியும் ஆவலுடன் பயணப் பேச்சைத் துவங்கினேன்.

1970 ஆம் ஆண்டில் சமசமாஜிகள், கம்யூனிஸ்டுகள் இணைந்த கூட்டணி, மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை வாக்குகள் பெற்று ஆட்சி பீடம் ஏறியது. இந்த ஆட்சியிலே தான் சிறுபான்மைத் தமிழரின் தலைவராகத் திகழ்ந்த எம்.சி. சுப்பிரமணியம் (எஸ்.பொவின் அத்தான்) நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றிருந்தார். இந்த ஆட்சியிலே தான் சோல்பரி யாப்பு மாற்றப்பட்டு டாக்டர் கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வாவின் பரிந்துரையில் உருவாக்கப்பட்ட யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது. கல்வித்துறையிலும் கொலோனியல் காலத்து முறைமைகளை மாற்றியமைக்கும் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. முற்றிலும் சீர்திருத்தப்பட்ட கல்வி முறையை ஆறாம் வகுப்புத் தொடக்கம், எஸ்.எஸ்.சி வரை புகுத்தும் நடவடிக்கைகள் கடுகதியில் மேற்கொள்ளப் பட்டன. இவற்றைச் செயற்படுத்துவதற்காக, பல்கலைக் கழக கல்வித்துறைப் பேராசிரியராக இருந்த பிரேமதாஸ உடாகம கல்விச் செயலாளராக நியமனம் பெற்றார்.

பாட விதான அபிவிருத்திச் சபை, புதிய ஆளணி திரட்டப்பட்டுச் சுறு சுறுப்பாக இயங்கலாயிற்று. சிங்களம்-தமிழ் ஆகியன கல்வி மொழிகளாக ஏற்கப்பட்ட நிலையில் முதல் மொழிக் குழுவின் தமிழ்ப் பிரிவுத் தலைவராக செ. வேலாயுதபிள்ளை நியமிக்கப்பட்டார். தமிழ்ப் பாட நூல் குழுவுக்கு தேவையானவர்களைப் பரிந்துரை செய்யும் உரிமையும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. அவர் தமது துணைத்தலைவராகச் செயல்பட வேண்டும் என்று எஸ்.பொவின் பெயரையே சிபாரிசு செய்தார். ஆறு பேர்

கொண்ட இக்குழு புதிய ஆறாம் வகுப்புத் தொடக்கம் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரையிலான தமிழ்மொழி நூல்களுக்கான பாட விதானங்களைத் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டது. வேலாயுதம் சிறந்த தமிழறிஞர். இலக்கண-இலக்கியங்கள் நன்கு கற்றவர். தற்கால இலக்கியப் போக்குகளை இணைத்துக் கொள்வதற்காகவே எஸ்.பொ வைத் தன் துணைத்தலைவராக நியமித்ததாகவும் பெருமை யாகக் கூறிக் கொண்டாராம்.

இதுவரை காலமும் பாடநூல்கள் ஏட்டுத் தமிழைச் சார்ந்து நின்றன. ஏட்டுத் தமிழுக்கும் வீட்டுத் தமிழுக்கும் பெரிய இடைவெளி இருந்தது. இந்த இடைவெளியை நீக்கும் வகையில் பாடநூல்கள் எழுதப்படுதல் வேண்டுமென்று எஸ்.பொ சமர்ப்பித்த ஆலோசனை முழுவதுமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. சிங்களப் பாட நூல் சபைக்கு எம்.ஏ.டி. சில்வா தலைமை தாங்கினார். அவர் படைப்பிலக்கியக்காரர். எனவே அவருக்கும் எஸ்.பொவுக்குமிடையில் நேச பூர்வமான உறவு நிலைத்தது. பாடநூல்களிலே இலங்கையின் பொதுமையைப் பிரதி பவிக்கக் கூடியதாகச் சில பாடங்கள் அமையலாம் என்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. பாடநூல் தயாரிப்பில் ஈடுபட்ட பொழுது எஸ்.பொவே பெரும்பாலான உரைநடைப் பாடங்களை எழுதுவதில் ஈடுபட்டிருந்த படியால், அவருக்குத் தனியறையே ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. தன்னுடைய எழுத்து வாழ்க்கையில் இந்தப் பணி முக்கியமானது என்று கூறுகின்றார். வீட்டு மொழிக்கும் ஏற்ற வகையில் பாடங்களை அமைப்பதற்காகக் குழுவுக்கு

அப்பாற்பட்ட எழுத்தாளர்களுடைய உதவிகளையும் எஸ்.பொ பெற்றுக் கொண்டார். அவர்களுள் வ.அ. இராசரத்தினமும், அண்ணலும் முக்கியமானவர்கள். சமூகநலப் பிரக்ஞையை மாணவர்கள் மத்தியிலே உருவாக்க வேண்டும் என்பதற்காக எஸ்.பொ வகுத்தமைத்த பாடங்கள்தான் 'வழிகோலிகள்'. Path Finders என்கிற இயக்கத்தை மனதில் வைத்தே இந்தப் பாடங்களை வகுத்தமைத்தார். மத வேறுபாடின்றி இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவக் கதைகளும் இணைக்கப்பட்டன. எழுதப்பட்ட வசனபாடங்கள் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகள் மூலம் முன்னோட்டப் பாடசாலைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து நடத்தப்பட்டன. இதற்குக் கல்விப் பணிப்பாளர் கமலா பீரீஸ் தலைமை தாங்கினார். இதனைச் செயற்படுத்திய ஏ.சி.எம். சுபியான் மட்டக்களப்புப் பாடசாலைகளைப் பெரிதும் தேர்ந்தெடுத்தார். முன்னோட்டப் பாடங்கள் மகா திருப்தி தருவதாக அவர் அறிக்கை சமர்ப்பித்தார். வசன பாடங்கள் தற்கால வாழ்க்கையுடன் இணைந்ததாக அமைக்கப்பட்ட போதிலும், தமிழின் தொன்மையையும் அதன் செழுமையையும் மாணவர்கள் உணரும் வகையிலே செய்யுள் பகுதியை இணைத்தல் வேண்டும் என்பதிலே வேலாயுதமும் எஸ்.பொவும் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக செயற்பட்டார்கள். தமிழ்ப் பாடநூலுக்கு 'தமிழ்' என்றே பெயர் வைக்க எஸ்.பொ விரும்பினார். அந்த விருப்பமும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு ஆறாவது வகுப்புக்கான முதற் பாடநூல் குறுகிய காலத்தில் தயாரிக்கப்பட்டது.

தமிழ்க் குழுவினரே ஆறு தமிழர்கள் அங்கத்துவம் வகித்த போதிலும், பல்கலைக்கழகம் மற்றும் நலன்களை வலியுறுத்தும் வகையில் மூவர் கொண்ட ஆலோசனைக் குழுவும், கல்விச்செயலாளரினால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம், கலாநிதி கைலாசபதி, மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் சார்பாக இரா. சிவலிங்கம் ஆவர். இவர்களுள் கைலாசபதி பிரேமதாசாவின் நண்பராக இருந்தபடியால் அந்த நியமனத்தைப் பெற்றார். இந்த ஆலோசனைக் குழுவினர் அவ்வப்போது கூடிப் பாடநூலின் முன்னேற்றம் பற்றி விவாதித்தனர். இந்தத் தகவல்களை எல்லாம் எஸ்.பொ சொல்லவும், நாங்கள் சுவீடன் நாட்டின் துறைமுகத்தை அடையவும் சரியாக இருந்தது. அங்கிருந்து, ஜேர்மன் நாட்டிற்கும், டென்மார்க் நாட்டிற்கும் கடல்வழிச் சேவைகள் நடத்தப்படுகின்றன. இங்கிருந்து டென்மார்க் செல்லும் கப்பல், விசைப்படகு வகையைச் சேர்ந்தது. சிறியது; வேகமாகச் செல்ல வல்லது. கடற் பயணம் மூன்று மணிநேரமே. அன்று ஞாயிறான படியால், பயணிகள் தொகையும் குறைவு. இரவு அதிக நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தபடியால் திருமதி எஸ்.பொ தூங்க விரும்பினார். அவர் ஓர் ஒதுக்குப்புறமான வாங்கிலே தூங்கினார். கப்பலுக்குள் புகைபிடித்தல் தடைசெய்யப் பட்டுள்ளது. மேல்தளத்தில் பியர் விற்பனைப் பகுதிக்கு வெளியே இருந்த மேடையில் அமர்ந்து புகைக்க அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். எஸ்.பொ அடிக்கடி புகைப்பது இன்றளவும் வழக்கமாக உள்ளது. எனவே, அந்த இடத்திற்குச் சென்று அமர்ந்து கொண்டோம். பருவ காலத்திற்கு மாறாக அன்று அழகாக

வெயில் எறித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த வெயிலில் அமர்ந்து கடற்பயணம் செய்வது சுகமாகவும் இருந்தது. அப்பொழுது அவர் கூறியவை:

“ஆறாவது தமிழ்நூல் தயாரிக்கப்பட்டது. அவ்வாறே ஆறாவது சிங்கள நூலும் தயாரிக்கப்பட்டது. இரண்டு குழுக்களும் அவற்றின் ஆலோசனைக் குழுக்களும், பாடவிதான அபிவிருத்திசபையின் இயக்குநர் ஆரியதாசாவும், எல்லோருக்கும் மேலான அரச அதிகாரியாக இருந்த பிரேமதாச உடாகமவும் இவ்விரு பாடநூல்களையும் அங்கீகரிப்பதற்காகக் கூடியிருந்தனர். பாடநூலின் பிரதிகளும் அவை பற்றிய ஆங்கில குறிப்புகளும் பிரேமதாசாவுக்கு ஏற்கனவே சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்தன. இதனை ஒரு சம்பிரதாயமான கூட்டமென்றே தமிழ்க் குழு உறுப்பினர்கள் கருதி இருந்தார்கள். ஆனால் அது அவ்வாறு அமையவில்லை. ‘தமிழ் ஆறாம் வகுப்புப் புத்தகம் ஒட்டுமொத்தமாக - Too much of ‘Espo’-ism is dominating’ என்று கைலாசபதி, தமது அபிப்பிராயத்தை முன் வைத்தார். பிரேமதாசாவுக்கு இது விளங்கவில்லை. எஸ்.பொ என்கிற எழுத்தாளனுடைய ஆளுமை அதிகமாக இருப்பதாக விளக்கப்பட்டது. சிங்களக் குழுவைச் சேர்ந்த எம்.ஏ.டி. சில்வாவும், ஹெட்டிஹேவாவும் தமிழ்க் குழுவில் அவர் ஒருவரே படைப்பாளியாக இருப்பதினால் அது தவிர்க்க இயலாது என்று சமாதானம் கூறினார்கள். ஈற்றிலே பிரேமதாசா பின்வருமாறு திருவாய் மலர்ந்தருளினார். ‘சிங்கள நூல் எனக்குத் திருப்தி தருகின்றது. தமிழ்நூல் எதிர்பார்த்த திருப்தியைத் தரவில்லை என்றே சொல்லலாம். சிங்கள பாடநூல் மொழிகற்றலை முன்னோக்கி எடுத்துச்

செல்கிறது. ஆனால், தமிழ்பாடநூல் பிற்போக்கானதாகவும் பின்னோக்கிச் செல்வதாகவும் சில இடங்களில் அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக இவ்வளவு பழந்தமிழ்க் கவிதைகள் சேர்க்கப்படுதல் அவசியமா? ஏன் தமிழர்கள் இன்னமும் பின்னோக்கியே பார்க்கிறார்கள்? அடுத்து எழுதும் நூல்களிலே இதனைத் தவிர்க்க இயலாதா? என்ற வகையில் ஒரு பிடி பிடித்தார். கூட்ட மண்டபத்தில் அம்மதி நிலவியது. தலைவர் வேலாயுதபிள்ளை குன்றிப்போனார். ஏனைய தமிழ் உறுப்பினர்கள் தலை கவிழ்ந்து மௌனித்தார்கள். ஆலோசகர்களாக அமர்ந்திருந்த பேராசிரியரும் கலாநிதியும் என்ன பதில் என்பது போலப் பாடநூல் குழுவைப் பார்த்தார்கள். இந்தப் பேச்சும் அமைதியும் எனக்குச் சினம் ஏற்றியது. எழுந்து நின்றேன். 'தமிழ் மொழி கற்பித்தலுக்கும், சிங்கள மொழி கற்பித்தலுக்கும் ஒரு பாரிய வேறுபாடு இருத்தலை நீங்கள் உணர வேண்டும். சிங்கள மொழி ஒரு பிராந்திய மொழி. இன்று அரசு மொழியாகி சர்வதேசத் தன்மையைப் பெற விழைகிறது. சிங்கள மொழிக்கு பின்னோக்கிப் பார்ப்பதற்குச் செழுமையான இலக்கியப் பின்னணிகிடையாது. ஆனால், தமிழ் மொழி அவ்வாறல்ல. அது சர்வதேசிய மொழியாக இருந்தது. இன்று இலங்கையில் அதனைக் கற்பித்தல், பிராந்திய தேவைகளுக்காகச் சுருக்கப்படுகின்றது. எதிர்காலத்தை நம்பிக்கையுடன் பார்ப்பதற்கு தமிழ்ச் சிறார்களுக்கு எதுவுமே இல்லை. மேற்படி இலக்கியச் செழுமைகளைத் திரும்பிப் பார்க்கும் சிறிய மன ஆறுதலாவது அளிக்கப்படலாகாதா?' என்று கேட்டு நான் அமர்ந்தேன். நீண்ட மௌனம் நிலவியது. கூட்டம் சடுதியாக முடிவடைந்தது. என் பதிலின் விளைவு எதுவென்று எனக்குத் தெரியும். நான் எதிர்பார்த்ததே

நடந்தது. பாடவிதான சபையுடன் எனக்கிருந்த உறவு அடுத்த வாரமே துண்டிக்கப்பட்டது. பின்னர் எஸ்பொயிசத்தைக் களைந்தெடுக்கப்படும் பணி முடுக்கி விடப்பட்டு, திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, ஆறாம் வகுப்பு நூல் வந்தது. இளைய தலைமுறை சமகால தமிழுடனும் சமூக பிரக்கையுடனும் முன்னேற உதவலாம் என்கிற என்னாசை இவ்வாறு அறுந்தது.”

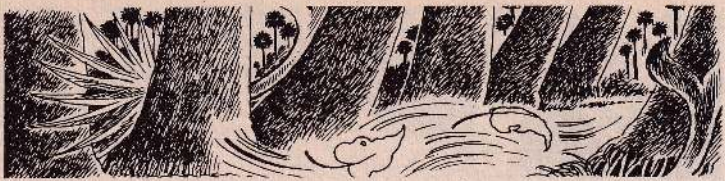
இலக்கிய முரண்பாடுகளைப் பொதுப் பணியிலேயும், எடுத்துச் செல்லும் அளவுக்குக் கைலாசபதி செயல்பட்டதை இச்சம்பவம் எனக்கு ஓரளவு உணர்த்தியது. குறிப்பறிந்து நான் “பார்” சென்று ஒரு “பியர் கான்” வாங்கிவந்து கொடுத்தேன். பழைய ரணத்தை மீண்டும் மறக்க ஆசை கொண்டவர் போன்று, அதனை உற்சாகத்துடன் அருந்தினார்.

இன்னொரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு எஸ்.பொ தொடர்ந்தார். “என் நீண்ட கால வாழ்க்கையில் இத்தகைய ஏமாற்றங்களை நான் நிறையவே சந்தித்துள்ளேன். பாடவிதான அபிவிருத்தி சபையிலிருந்து தெமட்டகொடவிலுள்ள செயிற்ற மத்யூஸ் கல்லூரிக்கு உதவியாசிரியனாக மாற்றப்பட்டேன். இந்த மாற்றம் இன்னொரு வழியில் என்னை வளர்த்துக் கொள்ளப் பெரிதும் உதவியது. ஒன்று தர்மா, என் வாழ்க்கையிலே தடைகள் இன்னொரு வளர்ச்சிக் கட்டத்திற்கான படிக்கற்களாகவே அமைந்தன. அந்தக் கல்லூரியில் காலை நேரத்தில் சிங்கள வகுப்புகளும், மதியத்திற்குப் பிறகு தமிழ் வகுப்புகளும் நடத்தப்பட்டன. அங்கு எனக்கு அதிகமான

வேலை இருக்கவில்லை. பல்கலைக் கழகப் புகழுக மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிப்பது மட்டுமே என்பணியாகச் சுமத்தப்பட்டது. தமிழ்ப் பகுதிக்கு திருமதியோகராஜா அதிபராகத் திகழ்ந்தார். இவர் ஏலவே 1965ஆம் ஆண்டு, சரித்திரப் பாடநூல் சபையில், என்னுடன் பணியாற்றியவர். சிறிது காலம் விவேகானந்தா பாடசாலையிலும் என் உடன் ஆசிரியராக இருந்தவர். அவர் கறுவாக்காட்டுவாழ் மேட்டுக்குடி மகளாக இருந்த போதிலும், தமிழ்நேசிப்பு மிக்கவர். என்னை எழுத்தாளனாக மிகவும் மதித்தவர். எனவே, என் எழுத்துப் பணியைத் தொடர, சகல உதவிகளும் செய்தார். இந்தக் காலத்திலேதான், கொழும்பில் இயங்கிய நாடகக் குழுக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகள் வைக்கலானேன். நாடக நெறியாள்கையில் புதிதுகள் சாதித்துக் கொண்டிருந்த சுஹேர் ஹமீதுடன் நெருங்கிய நட்பு மலர்ந்தது. மற்றும் கொழும்பில் இருந்த நாடகத்துறை சார்ந்த மாத்தளை கார்த்திகேசு, ரோபர்ட், ராஜ பாண்டியன், ஜவஹர், டன்குமார், ஜோபு நசீர், ராஜேந்திரன், லடிஸ் வீரமணி, அந்தனி ஜீவா, ஏகாம்பரம், ராஜன், ராஜம், ஜெயந்தி, ஜெயகௌரி, சசிகலா, மணிமேகலை போன்ற நாடகக் கலைஞர்களுடன் நட்பும் உறவும் மலர்ந்தது. இங்கேதான் வி.கே.டி. பாலனுடைய கலை இலக்கியத் தொடர்பும் ஆரம்பமாயிற்று. கொழும்பில் மேடையேற்றப்பட்ட அனைத்து நாடகங்களுக்கும் செல்வதை எனது வழக்கமாக்கிக் கொண்டேன். சிங்கள நாடகங்கள் பலவற்றையும் பார்த்தேன். சுஹேர் ஹமீதும், மாத்தளை கார்த்திகேசுவும் வற்புறுத்தினபடியால்,

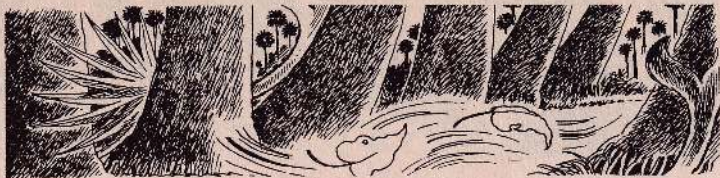
திரைப்படப் பிரதியாக்கம் பற்றிய வகுப்புகளிலும் சேர்ந்தேன். ஹென்றி ஜெயசேனா, தயானந்த குணவர்த்தன போன்ற சிங்கள நாடக வல்லுனர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. சிங்கள - தமிழ் நாடகக் கலைஞர்களுக்கிடையில் நடந்த கருத்தரங்கொன்று முக்கியமானது. அதன் தலைமை உரையை ஹென்றி ஜெயசேனா நிகழ்த்தினார். அதனைத் தமிழாக்கும் பணி என் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. இந்தக் காலத்திலே கல்லூரிக் கட்டட நிதிக்காக ஒரு நாடகம் தயாரித்துத் தரும்படி திருமதி யோகராஜா என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். அதற்காகவே 'முறுவல்' நாடகம் எழுதப்பட்டது. நெறியாள்கையை சுஹோர் ஹமீதும் ஒப்படைத்தேன். இந்த நாடகத் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது நாடகக் கலை நுணுக்கங்கள் பற்றி நிறைய வாசிக்கவும், அறிந்து கொள்ளவும் வாகான சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்தன. 'முறுவல்' நாடகம், முதலில் பொரளையில் மேடையேற்றப்பட்டது. இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து, மாத்தளைக் கார்த்திகேசு தயாரிப்பாக பம்பலப்பிட்டி கதிரேசன் மண்டபத்தில் அது அரங்கேற்றப்பட்டு, மாபெரும் வெற்றியைச் சாதித்தது.

“சற்றும் எதிர்பாராத சடுதியில் நான் வாழைச்சேனை மகா வித்யாலயத்தின் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டேன். இந்த நியமனத்திற்கு என்னுடன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவரும் பின்னர் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசியல்வாதியாகவும் திகழ்ந்த எம்.ஏ.சி.ஏ. ரகுமான் உதவினார். அங்கு அதிபராக இருந்த காலத்தில்

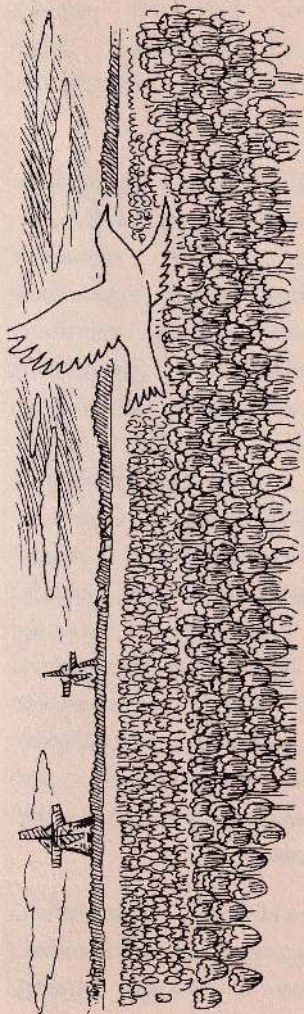
முதல் முறையாக நாடகத்துறையில் டிப்ளமா கோர்ஸ் நடத்தப்படுவதற்கான விளம்பரம் வெளிவந்தது. நாடகத்துறையில் ஆர்வமுள்ள ஆசிரியர்களுக்கு நாடகத்துறையில் விசேட பயிற்சியை அளிப்பதற்காகவும் அவர்களின் மூலம் நாடகக் கலை பாடசாலைகள் ஊடாக முன்னெடுக்கப்படும் என்றும் அறியலானேன். உத்தியோக உயர்வுக்குப் பட்ட மேற்படிப்பு டிப்ளமா அவசியமென வலியுறுத்தப்பட்ட காலம். இதற்கு முன்னரும், பின்னர் நான் இலங்கையில் வாழ்ந்தது வரையிலும் இத்தகைய ஒரு Course நடத்தப்படவில்லை. இந்தக் கற்கைநெறிக்கு நானும் விண்ணப்பம் அனுப்பினேன். கல்வி அமைச்சிலேதான் நேர்முகப் பரீட்சை நடைபெற்றது. நேர்முகப் பரீட்சையை நடத்தியவர் ஹென்றி ஜெயசேனா. அவர் என்னுடைய நாடக ஈடுபாட்டை அறிந்ததினாலும், நண்பராக இருந்ததினாலும் என்னையும் தேர்ந்தெடுத்தார். மொத்தம் இருபத்திரண்டு பேர்களுக்கு இந்த வகுப்புகள் நடத்தப்படும் எனவும் அறிவித்திருந்தார்கள். இதன் மூலம்தான் தாசீலியஸ், சண்முகம் சிவலிங்கம், குறமகள், செந்தூரன் போன்றவர்கள் நாடகக் கலைஞர்களாகப் பயிற்சி பெற்றார்கள். இதற்கு விரிவுரையாளர்கள் யார் என்பது பற்றி என் கொழும்புப் பயணத்தின் போது விசாரித்தேன். பிரதம தமிழ் விரிவுரையாளராக கலாநிதி சிவத்தம்பி பணியாற்றுவார் என அறிந்து கொண்டேன். சிவத்தம்பியின் மாணவனாக நான் இருந்தேன் என்று பிற்காலத்தில் பேசப்படுவதை நான் விரும்பவில்லை. சிவத்தம்பியினுடைய நாடகக் கோட்பாடுகள் மட்டுமல்ல, கலை-இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களும் எனக்குத்

தோதுப்படமாட்டாது என்பதை ஒரு தசாப்தத்திற்கு முன்பிருந்தே அறிந்திருந்தேன். அதிபர் பதவியின் நிரந்தரத்திற்கு அந்த டிப்ளமா உதவி செய்யும் என்பதை நான் அறிந்திருந்த போதிலும், நான் என்னுடைய கௌரவத்தையும், கலை இலக்கிய ஆளுமையையும் சமரசம் செய்ய விரும்பவில்லை. எனவே அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நான் பயன்படுத்த விரும்பவில்லை என்று கல்வி அமைச்சுக்கு அறிவித்தேன். என் இடத்திற்கு, பின்னர் என் இனிய நண்பன் ஈ.ஆர்.திருச்செல்வம் தெரிவு செய்யப்பட்டதாக அறிந்தேன். அன்று என்னுடைய இந்தத் தீர்மானம், சுயவீம்பு நிறைந்ததென விமர்சித்த நண்பர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்று மீள் பார்வை செய்து பார்க்கையில் அன்றைய என் தீர்மானம் சரியானதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.”

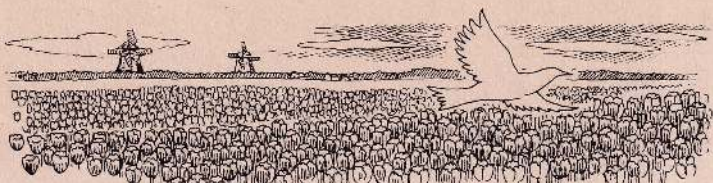
கப்பல் டென்மார்க் கரையை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை நிதானித்து, இறங்கத் தயாரானோம்.

11

என் வீடு நெருங்கவும்
இரவு நுழைந்து கொண்டிருந்தது.
“நல்லதொரு மைமல் பொழுது”
என்று எஸ்.பொ சொன்னார்.
அந்தி நேரத்தை மைமல் என்பது
யாழ்ப்பாண வழக்கு. ஏதோ
நினைத்துக் கொண்டவர் போல,
‘மட்டக்களப்பில் இதை எவ்வாறு
சொல்வார்கள் தெரியுமா?’ என்று
கேட்கவும் ‘மகரிப் பொழுது’
என்று திருமதி எஸ்.பொ கூறி
னார். முஸ்லிம்களுடைய ஐந்து
தொழுகை நேரங்களில் ஒன்று
மகரிப் தொழுகை நேரம்.

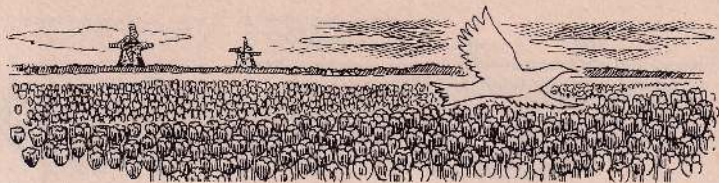

இதனால் இந்துக்கள் மத்தியிலும் இச்சொல் வழங்க
லாயிற்று. பிராந்தியச் சொல் வழக்கை அதிக
ஈடுபாட்டுடன் இலக்கியத்திற்கு உயர்த்திய முன்னோடி
எஸ். பொ என்பதை நானறிவேன்.

இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பல்கலைக் கழகத்திலே
தாம் கற்றதாக அவர் என்றும் உரிமை பாராட்டியதில்லை.
பின்னர் பேராசிரியர் சற்குணர், மகா வித்வான்
எப்.எக்ஸ்.ஸி. நடராஜா, செ. வேலாயுதபிள்ளை, கருணாலய
பாண்டியனார், இ. இரத்தினம், கலாநிதி ஆ. சதாசிவம்
ஆகியோருடைய தொடர்புகளினால் இலக்கணத்
தையும், கலாநிதி தனஞ்சயராசசிங்கம், புலவர்மணி
பெரியதம்பிப்பிள்ளை, பண்டிதர் சபாபதி, சு.வே,
வித்துவான் வேந்தனார், சாலை - சாலினி இளந்திரையன்,
ஜெ.எம்.எம். அப்துல் காதர் ஆகியோருடைய தொடர்பு
களினால் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும் கற்றுக்
கொண்டதாக அவர் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் நன்றிப்
பெருக்குடன் கூறிக்கொள்வார். அவரிடம் எனக்கு
மிகப்பிடித்த குணம் அவருடைய தேடல்தான். தம்முடைய
முழு வாழ்க்கையையும், இன்று கூட, மாணவனின்
விசாரிப்பு உள்ளத்துடன் அறிய ஆர்வம் காட்டுகிறார்.
புதிய அநுபவங்களிலே ஞானம் பெறுவதற்குச் சில
வேளைகளிலே ஏற்படக்கூடிய, அவமானங்களைப் பற்றி
அவர் அலட்டிக் கொள்வதும் இல்லை.

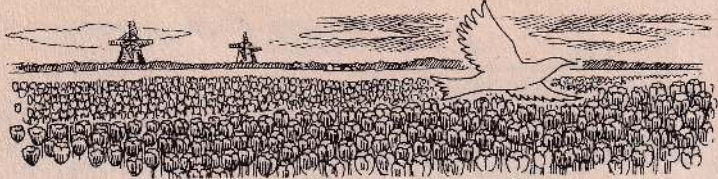
பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே தற்காலப்
படைப்பாளிகளுக்கும், மாணவர்களுக்கும் ஓர் அக்கறையை
ஏற்படுத்துதல் வேண்டும் என்பதற்காக, 1964ஆம் ஆண்டு

‘காப்பியப் பெருவிழா’ ஒன்றினை வந்தாறுமுலையிலே நடத்தினார். ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் என்ற வரிசையை மாற்றி பத்துப் பெருங்காப்பியங்கள் என்று, பிற்காலத்தில் தமிழில் எழுந்த மதம் சார்ந்த கம்பராமாயணம், பெரிய புராணம், சீராப்புராணம், தேம்பாவணி, இரட்சணிய யாத்திரிகம் ஆகியவற்றையும் இணைத்து ஈழத்தின் நாலாபகுதிகளிலும் இருந்து தமிழ் அறிஞர்களை அழைத்து, நிகழ்த்தப் பட்ட இச்சொற்பொழிவுகள் ‘பெருங்காப்பியம் பத்து’ என்ற நூலாகக் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவ் விழாவிலே அவர் நிகழ்த்திய வரவேற்புரை அவருக்குப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இருந்த ஆர்வம் மட்டுமின்றி, ஆழமும் புலப்படக் கூடியதாக இருக்கிறது. பல்கலைக் கழகங்கள் பண்டைய, தற்கால இலக்கியங்களிலே உள்ள மரபு ரீதியான ஒரு தொடர்ச்சியை அறிந்து கொள்ள உதவுதல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதற்காகவே இதனை நடத்தியதாக ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே குறிப்பிட்டார். இருப்பினும், இந்தச் செய்தி இன்றளவும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்த் துறைகளுக்கு எட்டாமற் போனது துர்ப்பாக்கியமே. அங்கு தற்பற்றும் பதவியுயர்வுக்கான எலி ஒட்டமுமே முதன்மை பெற்றுள்ளதாக அறிய முடிகிறது.

வீட்டுக்கு முன்னால் எழுவர் பயணம் செய்யத் தக்க வண்டி ஒன்று நின்றது. அது ஒல்லாந்திலிருந்து சுரேந்திரன் கொண்டு வந்த வண்டி என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். சுரேந்திரன் எஸ்.பொவின் மூத்த மகனான அநூரவின் நண்பன். ஒரு சாலை மாணாக்கர்களாகத் துவங்கிய அந்த

நட்பு, இன்றளவும் நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவருடைய அப்பாவின் பெயரும் பொன்னுத்துரையே. இவர் எஸ். பொவை 'அப்பா' என்றே பாசம் குழைத்து அழைப்பார். பயணக் களைப்பினால் அடுத்த நாள் காலை பயணமாகலாம் என்று எஸ்.பொ விரும்பினார். ஆனால் ஒல்லாந்தில் அடுத்த நாள் நான்கு மணிக்குக் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருப்பதனால் உடனேயே புறப்படவேண்டும் என்று சுரேந்திரன் வலியுறுத்தினார். வேறு வழியின்றி அவசர அவசரமாகக் குளித்து உணவை முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டோம். சுரேந்திரன் வண்டியை இரவு நேரம் ஓட்டுவதற்குத் தோதாகத் தன்னுடன் ஒரு நண்பரையும் அழைத்து வந்திருந்தார். எட்டரை மணிக்கு நாங்கள் ஒல்லாந்தை நோக்கிய பயணத்தைத் தொடங்கினோம். ஜேர்மன் வழியாக ஒல்லாந்தைச் சென்றடைதல் வேண்டும். நான் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் காரை ஓட்டி இருக்கின்றேன். ஆனால் இப்பொழுது மேற்கொண்ட பயணம் எனக்குப் புதிய பாதையாக இருந்தது.

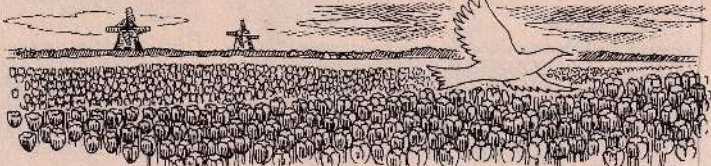
கடற் பயணத்தின் போது சூரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டு இன்புற்றோம். ஆனால் ஜேர்மனியினூடாக நாங்கள் பயணித்த அந்த இரவு நேரத்தில் கடும் மழை பெய்தது. பெயர்ப் பலகையைப் பார்த்துச் சரியான திசைகளைக் கண்டு பிடிப்பதும் சிரமமாக இருந்தது. ஒரு கட்டத்திலே திரும்ப வேண்டிய திசையைத் தவறவிட்டு 20 கி.மீ ஓடிய பிறகே தவறான பாதை என்று நிதானிக்க முடிந்தது. இவற்றால், எங்களுடைய பயண நேரம் அதிகரித்தது.

சுரேந்திரனின் வீட்டினை ஒரு மணிக்கு முதல் அடைந்து விடலாம் என்று நம்பிய போதிலும், சென்றடைய இரண்டு மணி ஆகிவிட்டது. அந்த இரவு நேரத்தில், திருமதி சுரேந்திரன் எழுந்து, எங்களுக்குச் கட்சுட இலங்கை அப்பம் சுட்டுத் தந்தார். நாங்கள் படுக்கைக்குச் செல்லும் பொழுது அதிகாலை மூன்றுமணி ஆகிவிட்டது.

அடுத்த நாள் புத்துணர்ச்சியுடன் எழுந்தோம். நாளும் சூரிய வெளிச்சத்துடன் பிரகாசமாக இருந்தது. கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட இடம் சுரேந்திரனுடைய வீட்டிலிருந்து, சுமார் 350 கி.மீ தொலைவில் இருந்தது. எனவே, சுரேந்திரன் குடும்பம் மதிய உணவுகளைப் பொதிகட்டி எடுத்து, பிக்னிக் செல்லும் ஆரவாரத்துடன் கூட்டத்திற்குப் பயணமானோம். ஒல்லாந்து நாட்டின் பல பகுதிகள் கடல் மட்டத்திற்குக் கீழுள்ள பிரதேசமாகும். கடல் நீர் உட்புகா வண்ணம் கடற் சுவர்கள் எழுப்பி வைத்திருத்தல் ஒல்லாந்து நாட்டின் வரலாற்றுடனும் இலக்கியத்துடனும் தொடர்புடையனவாக நிலைத்துள்ளன. கூட்டம் ஓர் உயர்நிலைப் பாடசாலையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. இரண்டு அமர்வுகளில் கூட்டம் நடைபெற்றது. முதல் அமர்வில் ஆங்கிலம் அறிந்த ஒல்லாந்து மக்களும் கலந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் இலங்கை - ஒல்லாந்த தொடர்புகளைப் பற்றியும் அறிய ஆவலாக இருந்தார்கள். எஸ்.பொ ஆங்கிலத்தில் சரளமாக பேசக்கூடியவர் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அது மட்டுமன்றி நைஜீரியா நாட்டிலே அவர் நீண்ட காலமாக ஆங்கிலத் துறைத் தலைவராக 1200 ஆசிரிய மாணாக்கர்

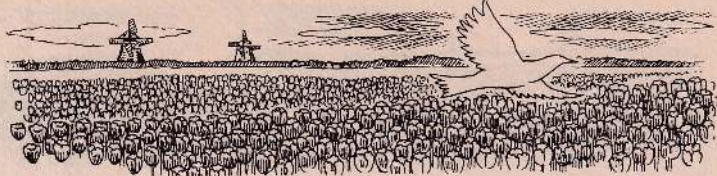
களைக் கொண்ட ஒரு கலாசாலையில் பணியாற்றியும் இருக்கிறார். இந்த நைஜீரிய அனுபவத்தின் காரணமாக ஆபிரிக்க இலக்கியங்களைத் தமிழ் ஆக்கும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்.

மேடையிலே சரளமாக ஆங்கிலத்தில் பேசுவதை அன்றுதான் முதலிற் கேட்கும் வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்தது. வரலாற்றுச் சம்பவங்களையும் அவை நிகழ்ந்த தேதிகளையும் அவர் வெளியிட்ட லாவகம் அவருடைய நினைவு ஆற்றலை மட்டுமின்றி, வரலாற்றிலே அவர் கொண்டிருந்த ஆழமான நேசிப்பினையும் புலப்படுத்தியது. அவருடைய நனைவிடை தோய்தல் என்ற நூலை வாசித்தபோது நாம் இழந்துவிட்ட அரை நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்ட யாழ்ப்பாணத்து நினைவுகளை எவ்வாறு பதிவு செய்தார் என்று ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு. அந்தத் திறமை அவர் இயல்பு என்பது உறுதியாயிற்று.

இப்பொழுது மண்டபத்திலே ஒல்லாந்த - இலங்கைத் தொடர்புகளைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தார். இலக்கியம் எவ்வாறு உண்மையின் தேடலோ, அவ்வாறே வரலாறும் உண்மையின் தேடல் என்று குறிப்பிட்டார். கால ஒட்டத்திலே இட்டுக் கட்டப்படும் புனைந் துரைகளைக் களைந்து உண்மையை நிலை நாட்டுதல்தான் வரலாற்று நூலாசிரியர்களுடைய பணி என அழுத்தமாகச் சொன்னார்.

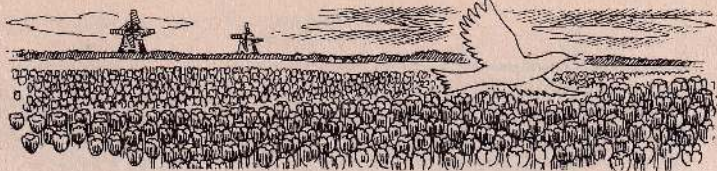
ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கரையோர இலங்கை அவர்களுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது என்றும், நிர்வாக வசதி காரணமாக அவர்கள் இலங்கையின் தமிழ்ப்

பிரதேசங்களைத் தனியான ஒரு பகுதியாகத்தான் ஆண்டார்கள் என்றும் சொன்னார். யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு ஆளப்பட்ட குடியேற்றப் பகுதிதான் ஒல்லாந்திற்கு ஆதாயமாக இருந்தது என்றும், யாழ்ப்பாணத்தின் கற்பகத் தருவான பனை மரத்தினை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ததினால் நல்ல வருமானம் கிடைத்தது என்றார். டச்சுத் தொடர்புகளுக்கு இன்றும் சாட்சியம் கூறுவது போல செங்குந்தர் மத்தியில் அரிதாகவேனும் பூனைக் கண் உள்ள மக்கள் வாழ்வதைச் சுட்டிக் காட்டினார். சாயத் தொழிலை அவர்களே யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் புகுத்தினார்கள் என்று சொன்ன அவர், சிறுபான்மைத் தமிழர்களுள் ஒரு பகுதியினரான 'வேர்குத்திப் பறையர்' சாய வேர்களைக் குத்தி எடுத்தினாலேதான் 'வேர் குத்தி' என்ற அடைமொழி ஏற்பட்டது என்றார். அவர்கள் தந்த ரோமன் - டச்சுச் சட்டம், சட்ட வரலாற்றில் முக்கியம் பெறுகின்றது. தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் அலுவலகத்தை 'ஆபிஸ்' என்று ஆங்கிலச் சொல்லை அடியொற்றி உபயோகிக்கும்போது, யாழ்ப்பாணத்தில் 'கந்தோர்' என்ற சொல்லே பயிலப்படுகிறது. அரசாங்கச் செயற்பாட்டுக்காகப் பணிமனைகள் நடத்தும் நிர்வாகத்தினை ஒல்லாந்தரே இலங்கையில் புகுத்தினர் என்றார். இதன் காரணமாக டச்சுச் சொல்லான 'கந்தோர்' என்ற சொல்லே ஈழத் தமிழில் பயிலப்படுகிறது.

இதனைத் தொடர்ந்து நடந்த உரையாடலிலே, டச்சு மொழி மூலம் தமிழுக்குக் கிடைத்த "அலுமாரி" "லாச்சி"

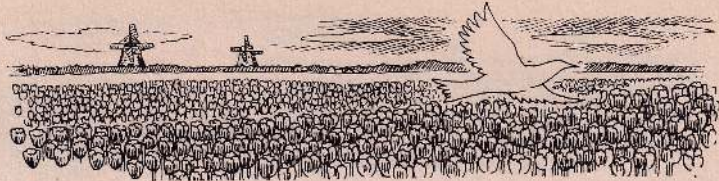

போன்ற பல சொற்களை ஆராய்ந்தார்கள். கலந்து கொண்ட ஒல்லாந்தர் மகிழ்ந்ததுடன் அந்த மாலைப் பொழுதினை ஓர் அறிவு விருந்தாக மாற்றியதற்கு எஸ்.பொவுக்கு நன்றியும் சொன்னார்கள்.

இரண்டாவது அமர்வு ஒல்லாந்தில் வாழும் தமிழர்களுடைய இலக்கியத் தேடலாக அமைந்தது. முதல் அமர்வு முடிந்து, இரண்டாம் அமர்வுக்கு முன்னர் பாடசாலையின் முன்தோட்டத்திலே எஸ்.பொ புகைச் சுகம் அனுபவித்த வண்ணம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். சரித்திரம் பற்றிய அவர் தேடலை என் மனம் அசை போட்டது.

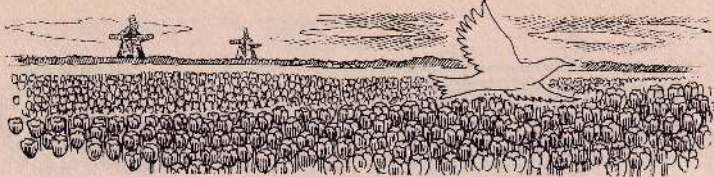
1964 - ஆம் ஆண்டு சமசுமாய் கட்சித் தலைவர் என்.எம். பெரேரா, ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசாங்கத்தில் இணைந்து நிதிமந்திரியுமானார். இலங்கை வரலாற்றில் முதன் முதலில் மார்க்சியவாதிகள் ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்தமை இதுவே முதன் முறையாகும். பாட நூல்களை வெளியிடும் வெளியீட்டாளர் கொழுத்த பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்றும், ஆதாயம் கருதித் தரமற்ற நூல்களை வகுப்பறை நூல்களாக்கி விடுவதாகவும் பெரேரா சொன்னார். மலிவு விலையில், புதிய மாற்றங்களை உள்ளடக்கி, அரசாங்கமே பாட நூல்களை வெளியிடுதல் வேண்டும் என்றும், ஒவ்வொரு துறை சார்ந்த நூல்களைத் தயாரிப்பதற்கு அவ்வத் துறை சார்ந்த தமிழ் - சிங்களத் தகைமையாளரைக் கொண்டு ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் ஏற்ற குழுக்கள் அமைக்கப்படுதல் வேண்டுமென்றும், இக்குழுக்களை இணைத்துச் சுயாதீன

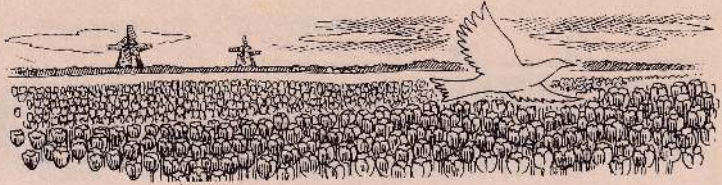
முள்ள பாடநூல் கூட்டுத்தாபனம் ஒன்று உருவாக்கப் படுதல் வேண்டு மென்றும், புதிய திட்டமொன்றை வகுத்தமைத்து, அரசின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றார். வேலைகள் சமூகவியல் பாடங்களுடன் ஆரம்பமாகலாம் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதனால் சரித்திரம், புவியியல் போன்ற பாடங்களுக்கான குழுக்கள் முதலில் அமைக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் பதினைந்து பேர் நியமிக்கப்படுதல் வேண்டுமென்றும் அதில் ஒன்பது பேர் சிங்களராயும், ஆறு பேர் தமிழராயும் அமைதல் வேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்தத் தக்கார்களைத் திரட்டுவதற்கான தேடுதல் இலங்கை பூராவும் நடந்தது. சரித்திரப் பாடநூல் குழுவுக்கு முதல் நியமனம் பெற்ற தமிழர் எஸ்.பொ ஆவர். இந்தக் குழு இயங்கிய பொழுது, பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம் சென்று, பாடப் பரப்பைப் பற்றியும், அவை அமைய வேண்டிய அலகுகளின் எண்ணிக்கையைப் பற்றியும் விரிவான விவாதங்கள் நடத்தினார். முதல் நூலுக்கான முதல் அத்தியாயம் எழுதும் பணி சந்தர்ப்ப வசத்தால் எஸ்.பொவிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது. இந்த அநுபவம் பற்றி அவர் இஸ்லாமும் தமிழும் என்ற நூலிலே (பக்கங்கள் 19—20) வருமாறு பதித்துள்ளார்:

1964 ஆம் ஆண்டில், இலங்கைச் சரித்திரத்தை உத்தியோக பூர்வமாக எழுதுவதற்காகப் பதினைந்து பேர்கள் அடங்கிய குழு ஒன்றினைக் கல்வித் திணைக்களம் நியமித்தது. இந்தக் குழுவிலே ஒன்பது சிங்களவர்களும் ஆறு தமிழர்களும் இடம் பெற்றனர். 'ஆரியர் வருகை' என்ற முதலாவது பாடத்தினை

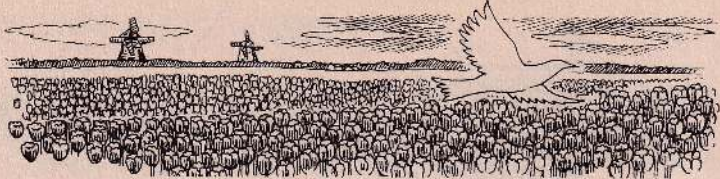
ஆராய்ந்து எழுதும் பொறுப்பு என்னிடம் விடப்பட்டது. கிடைத்த அத்தனை ஆதாரங்களையும் இரவு பகலாக ஆராய்ந்து, சரித்திர உண்மைகளைத் திரட்டுஞ் சத்தியவந்தனாய் அந்தப் பாடத்தினை எழுதி முடித்தேன். அதனைக் குழுவினரே வாசித்துக் காட்டினேன். என் கட்சிக்கான காரணங்களையும் ஆதாரங்களையும் யாராலும் ஆட்சேபிக்க முடியவில்லை. காலம் காலமாக நிலைநாட்டப்பட்டுவிட்ட ஒருவித, 'சிங்கள மாயை'க்கு என் கட்டுரை தோதுப்படவில்லை. இதனால், சிங்கள அங்கத் தவர்கள் அனைவரும் எதிர்த்தார்கள். என்னருமைத் தமிழர் கூட்டம் என் பக்கலில் அநுதாபக் குரல்தானும் எழுப்பவில்லை. இந்தச் சரித்திர பாடநூற் குழுவுக்கு, அக்காலத்தில் கல்வி அமைச்சின் சிரேஷ்ட செயலாளராகப் பணியாற்றிய கலாநிதி ஆனந்த குருகே பிரதம ஆலோசகராய் அமர்ந்திருந்தார். ஈற்றில் விவகாரம் அவருடைய தலைமையிலே கூடிய கூட்டத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இப்பொழுது பிரதி கல்வி மா அதிகாரியாக விளங்கும் திரு. ஆரியதாலாவும் இக் கூட்டத்திற்குச் சமூகமளித்திருந்தார். "இந்தக் குழு எதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நான் முதற்கண் அறிய விரும்புகின்றேன். சிங்களச் சகோதரர்கள் இலங்கையின் சிங்களச் சரித்திரம் ஒன்றினை எழுத விரும்புகின்றார்கள் போலும். அதுதான் அரசின் நோக்கமாயின், இக் குழுவினரே தமிழர்கள் அங்கம் வகிப்பதில் எவ்வித தார்மீக உரிமையும் இல்லை. நீங்கள் இலங்கையின் சிங்களச்

சரித்திரம் ஒன்றினை எழுதி, அதனைத் தன்மொழி அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தால், அவர்கள் தமிழாக்கம் ஒன்றினைச் செய்து தருவார்கள். இலங்கையர் பற்றிய இலங்கைச் சரித்திரம் A Ceylonese History of Ceylon எழுதும் பணியிலேதான் நாம் அமர்த்தப்பட்டிருப்பதாகத்தான் நான் இவ்வளவு காலமும் நம்பியிருந்தேன்” என்று கூறினேன். ஆழ்ந்து சிந்தித்த குருகே அவர்கள், “திரு பொன்னுத்துரை அவர்கள் கூறுவது முற்றிலும் சரி. நாம் இலங்கை பற்றிய உண்மையான இலங்கைச் சரித்திரம் ஒன்றினை எழுதவே கூடியிருக்கின்றோம்” என்று அழுத்தமாகக் கூறி, நூலுக்கான பாடவிதானத் தினைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பினையும் என்னிடமே ஒப்படைத்தார். நான் சமர்ப்பித்த பாடத்திட்டமே ஈற்றில் சரித்திர நூலுக்கான அடிப்படையாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மேற்படி கூட்டத்திலே கலந்து கொண்ட பதினெட்டு அங்கத்தவர்களும் இன்றும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த வர்த்தமானத்திற்கு அவர்கள் அனைவரையும் சாட்சிகளாய் அமர்த்துகின்றேன். 1965 ஆம் ஆண்டில் யூ.என்.பி ஆட்சி பீடம் ஏறியதும் இந்தக் குழு கலைக்கப்பட்டது. இது ஓர் அவலக்கதியாகும். இல்லாவிட்டால், இலங்கையின் உண்மையான வரலாறு எழுதப்படுவதிலே நான் நிறைவான பங்களிப்புச் செய்திருப்பேன்.

எஸ்.பொ இலக்கிய அரங்கில் மட்டுமல்ல, சமூக வாழ்க்கையின் சகல துறைகளிலும் நியாயத்தை

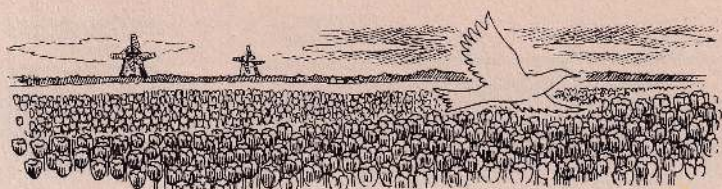

நிலைநாட்டும் ஒரு போராளியாகவே வாழ்ந்திருக்கிறார். இலக்கியத்திலேகூட, அவர் கதைத் துறைக்கு அப்பாலும், பல்வேறு உட்பிரிவுகளிலும் தமது அக்கறைகளைச் செலுத்தியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் எஸ்.பொவைப் போன்று சகலதுறைகளிலும் அக்கறை காட்டியவர்களோ, படைப்பில் முனைந்தவர்களோ இவர் என்பது மிகைப்படு கூற்று அன்று.

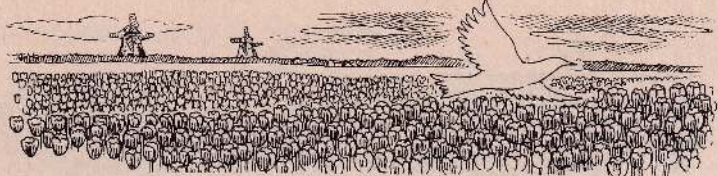
பலரும் எஸ்.பொ ஒரு தமிழாசிரியர் என்றே தவறுதலாகக் கருதினர். நைஜீரியாவுக்கு ஆங்கில இலக்கிய ஆசிரியனாக நியமனம் பெற்ற பொழுது, திருமதி எஸ்.பொவின் உறவினர்கள் “நைஜீரியாவில் தமிழும் படிப்பிக்கிறார்களோ,” என்று விசாரித்ததாகச் சொல்லிச் சிரித்தார். இந்த நினைவுகளில் நான் மிதந்து கொண்டிருந்த பொழுது இரண்டாவது அமர்வு துவங்குவதற்காக எஸ்.பொ அழைக்கப்பட்டார்.

இந்தக் கூட்டத்திலே, அவர் கலந்துரையாடும் பாணியிலேதான் பேசினார். கலந்து கொண்டவர்களுடைய கருத்துகளை உள்வாங்குவதும் அவர் நோக்கமாக இருந்தது. “புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் இன்றும், முற்போக்கு இலக்கியம் என்று பேசிக் கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. ஈழத்திலே போராட்டங்களிலே இருந்து ஒதுங்கி, அரசினால், ‘விடுவிக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள்’ என அழைக்கப்படும் பகுதிகளில் வாழ்ந்து இலக்கியத்தை முன்னெடுப்பதாகச் சொல்பவர்களுடைய எழுத்தும், பேச்சும், செயலும் வேதனை தருகிறது. சிங்கள இனவாத அரசுக்கு விரோதம் இல்லாத வகையில் நீங்கள் செயல்பட்டு அரசுப்

பதவிகளைச் சம்பாதித்து, உங்கள் ஜீவனோபாயத்தைக் கஷ்டமின்றிக் கழிப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. ஆனால் “சோசலிச யதார்த்தவாதம் என்ற இலக்கிய தத்துவத்தை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது இறுதி இலட்சியமாக ஏற்றுக் கொள்கிறது” என்று வீர வசனங்கள் இன்றும் பேசுவது அருவருப்பானது. கடந்த ஐம்பதாண்டுகளாக இவர்கள் சொல்லும் தத்துவத்துக்கு இசைவான ஒரு படைப்பைத்தானும் காட்டுங்கள் என்று கேட்டுக் களைத்து விட்டேன். இது கோஷங்கள் எழுப்பும் காலமல்ல. எங்களுக்கு ஒரு போர்க்காலம். நெருக்கடியான காலம். இத்தகைய ஒரு சூழலிலே இறவாத புகழ்பூக்கும் இலக்கியங்கள் படைத்தல் சாலும் என்று நான் நம்புகிறேன். வன்னிக் காட்டில் முகிழும் புதிய இலக்கியங்களும் பரம்புதல் வேண்டும். புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் புதிய தலைமுறையினர் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தைப் புதிய உச்சங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லுதல் வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் வணிக கலாசாரத்திற்குள்ளும், சினிமா நாகரிகத்திற்குள்ளும், கட்சியை முதன்மைப்படுத்தும் அரசியலுக்குள்ளும் படைப்பிலக்கிய ஊற்றுக்கண் அடை பட்டுக் கிடக்கிறது. இரண்டாயிரமாண்டு தமிழிலக்கியத்தை வளர்த்த தமிழ் நாட்டின் கலை இலக்கியப் படைப்பு முயற்சிகளிலே புதிய ரத்தம் பாய்ச்சப்படுதல் வேண்டும். இந்தப் புதிய ரத்தத்தினைப் புலம் பெயர்ந்து வாழும் படைப்பாளிகளினால் பாய்ச்ச முடியும். இது மகத்தான இனப் பணியுமாகும். இன்று தமிழ்மொழியை மட்டுமே தமது இன அடையாளமாக உயர்த்திப் பிடிப்பவர்கள், புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களே! அவர்கள் அர்ப்பணிப்புடன், தமது பணியினை நிறைவேற்ற முன்வருதல் வேண்டும்.

இந்நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த அ ஆ இ ஒரு கட்டத்திலே மிக நம்பிக்கையூட்டும் முன்னோட்டப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. அதனை நீங்கள் மீட்டெடுத்து, உங்கள் நிறைவான பங்களிப்பைத் தொடருங்கள்” எனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

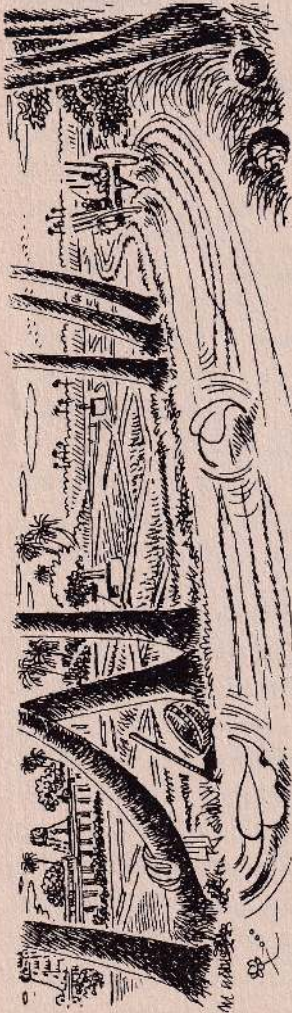
சுரேந்திரனின் மச்சானாகிய வாசுதேவா, ஜேர்மனியில் இருந்து வந்திருந்தார். அவர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எஸ்.பொ வின் மாணவராகவும், பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்திலே எஸ்.பொ வின் கீழ் ஓராசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். அவர் எஸ்.பொ தம்பதிகளை ஒல்லாந்திலிருந்து ஜேர்மனி அழைத்துச் சென்று பிராங்பர்ட் விமான நிலையத்தில் பயணம் ஏற்றி வைக்கும் தொண்டினை ஏற்றுக் கொண்டார். அன்றிரவு ஸ்ரீ வீட்டில் இரவு விருந்து உண்டு, சுரேந்திரன் வீட்டை நள்ளிரவு தாண்டிச் சென்றடைந்தோம்.

அடுத்த நாள் எஸ்.பொ தம்பதியரை ஏற்றிக் கொண்டு ஜேர்மனியிலுள்ள தமது வீட்டுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானார் வாசுதேவா. டென்மார்க்கிலே கர்நாடக இசையுடன் சம்பந்தப் பட்ட வாத்தியக் கருவிகளையும் இசைப்பாட நேரத்தில் கற்பித்தல் வேண்டும் என்ற கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி என் விடா முயற்சியால் செய்திருந்தேன். வீணை, மிருதங்கம் ஆகிய இரண்டு கருவிகளையும் இசை வகுப்புகளிலே புகுத்தச் சம்மதம் தெரிவித்திருந்தார்கள். இவ்விரு கருவிகளையும் பயிற்றக்கூடிய ஆசிரியர்களைப் பற்றி விசாரணை செய்து உதவும்படி எஸ்.பொவைக் கேட்டிருந்தேன். இந்த நூலிலே பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய மேலும் சில தகவல்கள்

இருந்தன. எனவே சென்னையில் சந்தித்து என்னுடைய இந்த ஆவணத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் விடைபெற்றேன்.

12

நான் எஸ்.பொவுக்கு
 ஏலவே சொல்லியபடியே சென்
 னையில் மிருதங்க வித்வான்
 இராமநாதன், 'இசை ஏடு'
 பத்திரிகை நடத்தும் சங்கீத
 பூஷணம் முத்துக்குமார், நண்பர்
 ப.திருநாவுக்கரசு ஆகியோரின்
 உதவியுடன் டென்மார்க் வருவ
 தற்கான வீணை - மிருதங்க
 ஆசிரியர்களுடைய விண்ணப்
 பங்களை தொலைநகல் மூலம்
 பெற்றிருந்தேன். இவ்வாண்டில்
 மே மாதத்தில் சென்னை
 வந்தேன். முதலில் அவர்

களுடைய விண்ணப்பங்களை நேர்முகத்தில் பரிசோதித்த பின்னர், என்னுடைய கவனம் முழுவதும் இந்நூலினைப் பூர்த்தி செய்வதில் திரும்பிற்று.

எஸ்.பொ பாரிகக்குச் சென்று வந்த பின்னர், டொமினிக் ஜீவா பாரிகக்குச் சென்றிருந்தார். அவரை கௌரவிக்கும் முகமாக 'உயிர் நிழல்' பத்திரிகை ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பினையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அவருடைய செவ்வியொன்றும் அதில் வெளிவந்திருந்தது. எஸ்.பொவைப் பற்றி அவர் நிதானமிழந்து அவதூறு செய்யும் வகையில் பல கருத்துக்களை வெளியிட்டிருந்தார். அது மட்டுமின்றி, ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல் என்பதிலும், எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் என்கிற அவரது சுய வரலாற்று நூலிலும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாறாகப் பலவற்றைக் குறிப்பிட்டிருந்தார். எஸ்.பொ எனக்குத் தந்திருந்த தகவல்களில் இருந்து டொமினிக்கின் தகவல்கள் முரண்பட்டிருந்தமையையும் விளங்கிக் கொண்டேன். இஃது ஓரளவுக்கு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதுவதற்கான ஒரு முன்னோட்டமாக அமைவதினால், இந்த முரண்பாடுகள் குறித்து எஸ்.பொவிடம் விளக்கங்கள் பெற விழைந்தேன்.

இப்பொழுது எஸ்.பொவுக்கு அறுபத்தொன்பது வயசாகிறது. இந்த வயசிலும் அதிகாலை ஏழு மணிக்கு சென்னை கோடம்பாக்கத்திலுள்ள 'மித்ர' வெளியீடு அலுவலகத்துக்கு வந்து விடுகிறார். மதியம் இரண்டு மணி தொடக்கம் நாலரை மணி வரையுள்ள நேரத்தைத் தவிர, இரவு ஒன்பது மணி வரை நூல் வெளியீடுகளைச்

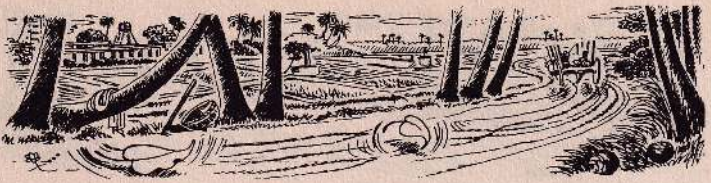
சிரத்தையுடன் கவனித்துக் கொள்ளுகிறார். அனசனின் இரண்டாவது கதைக் கோவையாக நான் வெளியிடும் பாட்டி அச்சிடும் வேலைகளை முன்னுரிமை கொடுத்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். எத்தனையோ வகையான, எத்தனையோ வட்டங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் அவரை, 'மித்ர' அலுவலகத்தில் சந்தித்து இலக்கிய சல்லாபங்களில் ஈடுபட்டிருப்பதையும் கவனித்தேன். ஒரு மாலைவேளை என் வாசிப்புக்கு ஒரு கடிதத்தைத் தந்தார். அதன் ஒரு பகுதி ".... நிற்க இன்றைய சிறப்பான நாளில், ஒரு வேதனை தரும் செய்தியை அறிவிக்கும் கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்படுகிறேன். டாக்டர் பிள்ளையின் செய்தியை அறிந்திருப்பீர்களோ தெரியாது. டாக்டர் பிள்ளை இலங்கை சென்று யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் பொறுப்பேற்றது தெரியுந்தானே? திடீரென்று நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாராம். ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டபின் 15ஆம் 16ம் தேதி மட்டில் காலமாகி இருக்கிறார் என்ற துக்கச் செய்தியை இளமுருகன் மூலம் அறிந்து வேதனையடைந்தோம்...." அகஸ்தியரின் மருமகன் யோகரத்தினம் எழுதிய கடிதத்தின் ஒரு பகுதி இது. சென்ற ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் டாக்டர் பிள்ளை காலமானார். அவர் எஸ்.பொவின் பரமார்த்த இலக்கிய அபிமானி. தாம் மருத்துவத் துறையிலே கடமையாற்றினாலும், எஸ்.பொவின் இலக்கியப் படைப்புகளை மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்துவேன் என்ற சபதத்துடன் யாழ் பல்கலைக்கழகம் சென்றவர். இவ்வளவு தீவிர ஆதரவாளரான டாக்டர் பிள்ளையை இழந்த சோகத்தை என்னுடன் பங்கிட்டுக் கொண்டார். இது எஸ்.பொ பற்றிய ஒரு மீள்

மதிப்பீட்டினை வீணாகத் தாமதப்படுத்தியுள்ளதாக நான் விளங்கிக் கொள்ளுகின்றேன்.

இவற்றாலும் இந்த ஆவணத்தை வெளியிடுவதில் தீவிர அக்கறை செலுத்தலானேன். என் நூலைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லக் காலை வேளைகளை ஒதுக்கித் தந்திருந்தார். டொமினிக் இரண்டு நூல்களிலும் குறிப்பிடும் ஜீவா — இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் தலைவரும் மக்கள் இலக்கிய முன்னோடியுமான தோழர் ப. ஜீவானந்தம் - தம்மை இலக்கியத் துறையில் வழிகாட்டியதாக பரந்துபடக் கூறியுள்ளார். எஸ்.பொ தன்னுடைய இலக்கிய அனுபவங்கள் குறித்து சொல்லும் பொழுது, 48 ஆம் ஆண்டில் தோழர் ஜீவாவின் சந்திப்புத் தம்முடைய எழுத்துப் பார்வையில் மாற்றங்கள் நிகழ்த்தியதாக நன்றிப் பெருக்குடன் குறிப்பிடுவார். எனவே, தோழர் ஜீவாவுடன், டொமினிக் ஜீவாவுக்கு இருந்ததாக உள்ள வரலாற்றுப் பதிவுகள் பற்றி முதலிற் கேட்டேன். இதற்குக் காரணம் உண்டு. நனைவிடை தோய்தல் என்னும் நூலிலே, பேர் என்னும் அத்தியாயத்தில் டொமினிக்கிற்கு ஜீவா என்கிற பேர் எப்படி ஏற்பட்டது. (பக்கம் 132) என்று எஸ்.பொ எழுதியிருந்தார். இது 1992 ஆம் ஆண்டிலே பிரசுரித்தமாயிற்று. இதற்கு மறுப்புகள் எழுதப்படவில்லை. ஏன் நீண்ட மௌனம்? எது உண்மை என்பது என் மனதை உறுத்திற்று.

“தம்பி, டொமினிக் ஜீவா எத்தனை கதைகளைச் சுயமாக எழுதி இருப்பார் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உண்மையிலேயே இந்த இரண்டு நூல்களிலும் வரலாறு என்று சொல்லிக் கொண்டு நிரம்பவே கதையளந்திருக்கிறார். இது கட்சியாடலின் உபாயம். உண்மைக்குப் புறம்பான கற்பனைகளைச் சோடித்து, புதிய—parallel ஆன வரலாறு எழுதுவது. இதனைக் கட்சிக்காரர்களைக் கொண்டு பரப்புவித்தல். இதனால், உண்மையைக் கொன்றுவிடுதல். டொமினிக் இப்பொழுது உண்மைகளின் சங்காரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதாகவும் தோன்றுகின்றது. முதலில் ‘ஓர் இலக்கியக் குர’லில் 165—166 பக்கங்களில் பார், டொமினிக் என்ன எழுதுகிறார்?... ‘ப. ஜீவானந்தம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வர நேரிட்டது. அவரது ஊக்குவிப்பும் வழிகாட்டுதலினாலுமே நான் படைப்பிலக்கியத் துறைக்குள் பிரவேசித்தேன். அச்சமயம் அவர் அளித்த உபதேசம் என் நினைவில் வருகிறது. அடுத்தவனின் பொன் மொழிகளை ஐயம் செய்வதை விட உன்னுடைய பித்தளை மொழிகளே மேல் கருத்துக்கள் என்பதே அது... இதனை நான் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டேன்.’ சரியா? இது 1997 ஏப்பிரலில் டொமினிக் திருவாய் மலர்ந்தருளியது. இனி டொமினிக்கின் சுயசரிதமான எ. கவிதைக்கு வ. சித்திரம் என்ற நூலின் 117 ஆம் பக்கத்தைப் புரட்டவும். என்ன எழுதியிருக்கிறார்....? “தூசிகளை அகற்றிச் செம்மைப்படுத்தியவர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய கார்த்திகேசன் ஆவர். அசல் மனிதன் - மாமனிதன். இவர் முதல் முதலில் எனது கையெழுத்துக் கொப்பிரியில் எழுதித் தந்தது இன்னமும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. ‘மற்றவர்களின் பொன் மொழிகளில் பிதற்றாதீர்கள், உங்களுடைய பித்தளை மொழிகளை இயற்றுங்கள்.’”

“இந்த இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார். தனது சுயசரிதைக்கு எழுதிய கட்டியக்காரனில் ‘என் ரூபக சக்தி, எனக்குக் கிடைத்த மிகப் பெரிய கொடை’ என டொமினிக் சொல்வதையும் ஏற்றுக் கொள்வோம். இந்தப் பித்தளை மொழி யாருடையது?... ப. ஜீவானந்தத் தினுடையதா? அல்லது மு. கார்த்திகேசனுடையதா? அல்லது வசதிக்காக இட்டுக்கட்டியதா? ‘இதில் எந்தவிதமான பொய்யும் இல்லை. கற்பனையும் இல்லை’ என்று டொமினிக் சொல்வதை நம்புவதா? எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. ‘நான் சொல்வதெல்லாம் பொய். பொய்யே தவிர வேறொன்றும் இல்லை’ என்று சத்தியப்பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டுதான் அவர் தமது சுயவரலாற்றை எழுதியிருப்பாரோ என்று தோன்றுகிறது. இதற்கு மேலதிக ‘சாம்பிள்’கள் தேவையா? கேட்டுக்கொள்; பார்த்துக் கொள்.

“ஏதோ தான் கிட்டி விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது கோலி விளையாட வந்த ப. ஜீவானந்தத்தைச் சந்தித்தது போன்ற ஒரு சித்திரத்தை வரைவது போல, தோழர் ஜீவானந்தம் தமது தலைமறைவு வாழ்க்கையின்போது இலங்கை வந்திருந்தார். நானும் என் போன்ற இளைஞர்களும் அவரைத் தற்செயலாகச் சந்தித்தோம் என்று ஓர் இலக்கியக் குரலில் (பக்கம் 82) சொல்லுகிறார். பிறகு சிறுபிள்ளைகள் சிலேட்டைத் துப்பல் போட்டு அழிப்பது போலச் செய்து, தோழர் கார்த்திகேசன்தான் எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார் என்று தமது சுயசரிதை (பக்கம் 127) எழுதுகிறார். ஜீவாவை டொமினிக் தற்செயலாகச் சந்தித்தாரா? அல்லது கார்த்திகேசன் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாரா?

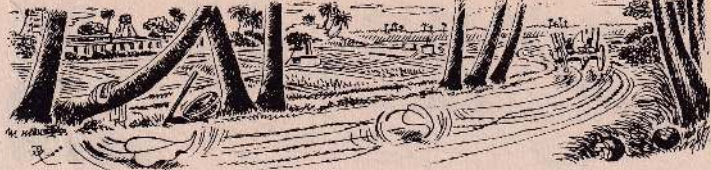

“இன்னும் அறிந்து கொள் தர்மா... “தலைமறைவாகப் போன தலைவர்களில் ஒருவரான ஜீவானந்தம் கள்ளத்தோணி மூலம் வல்வெட்டித்துறையூடாக இலங்கைக்குத் தப்பி வந்துவிட்டார்... என்று எ.க.வ.சி. (பக்கம் 128) எழுதும் டொமினிக் ‘ஐயம்பிள்ளை என்ற பெயரில் ‘ரேஸன் காட்’ பதிவு செய்து, யாழ்ப்பாணத்தானாக உருமாறி கிராமம் கிராமமாக உலா வந்து கொண்டிருந்த அந்தக் காலம் கார்த்திகேசனது வீட்டில் தங்கியிருந்தார்” என்று ஓர் இலக்கியக் குரலில் (பக்கம் 173) மேலும் தகவல்கள் தருகின்றார். இவை கற்பனை கலவா உண்மைகளா? இவைபற்றி நான் அறிந்த உண்மைகளைப் பதிவு செய்வதற்கு முன்னர் இதோ இந்த நூலின், 193 ஆம் பக்கத்திலுள்ள கட்டுரையின் சம்பந்தப் பட்ட பகுதிகளைப் பதிவு செய்து கொள்ளவும்” என்று கூறி ஒரு நூலைத் தந்தார்.

அந்த நூல் ஏப்பிரல் 1963 ஆம் ஆண்டு வெளியான அமரர் ஜீவா நினைவு மலர். கட்டுரையை எழுதியவர் ஜீவா இலங்கை விஜயத்தை மேற்கொண்டிருந்த காலத்தில் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ‘தேசாபிமானி’ பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்த கே. இராமநாதன். அவர் வருமாறு எழுதுகிறார்:

“விமான நிலைய அதிகாரி ரத்மலாணை (கொழும்பு) விமான நிலையத்தில் ஒருவரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவர்தான் சாட்சாத் தோழர் ஜீவானந்தம். கல்கத்தாவில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாநாடு முடிந்தவுடன் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் டாக்டர் விக்ரமசிங்காவுடன் ஜீவா புறப்பட்டு வந்தார். நிருபர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு விட்டார்கள். டைம்ஸ் ஆப் சிலோன் நிருபர் ஒரு படம் எடுத்தார்.

அப்போது டைம்ஸ் ஆப் சிலோன் பத்திரிகையில் பிராங்க் மொராயிஸ் ஆசிரியராக இருந்தார். அவர் ஜீவாவின் படம் வெளியிட்டு தமிழகக் கவிஞர் வருகை என்ற மகுடத்துடன் ஓர் செய்தியும் வெளியிட்டிருந்தார். ஜீவாவின் வாழ்நாளில் படமிட்டு கவிஞர் என்று பட்டம் சூட்டிய நிகழ்ச்சி இதுவே என்று நினைக்கிறேன்.

மறுநாள் டாக்டர் விக்ரமசிங்காவின் வீட்டிற்கு முன் பல கார்கள். காலி நகர தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து வருகிறோம். கவிஞர் ஜீவா எங்கள் சங்கத்தில் வந்து பேசவேண்டும் என்று அழைப்புடன் ஆட்கள் படையெடுப்பு. எப்படி மறுப்பது? காலி நகர் சென்றோம். ஊர் மைதானத்தில் பிரம்மாண்டக் கூட்டம். அற்புதமான அலங்கார மேடை. காலி மேயர் டபிள்யூ. தஹநாயகா தலைமை வகிக்கிறார். கூட்டத்தில் பத்தாயிரக் கணக்கில் தமிழ் தெரியாத சிங்களப் பெருமக்கள். காலியில் வாழும் தமிழர் மிகச் சிலரே. தமிழ் இலக்கியம், இலங்கை இந்தியா உறவு இவைபற்றி ஜீவா இரண்டு மணி நேரம் சொன்மாரி பொழிந்தார். இந்தச் சொற்பொழிவை சொல்லுக்குச் சொல் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தார் பொன்னம்பெருமா என்ற தமிழறிந்த சிங்கள நண்பர்.

தமிழர்களல்லாத மக்களிடையே தமிழ்பற்றிப் பெருமை ஏற்படும் வண்ணம் கர்ஜனை புரிந்தார் ஜீவா. இத்தகைய புதிய அனுபவம் வேறு எவருக்குக் கிட்டியிருக்கும்? தமிழையறிந்தால் சிங்கள மக்கள் தமிழர்களைப் பகைப்பார்களா?

இலங்கையிலுள்ள எல்லா நகரங்களும் தமது விருந்தோம்பலால் ஜீவாவை ஆரவணைத்தன. 'வீரகேசரி' ஆசிரியர் திரு. ஹரன் ஜீவாவை காரியாலயத்திற்கு அழைத்து

வரவேற்பளித்தார். இலங்கை வானொலியில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றும்படி வேண்டுகோள் வந்தது. திருப்பூரைச் சேர்ந்த ஜவுளிக் கடைக்காரர்கள் ஜீவாவுக்கு ஓராண்டுக்குப் போதிய சட்டை, பைஜாமா முதலியவற்றைத் தைத்துக் கொடுத்துவிட்டனர். கம்பளை என்ற ஊருக்குச் சென்றோம். ஒரு சில மாதுங்கள் இலங்கையில் சகல பகுதிகளிலும் சென்று சொற்பொழிவாற்றினார் ஜீவா....

ஜீவா இலங்கையில் இருந்த நாட்களை இலங்கையில் எவரும் மறக்கமாட்டார்கள் என்றால் மிகையாகாது.

நான் அந்தக் கட்டுரையின் பகுதிகளை எழுதி முடிக்கும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் எழுதும் பணியை முடித்ததும் சொன்னார்:

“தோழர் ஜீவா தமிழர்களை மார்க்ஸிசவாதிகளாக நிமிரச் செய்த பெரும் தலைவர். அவருடைய வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி போராட்டங்களிலும், சிறைகளிலும், கரைந்துறை வாழ்க்கையிலும் செலவாயிற்று. எப்பொழுதும் தர்மத்தின் பக்கத்திலே சமரனாய் உயர்ந்து நின்றார். அப்படி ஒரு பெருந்தலைவர் இலங்கைக்குக் கள்ளத்தோணியாக வந்தார் என்றும், இலங்கை அரசாங்கத்தை மோசடி செய்து கூப்பன் புத்தகம் பெற்றார் என்றும், யாழ்ப்பாணத்தான் போல வேஷமிட்டு கிராமம் கிராமமாக உலா வந்தார் என்றும் கூசாது பொய் சொல்ல டொமினிக்கினால் மட்டுமே முடியும். அதே சமயம் உண்மை பேசுவதான 'மகாபாவலா' வேறு.

“யாழ்ப்பாணம் வந்த பொழுது தோழர் ஜீவா, டொமினிக் குறிப்பிடுவது போல கார்த்திகேசன் வீட்டில் தங்கியிருக்கவில்லை. அவர் தங்கி இருந்தது என் அக்கா கணவரான எம்.சி. சுப்பிரமணியத்தின் வீட்டிலாகும். அவர் உணவுக்குத் தயிரும், மோரும் அவசியந் தேவை. இது யாழ்ப்பாண உணவுப் பழக்கத்துக்கு அந்நியமானது. எனவே அவருக்காக தயிரும், மோரும் வாங்கி வருதல் என் பணியாக அமைந்தது. இலங்கையில் அவருடன் உறவாடிய தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கே. இராமநாதனும், கே. கணேஷும், H.M.P. மொய்தீனும் என்றே நினைக்கின்றேன். இந்தப் பட்டியலில் இளம் எழுத்தாளனான என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதே காலத்தில் பிரேம்ஜி தேசாபிமானிப் பணியிலே சேர முயன்றதால் அவரும் சந்தித்திருத்தல் சாத்தியம். அதுமட்டுமின்றி, யாழ்ப்பாண முற்றவெளி மைதானத்தில் யாழ்ப்பாணம் முன்னரும் பின்னரும் கேட்டிருக்காத மாபெரும் பொதுக் கூட்டத்தில் ஜீவா சொற்பொழிவாற்றினார். அவர் பேச்சை முடிக்கும் பொழுது, “ஆற்றங்கரையிலே அரஹர சிவசிவா என்றாலும் சோற்றிலே இருக்கிறான் சொக்கலிங்கன்” என்று முடித்தார். இந்த வரலாற்றைப் பல தடவைகள் டொமினிக்கிற்கு நான் சொல்லியும் இருக்கிறேன். நான் சொன்னவற்றை அரை குறையாக நினைவில் வைத்துக் கொண்டு, தமது அநுபவமாக ‘றில்’ விட்டுள்ளார். சத்திய உண்மை என்ன வென்றால் டொமினிக் தன் வாழ்நாளில் ஜீவாவை எங்குமே சந்தித்ததில்லை என்பதுதான்.

“உண்மையின் பதிவுக்காக இந்த மேலதிக விவரங்களைச் சொல்லுகின்றேன். ஜீவா இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் எதிர்பார்க்கப்பட்டது போல இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடை செய்யப்பட்டு விட்டது. வான் மார்க்கமாகவோ, கப்பல் மூலமாகவோ சென்றால், ஜீவா கைது செய்யப்படுவார் என்ற நிலை இருந்தது. எனவே கள்ளத் தோணி மார்க்கமாக இந்தியக் கரைக்கு அனுப்பி வைக்கத் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. அந்தக் காலத்தில் இந்தியாவுக்குச் செல்வதற்கு கடவுச் சீட்டுத் தேவையில்லை; கூப்பன் புத்தகத்தைக் கச்சேரியில் ஒப்படைத்துப் பெறும் பற்றுச் சீட்டிலே பயணம் செய்யலாம். என் அத்தானின் அக்கை புருஷனான ஐயம்பிள்ளை என்பவருடைய கூப்பன் புத்தகம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, அந்த ரசீதைக் கொண்டு கே. கணேஷ் சென்னை சென்று இதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து திரும்பினார். ஐயம்பிள்ளை என்ற பெயர் டொமினிக்கின் நீலிலே நுழைந்தது இவ்வாறுதான்.

“யாழ்ப்பாண ரயில்வே நிலையத்தில் ஜீவாவுக்குக் கோலாகலமான பிரியாவிடை நடந்தது. அது முடித்த பின்னர், எட்டு மணியளவில் அத்தான் வீட்டுக்கு சென்றிருந்த பொழுது ஜீவா அவர் வீட்டின் அறையில் இரகசியக் குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்! நடந்தது இதுதான்: ஜீவா கொழும்புக்குப் போவதாகப் போலீசாருக்குப் போக்குக் காட்டி விட்டு, சாவகச்சேரியில் இறங்கி, தயாராக நின்ற காரில் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். அன்றிரவே இரகசியமாக வல்வெட்டித்துறைக்கு

அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அங்கிருந்து, தனித் தோணியில் தமிழ்நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார். பின்னாளில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவராகத் திகழ்ந்த மு.சிவசிதம்பரம் அப்பொழுது, பொன். கந்தையாவின் அரசியல் சீடராக இருந்தார். ஜீவாவை அக்கரைக்கு அனுப்பி வைப்பதில், அவருக்கும் பங்கு இருந்ததென்று பேசப்பட்டது.

“பின்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே கே.கணேஷ் இதை விளக்கிய பொழுது, குடாக்கரையில் அமைந்துள்ள கிராமமொன்றில் கரை ஒதுங்குவதிலும் பார்க்க, கோடிக்கரைக்கு அப்பால் பிரஞ்சுக் காலனியைச் சேர்ந்த காரைக்கால் கரையில் ஜீவா கரையேற ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டார். காரைக்காலில் தமிழகம் புகுந்த தோழர் ஜீவா, முஸ்லிமாக மாறுவேடம் பூண்டு சிறிது காலம் மக்களுடன் கரைந்து வாழ்ந்தார். அதே ஜீவா மலரில், ஜீவா சாயுபு வேடத்தில் நடமாடினார் என்ற செய்தியை ம.பொ.சி. அவர்கள் தமது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். (ஜீவா நினைவு மலர், பக்கம்: 8.) வரலாறு இவ்வாறு இருக்க, தமக்குப் பெருமை சேர்த்துக் கொள்வதற்காக மட்டுமே புதிய வரலாறு சோடித்தல் மகா அநியாயம். நான் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் குழுவினருக்கு எதிராகப் போராடி வருவதற்கு இன்னொரு காரணம் அவர்கள் வருங்காலச் சந்ததிக்கு மிகத் தவறான இலக்கியப் பதிவுகளை விட முயலுதலாகும். இவற்றின் உஷற்றுக்கண், கைலாசபதியும் - சிவத்தம்பியும் என்றே நம்புகின்றேன். தமிழ்நாடு செல்லும்

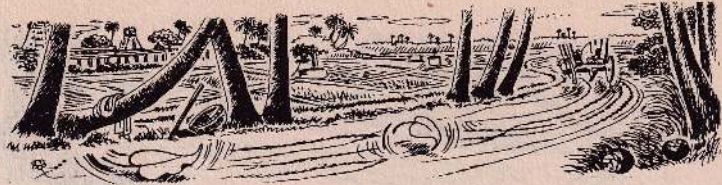

பொழுதெல்லாம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் வட்டத்தைத் திருப்தி செய்வதற்காகக் கதைகள் அளப்பார்கள். டொமினிக்கும் அதையே செய்துள்ளார். இந்தப் பதிவுகள் ஒட்டுமொத்தப் பொய்கள் என்பதைச் சான்றுகளுடன் என்னால் நிரூபிக்க முடியும்.”

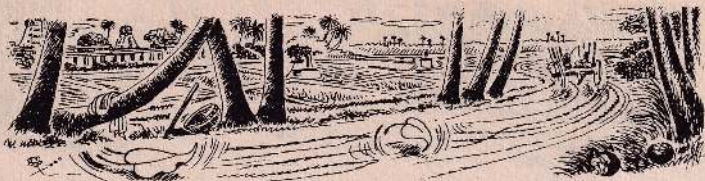
நான் : ‘உயிர் நிழல்’ பத்திரிகையில், ‘எஸ்.பொ பிஹெச்டி பெற்ற ஒரு சாதனையாளரா? அவ்வாறு பெற்றிருந்தால் இலக்கியச் சாதனையாளரென்று சொல்லுவேன்’ என்கிறார் டொமினிக். இதற்குத் தங்கள் பதிலென்ன?

எஸ்.பொ : தம்பி, அண்மைக்கால டொமினிக்கின் எழுத்துக்களையும், உளறல்களையும் வாசிப்பவர்கள் உண்மையில் வேதனை அடைவார்கள். கற்பனைகளிலே வாழ்ந்து, அந்தக் கற்பனைகளே நிஜம் என்கிற மாயையிலே அவர் வாழ்கிறாரோ என ஐயறுகின்றேன். டொமினிக்கின் மனோநிலை பற்றி உண்மையில் கவலையடைகின்றேன். 1979ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாக, ‘ஈழத்தில் இருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்’ என்ற நூலில் வருமாறு எழுதுகின்றார்: ‘எங்கள் நாட்டில் கலாநிதிகளின் இலக்கிய ஆட்சி நடந்து கொண்டு வந்தது. இந்தக் கலாநிதி ஆதிக்கத்தை விளக்கி மல்லிகையில் பதினைந்து கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. எழுதியவர்கள்... உயர்நிலைப் பள்ளிவரை படித்தவர்கள், பீடி சுருட்டும் தொழிலாளி, கல்லுடைக்கும் தொழிலாளி போன்றவர்கள்... எனது கருத்தைத் தொகுத்து கலாநிதிகள் என்ற திமிர் பிடித்தவர்கள், அவர்கள் விமர்சகர்களே தவிர

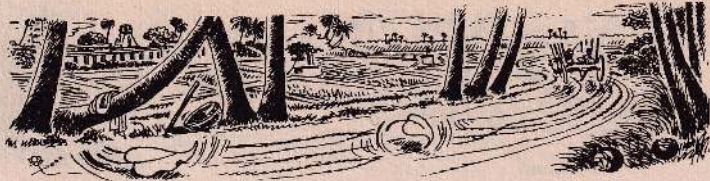
படைப்பாளிகள் அல்லர் என்று தாக்கி எழுதினேன்.' (பக்கம்..91) 'இந்த டொமினிக்கின் இலக்கிய சாசனத்தைப் பற்றி இரண்டு கேள்விகள். யார் அந்த பீடி சுற்றும் எழுத்தாளர்கள்? மேலும் யார் அந்த கல்லுடைக்கும் எழுத்தாளர்கள்? இந்தக் கலாநிதிகளின் இலக்கிய சர்வாதிகாரத்திற்கு எதிராகத்தானே நான் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாகப் போராடி வருகின்றேன். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கலாநிதிகளைத் தாக்கிப் பேசிய டொமினிக், இன்று மூளை குழம்பி, அன்றேல் சலவை செய்யப்பட்டு, கலாநிதியாவதுதான் இலக்கியகாரனின் உச்ச சாதனை எனக் குதிப்பது ஏன்? பாரதி, பாரதிதாசன், தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா, மெளனி, தி. ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி என்று பல பெயர்கள் என் நினைவில் இப்பொழுது மிதக்கின்றன. இவர்களில் யார் பிஹெச்டி பட்டம் பெற்றவர்கள்? இவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் தடம் பதிக்க தகுதியற்றவர்கள் என்பது டொமினிக்கின் கண்டுபிடிப்பா? தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் பிஹெச்டி பட்டம் பெற்ற ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் வாழ்ந்தார்கள்; வாழ்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருவனாவது படைப் பிலக்கியத்தில் தடம் பதித்திருக்கின்றானா? டாக்டர் மு. வ. புனைகதைத் துறையில் சாதனை படைத்தார் என டொமினிக் நினைக்கிறாரா? உலக இலக்கிய அரங்கில் பால்ஸாக், எமிலி ஜோலா, மாப்பசான், விக்டர் ஹியூகோ, ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ், ஆஸ்கார் வயில்ட், டி.எச். லோறன்ஸ், டால்ஸ்டாய், தாஸ்தாவஸ்கி, மாக்ஸிம் கார்கி, மார்க் டுவைன், அலன் போ, பால் விட்மன், ஏனஸ்ட்

ஹெமிங்வே, காப்கா என ஒரு நீண்ட பட்டியல் என்னால் தர முடியும். இவர்கள் யாருமே பிஹெச்டி பட்டம் சம்பாதித்தவர்கள் அல்லர். பிஹெச்டி பட்டத்திற்கும் இலக்கியப் படைப்பு ஓர்மத்திற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை என்பதை விரல் சூப்பத் தெரியாத இலக்கியத் தவ்வல்கூட அறிவான். பிஹெச்டி பட்டம் பெற்றவர்கள் மேலானவர்கள், அவர்களுக்கு பல்லக்குத் தூக்கியாக வாழ்வதுதான் ஊழியம் என நினைப்போர்க்கு ஐயகோ! அவர்களுடைய பாடு அவர்களுடையதே! பல்லக்கில் பயணித்தோர், பல்லக்குக் காவிகளை எவ்வாறு அவமதித்தனர் என்பதற்கு ஒரு சிறு சான்று.

“1960 ஆம் ஆண்டுதான் சரஸ்வதி ஆசிரியர் விஜய பாஸ்கரன் இலங்கை விஜயத்தை மேற்கொண்டார். அப்பொழுது இரண்டு நாட்கள் மட்டக்களப்புக்கு வந்து என் வீட்டில் என் விருந்தினராய் தங்கியிருந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்த பொழுது, தினகரன் ஆசிரியர் என்ற கோதாவில், கைலாசபதி அவருக்கு விருந்தொன்று கொடுத்தார். இப்பொழுது பாரிஸ் நகரிலே கோபா வேசப்பட்ட இதே டொமினிக்தான், அப்பொழுது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ் கிளைச் செயலாளராக இருந்தார். இருப்பினும் டொமினிக் அழைக்கப்படவில்லை. எதிரணியாகச் செயற்பட்ட எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளராக இருந்த யாழ்ப்பாணம் தேவனே, கைலாசபதியின் விருந்துக்கு அழைக்கப் பட்டிருந்தார். டொமினிக்கிற்கு இல்லாத மேலதிக தகைமை என்ன தேவனுக்கு இருந்தது? “நான் ஒரு வேளாளனாகப் பிறந்ததுதான் மேலதிக தகைமையென

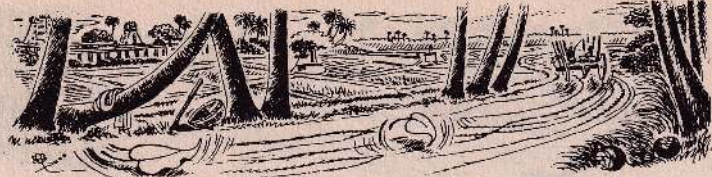

கைலாசபதி கருதினாரோ நான் அறியேன்” என, தேவன் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் நக்கலாகவும் நகைச்சுவையுடனும் இச்சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டார்.”

நேற்று, எஸ்.பொவுக்குக் கிடைத்த ஆதவன் என்ற பத்திரிகையில் நான் வாசித்த கட்டுரை குறித்தும் ஒரு கேள்வியை இச் சந்தர்ப்பத்தின் பொருத்தங் கருதிக் கேட்க நினைத்தேன்.

தென் கிழக்கு பல்கலைக் கழகத்தில் ஏப்ரலில் நடந்த ஆய்வரங்கில் ஏ. இக்பாலினால் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை என அது விளம்பரப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. முற்போக்கு எழுத்து அணியைச் சேர்ந்தவர்களும் கைலாசபதி - சிவத்தம்பி என்கிற புத்திஜீவிகளாலே உருவாக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சியாளர்களும் தவறான இலக்கியப் பதிவுகளை விட்டுச் செல்கிறார்கள் என்பது எஸ்.பொவின் குற்றச் சாட்டு. முற்போக்குக் குரலாக ஒலித்த ஏ. இக்பாலுடைய கருத்துக்களை மறுதலிப்பது போல், உதாரணமாக நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர் பற்றி எழுதிய வரலாறு எஸ்.பொவால் சொல்லப்பட்டிருந்தது. எனவே இக்பால் கட்டுரையைப்பற்றி அபிப்பிராயங் கேட்டேன். மிக அமைதியாக ஒரு நீண்ட பதிலை எனக்குத் தந்தார்.

“புத்திஜீவிகளான கைலாசபதி - சிவத்தம்பி ஆகியோரால் உருவாக்கப்பட்ட பரம்பரை பல்கலைக் கழகங்களிலே தமிழ் வரலாற்றை எவ்வாறு பிசக்குகின்றது என்பதற்கு இந்தக் கட்டுரை மிகச் சிறந்த உதாரணமாகும். இந்த இக்பாலினுடைய இலக்கிய தகிடுதத்தங்கள் பற்றி, 1975 ஆம்

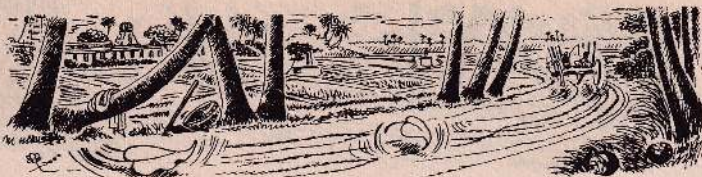

ஆண்டு நான் எழுதிய இஸ்லாமும் தமிழும் என்ற நூலிலே விரிவாக எழுதியுள்ளேன். இந்தப் பகுதிகளைப் பதிவு செய்த பின்னர் விஷயத்துக்கு வருவோம். “நல்லவர்களைப் பற்றிய அநியாயமான - மிக அருவருக்கத்தக்க - படுமிலேச்சத் தனமான - விமர்சனம் என்ற பெயரால் அயோக்கியத்தனமான வசைபாடல் நடந்திருக்கிறது” என்று 1975 இல் எழுதினேன். கால் நூற்றாண்டு காலத்தில், ஏ. இக்பால் ஒல்லொப்பமாவது முதிர்ச்சி அடைந்திருக்கக் கூடாது? அதனால் நோவுற்ற ஏ. இக்பால் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு என்மீது சேற்றை அள்ளிப் பூசுவதற்கு ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றினை அலங்காரம் செய்துள்ளார். இதனை வாசிப்பதற்குப் பல்கலைக் கழகம் அனுமதியளித்துள்ளது என்றால், அப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த் தரத்தை என்னவென்று சொல்வது? ஐயோ, பரிதாபம்! இனி, மிகச் சிரமப்பட்டு ஆராய்ந்து நான் நளவன் என்ற உண்மையைக் கண்டு பிடித்திருக்கின்றாராம். நான் பிறந்த ஜாதியை மறைத்தவனுமல்லன்; அதே சமயம் அதனை என் பதவி உயர்வுக்கும் அங்கீகாரத்திற்குமான கவசமாகப் பயன்படுத்தியவனுமல்லன். என் பிறப்பு மகா கௌரவமாகச் சம்பவித்திருக்கின்றது. நான் நல்லூரிற் பிறந்தவன் என்பதை என் எத்தனையோ எழுத்துக்களில் பிரசித்தப் படுத்தியுள்ளேன். எந்த ஆதாரங்களை வைத்து நான் ஆரியகுலம் பலாலி ரோட்டில் பிறந்தேன் என்ற முடிவுக்கு இக்பால் வருகிறார்? ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே தேசிய இலக்கியத்துக்கு வடிவம் கொடுத்துத் தடம் பதித்தவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே

புதிய வசன நடை ஒன்றினை உபகரித்துத் தடம் பதித்தவர் ஆறுமுக நாவலர். இவ்விருவரும் பிறந்த நல்லூரிலே பிறந்த எஸ்.பொ இருபதாம் நூற்றாண்டின் படைப்பிலக்கியத்திலே தடம் பதித்தார் என்று மூன்று நூற்றாண்டாக நல்லூரை மையமாகக் கொண்டு இலக்கியத் தடப்பதிவுகள் நடந்தன என வரலாறு எழுதுமே என்கிற பறதியிலேயே, என்னை ஆரியகுளத்தடியில் பிறக்கச் செய்தார். அப்பையா காவியம், அப்பாவும் மகனும் என்கிற என் கவிதை நூல்களிலே இது பற்றி விரிவாகப் பாடியிருக்கிறேனே! பாலாலி வீதியில் பிறப்பது கேவலமானது என்பது இக்பாலின் கண்டுபிடிப்பா? இந்தப் பிதற்றலுக்குப் பின்னாலுள்ள மனநோய் என் பிடிமானத்திற்குள் சிக்குப்படவும் இல்லை. கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்திலே, சாணியடித்தலே இலக்கிய ஆராய்வு என்கிற மரபு வளர்க்கப் படுகின்றதா? சைவப் பெற்றோருக்குப் பிறந்த சைவனான என்னைக் கிறிஸ்தவனாகப் பிறந்தவன் என்று ஏ. இக்பால் தூற்றுவதுதான் இன்றைய இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்த்துறைகளின் சாதனையா? சென்னையில் பட்டப்படிப்பு முடித்தது, என் அப்பாவின் பணத்தில்! கம்யூனிஸ்ட் கட்சி படிப்பித்தது என்று ஏன் இவர் புது வரலாறு படைக்கிறார்? பட்டப் படிப்பு படித்து முடித்து திரும்புவதற்கு முன்னர் என் கதைகள் ஆனந்த போதினியிலும், பிரசண்ட விகடன்லும், காதலிலும், ரசிகனிலும், தாய் நாடுவிலும் வெளிவந்தன போன்றன வரலாற்று மாணவனுக்குத் தெரிய வரலாம். சேற்றை வீசுபவனுக்கு உண்மை தெரியுமா? கம்பளை ஸாஹிராக் கல்லூரியில் வாழ்ந்த காலத்தில் கம்பளை கார்டியன் (Gampola Guardian)

என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையை நான் நடத்தியது இக்பாலுக்குத் தெரியுமா? தேடி வாசிக்கட்டும். பதியுத்தீன் கல்வி அமைச்சராவார் என 1955 இல் தீர்க்கதரிசனம் கூறியதுடன், அவர் நடத்திய 'அந்தப்புர இரவுகள்' பற்றியும் விரிவாக எழுதியுள்ளேன். இனகலவரத்தை முற்கூட்டி அனுமானித்து ஸாஹிராவில் இருந்து நான் என் சொந்த விருப்பில் மட்டக்களப்புக்கு மாறி வந்தேன்.

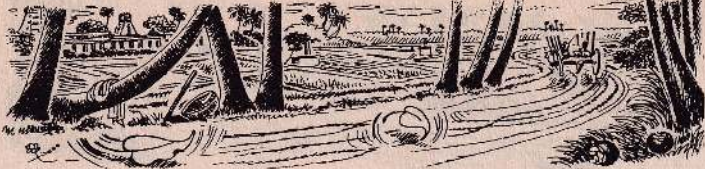
“மட்டக்களப்புப் பிராந்திய எழுத்தாளர்களை ஒதுக்கினேன் என்று இக்பால் ஆய்வு செய்துள்ளார். கோட்டைமுனைப் பாலத்திலே மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக என்னால் நடத்தப்பட்ட முதலாவது இலக்கியக் கூட்டு முயற்சி. மருதூர்க்கொத்தனுக்காக விரிவான அங்கீகாரம் மரபு பரிசோதனைக் களத்தினால் வழங்கப்பட்டது. மட்டக்களப்புப் பழகு தமிழை எவ்வாறு படைப்பிலக்கியத்தில் புதிய உச்சங்களுக்குக் கொண்டு சென்றேன் என்பதை மொழி வல்லார்கள் ஆராய வேண்டும். இருபத்தெட்டு வாரங்களுக்கு ஒலிபரப்பப்பட்ட மட்டக்களப்பு மாப்பிள்ளை என்ற தொடர் நாடகத்தை இலங்கை வானொலிக்காக நான் எழுதினேன். மட்டக்களப்பு முஸ்லிம்கள், இந்துக்கள், பறங்கியர், சிங்களவர் ஆகியோரின் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கை ஒரு சேர அறிமுகப் படுத்தியது இந்த நாடகமாகும். இதனை என்னைத் தவிர வேறு எந்த மட்டக்களப்பு எழுத்தாளனும் சாதிக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

“தீ இலங்கையில் எழுதப்பட்ட பால் விவகாரங்களை விசாரணை செய்யும் முதலாவது நாவல். நனவோடை உத்தியைக் கையாண்டு தமிழிலே எழுதப்பட்ட முதல்

நாவல். அது புதிய துணிச்சலுக்குப் பூபாளம் பாடியது. அதனை விளங்கிக் கொண்டால் போதும். சுங்கு பற்றிய இக்பாலின் குறிப்பு அவருடைய வக்கிரபுத்திக்கு ஒரு சான்று. '...வார இறுதியில் மனைவியை அடைய யாழ்ப்பாணம் சென்று அவளை அடைய முடியாமல் அவதியுறும் பச்சை மஞ்சள் கதைதானிது' என்று இக்பால் தீர்ப்புக் கூறுகின்றார். ஆனால், கலாநிதி துரை மனோகரன் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே, எவ்வித நிர்ப்பந்தமுமின்றி, ஆய்விலே ஆரோக்கியம் பேணும் அறிவு முயற்சியாக, 'அந்த வகையில் ஈழத்து இலக்கியத் துறையில், தமது எழுத்தாற்றலாலும், தனித்துவம் மிக்க ஆளுமையினாலும், தனி இடத்தைப் பெற்ற எஸ்.பொன்னுத்துரையின் சடங்கு நாவலின் கதைத் தலைவராகிய செந்தில்நாதன் என்ற பாத்திரமும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இப்பாத்திரத்தின் வார்ப்பு, எஸ்.பொவின் படைப்பாற்றலுக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது..... அப்பாத்திரம் சுயமாக இயங்குவதற்கான சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. சுவையாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையில் ஈழத்து நாவல்களிலே இடம் பெற்றுள்ள சிறந்த சில கதைத் தலைவர் பாத்திரங்களிற் செந்தில்நாதன் பாத்திரமும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கதாக விளங்குகின்றது' என்று தனிக் கட்டுரையே எழுதியுள்ளார். நண்பர் இ.சங்கரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க வீரகேசரியில் சடங்கு வந்ததாக இக்பால் கதை சோடிக்கிறார். இது வீரகேசரியில் பிரசுரமாகவில்லை. சங்கர் வீரகேசரியில் பணியாற்றியதும் இல்லை. இந்த அடிப்படைத் தரவுகளிலே கூடத் தடுமாற்றமா? சடங்கு நாவல் பற்றி அக்காலத்திலேயே வ.அ. இராசரத்தினம், செம்பியன் செல்வன், கவிஞர் கந்தவனம், கே. இராமசாமி,

மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம் ஆகியோர் எழுதிய விமர்சனங்களை வாசிக்காமலே அவர் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார். இலங்கை நாவல் வரலாற்றில் விற்பனையைப் பொறுத்த மட்டிலாவது சடங்கு சாதனை படைத்தது என்பதை அறிவாரா? அந்நாவல் மூன்று பதிப்புகள் கண்டு, சுமார் ஒன்றரை இலட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாகி இருக்கின்றன. முதலாம் பதிப்பான இரண்டாயிரம் பிரதிகள் மூன்றே மாதங்களில் விற்பனையாயின. இரண்டாம் பதிப்புச் சென்னையில் பிரசுரமாகி 1,45,000 பிரதிகள் விற்பனையாயின. அப்படியாயின் அது சென்ற டைந்த வாசகர் எண்ணிக்கை என்ன? அதன் மூன்றாம் பதிப்பும் சென்னையிலேயே பிரசுரமாயிற்று. இத்தனையையும் கண்டு கொள்ளாமல் ஏகவசனத்திலே எறிந்து பேசுவதற்குப் பெயர் ஆய்வுரையா? காழ்ப்புணர்ச்சி என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் தேடி எங்கும் அலையவேண்டாம். அதன் நடமாடும் உருவமே இக்பால்தான்!

“இதற்கு இணையான சாதனை படைத்த ஈழத்தமிழ் நாவல் ஒன்றைச் சொல்ல முடியுமா? நான் கனடாவில் தங்கியிருந்த பொழுது, சடங்கு நாவல் அவர்களுடைய வானொலியிலே தொடராக ஒலிபரப்பப்படுகின்றது. மக்கள் கூட்டத்தினர் அதனை விரும்பிச் சுவைக்கிறார்கள். முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட ஒரு நாவல் இன்றளவும் தமிழன் சுவைப்பில் முதலிடம் பெறுவதைக் கூட அறியாத கிணற்றுத் தவளைகளை என்ன சொல்வேன்?

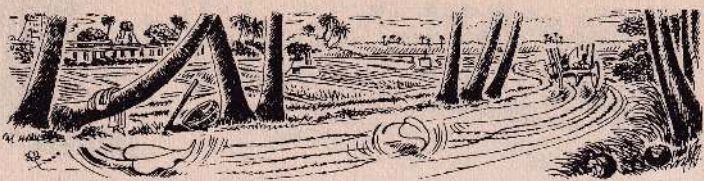
“வீ சிறுகதைத் தொகுதி அவரது சிறுகதை கோபுரத்தை எட்டுவதாக இல்லை என்று முடிவுக்கு

வருகின்றார். ஆனால் தமிழில் வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகள் அனைத்திலும், புதுமைப்பித்தன் கதைகள் உட்பட, படைப்பு சிகரத்தினை வீ தொட்டது என்று பேராசிரியர் சாலினி இளந்திரையன் தமது நூலொன்றில் எழுதி இருப்பது இப்பாலுக்குத் தெரியுமா? தமது நூலில் அவர் 'வீ' பற்றி ஒரு தனி அத்தியாயமே எழுதியுள்ளார். அந்த கதைத் தொகுதியிலே இடம் பெறாத பிரக்ஞை ஓட்ட உத்தியைக் கொண்ட அவரது 'சைபர் பூஜ்யமல்ல' என்ற கதை உச்சமானது என்று இப்பால் ஆராய்ந்துள்ளார். '0 பூஜ்யமல்ல' என்ற அதே கதை 'விலை' என்ற தலைப்பில் 'வீ' யில் இடம் பெற்றிருக்கிறது என்பது கூடத் தெரியாமல் ஆராய்ச்சி நடத்தும் அவரது அறியாமையை என்னவென்று சொல்வேன்? நூல்களை வாசிக்காமலே விமர்சனஞ் செய்யக்கூடிய கில்லாடி இப்பாலே!

"வரலாற்றுப் பதிவுக்காக இன்னொன்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். 1981ஆம் ஆண்டில் மதுரையில் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற்றது. அதற்கு அவர் குருநாதர் கைலாசபதி உட்பட முற்போக்கு எழுத்தாளர் பலரும் வந்திருந்தனர். அந்த மாநாட்டின் போது புனைகதை ஆய்வரங்கு அகிலனின் தலைமையில் நடைபெற்றது. ஆய்வுரை நடத்தியவர் நீல. பத்மநாபன். தொடர்ந்து குழுநிலை விவாதம் நடந்தது. அந்த சபையிலே வீ யின் முகப்புக் கதையான 'தேர்' இதுவரையில் தமிழில் வெளிவந்த சிறுகதைகளுள் உச்சமானது என அங்கு சமூகமளித்திருந்த சாலை இளந்திரையன், சி.சு. செல்லப்பா, சோ. சிவபாதசுந்தரம், சிட்டி சுந்தர்ராஜன் போன்ற பலரும் ஒரு முகமாகப் பேசினார்கள். அணி அக்கரை இலக்கியத்தில் இடம் பெற்ற இலங்கைப் படைப்பு. அதன்

உருவ அமைதியை ஏஜே. கனகரட்னா உட்பட, அநேக விமர்சகர்கள் இன்றளவும் மெச்சுகிறார்கள். என் படைப்புகளிலே உச்சம் என்று தளையசிங்கத்தினாற் பாராட்டப்பட்ட 'பங்கம்', மறு என்கிற தலைப்பில் 'வீ யில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஒரு கட்டத்திலே சிறந்த கதையென்று சிவத்தம்பியால் சுட்டப்பட்ட 'நெல்லும் பதருந்தான் வீயில் வரும் வேலி. கதைகளை வாசிக்காமலே விமர்சனம் செய்வதுதானா இக்பாலின் வித்துவம்!

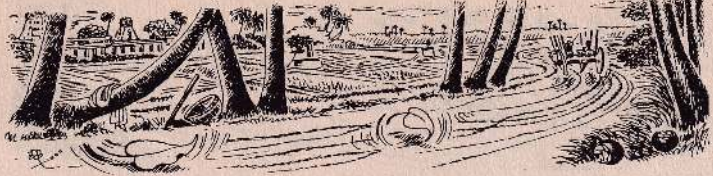
“ஆக்களின் புகழ் மீது சாணி எறிவதற்கு அக்கரைப் பற்று வீதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமே யொழிய பல்கலைக்கழகக் கட்டடங்களை அல்ல. இக்பாலுடைய ஆய்வுக் கட்டுரையில் வரிக்கு வரி அவருடைய வக்கிரபுத்தியை மட்டுமின்றி, அவருடைய கட்டித்த அறியாமையையும் என்னால் எண்பிக்கமுடியும். சுவை மனிதனுக்கு மனிதன் வேறுபடும். One man's meat is another man's poison என்பதை யாவரும் அறிவர். சுவை அவரவர் ரஸனையை மட்டுமல்ல, யோகத்தையும் பொறுத்தது. மலத்திலே வாழ்ந்து அதனையே தின்னும் புழுவுக்கு, பூவின் வாசனையும், தேனின் சுவையும் ஒத்து வராது. மலந் தின்னும் புழுக்களின் ரசனையைத் தென்கிழக்கு பல்கலைக் கழகம் முதன்மைப்படுத்துதல் அவர்கள் யோகம். அதனை ஆட்சேபிக்கும் உரிமை எனக்குக் கிடையாது.

“இன்னொரு கேவலமான குற்றச்சாட்டினை என்மீது இக்பால் சுமத்துகின்றார். எஸ்.பொ. புலம்பெயரும் இடத்துக்கு வந்தமைக்கு இரு காரணங்கள் — 'அவரது மகனார் தீவிரவாதியெனச் சுடப்பட்டுவிட்டார். கலாசார

அமைச்சின் நாடகப் பகுதியின் முக்கியஸ்தராக இருந்த எஸ்.பொ. ஏதோ காசோலை சம்பந்தமாகச் செய்த புரளியினால் புலம்பெயர வந்ததாகவும் ஒரு கதை...' என்று இப்பால் நாக்கில் நரம்பின்றிக் கூசாது பொய் சொல்லியுள்ளார். ஒன்று: என் மகன் மித்ர தீவிரவாதி என்று சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவனல்லன். அவன் புலி இயக்கப் போராளி. நெஞ்சில் சைனைட் குப்பி சுமந்தவன். இலங்கைக் கடற்படையினருடன் கடற்சமரிலே ஈடுபட்டு மாவீரனானவன். அவன் இன்றளவும் புலி இயக்கத் தினரால் மிகவும் கௌரவமாக நேசிக்கப்படும் ஒரு போராளி. அவன் நினைவாக யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு வீதியின் பெயரையும் மாற்றியமைத்தார்கள். அடுத்தது நாடகக்குழு விவகாரம். 1979 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தேசிய நாடக விழாவுடன் நாடகக் குழுவுக்கும் எனக்கும் தொடர்பு அறுந்துவிட்டது. இதற்கான பொறுப்பு கந்தையாவைச் சேரும். நாடகக் குழுக் காசோலையில் இருவர் கையொப்பம் இடுவர். ஒருவர் அரசு அலுவலர் கே.ஜி.அமரதாஸா; மற்றொருவர் தலைவர் கந்தையா. எனவே காசோலை மோசடியில் ஈடுபடுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பேயில்லை. உண்மை என்ன வென்றால் எனக்கு allowance ஸாகக் கிடைக்க வேண்டிய ஆயிரம் ரூபாய்களுக்கு மேலான காசோலை எனக்கு இன்னமும் வரவேண்டியுள்ளது. இது எனக்குக் கிடைக்காமல் செய்த கந்தையா இன்னமும் உயிருடன் இருக்கின்றார். 1979ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரும், 1981ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் வரையிலும்

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நான் அரசு திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் பிரதிமதிப்பீட்டுக் குழுத் தலைவராகப் பணியாற்றியுள்ளேன். நான் பத்து ஆண்டுகள் கழித்து, 1988 இலே தான் புலம்பெயர்ந்தேன். உண்மையில் நான் மட்டும் இன்று இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால், இத்தகைய அவதூறுகள் பரப்பும் ஏ.இக்பால் மீது மானநஷ்ட வழக்குத் தொடுத்திருப்பேன். மான இழப்புப் பற்றிய விஷயம் மட்டுமல்ல இது. வரலாற்றின் உண்மைகள் எவ்வகையிலும் பதிவு செய்யப்படுதல் வேண்டும் என்கிற தர்மம் என் வசம். அறிவு மோசடிக்கும் இலக்கியப் புரட்டுக்கும் ஓர் எல்லையே இல்லையா? சீ, மனிதப் பண்பும் அறிவு நாகரிகமும் தென் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் இவ்வளவு தரம் தாழ்ந்துவிடுமா? கிழக்குப் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் இத்தகைய பொய்யுரைகளை ஆய்வுரைகள் என சமர்ப்பித்தமைக்காக ஏ.இக்பாலை மன்னிப்புக் கோரும்படி நிர்ப்பந்திக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அறிவின் வாய்மை நிலைநாட்டப்படும்.

“இக்பால் குறிப்பிடும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகக் கருத்தரங்கு எத்தனையாம் ஆண்டில், யார் தலைமையில் நடைபெற்றது? 1964ஆம் ஆண்டிலே பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் சிறுகதைத் தொகுதியான காலத்தின் குரல்கள் என்ற நூலை வெளியிட்டு வைத்தேன். அப்போது செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், க. நவஜோதி, கலா பரமேஸ்வரன் ஆகியோர் மாணவர்கள். இது செல்வநாயகம் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டிருந்த

காலம். அதற்குப் பின்னர் நான் பேராதனையில் எந்தக் கருத்தரங்கிலும் கலந்து கொண்டதில்லை. நண்பர்கள் கலாநிதிகள் சதாசிவம், தனஞ்செயராசசிங்கம், புவியியல் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் ஆகியோரைத் தனிப்பட்ட முறையில் சந்திப்பதற்காகப் பேராதனை சென்றதுண்டு. கடற்கரைக் கூட்டம், பேராதனைக் கருத்தரங்கு என்பன எல்லாம் அவதூறு பரப்புவதற்காக இப்பால் இட்டுக் கட்டிக் கூறுவது. செமியாக் குணத்தில் ஊர் வம்பு பேசுதல் ஆராய்ச்சியல்ல. மேலும் 'ஹால்' சினிமாவாகவும் வந்துள்ளது. ஆங்கில நாவலாகவும் வந்துள்ளது. இவற்றைத் தேடிப் படிக்கட்டும்; பார்க்கட்டும். அதற்குப் பிறகு அது பற்றிப் பேசட்டும். அவற்றை ஆங்கிலத்தில் வாசித்து விளங்கக்கூடிய அறிவு இப்பாலுக்கு உண்டோ நான் அறியேன். அத்துடன் அதன் தொனிப் பொருளை விளங்கும் ஆற்றல் இப்பாலின் சின்ன மூளைக்கு உண்டா? 'ஹால்' - புதிய ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கு ஏற்பட்ட சாபம் என்பதுதான் உட்பொருள். 'தேம்பியழாதே பாப்பா' என்னும் நாவல் இவ்வாண்டு வருகின்றது. 'கறுப்புக் குழந்தை' தயாராக இருக்கிறது. எட்டாண்டு காலம் ஆபிரிக்க இலக்கியங்களைக் கற்பித்த எனக்கு இப்பால் படிப்பிக்க முயல்வது அறிவு மோசடியின் உச்சம். இப்பால் அன்றிலிருந்து இன்று வரை கற்பனைக் கதைகளை எழுதுவதில் தோற்றதினால், கற்பனையாகக் கதை அளப்பதுதான் தமது ஆய்வு என்று உளறி வருகின்றார். இன்னும் ஒன்று. சொல்லடுக்கிக் கவிஞர் எனப் பெயர் பெற 'முக்கித்' தோற்றவர்தான் இப்பால். படைப் பிலக்கியத்திலே தோற்றவர்களை விமர்சகர் என

மகிமைப்படுத்துதல்தான் கைலாசபதி கலாசாரமா? இலங்கையிலே உண்மையின் தேடலர்களும், திறமையின் ஆராதனையாளர்களும் ஒட்டுமொத்தமாகச் செத்துப் போனார்களா?

“பிறிதொன்றையும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல விரும்புகின்றேன். மட்டக்களப்பு மண்ணில் பிறந்த எழுத்தாளர்களை மட்டந்தட்டுவதற்காகவே எஸ்.பொவும் ஆர்.பாலகிருஷ்ணனும் தமிழ் உலகம் என்னும் பத்திரிகையை இடைக்கிடை வெளியிட்டனர் என ஆராய்ந்து அறிவித்துள்ளார். இந்தப் பத்திரிகை கொழும்பிலிருந்து, ‘ரஞ்சனா’ அச்சகத்தில் அச்சிட்டு, ஆ.நடராஜா என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு இடைக்கிடையல்லாது, மாதந்தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதன் உதவி ஆசிரியர் இசங்கர். இந்த ஆ.நடராஜா பிரபல வர்த்தகர்களான சங்கரப்பிள்ளை சகோதரர்களுள் ஒருவரான ஆறுமுகத்தின் மருமகனாவார். குடும்பத்துக் கிடையில் நடந்த வணிகச் சிக்கல்கள் காரணமாகவே தமிழ் உலகம் நின்றது. இந்தப் பத்திரிகையின் பழைய பிரதிகளை இன்றும் ஆவணக் காப்பகத்தில் யாரும் பார்வையிடலாம். மட்டக்களப்பிலே விஞ்ஞானக் கல்வியை முன்னெடுத்துச் செல்வதிலே ஆர்.பாலகிருஷ்ணனின் பங்களிப்பு மகத்தானது. தம்பி, தர்மா! இவற்றிலிருந்து இந்த முற்போக்கு இலக்கியக்காரர்கள் வரலாறு என்ற பெயரால் குடம், குடமாக பொய்யை வாந்தி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நீ அறிந்து கொள்ளவும். பழுத்த மரத்திலே கல்லெறிவதுதான் கெட்டித்தனம் என்று

நினைக்கும் ஏ. இக்பால் போன்ற 'தவ்வல்'களைத்தானே மடாதிபதிகள் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்?

“ஆனால், கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றினை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். “மட்டக்களப்பு வாழ்க்கை நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கிய சிருஷ்டிகள் தோன்றாத காலத்தில், இவர் அப்பணியை மேற்கொண்டு அப்பகுதியினர் செய்வதைவிடச் சிறப்பாகச் செய்தமைக்கு யாழ்ப்பாண மக்களும், மட்டக்களப்பு மக்களும், ஏன் ஈழநாட்டுத் தமிழர்கள் அனைவருமே கௌரவிக்கும் ஓர் எழுத்தாளராகத் திகழ்கின்றார். இன்று மட்டக்களப்பில் ஓரளவு இலக்கிய விழிப்பு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்றால் அந்தப் பெருமை நிச்சயமாக பொன்னுத்துரைக்கே சேரும்” என்று இக்பாலும், நுஃமானும் மதிக்கும் இளங்கீரன் தமது ‘மரகதம்’ (1961-அக்டோபர் இதழில்) பிரசுரித்து மகிழ்ந்தார். இவர்களுக்கு அற்ப ஞாபக சக்தியா? இந்தப் பணி மேலும் என்னால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. நான் 1963 ஆம் ஆண்டிலே நடத்திய தமிழ் விழா மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலே ஒரு தமிழ் எழுச்சியே தோன்றுவதற்கு வழி சமைத்தது. அதனால் தமிழ் நூல்கள் பிரசுரிக்கும் அக்கறை எழுந்தது. நண்பர் ரஹ்மானைக் கிழக்கிலங்கை நூல்களை வெளியிடும்படி தூண்டினேன். அந்த ஆண்டில் ரஹ்மான் அச்சிட்ட மூன்று நூல்கள் உட்பட, நான்கிற்கு ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. கிழக்கு மண்ணின் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு இவ்வாறுதான் நாடளாவிய அங்கீகாரம் முதன் முதலிலே கிடைப்பதாயிற்று. இந்தப் பெருமை எஸ்.பொவின் மட்டக்களப்பு மண்பற்றுக்குக் கிடைத்த பரிசு என்று இன்றளவும் சம்பாவனை

செய்கின்றேன். வாழ்க, தமிழ்த்துறைகள்! “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம், உய்வில்லை செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்பது மார்க்ஸிஸம் அல்ல. எனவே, கைலாசபதி-சிவத்தம்பி போதனைகளிலே கிடைக்காது. இதற்காக, விருந்தோம்பலிலே எசுழித்த மட்டக்களப்பு மானிடம் அந்த இனிய மனிதப் பண்பினை இழந்துவிட வேண்டும் என்று தென்கிழக்குப் பல்பலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை புதிய விதிகளை இயற்றப்போகின்றதா? சதுரங்கம் நூலாக வெளி வந்துள்ளது. இரண்டாம் பதிப்பு சென்ற ஆண்டில் வந்தது. சதுரங்கம் தினகரனில் வெளிவரவில்லை. எங்கே வந்தது என்று இனியாவது ஆராயட்டும். இன்னொரு விண்ணாணமும் இக்பால் பேசுகிறார்.

“என்னுடைய படைப்புகளை ஏ.இக்பால் படிக்க வில்லை என்றால் பாதகமில்லை. இன்னமும் அவர் தவ்வலாக அலைவதற்கு என் படைப்புகளிலே ஞானம் பெறாமையும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். பண்டிதர் வி.சி. கந்தையா, அன்புமணி, தங்கன், பாக்கியநாயகம், திமிலைத்துமில்ன், செ.இராஜதுரை, ஏ. பொன்னுத்துரை, அ.ஸ.அப்துஸ் சமது ஆகியோர் வல்லமை மிக்க மண் வாசனைப் படைப்பாளிகள் என்று இக்பால் சிபாரிசு செய்கின்றார். கிழக்குப் பல்கலைக் கழகமே, இவர்களுடைய மண்வாசனை இலக்கியங்கள் பற்றி அடுத்த ஆண்டிலே, அன்றேல் அடுத்த நூற்றாண்டிலே, ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பிக்கச் செய்து பயனடையுங்கள்! நான் மட்டும் தமிழ் உடையவனல்லன். யார் வளர்த்தாலும் தமிழ் வளரட்டும்.”

இவ்வாறு பேசி ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தார். பேச்சிலே குடும் இருந்தது. அறியாமையை வேரோடு சாய்க்கும் தீவிரமும் இருந்தது.

நான் எதிர்பார்க்காத சடுதியிலே தமது மேஜை லாச்சியைத் திறந்து ஞானம் மே மாத இதழை எடுத்து, கலாநிதி துரை மனோகரன் எழுதிய கட்டுரையை வாசிக்கும்படி தந்தார். வாசித்து முடித்தேன். அவர் சொன்னார்:

“இந்த மருதூர்க்கொத்தன் யார்? நீலாவணனால் எனக்கு அறிமுகஞ் செய்யப்பட்ட, மிகக் கீழ்த்தட்டிலிருந்து, முன்னேறத் துடித்த இலக்கிய ஆர்வம் மிக்க ஒருவர். அவருடைய ஆற்றல்கள் செப்பமிடப்படுவதற்கு நான் உபகாரியாய் இருந்தேன். கோட்டைமுனைப் பாலத்திலே மட்டுமல்ல, மரபு பரிசோதனைக் களத்திலே சிறுகதை எழுதும்படி என்னால் ஊக்குவிக்கப்பட்டவர். மரபு பரிசோதனைக் களத்தின்போது, ‘நானே கிழக்கிலங்கையில் சிறுகதை மேதையாக இருந்தேன்’ என்று நெஞ்சின் மீது கைவைத்து அவர் உரிமை பாராட்டுவாரா? சிறுகதைத் துறையிலே அவரைப் பிரக்ஞையுடனும் தன்னம்பிக்கையுடனும் காலாற்ற வைத்தவன் நான். மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் மக்களுடைய பேச்சு வழக்கினை, அன்றைய ஏனைய எழுத்தாளர்களிலும் பார்க்க இயல்பாகக் கையாளத் தூண்டினேன். இத்தகைய என் ஊக்கமும் உதவியும் நூற்றுக் கணக்கானவர்களுக்குச் சித்தித்திருக்கின்றது. இஃது என் ஊழியத்தின் ஓர் அம்சம். ‘0 பூஜ்யமல்ல’

ந. சர்மகுலசிங்கம்

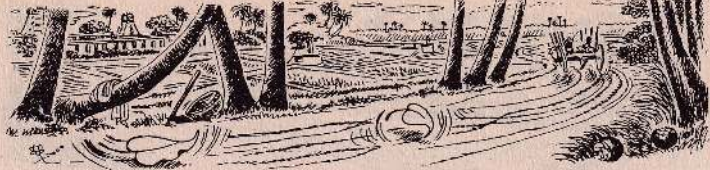

என்கிற என் கதையை வாசிக்கக் கொடுத்து, அதன் உத்திகளைக் கற்றுத் தேர்ந்து கொள்ளும்படி ஊக்குவித்தேன். பின்னர் நான் ஈரா (அவர் சொல்வது போல இத்தா அல்ல, ஈரா என்பது கவனத்திற்குரியது) எழுதிய பொழுது, கரவாகுப்பற்று வாழ் முஸ்லிம்களுடைய இயல்பான மொழியைப் பெய்வதற்கு அவர் உதவினார் என்பது உண்மை. மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியிலும், மட்டக்களப்பு சென்றல் ஹோட்டலிலும் நான் சொல்ல அவர் எழுதிய அன்றேல் செப்பமிட்ட கதைகளை யார் கணக்கில் வைப்பது? இவற்றை எல்லாம் மறந்து நான் எழுதிக் கொடுத்தேன் என்று மருதூர்க்கொத்தன் அலறுவது ஏன்? மகா குழந்தைத்தனமானது. ஈரா போன்ற மேலும் நல்ல சிறுகதைகளை மருதூர்க்கொத்தன் படைத்திருந்தால் உண்மையில் மகிழ்வேன். அதுக்கு நிகரான் இன்னொரு கதையை அவரால் ஏன் எழுதுமுடியவில்லை? அவருடைய வாக்குமூலத்தை சுயதோல்விகளின் ஒப்புதல் என விளங்கி வியாகூலம் அடைகின்றேன். ஆண்மை சிறுகதைத் தொகுதியிலே இடம் பெறும், பன்னிரண்டாவது சிறுகதை பாணந்துறையைக் களமாகக் கொண்டது. அந்தக் களத்தினை உரிய முறையிலே கொண்டு வருவதற்கு மொயின் சமீன் உதவினார். 'நனவிடை தோய்தலை நான் எழுதிக் கொடுத்தேன் என்பதை ஏன் எஸ்.பொ பதிவு செய்யவில்லை?' என்று மாத்தளை சோமு அவுஸ்ரேலியாவில் பிரலாபித்த வரலாறும் உண்டு. உண்மைதான். நான் dicte செய்ய அவர் இரண்டு அத்தியாயங்களின்

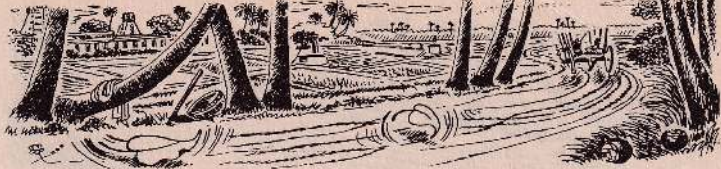

அடிக்கொப்பியை எழுதி உதவினார் என்பதைச் சொல்லாதது என் தப்புத்தான். நனவிடை தோய்தலைத் தொடர்ந்து, மட்டக்களப்பின் மறக்கமுடியாத பாத்திரங்கள் சிலவற்றை எழுத முயன்றேன். நான் அவுஸ்ரேலியாவில் வாழ்ந்ததினால், இந்தப் பாத்திரங்கள் சம்பந்தப்பட்ட குறிப்புகளை எழுதி அனுப்பும்படி என் நண்பர் எஸ்.எல்.எம். ஹனிபாவுக்கும், இராபத்மநாதனுக்கும் கடிதங்கள் எழுதினேன். அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பு உரிய காலத்திலே கிடைக்காததினால், அதனை எழுதுவதைக் கை விட்டேன். 'வேலி' யை எழுதும் பொழுது அதிலே பயின்ற சொற்கள் பலவற்றையும், உரையாடலையும் பெரியவெளியில் வாழ்ந்த சுப்பிரமணியம் என்னும் விவசாயியிடம் கற்றுக் கொண்டிருந்ததை வ.அ. இராசரத்தினம் நேரிலே பார்த்து வியந்தார். இரண்டு சிறுகதைகளையும் வாசிப்பவர்கள் சுப்பிரமணியமே எனக்கு அதிகம் 'எழுதித் தந்தவர்' என்பதை எளிதிலே புரிந்து கொள்ளலாம். தேடலிலே ஈடுபடுபவன் எல்லாவற்றையும் தானே திரட்டிக் கொள்ளுதல் சாத்தியமில்லை. அதற்காகத்தான் நாம் நூல்களையும், நல்லாசான்களையும், நல்ல நண்பர்களையும் நாடுகின்றோம். இந்த உண்மைகளை நான் சொல்வதிலே பெருமைப்படுகின்றேன். 'பந்தநூல் மூலமும் நச்சாதார்க் கினியர் உரையும்' என்கிற நூலின் பெரும்பகுதி முஸ்லிம் அறிஞரால் எழுதப்பட்டது என்றும் ஆய்வு செய்து மருதூர்க்கொத்தன் அறிவிக்கிறார். பந்த நூல் மூலத்தின் அச்சாவான மூலப்பிரதி கல்முனை

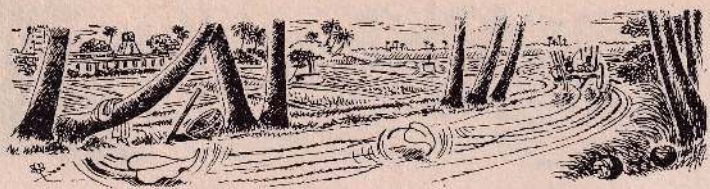
நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் மசூர் மௌலாவா எழுதிய ஓர் அஞ்சலட்டை. அந்த மூலத்தின் சிருஷ்டியாளன் நானே என்று மசூர் மௌலானா உரிமை கொண்டாட்டும். அது உண்மை. பின்னர் அவர் தேர்தலில் நின்றபொழுது, அதற்கு வேடிக்கையான பதவுரைகள் எழுதி, இவருக்கு எதிரான பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. இந்தத் தகவல்களை மட்டுமன்றி, இருந்த கல்லச்சுப் பிரதியையும் ஜே.எம்.எம். அப்துல் காதிர் என்னிடம் தந்தார். அப்துல் காதிர் காத்தான்குடியிலும், ஏறாவூரிலும் என் அதிபராக இருந்தவர். காப்பியப் பெருவிழா நடத்தப்பட்ட காலத்திலிருந்தே என் நண்பர். 1972-ல் ‘?’ முதற் பதிப்பாக வெளிவந்தது. அதிலே, ‘இந்நூலினை ஆக்கும் பணியிலே குறிப்புகள் சிலவற்றைத் தேடித் தந்தும், என் உழைப்பினை ஊக்கப்படுத்தியும், ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனைகள் நல்கியும், ஒத்தாசை புரிந்த ஜே.எம்.எம். அப்துல் காதிர், ஆர். பாலகிருஷ்ணன் ஆகிய இருவருக்கும் எஸ்.பொ.வின் நன்றிகள்’ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இவ்வாறு ஏனையோருடைய உதவிகளைப் பகிரங்கமாக அறிவித்த பிறகு, எங்கே வந்தது மோசடி? வாழ்க்கையின் அந்திம காலத்திலே தாம் பதித்த இலக்கியச் சுவடுகள் எதுவும் எதிர்காலத்திலே நின்று நிலைக்கவில்லை என்கிற பறதியிலே, கொச்சையான தவறான செய்திகளைப் பரப்புதல் எழுத்தாளன் என்றும் கல்வியாளன் என்றும் உரிமை பாராட்ட விழையும் ஒருவருக்குப் பொருந்தாது. அறிவு நாகரிகமும், நட்பும் மலிவான கைதட்டுதல்

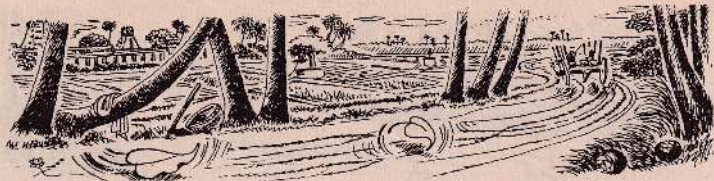
களுக்காக இவ்வாறு விலைபோகக் கூடாது. நீலாவண னுடன் கருத்து முரண்பட்ட போதிலும், இனிய நினைவுகளையே பதிவு செய்துள்ளேன். நட்பு மனிதத்தின் ஓர் இனிய அம்ஸம். அது ஆராதனைக்குரியது. ‘?’ என்கிற நூலின் படைப்பே அங்கதச் சுவைக்கான முதல் நூல் ஒன்றை தமிழிற் படைப்பது. This Satire on Tamil grammer and literature was conceived composed and written by Espo. இந்த உரிமை என்னுடையது.

“இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைகள் திசையும் திறனும் இழந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த கலாநிதிகளாகத் தேறிய சண்முகதாஸும் மௌனகுருவும் புதிது சாதிப்பார்களை ஒரு காலத்தில் எதிர்பார்த்தேன். பாவம், அவர்கள். அவர்களை நினைக்கும் பொழுது எப்பொழுதோ நான் எழுதிய சிறுகதையின் ஒரு வசனம் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. ‘பேடு கூவித்தான் பொழுது அங்கு விடிகிறது.’ பெண்ணிய மேய்ப்போன்கள் வாழ்க! பேராசிரியர் தில்லைநாதனும், கலாநிதி நுஃமானும் நேரிய விமர்சனத்திற்கு வழிவகுப்பார்கள் எனவும் நம்பினேன். விளைச்சலைக் காணமுடியவில்லை. நுஃமான் தென்னிந்திய எழுத்து வட்டாரங்களின் தொடர்புகளாலும் பதப்பட்டிருப்பார் என்கிற என் எதிர்பார்ப்புப் பொய்த்ததா? அவருடைய ஆலோசனையின் பேரிலே தான், தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலே எஸ்.பொ Post Mortem நடத்தப்பட்டதாக கலாநிதி துரை மனோகரன் களிபேருவகை அடைகின்றார். எஸ்.பொ இலக்கிய

மோசடிகள் புரிந்துள்ளார் என்பதை ஏ.இக்பாலும் மருதூர்க்கொத்தனும் நிறுவிவிட்டதாக அவர் பொச்சடிக் கின்றார். தி. ஜானகிராமன் மாப்பலானிடம் திருடினார் என்று துடித்து, புனைகதைத் துறையிலே தடம் பதித்த தி.ஜானகிராமன் மீது புழுதி வாரித் தூற்றியவர்தான் நுஃமான். அப்பொழுதே 'பிறதின் சார்பு அறவே அற்ற நூல் அறவே தரமற்றது' என்கிற எலியட்டின் கூற்றினையும், கலைஞனின் உருமாற்று வல்லமையிலேதான் எல்லாம் தங்கியிருக்கின்றது என்கிற வெலக்கும் வொறனும் கூறிய கருத்தையும் மேற்கோள்காட்டி, 1970 ஆம் ஆண்டிலேயே ஏ.ஜே. கனகரட்னா நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்திய பிறகும், நுஃமான் ஞானம் பெறாதவராக இருத்தல் விசனத்திற் குரியதே. கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியிலே நுஃமான் ஏராளமான தவறுகளைப் பெய்துள்ளார். ஞானம் தேங்கிய குட்டையல்ல. அது பிரவகித்தோடும் நதி. இன்றும் நான் ஞானத்தைத் தேடி அலையும் யாத்திரிகனே. ஞானத் தேடலன், தன்னைப் பூஜ்யனாகச் சம்பாவனை செய்தல் வேண்டும். யார் சொன்னாலும் மெய்ப்பொருள் காணும் துடிப்பே ஞானத்தின் நுழைவாயில். கைலாசபதி - சிவத்தம்பி ஆகியோர் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற் பட்டவர்கள் என்கிற சேவிப்பு மாயை. மாயைதான் ஞானத்தின் முதற் சத்துரு. ஞானமும் படைப்பும் ஒன்றல்ல. படைப்பு கலைத்திறன் சார்ந்தது மட்டுமல்ல, தனித்துவத்தின் ஆளுமையும் இணைந்தது. அஃது உருமாற்றும் வல்லமையும்! இதிலே தன்னை உணர்தலும் தருக்கொள்ளுதலும் ஆகுமானவை. இவற்றைப் பற்றி கலாநிதி நுஃமான் உட்பட அனைத்து அபக்குவர்களுக்கு

நான் ரியூஷன் சொல்லித்தர ஆயத்தமாகவும் இருக்கின்றேன். வேளை வாய்க்குமா?

“கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர். அபக்குவரான சில்லறைகளைக் கற்றாராகக் காமித்து, ஆய்வரங்குகளிலே உளற வைத்தல் அறிவின் தேடலுக்கு உதவமாட்டாது. திருட்டுப் பட்டம் சூட்டும் முயற்சி தனியுடமை சமுதாயத்தின் பண்பு. பொதுவுடைமை பேசும் மார்க்ஸியர்களுமா? இன்னொன்றும் சொல்லுகின்றேன். உலக அரங்கிலே சேக்ஸ்பியரும் வோல்டர் ஸ்கட்டும் இலக்கியத் திருடர்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டார்கள். அவ்விரு மேதைகளுடனும், என்னையும் உயர்த்தி வைக்கும் எண்ணம் தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக ஆய்வாளருக்கு இருந்திருக்க நியாயமில்லை.

“என்னைச் சிலுவையில் அறையும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் கலாநிதிகளும், அவர்கள் எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகளாகச் செயற்படும் ஏ.இக்பாலும் மருதூர்க் கொத்தனும் இந்த வரலாறை அறிவார்களா? When Shakespeare was charged with debts to his authors, Lander replied : ‘Yet he was more Original than his Originals. He breathed life into them.’ இதனைப் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவமும் முதிர்ச்சியும் இன்னமும் மருதூர்க்கொத்தனுக்கு ஏற்படாது விட்டாலும், நெறிப் படுத்திய கலாநிதிக்கும், அதற்கு ‘சபாஷ்’ போடும் இன்னொரு கலாநிதிக்கும் புரியாதா?

“புலம்பெயர்ந்த பின்னர் எஸ்.பொ எழுத்தில் நிதானம் ஏற்பட்டுள்ளது என்கிற அறிவியல் கண்டுபிடிப்பு வேறு! ‘கைலாசபதியையும் சிவத்தம்பியையும் திட்டும்

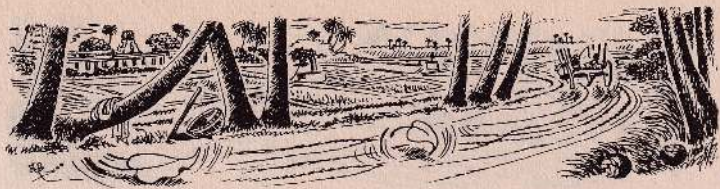

அவரது அநாகரிக இலக்கியப் போக்கு இன்னமும் மாறவில்லை' என்று, அப்பாடா, எவ்வளவு ஆய்வுகளுக்குப் பின்னர் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்? கைலாசபதி சிவத்தம்பி ஆகியோரை நான் விமர்சிக்கின்றேன். விமர்சிக்கும் உரிமை எனக்கிருக்கின்றது. 'திட்டுவது' என்பதுதான் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்துள்ள எஸ்.பொ பற்றிய ஆய்வுகள். கடந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவும் என் எழுத்து ஊழியத்தின் பாதை தெளிவாக இருக்கின்றது. என் அக்கறைகளின் பரப்பு வியாபித்திருக்கின்றது.

“தமிழ்த்துறையிலே உலாவும் கலாநிதிகள் பலர் கைலாசபதிக்கும் - சிவத்தம்பிக்கும் செஞ்சோற்றுக் கடன் பட்டுள்ளார்கள். எனவே, அவர்களுடைய கைலாசபதி சிவத்தம்பி பக்தியும் விசுவாசமும் புரிகின்றது. அவர்கள் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் எனக் கூறி புதிய பரம்பரையின் நவ தேடல்களை விதையடித்து விடாதீர்கள். அறிவு முயற்சி என்கிற பெயராலே தற்கால ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பு வரலாற்றிலே களப்பிரர் காலம் ஒன்றினை உருவாக்கிவிடாதீர்கள். கைலாசபதி - சிவத்தம்பி ஆகியோருடைய இலக்கியப் பங்களிப்புப் பற்றிப் புதிய ஆய்வுகள் நடத்திப் புதிய நூல்கள் கொண்டு வாருங்கள். அதைவிடுத்து 'எங்கள் நல்ல குருநாதர்கள் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அறிவின் முக்தர்கள்' என்கிற துதிபாடல் இன்றைய அறிவு நாகரிகத்திற்குப் பொருந்த மாட்டாது.

“என்ன செய்வது? கைலாசபதி சிவத்தம்பி கூட்டணியினர் இத்தகைய அரைவேக்காடு ஆய்வரங்கு களை நடத்தும் அறிவாளிப் பட்டாளத்தைத்தான்

முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக உருவாக்கி வந்துள்ளார்கள்! எனவேதான், உண்மையின் தேடலிலே, முதலிலே கைலாசபதி - சிவத்தம்பி ஆகியோருடைய 'தமிழ்த் திருப்பணிகள்' ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுதல் வேண்டும் என்று இன்றளவும் வற்புறுத்தி வருகின்றேன். இவற்றை நான் பகிரங்கமாக, எவ்வித ஒளிவு மறைவும் இன்றிப் பிரசித்தப்படுத்துகின்றேன். அவர்களையே பதில் தரும்படி கேட்டுமிருக்கின்றேன். அறிவு சார்ந்த விவாதங்களுக்கு அழைத்தும் இருக்கிறேன். ஐயோ, அவர்களை defend செய்ய எத்தகைய பினாமிகளைக் கூலிக்கு அமர்த்த வேண்டி இருக்கிறது? டொமினிக் ஜீவா, ஏ.இ.க்பால், latest ஆக மருதூர்க் கொத்தன்!

“இந்த அப்பாவி பினாமிகளாலும், அவர்களை இயக்கும் சூத்திரதாரிகளாலும்,

“ ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு அழிவழக்காடப் படுகின்றது
இதில் இலக்கியவாதிகள் ஈடுபடுதல் அவலம்
உண்மையின் உபாசனையே நேர்த்தியான மனிதும்
உண்மையை நிலைநாட்டுதலே அறிவின் பயன்
உண்மையும் பரம்பொருளும் வேறுவேறல்ல

“இந்த உண்மைகளை ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வாதிகளும், தமிழ்ப் படைப்பாளிகளும் தெளிவாக உணருதல் வேண்டும்.

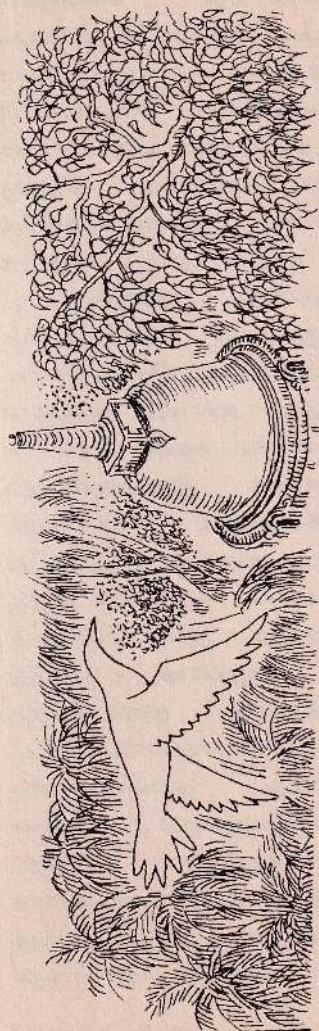
“இதன் காரணமாகத்தான் உன்னுடைய இந்தக் கேள்விகளுக்கு பதில் தர நான் இவ்வளவு நேரத்தை ஒதுக்கித் தருகின்றேன்” என்றார்.

வார்த்தைகளும், செய்திகளும் எவ்வளவு தங்கு தடையின்றி வந்து விழுகின்றன? அவருடைய விழிகளிலே மின்னிய ஒளி என்னைச் சுடுவது போல் இருந்தது. அன்று தொடக்கம் இன்று வரை பொய்மைகளை அறுக்கும் போராளியாக அவர் வாழ்ந்து வருதல் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் தவம் என நான் விளங்கிக் கொண்டேன்.

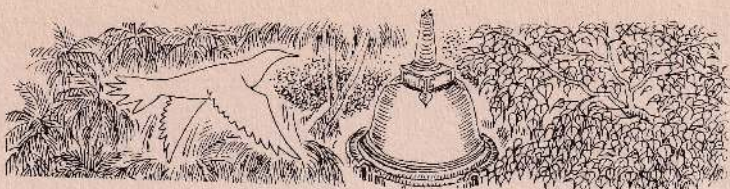
கத்திரி வெயில் காலம். மித்ர வெளியீடு ஊழியர் பெருமாள் கொண்டு வந்து தந்த இளநீரை இருவரும் பருகலானோம்.

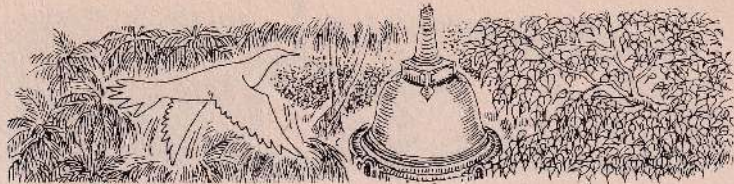
13

தென்கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆய்வு என்ற பெயரிலே செய்யப்பட்ட எஸ்.பொவுக்கு. எதிரான தூஷணம் பல உண்மைகளைப் புலப்படுத்துவதாய் அமைகின்றது. கைலாசபதி - சிவத்தம்பிக்கு எதிராக இன்றளவும் அவர் எதிர்நிலைப் பிரசாரம் மேற்கொள்வதற்கு நியாயம் இருக்கிறது. அவர்களுடைய தலைமைத்துவத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட தமிழ்த்துறை, படிப்பின் நேர்மைகளையும் விழுமியங்

களையும் நிலைநாட்டாது கைலாசபதி - சிவத்தம்பி யினுடைய மேதா விலாசங்களுக்கு அர்ச்சனை செய்யும் பூசாரிகளையே உருவாக்கி உள்ளது என்று அவர் எச்சரிக்கை செய்தது, உண்மையென்று நிரூபணமாகி விட்டது. திடீரென்று ஏன் அவருக்கெதிரான முனைப்பான தாக்குதலை, பாரிசிலே டொமினிக்கும், கிழக்கு மாகாணத்தில் எம். ஏ. நுஃமானின் ஆலோசனையிலே நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்வரங்கில் ஏ.இக்பாலும் மருதூர்க் கொத்தனும் மேற்கொள்ள வேண்டும்? பயிற்றப்பட்ட தமிழ்ச் சட்டம்பியாரான நுஃமான் கலாநிதியாக வளர்வதற்குக் கைலாசபதி நிறையவே உதவி செய்துள்ளார். அதற்கு அவர் விசுவாசமாக வாழ்தல் அற்புதம்! அதற்காக ஆய்வுக் கட்டுரை என்கிற பெயராலே, சாணி எறிதலை ஊக்குவித்தல் முறையா? எனக்கு இன்னொன்றும் விளங்கவில்லை. நான் அறிந்தவரையில் கைலாசபதி- சிவத்தம்பி ஆகியோரை எஸ்.பொ விமர்சன ரீதியாகவே சாடுகின்றார். அவர்களாலே உருவாக்கப்பட்ட நிழல், சாம்ராஜ்யம் நீளுகின்றது என்பது அவர் விசனம். அவர்களாலே உருவாக்கப்பட்ட பிறழ்வான - ஈழத்து தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய ஆரோக்கிய வளர்ச்சிக்குக் குந்தகமான - போக்குகள் அவர்களாலே உருவாக்கப்பட்ட கலாநிதிகளினால் இரண்டாவது தலைமுறைக்கு மட்டுமன்றி, மூன்றாவது தலைமுறைக்கும் எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றது என வருந்துகிறார். இந்தப் போக்குகளினாலே களனி நிலங்கள் பாலைகளாக மாற்றப்படுவதாக அவர் நம்புகின்றார். அறிவு சார்ந்த முறையில் இதனை விளக்கவும் செய்கின்றார். எந்தச்

சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் கைலாசபதி - சிவத்தம்பி ஆகியோரை இடுப்பின் கீழே குத்தி ஒரு மலிவான வெற்றியைச் சாதிக்க முனைந்ததில்லை. கைலாசபதி தன்னைத் தானே பேராசிரயராக நியமித்துக் கொண்டார் என்கிற குற்றச் சாட்டு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குற்றச் சாட்டு ஒரு கட்டத்தில் நிருபணமாகியுமுள்ளது. இதனைக் கலாநிதி பொன். பூலோகசிங்கம் மேடைகளிற் பேசியும் வந்துள்ளார். கைலாசபதியின் மனைவி சர்வமங்களம், கைலாசபதியின் கருணையினாலே கலாநிதியான இன்னொரு பெண்ணை அறைந்ததான 'கிசுகிசுக்கள்' யாழ் பல்கலைக் கழக வளாகத்திலே வலம் வந்ததும் உண்டு. இவற்றின் விபரங்களை எஸ்.பொ அதிகமாக அறிந்திருத்தலும் சாத்தியம். இவை பற்றி நான் கிண்டிக் கிளறப் பார்த்ததும் உண்டு. பெரும்பாலும் எஸ்.பொ மௌனம் சாதித்தார். ஒருநாள் அவர் "தர்மா, தனிமனித பலவீனங்களைப் பெரிதுபடுத்தி, இலக்கிய ஊழியத்தை மதிப்பீடு செய்தல் மகா அநாகரிகம். படைப்புப் பணிக்கும் மனித பலவீனங்களுக்கும் சம்பந்தம் கற்பித்தல் ஆத்தாதவன் செயல். நளவன் - கள்ளன் - மோசடிக்காரன் என்று வசைபாடி, தரக்குறைவான வார்த்தைகளிலே தூஷணை செய்வதையே தென்கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம், நாகரிகமான இலக்கிய விமர்சனம் எனக் கருதுகின்றதா? வாழ்க, கைலாசபதி - சிவத்தம்பி வளர்த்துள்ள தமிழ்த்துறைகளும், விமர்சன நாகரிகமும்!"

"....இறுதியில் யாழ் பல்கலைக்கழக வளாகம் அமைக்கப்பட்டது. அதன் தலைவராக பேராசிரியர்

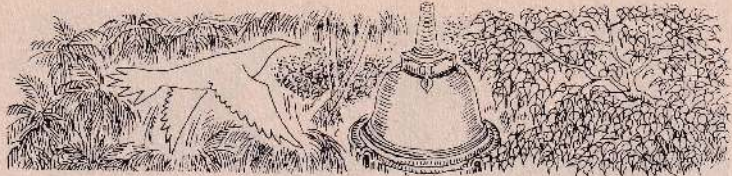
கைலாசபதியை நியமிப்பது என்கிற இறுதிமுடிவில் இக்குழுவின் முக்கிய உறுப்பினர்கள் நிர்ணயமான பாத்திரம் வகித்தனர்..." என்று ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும் (பக்கம் 120) என்கிற நூல் பெருமையுடன் பதிவு செய்கின்றது. இந்தக் குழு அமைச்சர் குமாரசூரியரின் தலைமையில் இயங்கியது. நான்காவது அனைத்து உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு 1974இல் யாழ்ப்பாணத்திலே நடத்தத் திட்டமிடப்பட்டது. யாழ்ப்பாணமே ஈழத் தமிழரின் கலாசாரக் கோநகரம் என்பதை உலகமே அறியும். இது பற்றி ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் பெருமிதம் உண்டு. ஆனால், இந்த அனைத்துலக மாநாடு யாழ்ப்பாணத்திலே நடைபெறக் கூடாது என்றும், அது கொழும்பிலே ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலும் அனுசரணையிலும் நடைபெறவேண்டும் என்றும் இந்தக் குழு பாடுபட்டது. இந்தக் குழுவின் பின்னணியிலே கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் உழைத்தார்கள். இருப்பினும் தமிழ் மக்களின் ஓர்மத்தினாலேதான் யாழ்ப்பாண அனைத்துலக மாநாடு சாத்தியமாயிற்று. அதன் அவலமாக ஒன்பது தமிழ் உயிர்கள் பலியானதும் வரலாறு. சிங்கள எஜமானர்களுக்கு ஒத்தாதியவர்களுடைய நிர்ப்பந்தங்களும் திரைமறைவு நாடகங்களும் பயனற்றுப் போனதின் வெப்பிசாரத்திலே நடத்தப்பட்டது தான் 1975ஆம் ஆண்டு தேசிய ஒருமைப் பாட்டு மாநாடு. இது இவ்வாறு இருக்க, யாழ்ப்பாண மண்ணிலே நடந்த அனைத்துலக மாநாட்டினைப் பகிஷ்கரித்த 'வீரச்செய'லையும் இணைத்துத்தான் கைலாசபதி வளாகத் தலைவர் பொறுப்பினைப் பெற்றார்.

அக்காலத்திலே இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் துறையில் மட்டுமல்லாது, மருத்துவத்துறையில், பொறியியல் துறையில், விஞ்ஞானத்துறையில் தமிழர்கள் பலர் பேராசிரியர்களாகப் புகழ்பூத்தார்கள். அவர்களிலே சிலருடைய ஞானமும் அறிவுப் பங்களிப்பும் தீவுக்கு அப்பாலாகவும் அங்கீகரிக்கப்படும் இருந்தது. படிப்பில், பணிமூப்பில், தரத்தில், தகுதியில் வளாகத் தலைவராகும் எந்தத் தகைமையும் கைலாசபதிக்கு இருந்ததில்லை என்பதையும் எஸ்.பொ அவுஸ்ரேலிய சந்திப்பிலே கூறினார். முழு விபரங்களையும் இப்பொழுது மறந்து போனேன். இந்த ஆவணம் தயாராகும் பொழுது அது பற்றியும் கேட்டேன். “ஆண்டவன்ரை ஊரிலை ஏண்டவன்ரை பாடு” என்று படு Casual ஆகச் சொன்னார். இந்தப் பதில் எனக்குத் திருப்திரவில்லை என்பதை உடனே சுதாரித்துக் கொண்டார்.

“தம்பி, சில விஷயங்களை இப்படி எடுத்துக் கொள்ளப் பழக வேண்டும். கைலாசபதிக்கு Academic qualification, administrative experience or even moral justification இருந்ததில்லை அந்தப் பதவிக்கு வந்த பொழுது. கைலாசபதி பிறந்த ஜாதியின் மேட்டிமையினாலும், குடும்பம் அன்றேல் பெண்கொண்ட உறவுகளின் தொடர்பு களினாலும், இடதுசாரி சிங்கள அரசியல்வாதிகளின் நாடி ஓட்டங்களை நன்கு அறிந்து வைத்திருந்ததினாலும், ஆதரவான தொண்டர்களையும் கோஷதாரிகளையும் முடுக்கி விடுவதினாலும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக திட்ட மிட்ட நடவடிக்கைகளினாலும், சாதூர்யமான காய் நகர்த்துதல்களினாலும் அவர் என்றுமே உயர் பதவிகளை ந. தர்மருலசிங்கம்

நாடி ஓடியவர். வெற்றியும் சாதித்தவர். இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவர் சாதனையாளரே. இதில் வழக்கும் பிணக்கும் இல்லை. பதவிகளைத் தேடி ஓடும் எலி ஓட்டத்திலே வெற்றி பெறுதலை நான் என்றுமே என் வாழ்க்கை இலட்சியமாக்கிக் கொண்டதில்லை. இதனால் யார் எத்தகைய பதவி உயர்வுகள் பெற்ற போதிலும் அதனால் நான் பொறாமைப்பட்டதும் இல்லை. ஆனால், இந்தப் பதவிகளை கலை இலக்கியப் படைப்பிலும் முன்னெடுத்தலிலும் ஒரு லைசென்ஸாகப் பயன்படுத்தி யதையே நான் ஆட்சேபித்து வந்துள்ளேன். உண்மையான திறமைகளை அங்கீகரிக்காது, புகழ்பாடுவோரை உயர்த்திப் பிடிக்கும் வக்கிரபுத்திக்கு எதிராகத்தான் என்னைச் சமரனாய் நியமித்துக் கொண்டேன்... கைலாசபதி வளாகத் தலைவராக இருந்த பொழுது, ஏ.ஜே. கனகரட்னாவுடன் சென்று மரியாதை நிமித்தமான சந்திப்பை நிகழ்த்தினேன். உத்தியோக உயர்வு பெற்றமையைப் பாராட்டவும் செய்தேன். கடந்த ஆண்டில் நான் சிவத்தம்பியைச் சென்னையில் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர் தங்கியிருந்த விடுதியிலே சந்தித்தேன். அவர் பேசிய கூட்டங்களுக்குச் சென்றேன். அவர் நோய்வாய்ப் பட்டிருந்த பொழுது மருத்துவமனையிலே சென்று பார்த்தேன். இலக்கியம் பற்றி நான் வைத்திருக்கும் கூர்மையான முரண்பாடுகள் என்றுமே என் மனிதநேய உறவுகளைப் பாதித்ததில்லை..." என்று பொறுமையாக விளக்கந்தந்தார். இது உண்மை. எஸ்.பொ கருத்து முரண்பாடுகளைத் தனிப்பட்ட கோபதாபங்களாக என்றும் பாராட்டிய தில்லை. நம்புவதைச் சொல்லுவார்; எழுதுவார். எழுத்து அவருக்குத்

தவம். எழுத்தை அவர் என்றுமே இடையறாத உண்மையின் தேடலாகவும், தர்மத்தின் உபாசனையாகவும் விளக்கிக் கொண்டு வாழ்கின்றார். அவருடைய நம்பிக்கைகள் மிக ஆழமானவை; அவற்றிலே அவர் அழுங்குபிடியர் என்பதை நான் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் அறிந்து மகிழ்ந்துள்ளேன்.

கைலாசபதியாலும் அவருடைய பஜனை கோஷ்டியினராலும் முன்வைக்கப்பட்ட சோஷலிச எதார்த்தவாதம் என்கிற கோட்பாடு இன்று அர்த்தமற்றதாகி விட்டது. அதற்கு மாற்றீடாக ஒரு புதிய சித்தாந்த வீச்சினை ஏற்படுத்த, கைலாசபதி சீடர்களால் முடியவில்லை. ஒரு நெகட்டிவ் அப்ரோச் தவிர வேறு வழியும் பரமார்த்த குருவின் சீடர்களுக்கு இருக்கவில்லை. மாறாக, தமிழ் இலக்கியத்திலே தமிழ்க் கூறின் தனித்துவம் அழுத்தப் படுதல் வேண்டும் என்று, எஸ்.பொ நற்போக்கிலே கூறிய அம்சம் புலம் பெயர்ந்தோரிடையே வாழ்க்கையிலும் படைப்பு முனைப்புகளிலும் புதிய அர்த்த வீறு கொண்டதாய் இருக்கின்றது. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் சோசலிஷ் யதார்த்தம் மூலம் அல்ல, தமிழ் மொழியின் மூலமே தங்களுடைய தனித்துவத்தைப் பேண வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இதனால், எஸ்.பொவுக்கு ஒரு மீள் வாசிப்பும், ஒரு புதிய ஆதரவும் கிடைத்தல் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. எஸ்.பொ சாமர்த்தியமாகச் செயல்படுவதாக எனக்குத் தோன்ற வில்லை. இனி என்ற நூலிலே எழுதியுள்ள அநேக சிந்தனைக் கட்டுரைகளிலே குறிப்பிட்டது போல, தர்மத்தின் பக்கவில் நின்று, உண்மையைத் தேடிக்

கொண்டிருக்கிறார். கடந்த ஏழாண்டுகளுக்கு மேலாக, புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்திற்குத் தக்கதோர் கௌரவத்தைத் தமிழ்நாட்டில் பரந்து வாழும், ஆறு கோடித் தமிழர்கள் மத்தியிலே உருவாக்குதல் வேண்டும் என்கிற சிரத்தையுடன் உழைத்து வருகிறார். இந்த உழைப்பு, பலன் தரத் துவங்கியுள்ளதா என்பதற்கும் விடைகாண வேண்டும்.

இதைப் பற்றி, கலைமாமணி வி.கே.டி. பாலன் பல சுவையான தவகல்களைத் தந்து உதவினார். யார் இவர்? இவருக்குச் சென்னையில் அறிமுகம் தேவையில்லை. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய புரிதலுக்கு வசதியாகச் சில குறிப்புகளைத் தருதல் பொருந்தும். இவர் ஒரு தொழில் அதிபர். சென்னையில் முன்னணிப் பயண முகவர்களான மதுரா டிராவல் சர்வீஸ் என்கிற நிறுவனத்தின் தலைவர். மதுரா வெல்கம் என்கிற பயணிகள் வழி காட்டிச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்-வெளியீட்டாளர். இது ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் காலாண்டிதழாக வெளி வருகின்றது. worldtamilnews.com இணைய வானொலியின் நிறுவனர். தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலேயே உலக நாடுகளுக்கு அதிக அளவிலே கலாசாரத் தூதுக்குழுக்களை அனுப்பி வைத்த சாதனையாளர் என Limca Book of Records பதிவு செய்துள்ளது. அவர் ஆற்றிவரும் கலை - இலக்கிய சேவைகளைக் கருத்திலே கொண்டு, தமிழ்நாடு அரசு அவருக்குக் கலைமாமணி விருது கொடுத்துக் கௌரவித்துள்ளது. அவர் கூறியதாவது :

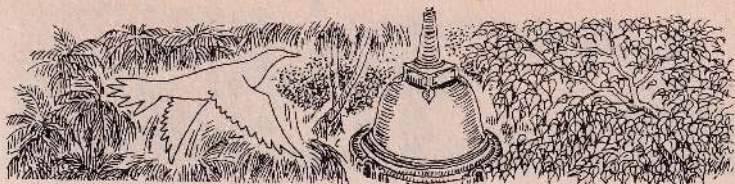
“1994 - ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஆண்டு தோறும், எஸ்.பொ தமிழ்நாட்டுப் பயணங்களை மேற்கொண்டு புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய இலக்கிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடுவதில் ஊக்கம் கொண்டுழைக்கிறார். தன்னுடைய ஆக்கங்களை மட்டுமே வெளியிட வேண்டும் என்கிற ஆசை சிறிதும் இல்லாமல், பிறருடைய ஆக்கங்களுக்கும் உரிய மதிப்பினை ஏற்படுத்தும் வகையில் நூல்களை வெளியிடுகின்றார். 1994 இல் என் ஏற்பாட்டில் சென்னை அசோகா ஓட்டலில் இரவு விருந்துடன் ஏழு நூல்களுக்கான வெளியீட்டு விழா ஒன்றை நடத்தினார். இவ்விழா நூல்வெளியீட்டுத் துறையில் ஒரு மைல்கல் என்று சொல்லலாம். சாலை இளந்திரையன், சாலினி இளந்திரையன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, கவிஞர்கள் வைத்தீஸ்வரன், ஞானக்கூத்தன், மற்றும் ஜெயகாந்தன், கோவை ஞானி, சுஜாதா, தஞ்சை பிரகாஷ், சிவகாமி, அசோகமித்திரன், பெ.சு. மணி, பெருங்கவிக்கோ, ஓவியர்கள் சந்தானம், மருது, புகழேந்தி எனத் தமிழ்நாட்டின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பலரும் அந்த விழாவில் கலந்து சிறப்பித்து விருந்துண்டமை பெருமகிழ்ச்சிக்கு உரியதாகும். தமிழ் கனேடியராக வாழும் அ. முத்துலிங்கத்தின் வம்ச விருத்தியின் வெளியீட்டு விழா நியூஉட்லன்ஸ் ஹோட்டலின் திறந்த வெளி அரங்கில் வாஸந்தி, கோவி மணிசேகரன், லேனா தமிழ்வாணன், மாலன் போன்ற வேறு எழுத்தாளர்களையும் இணைத்துக் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. மித்ர வெளியிட்ட முத்துலிங்கத்தின் வம்ச விருத்திக்குத் தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித்துறையின் முதல் பரிசு கிடைத்தது. மிக

அண்மையில் பிலிம் சேம்பர் மண்டபத்தில் அவுஸ்ரேலிய எழுத்தாளர், கலாநிதி கந்தராசாவின் தமிழ் முழுங்கும் வேளையிலே, பாவனை பேசலன்றி ஆகிய இரண்டு நூல்களின் வெளியீட்டு விழாவினை மித்ர ஒழுங்கு செய்திருந்தது. இந்த விழாவில் பிரபஞ்சன், இன்குலாப், காசி ஆனந்தன், ஓவியர்கள் ஆதிமூலம், மருது, தென்கச்சி சாமிநாதன், செயப்பிரகாசம் ஆகியோரும் பங்குபற்றினர். இவ் விழாக்களிலெல்லாம், நானும் கலந்து கொண்டேன். இதனால், எஸ்.பொ புலம் பெயர்ந்த இலக்கியவாதிகளின் தமிழ்த் தூதுவராகச் செயல்பட்டுக் கணிசமான வெற்றியும் சாதித்துள்ளார் என்பதனை நான் துணிந்து கூறுவேன். இந்தச் சாதனையை வேறு எந்த இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் சாதித்ததில்லை; சாதிக்கப் போவது மில்லை

“தமிழ் நாட்டிலுள்ள எழுத்தாளர்கள் அனைவரும், அவர்கள் எந்தக் குழுவை, எந்த வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், எஸ்.பொவின் எழுத்துலகச் சேவைகளையும் வெற்றிகளையும் மதித்துக் கௌரவிக் கிறார்கள். இவை தவிர மலேசிய எழுத்தாளர் சை. பீர் முகம்மதுவின் மண்ணும் மனிதர்களும் வெளியீட்டு விழாவையும், இலங்கை எழுத்தாளர் அ.முகம்மது சமீமுடைய ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் என்ற நூல்களின் வெளியீட்டையும் சென்னை புக் பாயின்ற்றில் மிகக் கோலாகலமாக நடைபெற உபகாரியாய் உழைத்தார். கிழக்கிலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளரான வ.அ.இ.வின் அனைத்துச் சிறுகதைகளையும் ஒரே தொகுதியாகத்

தொகுத்து, சென்னைத் தேவநேயப் பாவாணர் அரங்கிலே வெளியிட்டும் வைத்தார். 150 படிசைவை அவருக்கு Royalty யாகக் கொடுத்து சென்னை விமான நிலையத்தில் அனுப்பியும் வைத்தார். இவை மட்டுமின்றி, சுந்தர ராமசாமி குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் என்ற தமது நூலின் வெளியீட்டுக்கு ஜெயகாந்தனையும், எஸ்.பொவையும் மட்டுமே பேச்சாளர்களாக அழைத்து, சு.ரா. கௌர வித்தார். மேலும், ஆர். வெங்கடேஷ் என்கிற தமிழ் நாட்டு சிறுகதை ஆசிரியரின் பெருங்கூட்டத்தில் ஒருவன் என்னும் நூல் வெளியீட்டுக்கு எஸ்.பொ தலைமை தாங்கினார். இக்கூட்டங்களிலே அனுராதா ரமணன், சிவசங்கரி, அமரந்தா, அறிவுமதி, யுகபாரதி, ராகவன், தியாகு எனப் பலரும் எஸ்.பொவுடன் அன்பும் மரியாதையும் பாராட்டியதையும் நான் அறிவேன். ஓவியர் புகழேந்தியின் சிதைந்த கூடு என்கிற 150 அடி நீளத் தொடர் ஓவியக் கண்காட்சி சென்னையில் நடைபெறுவதற்கு எஸ்.பொ உதவினார். டாக்டர் தெய்வநாயகம், பாலு மகேந்திரா, செயப்பிரகாசம், இரா.பாலு, அஸ்வகோஷ், செந்தில்நாதன், வே. த. புகழேந்தி, சுபவீரபாண்டியன், மணியரசன், கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், மகேந்திரன் முதலானோர் இக்கண்காட்சியில் பேசினர். இவை அனைத்தும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் ஓவியர்கள் மத்தியிலும் வாசகர் மத்தியிலும், எஸ்.பொ நிகழ்த்தும் ரசாயன மாற்றத்திற்குச் சான்றுகள் எனச் சொல்லலாம். அவருக்கு முன்னர் இலங்கையிலிருந்து வந்திருந்த எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய நூல்களையும் தங்களுடைய புகழையும் பிரசாரப் படுத்துவதற்கு அப்பால், பொது

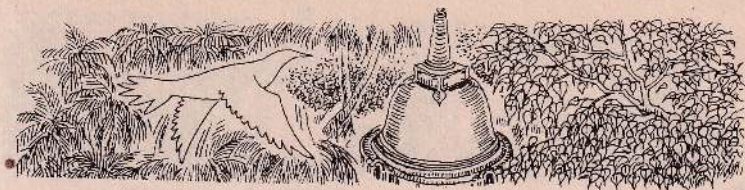

நோக்குடன், செயல்பட்டதாக நான் அறியேன். அவர் ஒழுங்கு செய்த வெளியீட்டு விழா ஒன்றிலே எனக்கு முன்னிலை வகிக்கும் கௌரவத்தைத் தந்தார். ஒரு மாணவனுக்கு ஓர் ஆசிரியர் அளிக்கக் கூடிய உச்ச கௌரவம் இது என நான் கருதுகிறேன்.

“கொழும்பு செயின்ற் மத்யூஸ் கல்லூரியில் அவர் ஆசிரியராக இருந்த பொழுது என் கன்னி முயற்சியாக நான் தயாரித்து நடித்து மேடையேற்றிய சிந்தனைகள் என்ற நாடகத்தைப் பார்வையாளராக இருந்து ரசித்து, என்னை ஊக்கப்படுத்தினார். இந்த நாடகம் இலங்கை கலாசாரப் பேரவையின் நாடக விழாவிலே மேடையேற்றப்பட்டது என்பதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி. கொழும்பில் எங்கெல்லாம் நாடகங்கள் அரங்கேற்றப்பட்டதோ, அங்கெல்லாம் அவரைக் காணலாம். திறமைகளை மனத்திறந்து பாராட்டுதல் அவருடைய இயல்பு.

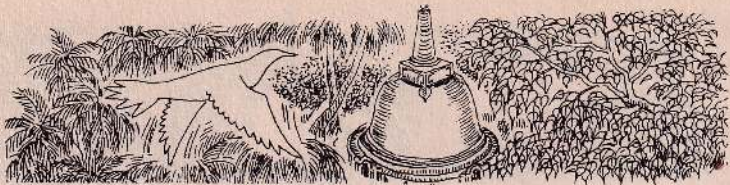
“பின்னர் கலாசார அமைச்சின் கீழ் இயங்கும், தமிழ் நாடக ஆலோசனைக் குழுவின் செயலாளராக அவர் பணியாற்றினார். அமைச்சர் முன்னிலையில் அவர் ஏகமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. அப்பொழுது அந்தக் குழுவின் உறுப்பினனாக நானும் செயற்பட்டேன். அந்தக் குழுவின் மிக இளைய உறுப்பினன் நானே; அப்பொழுது நான் 23 வயதினன். இருப்பினும், பல பிரதான பொறுப்புக்களை என் வசம் ஒப்படைக்க அவர் தயங்கியதில்லை. தனது மேலாண்மை என்கிற ஆதிக்க உணர்வு அவரிடம் இல்லாதது நான் அவரிடம் கண்ட நற்பண்பு. பிரதி ஆக்கத்திற்குப் பரிசு

வழங்குவதை மாற்றி, மேடை ஏற்றும் நாடகத்திற்கு பரிசளித்தல் வேண்டும் என்பது அவர் கொண்டு வந்த திட்டம். அவருடைய திட்டமிடுதலினாலேதான், நாடகக் கருத்தரங்குகள் மட்டுமின்றி, பிராந்திய கலை விழாக்களும் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, ஹட்டன் ஆகிய நகரங்களில் நடந்தன. கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் பிராந்தியங்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்பதிலே எஸ்.பொ காட்டிய தீவிர அக்கறையினால் முதன் முறையாக இவை சாத்தியமாயின. இவற்றின் மூலம் அவர், குறுகிய வட்டங்களுக்குள் பொதுவான கலை -இலக்கிய நிகழ்வுகளைச் சுருக்கிக் கொள்ள அனுமதித்ததே இல்லை; தன் எதிரியின் ஆற்றலை மதிக்கவும் பாராட்டவும் அவர் என்றும் பின் நின்றதுமில்லை என்கிற அவர் குணங்களை நேரில் அறிந்து கொண்டேன். அவர் செயலாளராக இருந்த போதிலும், தேசிய நாடக விழாவை நடத்தும் பொறுப்பினை என்னிடம் தந்திருந்தார். 'வயசு குறைந்த இளைஞனிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்' என்பது அவர் பரிந்துரை. எந்தத் தலையீடும் இன்றி, என் சுயாதீனத்தின் படி நடத்த அனுமதித்தார். புதியவர்களிடம் உள்ள ஆற்றல்களை மதித்து, பூரண வளர்ச்சிக்கு அவரைப் போன்று உதவும் ஓர் எழுத்தாளனை நான் கண்டதில்லை. தேசிய நாடக விழாவின் மலர் தயாரிக்கும் பொறுப்பினையும் நானே ஏற்றிருந்தேன்.

"மலருக்கான அட்டைப் படத்தைத் தயாரித்துத் தரும்படி சத்தியன்-இராஜேந்திரன் ஆகியோரைக் கேட்டிருந்தேன். ஓவிய உலகில் அவர்கள் இரட்டையராய்

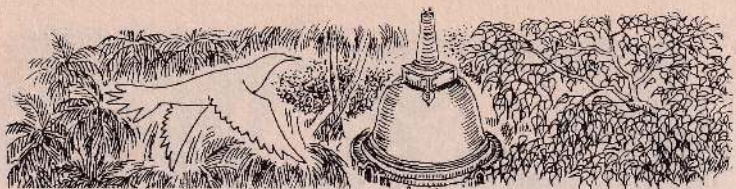
உழைத்தனர். அந்தப் படம் அஜந்தா ஓவியப் பாணியில் அமைந்திருந்தது. கையில் ஒரு வீணையுடன் சரஸ்வதி தாமரைப் பூவில் அமர்ந்திருந்தாள். மார்புக் கச்சு; இடையில் கச்சை! 'புதிய கோலத்தில் சரஸ்வதி காட்சியளிக்கிறாள்' என்று கூறிச் சிரித்தார். அட்டைப்படம் ஆலோசனைக் குழுக்கூட்டத்திலே சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. குழுவில் அங்கம் வகித்த இஸ்லாமிய கிறிஸ்தவ உறுப்பினர்கள் உட்பட எல்லோரும் அட்டைப் படத்தைப் பார்த்து முகம் சுழித்தனர். அவர்கள் அந்தப் படத்தை நிராகரித்து விடுவார்கள் போலத் தோன்றியது. "காரணம் என்ன?" என்று ஆர்வமிகுதியாற் கேட்டேன். "இது ஆபாசம், அசிங்கம்" என்று தலைவர் கந்தையா சொன்னார். பதவியைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காகத் தலைவர் எது சொன்னாலும் தலையை ஆட்டும் ஜால்ராக்களாகவே ஏனைய உறுப்பினர்கள் செயற்பட்டனர். எஸ்.பொ ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புடன் வெற்றிலை சுவைத்தபடி மௌனமாக இருந்தார். இவருடைய சிரிப்பும் மௌனமும் தமக்குச் சாதகமாக இருப்பதாக நினைத்த தலைவர், "எஸ்.பொ உங்களுடைய கருத்து என்ன?" என்று கேட்டார். "நீங்கள் சொல்வதுதான் சரி. பாவம் பாலன் சரஸ்வதியைப் பார்த்ததில்லை. நீங்கள் பார்த்த சரஸ்வதியின் வடிவத்தைச் சொன்னால், அதன்படி திருத்திக் கொள்ளலாம்..." அப்பொழுதுதான் உறுப்பினர் களுடைய ஆறாவது அறிவு வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. மௌனம். சரஸ்வதியை நேரிலே பார்த்ததாக யார் சாட்சியம் சொல்லத் துணிவர்? பிரபல ஓவியர் ஹுசைன் புதிய சரஸ்வதியை வரைந்து பரபரப்பு ஏற்படுத்தினார்.

1979 ஆம் ஆண்டிலே சரஸ்வதியின் புதிய கோலத்தினை அங்கீகரிக்கும் துணிச்சலும் நேர்மையும் எஸ்.பொவுக்கு இருந்தது. “இனிவரும் ஓவியர்களின் கற்பனைகளிலே சரஸ்வதியின் தோற்றம் மாறலாம்; மாறும். இதற்குப் பாவம், பாலன் என்ன செய்வான்?” இறுக்கம் குலைந்தது. லேசான சிரிப்பொலி பரவியது. எஸ்.பொ என்னைக் காப்பாற்றி விட்டார். இன்று நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். எஸ்.பொவின் படைப்பு ஆளுமை, புதியவர்களை வளர்ப்பதிலேதான் பூரணத்துவமடைந்துள்ளது. அவர் என்றுமே நேற்றைய சாதனைகளிலும் புகழிலும் வாழ்ந்ததில்லை. நாளைய படைப்புக் கோலங்களைச் சதா தேடிக்கொண்டிருக்கும் விந்தை மனிதர் அவர்! ஹுசைனை அன்றே எதிர்பார்த்த தீர்க்கதரிசி அவர். கலைக் கழகத்தைத் தமது சுய புகழுக்காகப் பயன்படுத்துவோர், நானும் எஸ்.பொவும் அதில் தொடர்ந்து பணியாற்றுவதை விரும்பவில்லை. பிற்கதவால் நுழைந்து, எங்களை அக்குழுவிலிருந்து நீக்கும் சதியில் ஈடுபட்டார்கள். இருப்பினும் அக்குழுவிலே எஸ்.பொவின் ஆசியால் நான் சாதித்ததை மகா பெரும் அனுபவமாக மதிக்கின்றேன். டாக்டர் கந்தையா தன்னை அரசு மட்டங்களிலே வளர்த்துக் கொள்வதைத் தவிர இந்தப் பதவிகளை வேறு எதற்கும் பயன்படுத்தவில்லை என்பது என் அனுபவமாக அமைந்தது.

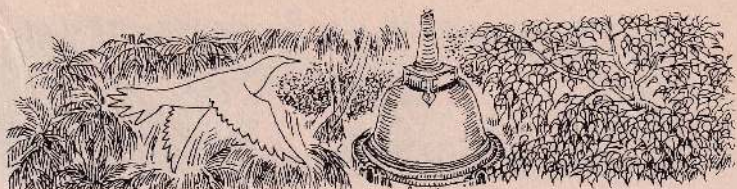
“நாடகக் குழுவில் இருந்து, எஸ்.பொ விலகிய போதிலும், அரசு திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் பிரதிமதிப்பீட்டுக் குழுத் தலைவராகத் தொடர்ந்து இருந்து

சுதேசியத் தமிழ் சினிமா வளர்வதற்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு இதுவரை யாராலும் பேசப்படவில்லை. அது பழங்கதையாய் மறக்கப்பட்டுவிட்டது. அவர் அக்குழுத் தலைவராக இருந்தபொழுது சினிமாவுக்கான பிரதியாக்கங்களை எழுத்தாளர் மத்தியில் ஊக்குவிப்பதற்காகப் பெருந்தொகை பணம் பரிசாக அளிக்கப்பட்டு, திரைப்பட பிரதியாக்கப் போட்டியொன்றை நடத்தி வைத்தார். இது தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமே (சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கு அல்ல) நடத்தப்பட்டதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. திரைப்படப் பிரதியாக்கத்தின் நுணுக்கங்களைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச மண்டபத்தில், ஒரு கருத்தரங்கும், பயிற்சிப் பட்டறையும் முதல் முறையாக நடத்தப்பட்டது. சினிமா, காட்சியையே பிரதான ஊடகமாகக் கொண்டுள்ளது என்பதை அப்பட்டறை தெளிவாக நிலைநிறுத்தியது. பட்டமளிப்பு விழா போன்று அதிலே பங்கு பற்றியவர்களுக்குச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்பட்டன. நானும் அச்சான்றிதழ் பெற்றவர்களுள் ஒருவன் என்பதைப் பெருமையாகக் கருதுகிறேன். அவருடைய முயற்சியால் மட்டுந்தான் இது சாத்தியமாயிற்று. தனி ஒரு எழுத்தாளனுக்கு, இத்தகைய பரந்துபட்ட அக்கறைகள் இருக்க முடியும் என்பதை நினைத்து இன்றும் நான் பிரமிக்கின்றேன்.

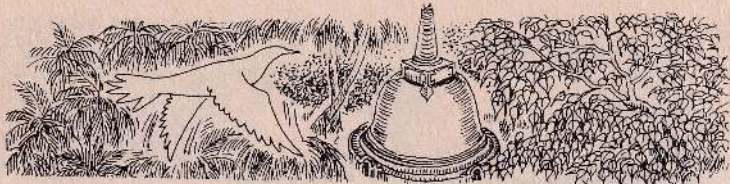
“இலங்கை வானொலி மூலம் அவர் செய்த புகழைகளும் பதிவுக்குரியது. கலைக்கோலம் என்கிற கலை-இலக்கிய விமர்சனப் பகுதியை இலங்கை வானொலியில்

காலத்துக்குக் காலம் சில்லையூர் செல்வராஜன், காவலூர் ராஜதுரை, கவிஞர் அம்பி, கவிஞர் மஹாகவி, கலாநிதி கைலாசபதி, எஸ்.பொ ஆகியோர் நடத்தி இருந்தார்கள். எஸ்.பொ கலைக்கோல நிகழ்ச்சியை நடத்திய காலத்திலே என்னுடன் நெருங்கிய தொடர்பும் வைத்திருந்தார். இலங்கையின் நாலாபகுதிகளிலும் வாழும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு - முஸ்லிம்கள், மலைநாட்டுத் தமிழர், பெண்கள் எனப் புதுக் குரல்களுக்கு - கலைக்கோல நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினை அவர் தேடித் தேடி அளித்தார். புதுக் குரல்களைக் கலைக் கோலத்தில் ஒலிக்கச் செய்த பெருமை அவருடையது. புதியவர்கள் தயாரித்துக் கொண்டுவரும் பிரதிகளை மிக அக்கறையுடன் பார்வையிட்டுத் திருத்தங்களும் சொல்லுவார். பணம் பண்ணும் அவசரம் என்றும் இருந்ததில்லை. புதிய ஆற்றல்களை ஊக்குவித்தல் வேண்டும் என்பது அவருடைய ஊழியத்தின் முக்கிய அம்சமாக இருந்தது. கலைக்கோலத்திலே பங்கு பற்றும் வாய்ப்பினை எனக்கும் தந்திருக்கிறார். 'தெய்வம் தந்த வீடு' என்கிற இலங்கையிலே தயாரிக்கப்பட்ட படத்திற்கான விமர்சனம். அந்த விமர்சனத்தை, முடிக்கும்பொழுது எஸ்.பொ சொன்னவை இன்றும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கின்றது. "நடிகர்கள் நடிக்காது சிலைபோல நின்றார்கள் என்பது பெரிய குறையல்ல. கோயில்கள் நன்றாகவே நடித்திருக்கின்றன." உண்மையைத் துணிவாகச் சொல்லுவார். ஆனால், அதிலும் நாகரிகம் பேணுவார்.

"நான் சென்ற மாதம் சென்னை வீரகேசரி வெளியீட்டு விழாவில் பேசியது நன்றாக நினைவிருக்கிறது. எஸ்.பொ

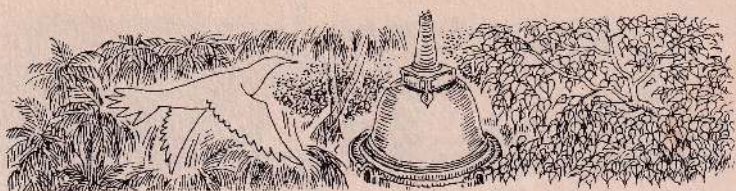

இங்கு வந்திருப்பது நமக்குப் பெருமை “ஓம்... ஓம்... ஓம்...”. என்பது தான் பிரணவ மந்திரம். தமிழ் ஊழியத்திற்கான மந்திரம் “எஸ்.பொ... எஸ்.பொ..எஸ்.பொ...” இந்தக் கூற்று என் உதட்டிலிருந்து உதிர்ந்ததல்ல. என் நெஞ்சத்திலிருந்து வந்த சத்தியமான சொற்கள்.”

கலைமாமணி பாலன் அவர்களின் சாட்சியம் இன்னொரு உண்மையை எனக்கு உணர்த்தியது. இலங்கை வானொலி ஒரு காலத்தில் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெருமளவு பங்களிப்புச் செய்துள்ளது. இதைப் பற்றிய நேர்த்தியான வரலாறு எழுதப்படாவிட்டால், ஈழத் தமிழரின் ஒரு காலகட்டத்தின் உண்மையான இலக்கிய வரலாறு முழுமையாக மாட்டாது.

இலங்கை வானொலியின் முஸ்லிம் சேவையிலே செவ்வாய் மலர் என்ற தொடரையும், தாஜ்மஹால் நிழலில் என்ற வரலாற்றுத் தொடர் நாடகத்தையும் ஒலிபரப்பச் செய்து, முஸ்லிம் நிகழ்ச்சியை எம்.எச். குத்தூஸுடன் சேர்ந்து ஓர் உயர்ந்த உச்சத்துக்கு உயர்த்தியவர் இளம்பிறை ரஹ்மான் என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன். நற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகளை எஸ்.பொ முன்னெடுத்துச் செல்வதிலே ரஹ்மானே துணையாகவும், ஊக்க சக்தியாகவும் உழைத்தார். அவருடைய ரெயின்போ அச்சகம், அரசு வெளியீடு, இளம்பிறை மாசிகை ஆகியன ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியிலே ஒரு புதிய சகாப்தத்தினைக் குறிக்கும். அரசு வெளியீடாக அவர் வெளியிட்ட நூல்கள் பிரமிப்பினைத் தருகின்றன. கிழங்கிலங்கை எழுத்தாளர்கள் தமது நூல்களை வெளியிடுவதற்கு அவரே முதன் முதலாகப்

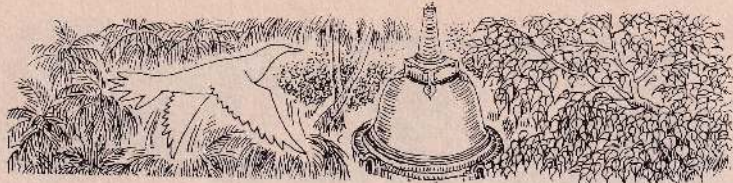

பெரிய களம் அமைத்து உதவினார். இவற்றைக்கூட நிராகரித்துக் கிழக்கிலங்கையில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. கிழக்கின் மைந்தர்கள் ஒட்டுமொத்தமாக நன்றியறிதல் என்கிற பண்பைத் தொலைத்து விட்டார்களா? இல்லை என்பதை நாளைய தலைமுறையினர் நிறுவுவார்கள் என்றே நம்புகின்றேன். அவர் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக எஸ்.பொவின் இலக்கிய ஊழியத்தில் இணைந்தே வாழ்கின்றார். அவருடைய சாட்சியமும் பதிவு செய்யப்படாமல் இந்த ஆவணம் முழுமையாகாது என நம்புகின்றேன். எனவே, அவருடன் பேசிப் பலவற்றை அறிந்து கொண்டேன்.

“ஒரு கட்டுரையை எழுதி, இரண்டு மூன்று பேரை வைத்து முறித்து, முறித்து வாசிக்கச் செய்வதுதான் உரைச் சித்திரம் என்று நம்பி, இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருந்த காலத்திலே உரைச் சித்திரத்திற்கு புதிய இலக்கணம் கற்பித்து, புதிய வடிவத்தை உருவாக்கியவர் எஸ்.பொவே! இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்று கூறுகளையும் இணைத்து அவர் உரைச் சித்திரங்கள் எழுதினார். இந்த உரைச் சித்திரங்களை மிகுந்த அக்கறையுடன் இரா. பத்மநாதன் தயாரித்து அளித்தார். அவர் எழுதிய இந்த உரைச் சித்திரங்கள் வானொலிக் காப்பக ஆவணங்களில் இருந்து பெறப்பட்டு நூலுருப் பெறுதல் அவசியம் என்று நம்புகின்றேன்” எனப் புதிய தகவல் ஒன்றைச் சொன்னார்.

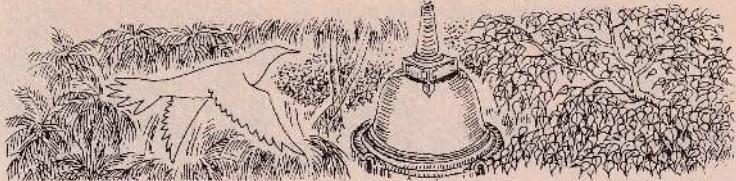
இலங்கை வானொலியில் புதிதுகள் புகுத்த
எஸ்.பொவும் ரஹ்மானும் இணைந்து எடுத்த

நடவடிக்கைகள் சிலவற்றைப் பதிவு செய்தல் உண்மையின் தேடலுக்கு நிச்சயம் உதவும். இந்திய சஞ்சிகைகளின் கட்டுப்பாடற்ற இறக்குமதிக்கு எதிராக, இந்திய விரோதங்கக்கி சிங்கள இன எழுச்சியைப் பிரீதி செய்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகைகளில் எழுதிக் கொண்டிருந்த பொழுது, எப்பொழுதும் இலக்கியப் பரிவர்த்தனை இருவழிப் பாதை கொண்டதாக அமைதல் வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி, எஸ்.பொ அறிக்கையை ஒரு நூலாகவே எஸ்.பொ எழுத, ரஹ்மான் வெளியிட்டார். இந்த நூல் வெளியீடு 31-10-70 இல் அமைச்சர் சி. குமாரசூரியர் தலைமை தாங்கிய கூட்டத்தில், அன்றைய கலாசார அமைச்சரான எஸ்.எஸ். குலதிலகா வெளியிட்டு வைத்தார். இந்த வெளியீட்டு விழா ஹோட்டல் சமுத்திராவில் நடந்தது. சிங்களவர்களின் கவனத்திற்கும் அதைக் கொண்டு வருவதற்காக அந்த அறிக்கை ஆங்கிலத்திலும் வெளியிடப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவருடைய இந்த அறிக்கை அவருடைய முன்னீட்டுடன் இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து எம்.ஏ. ரஹ்மான் எழுதிய திருக்கடைக் காப்புடன் வெளியிடப்பட்டது. பொருத்தம் கருதி திருக்கடைக் காப்பின் சில பகுதிகளை இங்கே தருகின்றேன்.

“இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தகவல் - ஒலிபரப்பு அமைச்சின் பிரதி அமைச்சர் ஜனாப் ஏ.எல்.ஏ. மஜீத் இலக்கிய வளர்ச்சி கருதியும் சில நிகழ்ச்சிகள் ஒலிபரப்பப்பட வேண்டும் என்பதிலே அக்கறை காட்டினார். அவர் என்னுடன் இது குறித்து உரையாடும் பொழுது, கலை -

இலக்கிய நண்பர்கள் கூட்டத்திலே தினம் ஒரு கோலமாக வானவில் போல, ஏழு இலக்கியக் கோலங்கள் ஒலிப்பரப்பப்படலாம் என்று நான் பேசியதையும் குறிப்பிட்டேன். இவ்வாறு அமைச்சர் மஜீத் பல இலக்கிய அபிமானிகளுடன் வெகு அக்கறையாகப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தினார் எனப் பின்னர் அறியலானேன்.

“பிரதி அமைச்சர் தமது “மஜீத் திட்ட”த்தினை வெளியிட்டார். தற்போதைய கலைக்கோல நிகழ்ச்சிகள் வழக்கம் போல நடைபெறலாம் என்றும், திங்கள் தோறும் இலக்கிய அரங்கும், செவ்வாய் தோறும் மக்கள் அரங்கும், புதன் தோறும் நாடக அரங்கும், வியாழன் தோறும் கவிதை அரங்கும், வெள்ளி தோறும் கதை அரங்கும், சனிதோறும் எழுத்துலக ஒன்றிய அரங்கும் ஒலிப்பரப்பப்படுதல் வேண்டும் என்பதை மஜீத் திட்டம் பிரதான அம்சங்களாக கொண்டிருந்தது. மஜீத் திட்டம் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அதற்கான நேரமும் பணமும் ஒதுக்கப்பட்டது. அத்திட்டத்திற்கு இசைவாக, முதல் மூன்று மாதங்களுக்கான விரிவான நிகழ்ச்சி நிரல் தயாரிக்கும் பொறுப்பு எஸ்.பொவிடம் அளிக்கப்பட்டது. அவர் பல நாள்சுளாகச் சிந்தித்து, பிரதி அமைச்சருடனும் வானொலி அதிகாரிகளுடனும் பல தடவைகள் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தி, நிகழ்ச்சி நிரலினைத் தயாரித்தார். ஈழத்தின் சகல பிராந்தியங்களுக்கும், சகல பகுதியினருக்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளித்து நிகழ்ச்சி நிரலை முழுமையாக்கினார். யாழ்ப்பாணம் - மட்டக்களப்பு - மலையகம் - மன்னார் ஆகிய பகுதிகளுக்கு நேரிலே சென்று ஒலிப்பதிவு செய்து

வரவும் ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. ஏழு நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரிப்பவர்களையும் நேரில் அழைத்து, இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ்ச் சேவைகளின் தலைவர், நிகழ்ச்சி நிரலைச் சம்பிரதாய பூர்வமாக கை அளித்து, அக்டோபர் முதலாம் திகதியிலிருந்து அவற்றைத் தயாரிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

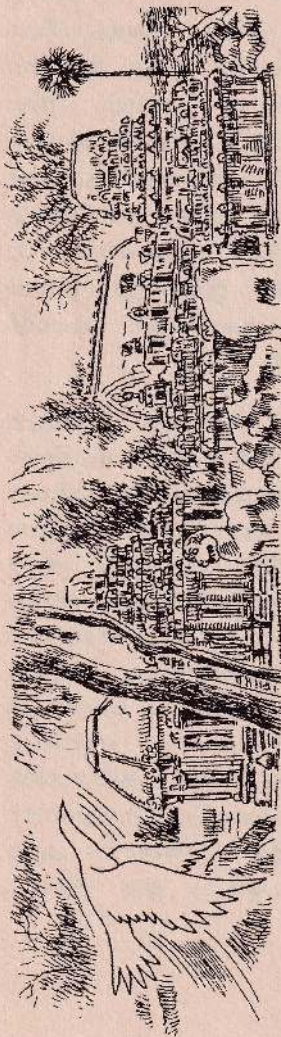
“மஜீத் திட்டம் செயற்படும் தறுவாயிலே கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளர்களுடைய ஆதிக்கம் ஓங்கிய ஆலோசனைச் சபை ஒன்று திடீரென அமைக்கப்பட்டது. இந்தச் சபை அமைக்கப்படுவதை மாண்புமிகு செ.குமாரசூரியர் சிபாரிசு செய்ததாகப் பிரஸ்தாபம். அவருக்கும் வானொலி நிகழ்ச்சிகளைத் தரப்படுத்துவதிலே நியாயமான அக்கறை இருக்கின்றது. இலக்கிய வளர்ச்சி கருதி வகுக்கப்பட்ட மஜீத் திட்டத்தை நிராகரிப்பதற்கு, குமாரசூரியர் விரும்பியிருக்க மாட்டார். ஆனால், ஆலோசனைக் குழுவினர் எஸ்.பொ தயாரித்த நிகழ்ச்சி நிரலிலே சில பகுதிகளைத் தங்கள் வருவாய்க்குச் சாதகமாகக் கல்லியெடுத்துக் கொண்டு மிகுதியைக் குப்பைத் தொட்டியிலே வீசிவிட்டார்கள். பொதுவான இலக்கியப் பணிகளிலே எல்லா அணியினரும் இணைந்து செயலாற்றுதல் வேண்டும் என்பதிலே எஸ்.பொ மிகுந்த அக்கறை கொண்டவர். மாறாக, குறிப்பிட்ட ஒரு அணியினரின் வருவாயைப் பெருக்குவது மட்டும் ஆலோசனைக் குழுவின் நோக்கமாக இருக்கின்றது என ஊகிக்க இடமிருக்கிறது. இந்த நோக்கம் அமைச்சர் குமாரசூரியருக்கும் இருக்க நியாயம் இல்லை என்பதை நான் சத்தியமாக நம்புகின்றேன். எஸ்.பொவின்

எழுத்தாற்றலைக் கண்டு கைலாசபதியும், சிவத்தம்பியும் நடுங்குகின்றார்கள் என்பது எழுத்துலகின் வெகு நாளைய பிரஸ்தாபம். அவரவர் பயம் அவரவர் தர்மம். புதிய ஆலோசனைக் குழு எஸ்.பொ தயாரித்த நிகழ்ச்சி நிரலை நிராகரிக்கலாம். ஆனால், மஜீத் திட்டத்தினை, தமக்குச் சாதகமாக அமையக் கூடிய நிகழ்ச்சி நிரல் ஒன்றினைத் தயாரித்து செயற்படுத்தி இருக்கலாம் அல்லவா? எது எவ்வாறிருப்பினும், மஜீத் திட்டம் இவ்வாறு தூக்கி எறியப்பட்டமை ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குக் சம்பவித்துள்ள பேரிழப்பாகும்..."(பக்கம் 114-116)

இந்தப் பதிவுகளை நோக்கும் பொழுது, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் எஸ்.பொ எதிர்ப்புகளின் மத்தியில் போராடிய ஒரு போராளியாகவே வாழ்ந்துள்ளார் என்பது தெளிவு. அவரை எதிர்த்தவர்கள் குழு நலம் பேணும் குறுகிய ஆதாயத்திற்குச் செயற்பட்டும், ஆனாலும் அரச நிர்வாகங்களை வகையாகத் தாஜா செய்து, தமது காரியங்களைச் சாதித்திருக்கிறார்கள் என்பதும் பெறப்படும். அடக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட எழுத்து வட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களை ஊக்குவித்தல் வேண்டும் என்கிற தெளிவான கொள்கையுடன் எஸ்.பொ வாழ்ந்துள்ளார்; இன்றும் புதிய வட்டத்தினருக்கு விசாலமான அங்கீகாரத்தை வென்றெடுப்பதற்காகச் சளைக்காது சலிக்காது, சதா உழைத்து வருகின்றார் அந்த அறுபத்தொன்பது வயது இளமையுடைய ஒரு பிறவிப் போராளி!

14

“உயிர் நிழ” லில் வந்த பேட்டியில் டொமினிக் தெரி வித்த கருத்துக்கள் பல கூட, புலம் பெயர்ந்த தமிழ் இலக்கியக்காரர் மத்தியிலே எஸ்.பொ பரப்பி வரும் சில நற்செய்திகளுக்கு எதிரானவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். என் புரிதலும் எஸ்.பொ தரக்கூடிய விளக்கங்களும் ஒன்றாக அமையும் என நான் நினைக்கவுமில்லை. எனவே, டொமினிக் ஜீவாவின் பேட்டியிலே, ஈழத்து மார்க்ஸியவாதியின் குரலாகச் சொல்லப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் பற்றி எஸ்.பொவின்

நிலைபாடு என்ன என்பதை அறிந்து பதிவு செய்தலும் உண்மை பற்றிய தேடலே. ஒரு நாள் காலையில் சென்னையிலே மித்ர அலுவலகத்தில் எங்களுக்கிடையில் நடைபெற்ற உரையாடலை விரிவாக இந்த அத்தியாயத்தில் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

நான் : “தமிழரசுக் கட்சியை நேசிச்சவன், இலக்கியத்திலே அவர்கள் பின் போகவில்லை. எங்கட பின்னால்தான் வந்தார்கள்” என்று டொமினிக் ஜீவா தனது பேட்டியில் கூறியிருக்கிறார். அதன் பின்னணி என்ன?

எஸ்.பொ : தமிழரசுக் கட்சியை வழி நடத்தியவர்கள் ஆங்கிலத்தையே உழைப்பு மொழியாகக் கொண்ட சட்டத் தரணிகள் போன்றோர். அவர்களுடைய உத்தியோக பூர்வப் பத்திரிகையான ‘சுதந்திரன்’, மேடையிலும் சினிமாவிலும் தி.மு.க. வினர் அறிமுகப்படுத்திய அடுக்குத் தமிழையே பயின்றது. யதார்த்தத்திலிருந்து விடுபட்டு, சங்கிலியன் ஆண்ட வீரமிக்க கனவுலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டியது அவர்களுடைய தேவையாக அமைந்தது. தி.மு.க.வினர் அறிமுகம் செய்த இந்த மேடைத் தமிழ், தமிழ்நாட்டிலும் படைப்பிலக்கியத் துறையில் தோற்று விட்டது. எனவே, அத்தகைய ஒரு மேடைத் தமிழ் ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியத்திலும் தோற்றது புதுமைல்ல. இந்தியத் தமிழிலிருந்து, தனித்துவம் பேணுவதற்கு மண்வாசனை கமழ்ந்த நடை உதவியது. இதனைக் கம்பூனிஸ்ட் கட்சியின் வெற்றி என்று கொக்கரித்தல் அறியாமை. கட்சி அரசியல் என்பது வேறு; இலக்கிய

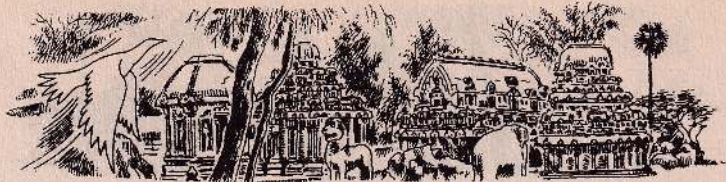
ஊழியம் என்பது வேறு என்பதை, அரசியல் ரீதியாக தமிழரசுக் கட்சியை ஆதரித்த எழுத்தாளர்கள் உணர்ந்து, ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் படைக்க வேண்டும் என்று துணிந்தார்கள். அந்தத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் வெற்றி என்று அதனை அடையாளப்படுத்துவதுதான் முறை.

கம்யூனிஸ்டுகள் தந்திரமாக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற புதிது படைக்கும் அனைவருக்கும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் என்ற முத்திரையை குத்த முனைந்தார்கள். கம்யூனிஸ்டுகளுடைய இந்தத் தந்திரத்தில் இருந்து தப்பியதின் எதிர்நிலைபாடே 'நற்போக்கு இலக்கிய'த்தின் தோற்றுவாயாகும்.

நான் : தலித் இலக்கியவாதி என்றும், மார்க்சிய இலக்கியவாதியென்றும் டொமினிக் ஜீவா தம்மைப் பாரிசிலே பிரகடனப் படுத்தியுள்ளார்.....

எஸ்.பொ : தம்பீ, நீங்கள் என்ன கேட்கப் போகிறீர்கள் என்பது தெரிகிறது. டொமினிக் தன்னை முதன்மைப் படுத்துவதற்காகப் பொய்யும் புனை கதைகளையும் இணைத்து புதிய வரலாறு சோடிக்கிறார் என்பதை முன்னரே சொல்லியுள்ளேன். நாங்கள் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் என் செவிப்பட யாருமே 'இழிசனரும் பஞ்சமரும் இலக்கியம் படைக்கிறார்கள்' என்று தூஷணம் செய்ததில்லை. இழிசனர் என்ற பதப் பிரயோகமே அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் மரபு பற்றிய விவாதம் முன்னெடுக்கப்பட்ட பொழுதுதான், பண்டித வர்க்கத்தினர் சான்றோர் வழக்கென்றும், இழிசனர்

வழக்கென்றும் பேசிய பொழுதுதான், இந்தப் பதப்பிரயோகங்கள் கூர்மைபெற்றன. இலக்கணத்தில் இழிசனர் வழக்கு என்றதும், “பார் இவர்கள் கீழ்சாதியாரை இழிசனர் என்று கேவலஞ் செய்கிறார்கள்” எனப் பெரிதுபடுத்துவதில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் வெற்றி பெற்றனர். இதை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அடுத்ததாக புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் இன்றும் மேட்டுக் குடியினரால், அவமதிப்பாக நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அதற்காக புலம்பெயர்ந்துள்ள, சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் மத்தியில் எழுத்தூழியம் செய்பவர்கள் தலித் இலக்கியம் படைத்தல் வேண்டும் என்று கூறுதல் பொருந்துமா? சிங்களவன் தமிழர்களை ஒட்டு மொத்தமாகவே தலித்துகளாகத்தானே கருதுகிறான்? அதன் விளைவுதானே இந்தப் புலம்பெயர்வு! எனவே புலம் பெயர்ந்துள்ள பெரும்பான்மைத் தமிழர்களும் தலித் இலக்கியந்தான் படைக்க வேண்டும். இந்தப் பிரச்சனைகள் லாட சங்கிலி மாதிரி. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இது அடிப்படை முரண்பாடு அல்ல. இது ஒருவகை Passing phenomena. அடித்தளமான பிரச்சினைகள் தமிழர் எதிர்கொள்ளும் கலாசார முரண்பாடுகளும், மனித நேய தேடல்களுந்தான். தலித் இலக்கியம் பற்றிய என் கருத்துக்களை பின்னர் விரிவாகச் சொல்லுவேன். இப்பொழுது நீங்கள் கேட்கும் கேள்விக்கான பதில், தலித் இலக்கியவாதி என்று உரிமை பாராட்டும் எவனும் தன்னை மார்க்ஸிய இலக்கியக்காரன் என்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாது! இந்த அடிப்படை உண்மைகளை டொமினிக் அறியாமல் உளறுகிறார். பாவம்,

அவர்மீது எனக்கு அனுதாபம் உண்டு. அவருக்கு இவை விளங்கமாட்டாது. அவர் கிளிப்பிள்ளை. யாராவது சொல்லிக் கொடுத்தால், தனது கருத்துப்போல கத்தித் திரிவார். இந்திய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றதற்காக மார்க்ஸிய விமர்சகர் தி.க.சிக்கு சென்னையில் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் சங்கம் பாராட்டு விழா ஒன்று நடத்தியது. அந்தக் கூட்டத்திலே மார்க்ஸிய எழுத்தாளர்கள் இது வரையிலும் தலித்துகளை பொருட்படுத்தவில்லை என்றும், இந்த உதாசினத்திற்கு மார்க்ஸிய எழுத்தாளர்கள் சார்பில் மன்னிப்பு கேட்கப்படுதல் வேண்டும் என்றும் சிவகாமி ஆவேசமாகக் கேட்டுக் கொண்டார். ஈற்றில் மன்னிப்புக் கேட்கும் தொனியிலேதான் தி.க.சி பேசினார். தலித் இலக்கிய வாதமே அம்பேத்கார் நூற்றாண்டில், மகாராஷ்டிர இலக்கியப் பின்னணியில் முன்மொழியப் பட்ட ஒரு கோஷமாகும். மார்க்ஸியர் முன்மொழிந்த வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலம் தலித்துக்கள் தங்களுடைய கௌரவங்களையும் தனித்துவ அடையாளங்களையும் பேணுதல் சாத்தியமல்ல என்கிற ஆவேசம் இதன் பின்னால் தொக்கி நிற்கின்றது. ஏனையோரைச் சின மூட்டும் வகையிலும், மேட்டுக் குடியினர் முகங்கழிக்கக் கூடிய நடையிலும் தலித் இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுதல் வேண்டுமென்று இந்தக் கோட்பாட்டுக்கு விளக்கம் செய்தவர்கள் நம்பினார்கள். இந்தத் தலித் இலக்கிய ஆவேசம் தற்பொழுது திசைமாறி உள்ளதாகவும் எனக்குத் தோன்றுகிறது. திருநெல்வேலியில் நடந்த தலித் போராட்டத்தில் 17 பேர் மாண்டனர். இந்தச் சம்பவம் எந்தக் கட்சியின் ஆட்சியில் நடந்ததோ அதே கட்சியுடன்

தலித்துக்கள் தேர்தல் கூட்டணி வைத்தனர். இன்று தலித் இலக்கியமும் அரசியலும் ஒரே திசையில் செல்வதாக எனக்குத் தோன்றவும் இல்லை. அம்பேத்கார் நூற்றாண்டின்போது எழுந்த வேகம் தணிந்தும் காணப் படுகின்றது. இவற்றை எல்லாம் அறிந்து கொள்ளாது, இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மத்தியகுழு உறுப்பினராகப் பவனிவரும் டொமினிக், தெளிவாக ஒன்றை அறிவித்தல் வேண்டும்: நீங்கள் மார்க்ஸியவாதியா? அன்றேல் தலித் இலக்கியவாதியா? ஒரே சமயத்தில் இரண்டுமாக இருத்தல் அசாத்தியம்!

நான் : தலித் இலக்கியம் பற்றி உங்களுடைய விரிவான கருத்துக்களை அறிய விரும்புகின்றேன். கே.வி. நடராஜனின் வேலி சிறுகதை தொகுதிக்கு நீங்கள் எழுதிய முன்னுரையிலும் இதுபற்றி பிரஸ்தாபித்திருக்கிறீர்கள்?

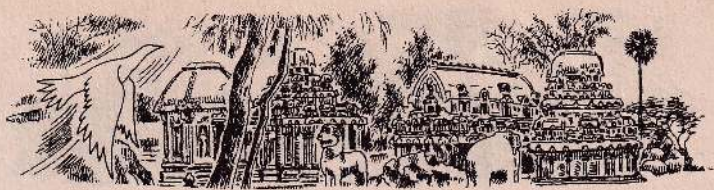
எஸ்.பொ : தலித் இலக்கியம் பற்றியும், விளிம்புநிலை மக்களுடைய இலக்கியம் பற்றியும் படைப்பார்வமுள்ள புதியவர்கள் கோஷங்கள் எழுப்புகிறார்கள். கோஷங்கள் சில சமயங்களிலே நியாயங்களின் அடர்த்தியான வெளிப் பாடாகவும் அமையலாம். நியாயங்களைக் கண்டு மெளனம் சாதித்தல் படைப்பிலக்கிய ஊழியனுக்கு அழகன்று. ஈழத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகச் சூழலிலிருந்து வெளிப்பட்ட முதல் இலக்கியக் குரல்களில் ஒருவனாய் என்னைக் காண்கிறேன். ஆனால் என் நீண்ட இலக்கியப் பயணத்திலே, வலிந்து கட்டிக்கொண்டு என்னை ஒடுக்கப்பட்ட சாதியார்களுக்குக் குரல் கொடுக்கும் பிரசாரகனாய் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. வர்க்க

முரண்பாடுகளுக்கும் ஜாதிய முரண்பாடுகளுக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடுகள் பற்றிய தெளிவினைத் தேடி அலைகின்றேன். டானியல் இத்தெளிவின்மையால் இடருற்றார். ஜாதியக் கொடுமையை அநுபவிப்பவர்கள் இராமர்களாக வாழ்கிறார்கள் என்பது என் அநுபவத்திற்கு ஏற்றதாக இல்லை. மேல்ஜாதிப் பெண்ணைப் புணர்வதினால், ஜாதிய விழுக்கதி கிடைத்துவிடுமா? இதெல்லாம் சுத்த ஹம்பக்! என் குடும்ப வாழ்க்கையை துவங்கிய மட்டக்களப்புச் சூழலிலே மனித நேயத்தினைச் செயற்கையாக வரிக்கப்படும் ஜாதிய முரண்பாடுகளிலே காணும் வாய்ப்பும் கிட்டவில்லை. ஆனால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய விழுக்கதி பற்றிய என் தேடல் திசை திரும்பியதும் இல்லை. இதைப் புரிந்து கொள்ளாது, தலித் இலக்கியப் படைப்பிலிருந்து என்னை விலக்கிக் கொண்டேனென்று முற்போக்கு எழுத்தாளர் சிலர் வசைபாடி வருகிறார்கள். என்னை வசை பாடுவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. என்னை வசை பாடாவிட்டால் அவர்களுடைய இருப்புத் தெரிய வராது. குருவிச்சைகள் வாழவும் அபயமளித்தல் என் ஊழியத்தின் ஊழாகவும் அமைந்துள்ளது.

தலித் என்பது இறக்குமதி செய்யப்பட்ட சொல்தான். இது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தமது விழுக்கிக்கான பயணத்திலே கம்யூனிஸம் என்ற திசைச் சொல்லை ஏற்றுக் கொள்வதைப் போல ஏனைய திசைச்சொற்களையும் ஏற்றுக் கொள்வதில் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. நான் தனித்தமிழ் உபாசகனு

மல்லன்; எல்லாம் தமிழில் உண்டு என்று சாதிக்கும் அப்பாவி வெறியனுமல்லன். ஆனால், வடக்கே இருந்து இறக்குமதியான சொல்லுக்கும் கருத்துவத்திற்கும், அச்சாவான இலக்கியம் ஈழத்திலேதான் எழுதப்பட்டது என்றும், அதன் பிதாமகர் டானியல்தான் என்றும், தமிழ்நாட்டின் புத்திஜீவி ஒருவர் ஒரு மாமாங்க காலத்திற்கு முன் வைத்த கருதுகோள், புனர் விசாரணைக்கு உரியது. தஞ்சாவூரிலே முன்மொழியப்பட்ட இதனைப் பிரதம அப்போஸ்தலரை இழந்து தவிக்கும் ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் ஆரவாரமாக ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஆனால் இதனை வரலாற்று உண்மையென சாதித்தல் கொடுமை. ஈழத்தின் ஜாதி முறைகளும் தமிழ்நாட்டு ஜாதி முறைகளும் ஒன்றல்ல; இதனை நாம் சத்திய விசுவாசத்துடன் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

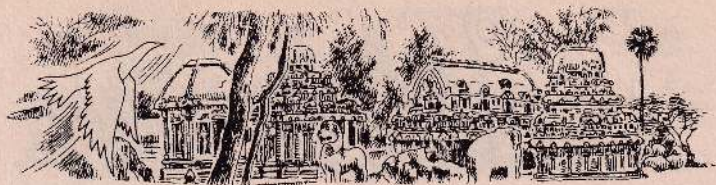
இந்தக் கட்டத்திலே ஈழத்தில் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் ஜாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான சமூக எழுச்சி நிலையில், போராடியதின் ஒரு பதிவு வில்லுண்டி மயானத்தில் சிறுபான்மைத் தமிழரின் பிரேதத்தை எரிக்க முனைந்ததும், அதனைத் தொடர்ந்து நடந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகமுமாம். இதில் முதலி சின்னத்தம்பி பலியானார். அவர் நளவர். சிறுபான்மைத் தமிழருடைய ஆரம்பகட்டப் போராட்டத்திலே உயிர்ப்புள்ள பங்களிப்புச் செய்தவர்கள் பெரும் தொகையில் பள்ளர்களாயும், நளவர்களாயுமே இருந்தார்கள். நளவர்கள் தமிழ்நாட்டிலே நாடார்கள் என அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் தங்களைத் தலித்துக்கள் என்றோ அந்த சாதியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தலித்

எழுத்தாளர்கள் என்றோ குறி சுட்டுக் கொள்ளவில்லை. இந்தக் கட்டத்தில் ஒரு கேள்வி: நாடார்கள் இலக்கியம், பாக்கு நீரிணையைத் தாண்டியவுடன் தலித் இலக்கியம் ஆகிவிடுமா? இந்த முரண்பாட்டிற்கு நாம் எப்படி விடை காண்பது? பொத்தம் பொதுவான கோஷங்களை தத்தெடுத்துக் கொள்ளுதல் வரலாற்று நேர்மை பேண உதவாது. டொமினிக் போன்ற அபக்குவ எழுத்தாளருக்குக் கட்டியக்கார வசனங்கள் எழுத உதவலாம்.

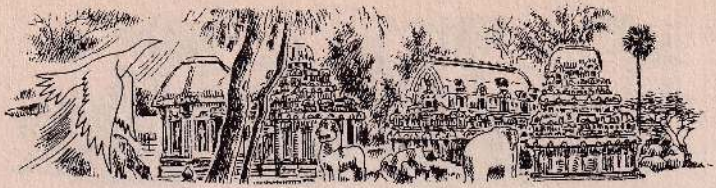
இன்னொரு உண்மையும் விசாரணைக்கு உரியது. முப்பதின் பிற்பகுதிகளில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் நளவர், பள்ளர் ஆகிய ஈழத்தின் மரமேறும் சாதியார் மரவரி முறையினால் ஓரளவு பொருளாதார சுதந்திரம் பெற்றனர். யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தில் வாழ்ந்த இவர்களுள் சிலர் மேல் ஜாதிக்காரரையே வேலைக்கு அமர்த்தியும் தொழில் நடத்தினர். என் மாமாக்கள் இருவர் இதற்கு உதாரணம். இவ்வாறு பொருளாதாரத்தில் மிதந்த இவர்கள் டானியலின் சாதியாரை அடிமை குடிமைகளாக அவமதித்தனர். எனவே, அடிப்படையில் டானியலுடைய தலித் இலக்கியப் பிரக்ஞை மரமேறிகளுக்கு எதிராகவே கூர்மை அடைந்திருக்க வேண்டும். இந்நிலையில் தன்னையும் தன் சாதியாரையும் அவமதித்த மரமேறும் சாதியாரை மேன்மைப்படுத்தி எழுதிய இலக்கியங்களை தலித் இலக்கியம் என்று சொல்ல முடியுமா? டானியல் பஞ்சமர்களுள் தம்மை இணைத்துப் பஞ்சமர் இலக்கியம் எழுதினார் என வலிந்து விளக்குதல் பொருந்தாது. அவரைத் தலித் இலக்கிய மூலவராகக் குறிசுடுதல் முறையா? ஜாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தில்

டானியலின் பங்களிப்பை நீங்கள் (என்னைத் தனிப்பட்ட முறையில் விளித்து) மெச்சுவது எனக்குத் தெரியும். போராட்டத்திற்கான பக்குவத்தைத் தமது எழுத்துக்கள் மூலம் டானியல் வளர்த்தெடுத்தாரா? அவருடைய பங்களிப்பைத் தீர்மானிப்பதற்கு ஒரு மீள்வாசிப்பு அவசியம். காழ்ப்புணர்வுடன் பேசுகிறார்கள் என்று கூறுதலும், டானியலின் இலக்கிய வாரிசு டொமினிக்கே என்று சுயபட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வதும் பெட்டைப் புலம்பலே அன்றி வேறல்ல.

சமூகப் பிரக்ஞை எழுச்சியையும் ஆயுதப் போராட்டத்தையும் ஒன்றாக்கி இக்காலத்தில் டொமினிக் பேசுவது சரித்திரப் புரட்டாகும். “ஒரு கம்யூனிஸ்ட் போராளியின் அரசியல் நினைவுகள்” என்ற நூலிலே என். சண்முகதாசன் இதுபற்றி விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார். பாராளுமன்றத்தின் மூலம் சோசலிசத்தை அடையலாம் என நம்பும் கட்சியின் அங்கத்தவனாக இருந்து கொண்டு, வெகுஜன போராட்டத்தில் ஈடுபட்டேன் என்று சொல்லுதல் கட்சி விசுவாசத்துக்கும் பொருந்தாது. “பாராளுமன்றம் என்ற சந்தர்ப்பவாத திரிபுவாதத் தளையிலிருந்து விடுபட்ட நாம், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களுக்குத் துணிவான தலைமை கொடுக்க முடிந்தது.” (பக்கம் 180) இந்தப் போராட்டம் 1966-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 21ந்தேதி தொடங்கியது என்றும் அவர் பதிவு செய்துள்ளார். சங்காணைக் கிராமத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவரின் மயான ஊர்வலத்தின் பாதையை மறித்து, மேல் ஜாதிக்காரர் ஒருவர் துப்பாக்கியால் சுட்டார்.

தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் பலியானார். ஆனால் போலிசாரும், நீதிபதியும் உயர் சாதியினரானதால், வழக்குச் சரியாக நடத்தப்படாமல் அக் குற்றவாளி விடுதலை செய்யப்பட்டார். விடுதலை பெற்ற அவர் வீராப்புடன் சந்தைக்கு வந்த போது, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் அவரைச் சுட்டுக் கொன்றார். துப்பாக்கி கைமாறிவிட்டது. இந்த நிகழ்வுதான், வெகுஜன போராட்டத்தின் ஆரம்பமாகும். இந்த சாதிய போராட்டத்தைத் தலைமை தாங்கி நடத்தியவர்கள், மாசேதுங்கின் சிந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் ஆவர். இந்தப் போராட்டத்திலே டானியல், முக்கிய பாத்திரம் வகித்துப் போராடினார். அவருடைய அந்தப் பங்களிப்பு என்றும் வரலாற்றில் பாராட்டப்படும்.

சாதிய எதிர்ப்பு வெகுஜன போராட்டத்தின் வரலாற்றிலே நிச்சாமம், கன்பொல்லை, மட்டுவில் ஆகிய மூன்று இடங்களும் பதிவு செய்யப்படவேண்டியவை. சிறுபான்மைத் தமிழர்களுடைய போராட்ட ஓர்மம் இந்த இடங்களிலே உச்சம் பெற்றிருந்தது. நிச்சாமத்தைக் களமாகக் கொண்டு நடந்த போராட்டத்தை ஆண்மை என்னும் என் சிறுகதைத் தொகுதியில் ஏழாவது கதையாக நான் எழுதியுள்ளேன். இதே போராட்டத்தினை அமரத்துவம் பெறச் செய்தான், கவிஞன் சுபத்திரன். அவர் என் மாணவர். சாதியத்திற் கெதிரான போராட்டத்தைக் கலை, இலக்கிய வடிவங்கள் மூலம், முன்னெடுத்துச் செல்வதில் என். கே. ரகுநாதனின் பங்களிப்பும் பதிவுக் குரியது. “கந்தன் கருணை” என்கிற புதிய உத்வேக

நாடகத்தினை வடிவமைப்பதற்கு அவருடைய மூலப் பிரதியே துணை நின்றது.

இந்தப் போராட்டம் நடந்த காலத்தில், குறிப்பாக மாவிட்டபுரம் ஆலயப் பிரவேசத்தின் போது, அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவாகக் கருத்து வெளியிட்ட கும்பலோடு டொமினிக்கும், மல்லிகையும் அணி சேர்ந்து கொண்டன. வாழ்நாள் பூராவும் டானியலைத் தமது எதிரியாக நினைத்து அவர் செயற்பட்டார் என்பது இரகசியமல்ல. டொமினிக் இன்று டானியலின் நிழலிலே புகழ்தேட விழைவதற்கு டொமினிக்கின் எழுத்து நபஞ்சகமே காரணம் என நாம் விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

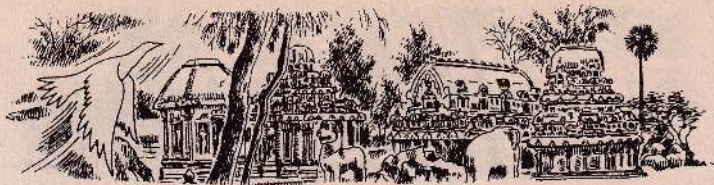
தேநீர் கடைப் பிரவேசத்திற்கு முன்னர் சலூன் கடைப் பிரவேசப் போராட்டத்தை டொமினிக் வசதியாக மறந்துவிட்டார். டொமினிக்கும் அவரது உறவினர்களும் நடத்திய சலூன்களிலே சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் ஒரு காலத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டதே இல்லை. அவருடைய உறவினர்கள் வேளாளர் தலைகள் தடவுவதை மட்டுமே கௌரவமாகக் கருதினார்கள். இந்த மரபினையொட்டி, தான் தலைதடவிய வேளாளரின் பட்டியலைத் தன் வரலாற்றிலே டொமினிக் தரத் தவறவும் இல்லை.

மட்டக்களப்பிலே வேளாளர் ஆதிக்கம் இருந்த தில்லை. முக்குவரும், கரையாரும் சில பகுதிகளிலே சீர்வாதக் கரையாரும் பெரும்பான்மைச் சாதியாராக வாழ்கிறார்கள். இந்தச் சாதியாருடைய வண்ணக்கத் தனத்தின் கீழ் பராமரிக்கப்படுகின்ற ஆலயங்கள்

அனைத்தும், எல்லா சாதியாருக்குமான வழிபாட்டுத் தலங்களாகவே நிலைத்துள்ளன. தேநீர்க்கடைகள் பலவும் முஸ்லிம்களினாலும், சிங்களவர்களினாலும், இந்தியர்களினாலும் நடத்தப்பட்டமையினால், தேநீர்க்கடைகளிலே சமத்துவம் நிலவிற்று. முஸ்லிம்கள், தமிழர்கள், சிங்களவர், பறங்கியர் ஆகிய இனங்கள் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் சௌஜன்யத்துடன் வாழ்வதினால் ஜாதி முரண்பாடுகள் முனைப்புப் பெற்றதும் இல்லை. 1955 - ற்குப் பிறகு, இந்த யதார்த்தச் சூழலிலே வாழ்ந்ததினால் சிறுபான்மைத் தமிழர்களை இராமர்களாகவும், வேளாளர்களை இராவணர்களாகவும் சித்திரிக்கும் தலித் இலக்கியத்தின் பால் என் கவனம் சென்றதுமில்லை. நான் மனித நேசிப்பின் தேடலன்; இந்த உரிமை கோரலுக்காக நான் வெட்கப்படவில்லை. விதிவிலக்காக மட்டக்களப்பு நகரிலே நடந்த ஒரு சாதிப் போராட்டம் என் மனதை நோகச் செய்தது. மட்டக்களப்பு நகரசபை தேர்தலில் சலூன் தொழிலாளி ஒருவர் போட்டியிட்டார். இதனால் சிங்களவாடியிலும், கல்லடித் தெருவிலும் வாழ்ந்த, கோயில் வண்ணக்கம் சுகித்த பிறஜாதி இந்துக்கள் சலூன் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக வன்முறையைப் பிரயோகித்தனர். இது மிகச் சோகமானது. இருப்பினும் இப்போராட்டத்தின் காரணமாக சலூன் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உரிமைகளுக்கு உழைத்தமை அற்புதமான மனித வரலாறாகும். ஈற்றிலே என் நண்பனான கவிஞர் முத்தழகு மாநகரசபைத் தேர்தலிலே போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். இந்தப் போராட்டத்தின் பின்னணிதான் என்னுடைய அணி என்ற சிறுகதையின் படைப்பைத்

தூண்டியது. என் கதைகளுள் இது ஒரு நல்ல சிருஷ்டி என இன்றளவும் பாராட்டப்படுகிறது. நான் ஒரு தலித், “நான் அம்பட்டன்” என்று ஆவேசமாகப் பிரகடனம் செய்யும் டொமினிக் இவ்விஷயங்களை கவனித்ததே இல்லை. அதற்கான காரணத்தை நான் சொல்லவும் விரும்பவில்லை.

நான் : முப்பத்தைந்து ஆண்டு காலமாக ‘மல்லிகை’யை டொமினிக் தொடர்ந்து நடத்தி வருதல் ஒரு சாதனை அல்லவா? அதனை நீங்கள் பாராட்டக் கூடாதா?

எஸ்.பொ : ஒரு கட்டத்திலே இவ்வளவு நீண்ட காலத்திற்கு ஒரு சிறு பத்திரிகையை நடத்தி வந்ததை நான் பாராட்டச் செய்தேன். பின்னணியைப் பெரிதுபடுத்தாது முயற்சியைப் பாராட்டினேன். பாராட்டு அவரைப் புத்திதடுமாற வைத்துவிட்டது. ஆனால் ‘உயிர் நிழ்’லிலே அவர் உளறிக் கொட்டியதற்குப் பிறகு சரித்திரப் பதிவு களுக்காக “மல்லிகை” பற்றிய சில உண்மைகளைப் பகிரங்கப் படுத்துதல் என் தர்மமாகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும்பான்மையான கம்யூனிஸ்டுகள், சினச்சார்பு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். பெருந் தொகை முற்போக்கு எழுத்தாளரும் இதில் அடங்குவார். நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் திருப்தி அடையும் நிலைப் பாட்டினை ஏற்றுக் கொண்ட கம்யூனிஸ்டுகள் சிலரே. அவர்களுள் ஒருவர் டொமினிக். சினச்சார்பு கம்யூனிஸ்டுகள், மக்கள் மத்தியிலே போராட்டக் குணத்தைப் பரப்பினார்கள். சிறு பத்திரிகைகளும் நடத்தினர். இதன் ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டந்தான் ஜாதியத்திற்

கெதிரான சிறுபான்மைத் தமிழரின் ஆயுதப் போராட்டம். இந்நிலையில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த, மாஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு பத்திரிகை தேவையாக இருந்தது. மல்லிகை இவ்வாறுதான் தோன்றியது. ஆரம்ப கட்டத்தில் மல்லிகை நடத்துவதற்கு சோவியத் பணமும் கிடைத்தது. இந்தப் பண உதவிக்கு விசுவாசமாகக் கட்டுரைகளும் பிரசுரித்தார். எனவே மல்லிகை கூலிக்கு மாரடிக்கும் தொண்டிலேதான் பிறந்தது. இதனை ஜீவா வசதியாக மறந்து பேசுதல் சரியல்ல. பதியுத்தின் மஹ்முதினுடைய கல்வித் திட்டத்தினால் முகிழ்ந்த முஸ்லிம் எழுத்து ஆர்வங்களைத் தாம் கெட்டித்தனமாக மல்லிகைக்குப் பயன்படுத்தியதாகச் சொல்வதும் சரியல்ல. இளங்கீரன் எழுதியுள்ள இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் உத்தியோக பூர்வமான ஆவணத்தில், 1954-ஆம் ஆண்டில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அங்குரார்ப்பணக் கூட்டம் நடந்ததாகப் பதிவு செய்துள்ளார். பதினொரு பேர் அதன் செயற்குழு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுள் 1) இளங்கீரன் 2) எச்.எம்.பி. முகைதீன் 3) எம். இஸ்மாயில் 4) எம்.ஏ. அப்பாஸ் 5) ஸாஹுல் ஹமீட் ஆகிய ஐவரும் முஸ்லிம் எழுத்தாளராவர். பதியுத்தின் கல்வித் திட்டத்திற்கு எவ்வளவோ காலத்திற்கு முன்னரே ஈழத்து இலக்கிய வயலிலே இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்கள் பலரும் உழைக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அதுமட்டுமல்ல, முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களுடைய புதிய ஆர்வங்களுக்கு நாற்றங்கால் அமைக்கும் வகையிலேதான் எம்.ஏ.ரஹ்மான் இளம்பிறை என்ற மாசிகையை நடத்தி வந்தார். “இளம்பிறை” பிரசுரம்

நின்ற பின்னர், அந்தப் பண்ணையின் தொடர்ச்சியை இவர் மிக இரகசியமாகத் திருடினார் என்பதுதான் உண்மை. ஒரு காலத்திலே சஞ்சிகை வெளியிடுவதற்கு “கோட்டா” முறையில், மலிவு விலையில், அச்சிடும் தாள் கிடைத்தது. இதனை வெளியில் விற்பதன் மூலமும் சிறு சஞ்சிகையாளர்கள் பணம் சம்பாதித்தார்கள். மல்லிகை இவ்வாறும் ஆதாயம் கண்டுள்ளது. அத்துடன் சக சலூன் தொழிலாளர்களுடைய நன்கொடைகளைக் கறப்பதற்கும் மல்லிகை அவருக்கு சாதனமாக உதவிற்று. மனசார ஒன்று சொல்ல வேண்டும். மல்லிகையை விட்டால் ஜீவாவுக்கு எழுத்து வாழ்க்கையே இல்லை. எனவே அவர் மல்லிகையைக் கட்டிக் கொண்டு பிலாக்கணம் வைப்பதைத் தவிர, தமது வாழ்க்கையை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள வேறு சாதனமும் இல்லை.

மல்லிகையைப் பற்றி வீரவசனங்கள் பேசுவதற்கு முன்னர், டொமினிக் இந்த உண்மைகளை அசை மீட்டுப் பார்த்தல் நல்லது. சமர்க்களமாகிவிட்ட யாழ்ப்பாணத்தின் எழுச்சி பற்றியோ, சோகங்கள் பற்றியோ மல்லிகை கண்டு கொள்ளாமல் இருந்தது ஏன்? கடந்த சில வருடங்களாகக் கொழும்புக்குப் புலம்பெயர்ந்துள்ள டொமினிக், கொழும்பில் கடைவிரித்து அரசியல் “யாவாரம்” நடத்தும் மாஜி போராட்டப் பொடியன்கள் பாணியில், இனவாத சிங்கள ஆட்சியாளர் எறிந்துள்ள எலும்புத் துண்டுகளைச் சுவைத்துக் கொண்டு சாதனை படைப்பதாகச் சொல்லுவது அருவருப்பானது. கடந்த ஐந்து ஆண்டு களுக்கு இடையில் எத்தனை மல்லிகை இதழ்கள் வெளி

வந்துள்ளன? 'பெருங்காய டப்பாவைப் போன்று, நான் மல்லிகையை வைத்து வாழ்க்கையை ஓட்டுகின்றேன்' என்று சொல்வதற்கு நெஞ்சில் ஒரு தைரியம் வேண்டும். டொமினிக்கை நான் நன்கறிவேன். அவர் வார்த்தைகளில் வீரன், நெஞ்சாற் கோழை!

நான் : டொமினிக் மீது இப்படிக்காட்டமான விமர்சனம் வைப்பதற்குத் தனிப்பட்ட விரோதம் காரணமென்று அர்த்தமாகிவிடாதா?

எஸ்.பொ : 1997ஆம் ஆண்டு மே மாசத்தில் மூன்றாவது மனிதனுக்காக எம். பௌசர் சந்தித்தபோது, "எஸ்.பொ அவர்கள் பற்றி நான் கருத்துக் கூறுவதை தவிர்த்து விடுகிறேன்" என நா காத்த டொமினிக், பாரிசில் கூட்டத்தைக் கண்டவுடன் பூரணையைத் கண்ட எவனோ போல உளறிக் கொட்டியதினால் அல்ல இந்தக் காட்டம். நீங்கள் உண்மையின் தேடலிலே ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் நூலிலே ஆவணம் செய்யப்போகும் உண்மைகள் நாளைக்கு ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்போகும் அறிவின் சுயாதீனம் பேணும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கு நம்பகமான தகவல்களைத் தரவேண்டும் என்கிற அக்கறையினாலேதான் இவற்றைச் சொன்னேன்.

இன்று, சார்புநிலை வரலாறு ஒன்று, எழுதப்படுவதற்கான நிலையை முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் எச்சில்களாக மிஞ்சியுள்ளோர் முனைந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இந்நேரத்தில் நீங்கள் உங்களுடைய நேரங்களைச் செலவு செய்து, மறுபக்க உண்மைகளை பதிவு செய்யும் முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன்.

இந்த ஆவணத்தை எழுதத் துவங்கிய பொழுது, அவரைப் பற்றி இன்று புகழ் மொழிகளும் தூற்று மொழிகளும் சம அளவில் பரம்பி வருகின்றன என்று குறிப்பிட்டது சடுதியாக என் நினைவுக்கு வருகின்றது. அவரைப் பற்றிய தூற்றுமொழிகளும், அவற்றிற்கான விளக்கங்களுமே இந்நூலின் பிற்பகுதியிலே விரவிக் கிடக்கின்றன. புகழ்மொழிகளை ஏன் ஆவணப்படுத்த வில்லை என்று கேட்கலாம். அவற்றை முழுமையாக ஆவணப்படுத்துவதாயின் இன்னொரு தனி நூலே எழுதவேண்டும். புகழ் மொழிகள் பற்றி எஸ்.பொவின் குறிப்புகள் தேவையுமில்லை. எனவே, ஆயிரம் பக்கங்களிலே விரிவடையக் கூடிய புகழ்மொழிகளின் சில துளிகளையாவது, சமன் செய்யும் நோக்கத்திற்காகத் தொகுத்துத் தருகின்றேன். இவை அனைத்தும் சென்ற ஒரு தசாப்த காலமாக, இலங்கைத் தீவுக்கு வெளியே தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள். இவை ஈழத்தமிழ் வாசகரை அதிகமாகச் சென்றடைந்தும் இருக்காது என்கிற அக்கறையினால், இந்தச் சுருக்கமான பகுதியை இங்கு இணைத்துள்ளேன்.

“மொழியின் மீதான எஸ்.பொவின் ஆளுமையும், சொற்பிரயோகமும் மேலான தளத்தில் ஆக்கத்திற்கு உதவியுள்ளன.... புனைகதை ஆக்கத்தில் வித்தியாசமாக இயங்கிடும் எஸ்.பொ.வின் சிறுகதை, சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதை தொகுப்பில் இடம்பெறும். அதற்கான பலத்தைப் பெற்றிருப்பதுதான் எஸ்.பொவின் ஆகிருதி ஆகும்.

— ந. முருகேசபாண்டியன்
கணேசர் செந்தமிழ் கல்லூரி, மேலைச்சிலபுரி

நாவல் எழுதும் முறையில் இது தமிழுக்குப் புதிதாய்த் தெரிகிறது. நேர்கோடில்லா எழுத்து, மையம் அற்ற எழுத்து என்று இன்று பின் நவீனத்துவக் குரலாக ஒலிப்பது அன்றே எஸ்.பொ. எழுத்தில் தென்படுகிறது; எந்தவிதமான ஒழுங்கு முறையும் இன்றி நினைவுகள் அப்படியே சொல்லப் படுகின்றன; எடுத்துரைப்பில் முழுகவனத்தோடும் இயங்கியுள்ளார் எஸ்.பொ.

பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம், புதுவை

விமர்சகராகவும் சிருஷ்டியாளராகவும் ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக நவீன இலக்கிய களத்தில் நிலவுகின்ற பெருமையுடையவர் எஸ்.பொ. சிருஷ்டியாளராகவும் அவர் மேற்கொண்ட பரிசோதனைகள் பல. சிறுகதையின் உருவத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் அவர் தந்திருக்கும் விகற்பங்கள் பல. அவருடைய சிறுகதைகளிலே சில தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ஏன் உலகச் சிறுகதைத் தொகுப்புகளிலே இடம் பெறும் தகுதி வாய்ந்தவை. தமிழின் நடையை நவீனமயப் படுத்தி அதற்குப் பலவேறு விகற்பங்களை அளித்து வளஞ்சேர்த்த பெருமை எஸ்.பொவுக்கு உண்டு.

- பேராசிரியர் டி.பான். பூலோகசிங்கம்.
அவுஸ்ரேலியா

எஸ்.பொ. எழுத்துக்களின் வாசிப்பு, எனது வாசிப்பைக் கணப்படுத்தி இருக்கிறது. முரண்பாடுகளே இல்லை என்று சொல்ல மாட்டேன். அதற்குப் பிறகும் எஸ்.பொ. நிற்கிறார். அவருடைய எழுத்து முயற்சிகள், தமிழைச் சிகரத்துக்குக் கொண்டு செல்லும் என்று நம்புகிறேன்.

பேராசிரியர் கவிஞர் இன்குலாப்

எஸ்.பொவின் நடையைப் பற்றிச் சொல்லியாக வேண்டும். குறுகத் தரித்த குறளின் சொல் கூர்மை. தாம் ஆளும் சொல்லை வெல்லும் சொல் இன்மையறிந்த பயிற்சி. யாழ்ப்பாணச் சிக்கனம். தனித்தமிழ் விலங்கில்லை. எலியட் கூறுவது போல் “கவிதை என்பது சிந்தனையின் நடை” என்றால், எஸ்.பொ. எழுதுவது கவிதை.

பேராசிரியர் இந்திரா பார்த்தசாரதி

எஸ்.பொவின் காலபிரக்ஞையை அவருடன் நடத்திய உரையாடலில் மட்டுமின்றி நாடகத்திலும் உணரமுடிகிறது. அவரது அந்தரங்க நம்பிக்கையையும் ஆத்மார்த்த முயற்சியையும் “முறுவல்” ஆழமாக உட்கொண்டுள்ளது. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களை அடி மனதுக்குள் எங்கோ உறைந்து கிடக்கும் சுய மண்ணின் மனத்தை நினைவு மண்டலத்துக் கொண்டு வந்து மூச்சுச் சுவாசத்தோடு மரபு முகர்தலை உயிர்த் துடிப்பாக்கும் நம்பிக்கையும், முயற்சியும் இணைந்த ஒரு தேடல் இது.

பேராசிரியர் சே. இராமானுஜம்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

கவிஞர் நீலாவணன் பற்றிய நினைவுகள் என்று தொடங்கியவர் சுழத்தின் இலக்கிய வரலாறு சொல்கிறார். இலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்பட்ட அல்லது சிலர் ஏற்படுத்தியிருக்கிற தவறுகளை எஸ்.பொ. களைகிறார். இந்த அம்சம், இந்தச் சிறுநூலை ஆற்றல் மிக்க ஒரு திறனாய்வு நூலாக உயர்த்துகிறது. எஸ்.பொ. தனித் தன்மை மிக்க திறனாய்வாளர் என்பதற்கு இந்த நூல் நெடுகிலும் ஆதாரங்கள் குவிந்திருக்கின்றன.

—கோவை ஞானி
ஆசிரியர், நிகழ்

தமிழ்ச் சிறுகதையின் வரலாற்றிலே, இந்திய நாட்டின் புதுமைப்பித்தனும், ஈழநாட்டின் எஸ். பொன்னுத்துரையும் தனித்து ஒங்கி நிற்கிறார்கள். முன்பு இல்லாத ஓர் ஆழத்தையும் புதுமையையும் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்குத் தந்தவர் புதுமைப்பித்தன் என்றால், அந்த இலக்கியத்துக்கு ஒரு கனிவான செறிவையும் பெருமையும் தந்தவர் “எஸ்.பொ” என்று சொல்ல வேண்டும்.

பேராசிரியர் சாலினி இளந்திரையன்

புதுதில்லி

எஸ்.பொவும் நாயன்மார்களில் ஒருத்தர்தான். எடுத்துக் கொண்ட கொள்கையில் பற்றும், பிடிவாதமும் அவருக்கே உரிய லட்சணம். பாலுணர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட கதைகளை “தீ” கால கட்டத்திலும் சரி, இன்றும் சரி ஓர்மத்துடன் சொல்லுபவர். கதைகளை கதை மாந்தர்களுடைய தளத்திலிருந்து பார்க்கவேண்டும் என்று ஓயாது வலியுறுத்துபவர். மற்ற எழுத்தாளர்கள் சொல்லக் கூச்சப்படும் விஷயங்களை படுசாதாரணமாக விஸ்தரித்துக் கொண்டே போகும் துணிச்சல்காரர். “எழுத்து நாணயம்” என்று இடையராது தியானிப்பவர். அதுதான் அவர் கதைகளின் வெற்றி. அவற்றின் சாகாவரத்திற்கு சான்று. எஸ்.பொ.வின் கதைகளில் படிக்கும்போதெல்லாம் டி.எச். லோரன்ஸையும், குஸ்வந்திங்கையும் நினைவு கூராமல் இருக்க முடியாது. எல்லோருமே துணிச்சல்காரர்கள். சொல்ல வந்த விஷயத்தின் உண்மையில் பரம நம்பிக்கையுடையவர்கள்.

— அ. முத்துலிங்கம்

ரோடுரெண்டோ, கனடா

வீரியமான மொழியாற்றலும் “அந்தமாதிரி”யான கற்பனா வளமும் எக்கச் சக்கமான உருவம் கொண்ட “எஸ்.பொ”வை விழுத்துவது கடினமாயிற்று. “எஸ்.பொ”வைப் போல எழுத முடியவில்லையே என்று உள்ளே புழுங்கியவர்கள், அவரின் எழுத்துப் பேராற்றலை மனதுள் மலைத்தவர்கள் வெளியில் எதிர் வேஷம் காட்டினர். ஒரு பெருங்குழாமிற்கு எதிராய் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் தனிமனிதயுத்தம் செய்த வரலாறு நரம்புவிறைக்க வைப்பது. .... எது எப்படியாயினும் எஸ்.பொன்னுத்துரை என்கிற இமாலய இலக்கியவாதியின் கட்டுமஸ்து உரமானது, உயரமானது. ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் வீறு கொண்ட செல்வாக்குச் செலுத்தியது.

— அளவெட்டி சிரீசுக்கந்தராஜர்
மொன்றேல், கனடா

சொல்லும் பொருளைப் புரிந்து கொள்ள மீள்வாசிப்பும், புத்தகத்திலிருந்து கண்களை மீட்டுக் கூரை பார்த்து ஆழ்ந்து சிந்திக்கவும் வேண்டும். இது எளிய வாசிப்புக்குரிய விஷயமல்ல. இது மலையேறும் பயணம். வாசகனைச் சில முகடுகளுக்குக் கொண்டு சென்று கீழிருக்கும் பரந்த வெளிகளைப் புதிதாகக் காட்டி வியக்க வைக்கவும் பெருமூச்சு விடவும் வைக்கும் எழுத்து.... தமிழ்ப் புத்திலக்கிய உலகுக்கு எஸ்.பொவின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது. அந்தத் தமிழகத்தை விடப்பெரிதான தமிழத்திற்கு உரியது. அந்தத் தமிழத்தின் பொதுச் சொத்தாகத்தான் அது அங்கீகரிக்கப் படவேண்டும்.

பேராசிரியர், டாக்டர் ஏ. கார்த்திகேசு
மலேஷியா

..... “ஆண்மை” தொகுப்பில் விரும்பிப் படித்தது மித்ராவுக்கும் எஸ்.பொவுக்குமான உறவு. அது இன்னமும் உணர்ச்சி மிகுதியில் நனைந்து, எப்போதும் ஈரத்துளிகள் சொட்டியபடி கிடக்கும் ஒன்று. அந்த உறவு வியாபித்திருக்கும் இடம்தான் எஸ்.பொவின் இதயத்தின் மென்மைப் பகுதி. தகப்பன்சாமியாக அவர் மனதில் மித்ரா. அதனால்தான் என் மனதில் மித்தியின் அப்புவாக எஸ்.பொவின் பிம்பம் பிரதானமாக இருக்கிறது. அந்தப் பிம்பத்தில் கனிவும், அடக்கமும் இருக்கிறது. பிள்ளை முன் முட்டி மேல் அமர்ந்து பிரணவ மந்திரம் பயிலும் சிவனின் உருவம், கங்கையை முடியில் கட்ட நினைக்கும் சிவனின் உருவத்தை விடத் தாக்கம் உள்ளது. முந்தைய உருவத்தில் மற்றவர்கள் சொல்வதற்குச் செவிசாய்க்கும் நயம் உண்டு. எஸ்.பொவை விட இளையவர்களுக்கு, நம்பிக்கையையும், உற்சாகத்தையும் தரும் உருவம் அது.

எழுத்தாளர் அம்பை
மும்பை

கலவையான கற்கை நெறியின் மூலம் எஸ்.பொவின் ஆளுமையும் பிரத்யேக அணுகுமுறையும் அவர்வசம் ஆயிற்று என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அவருடைய தனித்துவ அணுகுமுறையே அவரைப் பிரச்சினைக் குரியவராக்கியது என்பது துணிபு. அவர் முன்னைப் பழம்பொருட்களுக்கும் முன்னைப் பழமையானவராகவும், பின்னைப் புதுமைகளுக்கு பின்னைப் புதுமையானவராகவும் மாறுபட்ட கோலங்கள் காட்டுவதும் அவரை தனித்துவமான பிரச்சினைக்காரராக தமிழ் இலக்கிய உலகில் நிறுத்தியுள்ளது. பிரச்சினையின் விளைநிலம் முரண்பாடுதானே!.

டாக்டர் இ. உக்கிரபெருவழுதிப்பிள்ளை
ஹரோ - இங்கிலாந்து

உலகளாவிய அரங்கிலே எஸ்.பொவைப் போன்று பரவலான புகழ் மொழிகளைச் சம்பாதித்த வேறொரு ஈழத்துப் படைப்பாளியைக் காண்பது அரிது. இவற்றால் எஸ்.பொ தலைக்கனம் கொண்டதும் இல்லை. தமது பணியை எளிமையுடன் தொடர்கின்றார். அவருடைய நிலையை என்னாற் பூரணமாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இலக்கிய ஊழியம் என்பது உண்மையின் தேடல் என்று அவர் கோஷத்திற்காகச் சொல்லவில்லை. அத்தகைய தேடலை அவர் வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்டுள்ளமை, ஈழத்து இலக்கியத்திற்குக் கிட்டியுள்ள மகத்தான பேறாகும்.

15

நான் திட்டமிட்டிருந்ததிலும் பார்க்க இந்த ஆவணம் நீண்டுவிட்டது. அவர் பொறுமையாகத் தந்த வாக்குமூலங்கள் அனைத்தையும் இணைத்தல் சாத்தியமு மல்ல. இவை பற்றி இன்னும் பல நூல்கள் வரவேண்டும் என்பது என் ஆசை. பல்வேறு மாறுபட்ட தகவல்களும் மக்கள் மன்றத்தைச் சென்றடைதல் வேண்டும். நாரதர் கலகம் நன்மையில் முடியும் என்பார்கள். அறிவாளி களுடைய விவாதங்கள் உண்மையின் தேடலுக்கு உதவவேண்டும். நான்

அறிந்த வரையில், இதுவரையில் எஸ்.பொ பற்றி நேர்மையான அறிவு சார்ந்த விவாதம் நடத்தப்படவில்லை. முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், அத்தகைய ஒரு விவாதத்தினை நடத்த மு. தளையசிங்கம் அக்கறை காட்டினார். பின்னர், எஸ்.பொ எழுத்துலகில் விஸ்வரூபம் எடுத்தார். ஓம், விஸ்வரூபந்தான். அதனாலேதான் புதிய சோடனை களினால் வரலாற்று உண்மைகளை மூடி மறைக்கும் அவசர காரியங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வரலாற்றுப் புரட்டுக்கு ஒரு பல்கலைக் கழகமும், புத்தி ஜீவித ஞானத்தை ஏற்படுத்த வேண்டிய ஆய்வரங்குகளும் பயன்படுத்தப்படுதல் மகா சோகமானது.

இந்த அத்தியாயத்தில் பல்வேறு விஷயங்களையும் சுருக்கிக் கூற விரும்புகின்றேன். எஸ்.பொவின் அனைத்து எழுத்துக்களும் நூலுருவம் பெறவில்லை. பத்திரிகைகளிலே பிரசுரிக்கப்பட்ட காலத்திலே நல்ல படைப்புகள் எனப் பாராட்டப் பட்டவைதானும் தொகுக்கப்படவில்லை. தன்னுடைய படைப்புகளின் பத்திரிகை நறுக்குகளும், கையெழுத்துப் பிரதிகளும் 1978 ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பிலே நடந்த குறாவளியினால் அழிந்து போன சோகத்தினை ஆண்மை — பதினைந்தாம் கதையிலும், அப்பாவும் மகனும் என்கிற காவியத்திலும் நெஞ்சுருக எழுதியுள்ளார். அவருடைய ஆரம்ப காலக் கதைகள் பல சுதந்திரனில் பிரசுரமானவை. அவற்றுள் ஒன்றுதானும் இதுவரையில் வெளிவந்துள்ள சிறுகதைத் தொகுதிகளிலே இடம் பெறவில்லை. 'சுதந்திரன்' சிறுகதைகளைத் தொகுக்கும் செங்கை ஆழியான் சொன்ன பிறகுதான்

‘களரி’ என்ற சிறுகதை பற்றிய நினைவே அவருக்கு வந்ததாகப் பரிதாபமாகக் குறிப்பிட்டார். இவை வருங்கால ஆராய்வாளரின் கவனத்திற்கு உரியன.

எஸ்.பொ 1932 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் நான்காம் திகதி, நல்லூரிலே பிறந்ததாகப் பிறப்புப் பதிவு உள்ளது. நல்லூரிலுள்ள பண்டாரக்குளத்தின் அயலிலே பிறந்து இளமைக் காலத்தைக் கழித்தார். இவை நனைவிடை தோய்தலில் ‘பாடு’ என்கிற பகுதியில் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது. ஆனால், ஜாதகக் குறிப்புகளின் படி 1932 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 24 ஆம் திகதி பிறந்ததாக உள்ளது. ஜாதகக் குறிப்பிலே உள்ள தேதிதான் சரியானதென்று எஸ்.பொவின் தந்தையார் விளக்கியதாக திருமதி எஸ்.பொ கூறுகின்றார். அவருடைய பெரிய ஜாதகக் கொப்பியை இன்றும் திருமதி போற்றிப் பாதுகாக்கின்றார்.

ஆரம்பக் கல்வியைச் சேணியதெரு அயலிலுள்ள மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலையிலும், பின்னர் அதன் அருகிலிருந்த சைவப் பாடசாலையிலும் பெற்றார். St. Patricks கல்லூரியிலே ஏழாண்டு காலம் படித்து எஸ்.எஸ்.ஸி. சித்தியடைந்தார். இச்செய்திகள் ‘கல்வி’ என்கிற பகுதியில் வருகின்றன. பின்னர் ஒன்றரை ஆண்டுகள் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிலே படித்துள்ளார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் (1950—52) இண்டர்மீடியட்டும், சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் (1952—54) பட்டப் படிப்பும் மேற்கொண்டார். கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்திலே எம்.ஏ. (தமிழ்) பரீட்சையில் தேறினார். பட்டம் பெறுவதற்காக அவர் எழுதிய ஆய்வுக்

கட்டுரை குறாவளியிலே (1978) அழிந்ததினால், அதனைச் சமர்ப்பிக்க முடியவில்லை. குறாவளியின் அநர்த்தங்கள் குறுக்கிட்டிருக்காவிட்டால், பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் வழிகாட்டலிலே பிஎச்டி முடித்திருக்கலாம் என்று நினைவு கூருகின்றார். பட்ட மேற்படிப்பு Diplomaவுக்குத் தான் போக மறுத்த போதிலும், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே கல்வியியல் Diploma பெற்றார். ஊர்காவற் துறை அர்ச் அந்தோனியார் கல்லூரி, கம்பளை சாஹிரா கல்லூரி, மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த கல்லூரி, வந்தாறுமூலை ம.ம.வி., கொழும்பு விவேகானந்தக் கல்லூரி (இரண்டு தடவைகள்), காத்தான்குடி மத்திய மகா வித்தியாலயம், ஏறாவூர் மகா வித்தியாலயம், செயிற் மத்தியூஸ் கல்லூரி ஆகியவற்றிலே ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். வாழைச்சேனை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் அதிபராகச் சேவையாற்றியுள்ளார். இவை தவிர சரித்திரப் பாடநூல் சபையிலும், பாடவிதான அபிவிருத்தி சபையின் தமிழ்க் குழுவின் துணைத் தலைவராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். சேவைக் கால ஆசிரியராக இருந்து, வேலையிலிருந்து உத்தியோக மொழிக் கொள்கையின்கீழ் ஓய்வு பெற்றார். சரித்திர பாடத்திலே பல ஆண்டுகள் பரீட்சைக்காரராகவும் பின்னர் பிரதம பரீட்சகராகவும் பணியாற்றினார். தமிழ் மொழி மூலம் நடந்த சரித்திர பாடத்தின் அகில இலங்கையின் ஒரேயொரு பிரதம பரீட்சகராய்க் கடமையாற்றினார். இவைதான் எஸ்.பொவின் இலங்கைக் கல்விச் சேவை பற்றிய விபரங்கள்.

1946 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1948 ஆம் ஆண்டு வரை தினகரனிலும், பெரும்பாலும் வீரகேசரியிலும் பாலர் பகுதியில் கவிதை, கட்டுரை, கதை, நாடகம் என நிறையவே எழுதியுள்ளார். அவைகள் சண். பொன். துரை, 'நான்', அண்ணன் நான், அக்கா நான் ஆகிய பெயர்களிலே பிரசுரமாயின. இந்த எழுத்துக்கள் எதுவுமே நூல்வடிவம் பெறவில்லை. 1948 ஆம் ஆண்டில் சுதந்திரன், லங்காதேவி, சினிமாலோலன் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியதாகவும் நினைவு கூருகின்றார். 1949 ஆம் ஆண்டில் காதல், ஆனந்தபோதினி, பிரசண்ட விகடன் ஆகிய இந்திய சஞ்சிகைகளிலே ஆரம்ப கால எழுத்துக்கள் வந்ததாகவும், பின்னர் அரு. இராமநாதன் வெளியிட்ட ரசிகனில் 'பழமைதாஸன்' என்கிற பெயரில் பல சிறுகதைகள் வந்ததாகவும் சொன்னார். இதே காலத்தில் 'தினகரன்' 'வீரகேசரி' ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் அவருடைய சிறுகதைகள் வெளியாகியுள்ளன.

1955 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18 ஆம் நாளன்று ஈஸ்பரம் வன்னியசிங்கம் என்னும் மட்டக்களப்பில் பிறந்த ஆசிரியையை மணஞ்செய்தார். இந்தத் திருமணத்தின் பின்னரே எஸ்.பொன்னுத்துரை என்கிற பெயரிலே கலைமகளில் உருவகக் கதைகள் எழுதத் துவங்கினார். அத்துடன் ஈழகேசரி, தினகரன், வீரகேசரி எனச் சகல பத்திரிகைகளிலும் எழுதிச் 'சிறுகதை மன்னன்' என்று தடம் பதிக்கத் துவங்கியதும் இந்தக் காலத்திலேதான்.

எஸ்.பொன்னுத்துரை என்று எழுதுவதற்கு முன்னர் ச. பொன்னுத்துரை, பொது ஊசி, புரட்சிப்பித்தன், துரை, பழைமைதாஸன், ராஜ்.மித்ர, ரஜ்.புத்ர ஆகிய பல புனை

பெயர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். பத்திரிகைகளிலே Column என்னும் 'பத்தி'களை எழுதிய காலங்களில் பல புனைபெயர்களைப் புனைந்துள்ளார். ஈழநாட்டில் 'போதிமர நிழலில்' வெள்ளங்காடு வீ. வியாகேசதேசிகர் என்ற பெயரிலும், தேசாபிமானியில் 'போகிற போக்கில்' பொக்கன் கணபதி என்கிற பெயரிலும், இளம்பிறையில் 'நாமும் நாங்களும்' என்கிற தலைப்பில் கொண்டோடி சுப்பர் என்கிற பெயரிலும் எழுதியுள்ளார். தினகரனில் 'பத்தி' எழுதிய புனைபெயரை மறந்துவிட்டார். இவை தவிர எழுவானூர் ஏகாம்பரம் என்கிற புனைபெயரில் விமர்சனக் கட்டுரைகளும்; பிருகண்ணளை என்கிற பெயரில் நூல் விமர்சனங்களும்; அபிமன்யு, அபியுத்தன் ஆகிய பெயர்களில் அரசியல் விமர்சனங்களும் எழுதியுள்ளார். அபியுத்தன் என்கிற புனைபெயரைத் தேசாபிமானியில் பல எழுத்தாளர்களும் கையாண்டுள்ளனர். இவை தவிர தியாகேசதேசிகர், நச்சாதார்க்கும் இனியர், வித்வான் பந்தசீர் பரவுவார், வித்துவச்சி பந்தசீர்பரவுவார் ஆகிய புனைபெயர்களையும் கையாண்டுள்ளார். நையாண்டிக் கவிதைகள் எழுதுவதற்கு மூப்பன் முருகன், துமிலைத் திமிலன் ஆகிய பெயர்களையும், பெயர் தெரியாமல் எழுத நினைத்ததற்கு பெயர்விழையான் என்கிற புனை பெயரையும் கையாண்டுள்ளார். எஸ்.பொன்னுத்துரை என்ற பெயர், தமிழ்ச் சுவைஞர் மத்தியிலே எழுத்தாளராய்த் தடம் பதித்த பின்னர், அவர்கள் எஸ்.பொ என அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். இன்று, இதுவே அவருடைய அனைத்துப் பெயர்களிலும் பார்க்க இலக்கிய உலகில் வழங்கி நிற்கின்றது.

பிரசுரமான முதல் நூல் 'தீ'. ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகில், இது ஒரு புரட்சிகரமான கட்டுடைத்தலை நிகழ்த்தியது. தமிழில் வெளி வந்த நனவோடை உத்தியில் எழுதப்பட்ட முதலாவது நாவல் இதுவேயாகும். அக்காலத்தில் "நான் படித்த கதைகளில் பால் உணர்ச்சிக்கும், காதலுக்குமுள்ள தொடர்பையும் பெயர் மாற்றத்தையும் விளக்க இந்த நிகழ்ச்சியைப் போல், வேறு ஒன்றையும் அழகாகக் கண்டதில்லை..... தீ ஒரு புதிய பாதை வகுக்கின்றது... அது ஓர் அறிமுகமாக இருப்பதாலே அதன் முக்கியத்துவம் கூட்டிக் கொள்கிறது." என்பது மு. தளையசிங்கத்தின் கணிப்பு. ஈழத்து நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் எந்தவொரு நாவலும் இத்தகைய வாதப் பிரதிவாதத்தினை என்றுமே ஏற்படுத்தியதில்லை. சடங்கு நாவலின் விற்பனைச் சாதனையை, நான் மீளவும் வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. உலகத் தமிழ் அரங்குகளில் மீ யைப் போன்று பாராட்டப் பட்ட ஈழச் சிறுகதைத் தொகுதி எனப் பிறிதொன்றைக் காட்ட முடியாது. அதனைத் தொடர்ந்து அவா, ஆண்மை ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் வந்துள்ளன. இவற்றின் அனைத்துப் பிரதிகளுமே விற்பனையாகிவிட்டன. பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் (பிறையன்பன்), பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸ் ஆகியோருடைய இஸ்லாமிய இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் இல்லாத செய்திகளையும் தொகுத்து, இஸ்லாமும் தமிழும் என்ற நூலைத் தந்துள்ளார். எஸ்.பொ. அறிக்கை அவருடைய இலக்கிய அக்கறைகளுக்குச் சான்று. தமிழில் எழுந்த முழுமையான அங்கத நூல் '?' ஆகும். Creative essays என்ற புதுவகை இலக்கியத்துக்கு தமிழில் முதல் நூல் நனவிடைதோய்தலாகும். வலை, முறுவல் ஆகிய அவரது நாடகங்கள் நூல்களாகக் கிடைத்துள்ளன. குட்டிக்

கதைகளாக ஆழ்ந்த தத்துவங்களை வைத்து அவர் எழுதிய கீதைக் கதைகள் 'கல்கி'யில் தொடராக வந்தன. அவை பிரசுரமான காலத்தில் ராஜாஜி உட்பட, இந்திய தத்துவ ஞானிகள் பலராலும் பாராட்டப்பட்டது. 51 தத்துவக் கதைகளும், 52 கதைக் கணுக்களும் கொண்டு, சித்திரப் பொலிவுடன் கீதை நிழலில் வெளிவந்துள்ளது. இது படைப்பிலக்கியத்தில் புதிய சிந்தனைப் பரிமாணத்தைப் புகுத்தியுள்ளது.

அவருடைய செவ்விகளும், இலக்கியச் சிந்தனைக் கட்டுரைகளும் அடங்கிய இனி ஒரு விதி செய்வோம் வெளிவந்துள்ளது. எஸ்.பொலுடன் கருத்து வேறுபாடுகள் மத்தியில் வாழ்ந்த நீலாவணன் மறைந்த போது, அவர் எழுதிய நீலாவணன் எஸ்.பொ நினைவுகள் என்ற நூலுக்கு நிகராக ஈழத்துத் தற்கால கவிஞர்களுடைய வரலாறு எழுதப்பட்டதில்லை. வரலாறு எழுதப்படும் போது அறிவு நாகரீகம் எவ்வாறு பேணப்படுதல் வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இந்நூல் அமைகின்றது. அவருடைய பழந்தமிழ் இலக்கிய அக்கறையினால் தொகுக்கப்பட்டது பெருங் காப்பியம் பத்து. எண்பத்து ஒன்றில், மதுரையில் நடந்த உலகத் தமிழ் ஆய்வரங்கில் 'ந' என்ற எழுத்தின் சரியான உபயோகம் பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதி தமிழ் இலக்கணக்காரருடைய ஒரு முகப் பாராட்டினைப் பெற்றார். இவை அவர் எழுதிய நூல்கள் பற்றிய மிகச் சுருக்கமான ஓர் அறிமுகம். எழுதிய காலத்தில் மிகுந்த விமர்சனத்திற்குள்ளான குமிழ் குறுநாவலும் நூலுருப் பெறவில்லை.

காலத்திற்குக் காலம், கூட்டு முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். தன்னை மட்டுமே முதன்மைப் படுத்தாது சமகால படைப்பு ஆற்றல்களையும் ஆர்வங்களையும் இணைத்து இலக்கியம் படைப்பதற்கு ஈழத்தில் மட்டுமல்ல தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுவதிலுமே ஓர் ஆதர்சமாகத் திகழ்ந்துள்ளார். இ. நாகராஜன், கனக செந்திநாதன், சு.வே, குறமகள் ஆகியோருடன் இணைந்து அவர் எழுதிய மத்தாபு தான் ஈழத்தில் நடந்த முதலாவது கூட்டுப் படைப்பிலக்கிய முயற்சியாகும். பின்னர் கிழக்கிலங்கையின் எழுத்து ஆற்றல்களையும் இணைத்து மரபு என்ற பரிசோதனைக் களத்தைப் படைத்தார். இதில் எம்.ஏ. ரஹ்மான், நீலாவணன், மருதூர்க் கொத்தன், ஆர். பாலகிருஷ்ணன் ஆகியோரையும் இணைத்தார். இது இன்னமும் நூலுருப் பெறவில்லை. சாலை இளந்திரையன், எம்.ஏ. ரஹ்மான், வ.அ. இராசரத்தினம், மற்றும் ஆர். பாலகிருஷ்ணன் ஆகியோருடன் இணைந்து சதுரங்கம் என்ற கூட்டுப் படைப்பினை வெளியிட்டார். மத்தாபு + சதுரங்கம் இணைந்து ஒரே நூலாக அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது.

அவருடைய ஊக்கத்தினால் மூதூர் தமிழ் விழாவில் அரங்கேற்றப்பட்ட கங்கா தீரம் என்னும் காவியமும் நூலுருப் பெறவில்லை. மகாவலி கங்கையின் உற்பத்தி தொடக்கம் சங்கமம் வரை நீளும் இக்காவியத்தை நாவற்குழியூர் நடராஜன், சக்தி பாலையா, சொக்கநாதன், இ. நாகராஜன், மஹாகவி, அண்ணல், கற்கையாளன் ஆகியோர் பாடி நிறைவு செய்தனர். இந்தத் தமிழ் விழாவில் சமர்ப்பித்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நற்போக்கு இலக்கியம் பின்னர்

வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்தபோதிலும், நூலுருப் பெறவில்லை. மற்றும் நீர்கொழும்பு, சிலாபம் ஆகிய இடங்களிலேயும் தமிழ் விழாக்கள் கோலாகலமாக நடைபெறுவதற்குப் பலவழிகளிலும் உதவியுள்ளார். இவை தவிர இருவர் ஷோக்கு, கோட்டைமுனைப் பாலத்திலே ஆகிய பரிசோதனை முயற்சிகளும் அவருடைய நெறிப் படுத்துதலில் உருவானவையே. இ. நாகராஜன், கனக - செந்திநாதன் ஆகியோருடன் இணைந்து, ஒன்பான் சுவையும் அடக்கிய மணி மகுடம் என்கிற நாவலையும் கூட்டு முயற்சியாகப் படைத்தார். இது வீரகேசரியில் வெளிவந்தது. இந்நாவலும் இதுவரை நூலுருப் பெறவில்லை. வீரகேசரியில் ஓர் ஆண்டுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்த தேடல், சிந்தாமணியிலே வெளிவந்த எம்ஜிஆர் வருகிறார் ஆகியனவும் நூலுருப் பெறவில்லை. பின்னது துரை - சண்முகம் என்கிற புனைபெயரில் வெளிவந்தது.

ஆபிரிக்கக் கண்டத்தில் 'ஆங்கிலத்தில் உள்ள இலக்கியம்' என்ற பாடத்தைக் கற்பித்த அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு ஆபிரிக்க நாடு ஒவ்வொன்றின் சிறந்த நாவல்களை, தமிழில் தரத் திட்டமிட்டிருந்தார். ஹால வந்துள்ளது. தேம்பி அழாதே பாப்பா அச்சில் உள்ளது. கறுப்புக் குழந்தை தயார் நிலையில் உள்ளது. புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கிய அக்கறைகளினால் இந்த மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள் முழுமையாகாதது தமிழுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இழப்பு என்றே கருதுகின்றேன். மிகுந்த ஆய்வையும், காலத்தையும் செலவு செய்து, அதீத சிரமத்துடன் மகாவம்சம் என்ற சிங்களரின் ஆதி வரலாற்றை தமிழாக்கியுள்ளார். இதுவும்

நூலுருப் பெறாமல் இருக்கின்றது. புலம் பெயர்ந்தோர் கதைக் கோவையாக இந்திரா பார்த்தசாரதியுடன் இணைந்து பனியும் பனையும் என்பதை அளித்துள்ளார். கதைக் கோவைப் பணிகள் தொடருகின்றன.

இவ்வளவு பரந்துபட்ட அக்கறைகளைக் கொண்டு, கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ் ஊழியத்தைத் தமது உயிராகவும் மூச்சாகவும் கொண்டு உழைத்துவரும் ஒரு தமிழறிஞனை, தமிழ்ப் படைப்பாளியை இலங்கை வரலாற்றில் நான் இதுவரை சந்தித்ததுமில்லை.

இந்தப் பதிவுகளை நான் எழுதிக் கொண்ட பின்னர், டொமினிக் ஜீவா தமது எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் என்கிற தமது நூலில், 120 ஆம் பக்கத்தில் எழுதியுள்ள மிக மோசமான குறிப்பு ஒன்றுக்கு எஸ்.பொவின் விளக்கம் பெறவில்லை என்பதை உணரலானேன்.

எனவே நான் இந்தக் குறிப்பினை எஸ்.பொவுக்கு பேக்ஸ் மூலம் அனுப்பினேன். நான் அனுப்பிய தொலை நகலும், அதற்கு அவர் அனுப்பிய விடையும் கொண்டு இந்த நூல் நிறைவு பெறுகின்றது.

நான் அனுப்பிய தொலை நகல்

அன்புள்ள அண்ணா,

“இந்த அழுக்காறு நிரம்பிய பெட்டைப் புலம்பல்களை நான் முற்றாக நிராகரித்தேன். நட்பைத் துண்டித்தேன். நாங்கள் மூவரும் ஆரம்ப காலங்களில் சேர்ந்து கூட்டாகக் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் செய்து கொண்டது உண்மைதான்.

நாங்கள் இருவரும் படிக்காதவர்கள் என்ற காரணத்தால் கொச்சைப்படுத்தப் படுவதை முற்று முழுதாக எதிர்த்தேன். அலட்சியம் செய்தேன். சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைக்க வில்லையே என்ற வெப்பிசாரம்தான் இதற்கு மூல காரணம்.” (எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் - பக்கம் 120)

இப்படி டொமினிக் ஜீவா எழுதியுள்ளார். இது உங்களைப் பற்றிய குறிப்பு என்பதினால், இது குறித்த உங்கள் விளக்கத்துடன் என் ஆவணத்தை முடிக்க விரும்புகின்றேன். தயவு செய்து விரிவான விளக்கம் தரவும்.

தர்மன்.

எஸ்.பொ விளக்கம்

தம்பி தர்மா, உன் ஆவணத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக, உன் விருப்பம் நிறைவேறுவதாக! இன்னமும் இலங்கையில் அறிவின் நேர்மையை உபாசனை செய்பவர்கள் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால், அவர்கள் நியாயமான பதிலையும் விளக்கத்தையும் எதிர்காலச் சந்ததிக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. என் மகன் சமர்க்களத்தின் அர்ஜுனன்; சமூத்து இயக்கிய உலகிலே என்னை அர்ஜுனனாகவே சம்பாவினை செய்கின்றேன். அர்ஜுனன் குரலாக பாரதி சொல்வான்: தர்மத்தின் வாழ்வுகளைச் சூதுகல்வம், தருமம் மறுபடியும் வெல்லும்! இந்த நம்பிக்கையிலும் என் ஊழியம் தொடர்கின்றது. பித்தளை வசனம் பற்றியும், தோழர் ஜீவாவின் சந்திப்புப் பற்றியும், மு. கார்த்திகேசனுடைய தொடர்பு பற்றியும் நேரில்

விளக்கந் தந்துள்ளேன். கூறியது கூறலைத் தவிர்ப்போம். டொமினிக் கதை அளந்துள்ளார் என்பதற்கு மேலும் சில உதாரணங்களைச் சுருக்கமாகத் தருகின்றேன். 'நானும் பார்வையாளனாகக் கலந்து கொண்டேன். இராமசாமி ஐயர், எம்.சி. சுப்பிரமணியம், பூபாலசிங்கம், டெய்லர் காதர், குலவீரசிங்கம், கார்த்திகேசன், இராஜகோபாலன் போன்றோர் திறப்பு விழாவுக்கு வந்திருந்தனர்... இராஜகோபாலன் கூப்பிட்டதற்கு இணங்க நான் கூட்டத்திற்கு சென்றேன்' என்று பக்கம் 101 இல் டொமினிக் சுயவரலாறு கூறுகிறார்.

இந்தக் கூட்டம், 1947 ஆம் ஆண்டில் நடந்தது என்பது மகா நிச்சயம். இது கட்சிக் கூட்டம். 'விடுப்பு' பார்ப்பவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. 48 ஆம் ஆண்டு, இந்துக் கல்லூரி மாணவனாகச் சேர்ந்த குலவீரசிங்கம் 47 இல் கம்யூனிஸ்ட்டாகக் கலந்து கொண்டாரா? 50 வரை சமசமாஜக்கட்சி அனுதாபியாக இருந்த இராஜகோபாலன் அனுமதிக்கப்பட்டாரா? டொமினிக்கிற்கு 48 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகமான இராஜகோபாலன், 47 ஆம் ஆண்டு எப்படி அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்? இத்தகைய உண்மையற்ற உளறல்களைத் தான் பெட்டைப் புலம்பலென்று சொல்வது.

இன்னொன்று. சமசமாஜிகளின் மேதினக் கூட்டத்தில் பேசி தர்மகுலசிங்கத்திடமிருந்து முதுகிலே ஷோட்டு வாங்கிய சம்பவம் (பக்கங்கள் 102—103). 45 ஆம் ஆண்டு கொல்வின் ஆர்டிசில்வா 'போல்ஷிவிக் லெனினிஸ்ட் பார்ட்டி ஒப் இந்தியா' என்பதின் தலைவராகவே இருந்தார். பின்னர் இந்தக் கட்சி பின்னால் ஒட்டிய இந்தியாவைக் கழற்றி, போல்ஷிவிக் லெனினிஸ்ட் பார்ட்டியாக மாறிற்று. உண்மையில் கொல்வின்

கட்சியும் என்.எம்.பேரேராவின் கட்சியும் இணைந்தது 1950 - ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாசத்திலேதான். இந்த இணைப்பினை எதிர்த்து பிலிப் குணவர்த்தனா வெளியேறினார். இதனால் V.L.S.S.P. தோன்றியது. துரைராஜசிங்கம் தலைமை தாங்கிய மே தினம் 1950இல் நடைபெற்றது. அப்பொழுது கொல்லின் சமசமாஜ கட்சியில் இல்லை. 52 ஆம் ஆண்டில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் வி.எல்.எஸ்.எஸ்.பியும் கூட்டணி அமைத்தது தெரியுமா? தர்மகுலசிங்கம், எத்தனையாம் ஆண்டில் இறந்தார்? அவர் இறந்த படியால்தானே 52 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் போட்டியிடவில்லை? டொமினிக் குறிப்பிடும் எம்.எம்.வியான ஆ. துரைராஜசிங்கத்தின், தலைமையிலே எத்தனையாம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண முற்றவெளியில் மே தினக் கூட்டம் நடைபெற்றது? “எனது ஞாபக சக்தி, எனக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய கொடை” என்று கட்டியம் கூறிக்கொள்ள விரும்பாவிட்டாலும், அந்த முற்றவெளிக் கூட்டத்தின் உண்மையான பதிவு இதுதான். சக்தியிக்க சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத்தை உடைத்தவர் சுதுமலையைச் சேர்ந்த வி.ஏ.கந்தசாமி. பேராயிரவர் மூலம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு அறிமுகமான அவர், போட்டியாகச் சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கமொன்றை நிறுவினார். அவர் அரிதில் முயன்று, துரைராஜசிங்கம் சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத்தில் நடத்திய கணக்குத் தில்லுமுல்லுகள் சம்பந்தமான விபரங்களைச் சேகரித்திருந்தார். அவர் சேகரித்த தரவுகளின் அடிப்படையில் ஒரு நோட்டீஸ் தயாரிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, வின்சர் தியேட்டருக்குப் பின்னால் உள்ள பழைய மாடிக் கட்டிடம் ஒன்றில் இயங்கியது. அதன் கீழ் கணேசன் அச்சியந்திரசாலை இருந்தது. மூத்த கம்யூனிஸ்ட்

தோழர்களுடன் இருந்து நான் எழுத்தாளனாக அமர்ந்து தயாரித்த அந்தக் கேள்விக் கொத்து, கட்ச்சுட கீழிருந்த அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது. 1950 ஆம் ஆண்டு ஆ. துரைராஜசிங்கத்தின் தலைமையில் நடந்த மே தினக் கூட்டத்தில் இந்தத் துண்டுப் பிரசுரம் விநியோகிக்கப்பட்டது. (1949 ஆம் ஆண்டு நடந்த மாநகரச்சபை தேர்தலிலேதான் அவர் எம்.எம்.ஸியானார்.) கட்டைக் காற்சட்டை அணிந்தவனாக மேடையில் அதை விநியோகித்தவன் நானே. எனக்கு ஆதரவாக வந்தவர்கள்: ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கமும், இராமசாமி ஐயரும். சுருட்டுத் தொழிலாளர் என்னை அடிக்கத் தொடங்கியதும், பூபாலசிங்கமும், ஐயரும் என்னை மீட்பதற்கு விரைந்தனர். இந்தக் கலவரத்தில் பூபாலசிங்கத்தின் கண்ணாடி உடைந்தது. ஐயரின் குடுமியைக் கலைத்து, "தழிசைப் பிராமணனே, உனக்கென்ன கொம்னிஸம்" என உதைத்தார்கள். இந்தக் கலவரத்தில், கூட்டத்தின் ஒரு பிரிவினர் வெளியேறினர். வன்முறைக்கு எதிரான கோஷமிட்டு, ஆஸ்பத்திரி சந்திவரை வந்தோம். அந்தச் சந்தியில் மதகுக்குப் பாதுகாப்பாக கட்டப்பட்டிருந்த அரைச் சுவரே மேடையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. சடுதியில் போட்டி மே தினக் கூட்டம் நடந்தது. இதில் பிரதமப் பேச்சாளன் நானே. இந்தச் சம்பவம், வடஇலங்கை இடதுசாரி இயக்க வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாகும். இதன் பின்னர் வட இலங்கையில், கம்யூனிஸ்ட்களுடைய செல்வாக்கு வளரத் தொடங்கியது. சமசமாஜிகளுடைய செல்வாக்குச் சரியலாயிற்று. இவற்றையெல்லாம் அறியாது டொமினிக் பெட்டைப் புலம்பலில் ஈடுபட்டுள்ளார். தான் பேசிய கூட்டத்தை நிருபர் செல்லத்துரை வெளிச்சப்படுத்திய

தாகவும், சான்றாதாரம் சோடிக்கின்றார். 1948இல் நிருபர் செல்லத்துரையை அச்சவேலியில் உள்ள அவரது வீட்டில் நான் சந்தித்துள்ளேன். அவர் புகழ் பூத்த நிருபர். தமிழ் இலக்கியத்திலே அவர் போன்று சிரத்தையுன்றிய நிருபரும் இலர். கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்தபொழுது, செல்லத்துரையை ஏரிக்கரை (Lake House) நிருபராக்கத் தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டதும் உண்டு. ஆனால், 1950 ஆம் ஆண்டில் செல்லத்துரை, வீரகேசரியின் யாழ்ப்பாண நிருபராகச் செயற்பட்டதில்லை. இவைதான் வரலாற்று உண்மைகள். (1951 இல் சமசமாஜிகள் மே தினக்கூட்டம் முற்றவெளியில் நடத்தவில்லை. 1952 இல் 'ஜெயம்' தர்மகுலசிங்கம் உயிருடனில்லை.)

“ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் எம்.பி. ஆகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அதன் பிறகு தமிழர் தலைவர் என அழைக்கப்பெற்ற செல்வநாயகம் பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவானார். அதே காலகட்டத்தில், தமிழர் தளபதி என அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அமிர்தலிங்கம் பாராளுமன்ற உறுப்பினரானார். (பக்கம் 118) எனச் சரித்திரம் பேசுகிறார் டொமினிக். அவர் சொல்ல வருவதென்ன? 1947 ஆம் ஆண்டுதான் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் எம்.பி ஆனார். பின்னர் 52 ஆம் ஆண்டுதான், செல்வநாயகம் எம்.பி ஆனார் என்கிறாரா? அதே ஆண்டில்தான் அமிர்தலிங்கமும் எம்.பி ஆனார் என்று சொல்ல வருகிறாரா? உண்மை இதுதான்: செல்வநாயகம், ஜி.ஜி. யைப் போலவே 47 ஆம் ஆண்டில் எம்.பியானார். 52 இல் தோல்வியுற்ற செல்வநாயகம், மீண்டும் 56 இல் எம்.பியானார். அமிர்தலிங்கம் முதன் முதலாகப்

பாராளுமன்றத்தில் முகம் காட்டியதே 56 ஆம் ஆண்டுதான். எந்த நூலைப் புரட்டினாலும் இந்தச் சாதாரண உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளலாம். அதைத் தவிர்த்து, அறிவு விசாரணையைத் தவிர்த்து, பெட்டைப் புலம்பலில் ஈடுபட்டுள்ளவர் யார்? எந்தக் கோதாரிக்காக டொமினிக் சரித்திரம் பேசவேண்டும்?

பிறிதொன்றையும் சொல்லலாம். 'யூ.என்பி. ஆட்சியை எதிர்த்தாராம்' என்ற கே. கணேஷின் பாடல் சம்பந்தப்பட்ட வர்த்தமானம். சேனநாயக்கா மந்திரி சபையில் ஜீ.ஜி. சேர்ந்ததை எதிர்த்து, யாழ்ப்பாணத்தில் ஜீ.ஜி. எதிர்ப்பு அலையை வளர்க்க வேண்டுமென கம்யூனிஸ்ட் கட்சி திட்டமிட்டது. அப்பொழுது எம்.சி. வீட்டில் வைத்து கே. கணேஷ் இந்தப் பாடலை இயற்றினார். இதுவும் கணேசன் அச்சியந்திரசாலையில் நான் கொடுத்து அச்சிட்டு எடுக்கப்பட்டது. அதன் விநியோகம் பரமேஸ்வராக் கல்வூரி மாணவனான என்னிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. எதிர்ப்பு சுலோகங்களை எழுத வேண்டும் என்றும், கார்த்திகேசன் விரும்பினார். ஜீ.ஜி.ஓசீச்சி, வால்பிடிமீன்பிடி போன்ற சுலோகங்களைச் சுவர்களிலே எழுதினோம். இராஜகோபாலன் நல்ல ஓவியர். ஜீ.ஜி. ஒருகையால் வாலைப் பிடிப்பது போலவும், மறுகையால் தூண்டிலில் மீன்பிடிப்பது போலவும் கார்ட்டூன் படங்களை இராஜகோபால், Convent சுவர்களிலே தீட்டியது இன்னமும் என் நெஞ்சினில் பசுமையாக இருக்கிறது. அப்பொழுதுகூடத் திராவிட மாயையில் இருந்து விடுபடாது உறங்கிக் கொண்டிருந்த டொமினிக் யாழ்ப்பாணத்து அரசியல் மாற்றங்கள் தன்

மூக்கின் கீழ் நடந்ததாக கதையளக்கிறார். இப்படி கதையளப்பதுதான் பெட்டைப் புலம்பல்.

சந்திக்காத தோழர் ஜீவாவின் சந்திப்பினால் 1948 லேயே திராவிட மாயையிலிருந்து விடுபட்டதாக உரிமை பாராட்டும் டொமினிக், அண்ணாமலையில் வயலின் கற்ற பாக்கியநாதன் மூலம் திராவிட சஞ்சிகைகள் பெற்றதாக (பக் 108) இன்னொரு கதை சோடிக்கிறார். இந்தப் பாக்கியநாதன் நான் 50 — 52 களில் அண்ணாமலையில் படித்த காலத்தில் சங்கீதம் கற்றுக் கொண்டிருந்தார். உண்மையில் திராவிட மாயையிலிருந்து இன்றுகூட விழிப்படையாமல் டொமினிக் பெட்டைப் புலம்பலில் ஈடுபட்டிருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

மு. கார்த்திகேசன் பற்றியும் டொமினிக், மிகத் தவறான வரலாறே எழுதியுள்ளார். விரிவஞ்சித் தவிர்க்கின்றேன். வேறு யாராவது விளக்கங் கேட்டால் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால், அண்மைக் காலத்தில் டானியலின் இரட்டையர் எனக் கூறி டானியலின் புகழிலே குளிர் காய்கின்றார். இதற்காக டானியலுடைய உண்மை வரலாற்றையும் பிசக்குகின்றார். 48 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், 54 ஆம் ஆண்டு வரையிலும், டானியலும் நானும் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தோம். டானியலின் எழுத்துலக வளர்ச்சியில் பொறாமை கொண்டு அலைந்தவர் டொமினிக் என்பதை நான் மட்டுமல்ல, அக்கால யாழ்ப்பாண எழுத்து வட்டாரமும் அறியும். முதலில் எனக்கு டானியல் அறிமுகம் ஆகிய பொழுது அவர் விவாகமானவர் என்றும் இரண்டு குழந்தைகளின் தந்தை என்றும் அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டேன்.

அவர் அவ்வளவு இளைஞனாகத் தோன்றினார். அவர் நரியன்குண்டில் துணிகள் துவைத்து, வீட்டிலேயே இஸ்திரி போடுவார். அவர் குடிமையாக மதிக்கப்படுவதை வெறுத்தார். எனவே தனது தொழிலையும் வெறுத்தார். பலாலி ரோட்டைச் சேர்ந்த செல்லத்துரையுடன் இணைந்து, சோடா போத்தல்களை விநியோகிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டார். இந்தக் காலத்திலேயே, தான் டானியலை சந்தித்ததாக வ.அ. இராசரத்தினம் பதிவு செய்துள்ளார். அவருடைய தம்பி சிறில் கரையூரில் இருந்த கராஜ் ஒன்றிலே வேலை பார்த்தார். தம்பியாருடைய வேலை அநுபவங்களை வைத்துக் கொண்டுதான் பின்னாளில், 'ஸ்டார் கராஜ்' நடத்தி பணக்காரருமானார். 110 ஆம் பக்கத்தில் டொமினிக் குறிப்பிடுவதைப் போல நான் அறிய டானியல் தாராக்குளத்தில் லாண்டரி நடத்தியது கிடையாது.

டொமினிக் அன்று தொடக்கம் இன்று வரையிலும், பெட்டைப் புலம்பலிலே ஈடுபட்டுள்ளார். ஆனால், டானியல் எப்பொழுதும் தத்துவப் போராட்டங்களில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சீனச் சார்புக் கொள்கையை ஏற்று உடைந்த பொழுது மு. கார்த்திகேசன், மணியம், டானியல், வி.ஏ. கந்தசாமி அனைவருமே சீனச் சார்பு நிலைப்பாட்டினையே ஏற்றனர். பஞ்சமர் முதற் கொண்டு டானியல் எழுதியுள்ள நாவல்களிலே காணப்படும் வரலாற்று முரண்பாடுகளை இன்றளவும் காட்டமாக விமர்சிப்பவன் நான். அது வேறு. அவர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய இயக்கங்களுடனும், அவர்கள் மேற்கொண்ட ஆயுதப் போராட்டங்களிலும், இரண்டறக் கலந்திருந்தார்.

அவர் சிறையும் சென்றவர். டானியல் சாதியப் போராட்டத்தைக் கட்சி நிலைபாடுக்கு ஏற்பத் தாம் வர்க்க போராட்டமாகக் கருதியதினால் தமது எழுத்துகளில் அத்தகைய போராட்டங்களுக்கு முதன்மை கொடுத்ததான அவருடைய வாக்குமூலம் இந்தியாவில் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது.

முவருள் புரட்சி என்பதைக் கொண்டு, முதலிலே புனைபெயர் வைத்தவர் டானியலே. அவர் எழுத்தத் துவங்குவதற்கு முன்னரே தமது மகனுக்கு புரட்சிதாசன் எனப் பெயர் வைத்திருந்தார். மகனின் பெயரைத்தான் தன்னுடைய புனைபெயராக டானியல் உபயோகித்தார். அவருடைய முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்றித்தான் டொமினிக்கும், நானும் புரட்சி என்ற பெயரில் மோகன்கொண்டோம். மகனின் பெயரையே தனக்குப் புனைபெயராக வைத்துள்ள வாழும் சாட்சியமுண்டு. நண்பர் இன்குலாப் ஆரம்ப காலத்தில் சாகுல் ஹமீது என்கிற பெயரிலேதான் கவிதைகள் எழுதினார். பின்னர் மகன் பெயரில் இன்குலாப் ஆனார்.

168 - ம் பக்கத்தில் 'ஞானம்' என்ற கதையைத் தானே எழுதியதாக நிறுவுவதற்கு, அநியாயமாக ஏ.ஜே. கனகரட்னா மீது அவரையும் அநியாயம், சாணியடித்துள்ளார். ஏ.ஜே.தான் ஞானத்தில் வந்த பாத்திரத்தை டொமினிக்குக்கு காட்டினார். 'கரு' அல்ல பாத்திரம்! நானும் ஏ.ஜேயும் கிராண்ட் ஹோட்டலிலே மது அருந்துவது எழுத்து வட்டத்திற்குத் தெரியும். அவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இதே பாத்திரத்தை எனக்கும் காட்டினார். அது சரி. தண்ணீரும் கண்ணீரும் என்கிற அவர் சிறுகதைத் தொகுதியிலே 'ஞானம்' தவிர

ஏனைய அனைத்துக் கதைகளும் ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் பிரசுரமானவை. 'ஞானம்' மட்டும் ஏன் விதிவிலக்கு?

ஞானத்தின் ஒரு வரியைத் தானும் எழுதாத டொமினிக், அதற்கொரு வரலாறு சோடித்துப் புலம்புதல் பெட்டைத்தனமன்றி வேறென்ன? நான் டொமினிக்கின் எந்தப் புலம்பல்களை மன்னித்தாலும், சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைக்காத வெப்பிசாரத்தில் செயற்படுவதாகச் சொல்வதை மன்னிக்க மாட்டேன். என் நிழல், என் சிண், என் பினாமி முதலாவது தடவையாகப் பரிசு வாங்கியது எனப் பகிரங்கமாக அறிவித்தேன். பின்னர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் எனக்குப் பரிசு கிடைக்காமல் செய்வதற்கு எவ்வாறு பிற்கதவு வேலைகள் செய்தார்கள் என்று ஏலவே சொல்லிவிட்டேன். என் பெருமையே சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெறாததுதான். நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இந்தப் பரிசு வாங்கியுள்ளார்கள். எழுத்து ஊழியத்தைப் பொறுத்தவரையில் நான் பேராசைக் காரன். இது குறித்து நான் வெட்கப்படவும் இல்லை. நூற்றுள் ஒருவனாக அல்ல, ஒரு கோடியில் ஒருவனாய் வாழ விரும்புவன். என் ஆற்றலில் பூரண நம்பிக்கையுள்ள திமிர்பிடித்தவன் நான். என் பேராசைக்கும் திமிருக்கும் ஸீலங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசு குந்தகமானது என்கிற ஞானத்தை எழுபதுகளின் முதற் கந்தாயத்திலேயே பெற்றவன் நான். எனவே, பெட்டைப் புலம்பலிலே ஈடுபடும் ஏகபோகத்தை எப்பொழுதோ டொமினிக்கு விட்டுவிட்டேன்!

டொமினிக்கின் சுயசரிதையிலே (143—150) தன் காதல் பற்றி மகன் திலீபனிடம் 'டீப்' அடித்திருக்கவும் கூடும் எனத் தோன்றுகின்றது. 1948 இன் கடைசிக் கந்தாயத்தில் அன்றேல்

1949 முதற் கந்தாயத்தில் நான் 'லில்லி' என்ற மகுடத்தில் 'சுதந்திர'னில் ஒரு கதை எழுதியுள்ளேன். மூன்றாம் குறுக்குத் தெருவிலே, ஒல்லியான, சிவப்பான ஒரு பெண்ணை இவர்தான் லில்லி என்று காட்டினார். அவர் சொன்ன தகவல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் 'லில்லி' சிறுகதையை எழுதியிருந்தேன். அந்த லில்லிதான் மல்லிகையாக அவதாரம் எடுத்துள்ளாரோ நான் அறியேன். எழுபது வயதுக்கு மேல், டொமினிகின் உறவினனான துரைராஜா (தெமெட்டகொடையில் Beautician Saloon நடத்தியவர்) பெண்களின் நாக்கிலே குருக அடையாளம் போட்டு டொமினிக் மசுவாதம் செய்த கதைகளை வரலாறு மறப்பதுதான் நல்லது! இன்னும் ஒன்று. 1964 ஆம் ஆண்டின் முட்டை அபிஷேக விழாவிலேதான், அதுவும் சினத்தின் வாய்ப்பட்டு டொமினிக் விவகாரம் பேசப்பட்டது. அதன் பின்னர் நட்பைத் துண்டித்தேன் என்கிறார். என்னை எத்தனையாம் ஆண்டிலே மல்லிகை முகமாக்கினார் என்பதைப் பழைய மல்லிகை இதழ்களைப் புரட்டிப் பார்த்துச் சொல்வாரா? இவை எல்லாம் நான் ஊரில் இல்லை என்கிற தைரியத்தில் எழுந்த பெட்டைப் புலம்பல். டொமினிக் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுங்கள். உலகம் சுருங்கி விட்டது!

என் பதில் நீள்கிறது. சுருக்கிக் கொள்ளுகிறேன். 61 இல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றதும் 71 இல் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினர் பதவி பெற்றதும், தமது சாதனை களென்றும் புலம்பும் டொமினிக்கிற்கு பின்வரும் வரலாற்றுப் பதிவை முன்வைக்கின்றேன். இந்த உரையாடல் எம்.சி. சுப்பிரமணியத்துக்கும் எனக்கும் இடையில் நடந்தது. இந்த

சம்பாஷணையைப் பற்றி எம்.சியின் மகனும், இப்பொழுது கனடாவில் வாழ்பவருமான சந்திரபோஸ் பின்னாளில் அறிந்திருத்தல் சாத்தியம்.

நான்: சிறுபான்மைத் தமிழர் மத்தியிலிருந்து சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராக இருப்பதற்கு டொமினிக் ஜீவாதான் தகுதியான எழுத்தாளர் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

எம்.சி : ஏன்? உன்னைச் சிபாரிசு செய்திருக்கலாம் என்று சொல்கிறாயா? மச்சானை, மச்சான் சிபாரிசு செய்கிறான் என்று கேவலமாகப் பேசமாட்டார்களா?

நான் : அத்தான், என் சாதியின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு, எந்த நியமனத்திற்கோ, பதவி உயர்வுக்கோ இதுவரை உங்களிடம் நான் வந்தவனல்லன். வரவும் மாட்டேன். ஆனால், டொமினிக்கிலும் பார்க்க நல்ல எழுத்தாளர்களாக இருக்கும் என். கே. ரகுநாதனை அல்லது டானியலை சிபாரிசு செய்திருக்கலாம் அல்லவா?

எம்.சி : அவர்கள் எங்கள் கட்சிக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் சேராதவர்கள்.

நான் : எனவே, டொமினிக் சிறுபான்மைத் தமிழன் என்ற முறையிலோ, அன்றேல், நல்ல தமிழ் எழுத்தாளர் என்ற தகுதியிலோ நியமனம் பெறவில்லை. மாஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்ட் என்பதினால் மட்டுமே அவர் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராக்கப்பட்டார் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?

எம்.சி. : (கோபத்துடன்) ஓம். அப்படித்தான்.

கட்சி விசுவாசத்திற்காக அவ்வப்போது வீசப்பட்ட எலும்புத் துண்டுகளைச் சுவைத்தபடி தலித் இலக்கியத்தினதும், மார்க்ஸிய இலக்கியத்தினதும் சாதனையாளனென்று வீர வசனங்கள் பேச மனச்சாட்சியுள்ள ஒருவனுக்குக் கூச்சம் ஏற்படும். டொமினிகுத்தான் எதுவும் இல்லையே! என் புகழ் ஒன்றை மட்டுமே சாதனையாக்கி விடவேண்டும் என்கிற அவதியில், வரலாற்றுப் பிறழ்வுகளில், நான் என்றும் ஈடுபடமாட்டேன். சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன்; என்றும் ஈடுபட மாட்டேன்.

நான் என் படைப்பாற்றலிலே அமோக நம்பிக்கை வைத்து என் ஊழியத்தைத் தொடர்கின்றேன். மிகச் சாதாரண பந்த நூல் மூலத்தை, அற்புத “?” ஆக்கும் ரசவாதம் என் படைப்பு வித்துவத்துக்கு உண்டு. பாஞ்சாலி சபதம் செய்த பாரதியின் வாரிசு! இதனாலும், பாரதி தோற்றுவித்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் படைப்பிலக்கியத்தின் கடைசிக் கொழுந்தாக என்னை நான் இனம் காணுகின்றேன். உங்களுடைய ஆவணப்பதிவுகள், நான் முழங்கும் பாரதி குரலிலே முடிவடையட்டும்.

தேடிச் சோறு நிதந்தின்று — பல
 சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி — மனம்
 வாடித் துன்பமிக உழன்று — பிறர்
 வாடப் பல செயல்கள் செய்து — நரை
 கூடிக் கிழப் பருவமெய்தி — கொடுங்
 கூற்றுக் கிரையெனப் பின் மாயும் — பல
 வேடிக்கை மனிதரைப் போலவே — நான்
 வீழ்வேனென்று நினைத்தாயோ?

என் படைப்புத் திறன் கண்டு பெட்டைப் புலம்பலில்
ஈடுபட்டுள்ள ஈழத்தின் கலட்டி இலக்கியகாரர் அனைவரின்
செவிகளிலும் இது ஒலிக்கட்டும். இவ்வாறு முழுக்கமிடும்
அதிகாரம் என் வசம்.

பிற்குறிப்பு :

மகள் பவானிக்கும்

பேரன்கள்

அவள்

மபூரன்

ஜனனன்

பேர்த்தி

சகாளா

ஆகியோருக்கும் என் அன்பும் ஆசியும் உரியன.

அன்புடன்,

சி.வ. ரெங்கிபு
16.06.01

தேடலர்:

க. தர்மகுலசிங்கம்

சாட்சிகள்:

எஸ்.பொ

வி.கே.டி.பாலன்

எம்.ஏ.ரஹ்மான்

முன்னீடு:

வெங்கட் சாமிநாதன்

ஈழத்தமிழ் கிலக்கிய

வரலாற்றின்

உண்மைத் தேடலருக்கும்

ஆய்வாளருக்கும்

கிந்த ஆவணம்

பயனுள்ள

தகவல்களைத் தந்து,

சத்தியத்தின் பதிவுகளுக்கு

ஓர் அடித்தளமாக அமைகின்றது